
6
2 E
23

INSTITVTIONES

LINGVÆ GRÆCÆ,

N. CLENARDO AVTHORE,

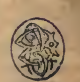
CVM

Scholijs P. Antesignani Rapistagnensis.

Quid hoc libro contineatur, tertium folium indicabit.

Coll. Rom. Soc. Jesu cat. inscr. Biblio. Maior.

M. Antonij Mureti, & amicorū
[redacted]

LVGDVNI,
Apud Matthiam Bonhomme.

M. D. LIIII.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

BREVIS PRIVILEGII.

NE QVIS HAEC P. ANTESIGNANI SCHOLIA AD GRAECAS N. CLENARDI INSTITVTIONES INTRA SEXENNIVM, À DIE FINITAE IMPRESSIONIS ANNORVM REPVTATIONE FACTA, IN GALLIA IMPRIMAT, AVT ALIBI IMPRESSA DISTRAHAT PRAETER IPSVM P. ANTESIGNANVM ET MATTHIAM BONHOMME, PRINCIPALI RESCRIPTO CONTINETVR. EX QVO ET ILLVD SIGNIFICATVR, EOS QVI CONTRA FECERINT IN EA CAVSA FVTVROS, ATQVE SI ILLI NOMINATIM HAC DE RE CERTIORES FACTI ESSENT. QVI AVTEM EDI SIBI DIPLOMA DESYDERAVERIT, APVD LVGDVNENSEM LEGATVM CONSISTAT, CVI SOLI DE EA RE IVRISDICTIO NOTIO'VE EX RESCRIPTO DATVR. RESCRIPTVM AD AQVAE BELLAE FONTEM NONIS MARTII DATVM, SVBSCRIBENTE ROBILLART, ANNO DOMINI M. D. L I I I.

Ἰωάννου τοῦ Γαρδεγίου εἰς Πέτρον τὸν Πρόμαχον ἐπίγραμμα.

Μή σε μόνον πρόμαχον ῥηξήνορα φήσειεν ἄν τις.
Εἶ γὰρ ὁμοῦ πάντων ἡγεμονός τ' ἀγαθός.

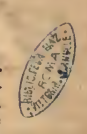
EIVSDEM ALIVD.

Cessauit medio Cecropia garrire Lyceo,
[illegible] potuit sola Romanis [illegible] via.
Nunc debellatis tibi Gallia prodit Athenis,
Et redeunt vno tot monumenta libro.
Vicimus, & patriis hostem confecimus armis,
Sic vt opes iterum sentiat ille suas.

PETRVS ANTESIGNANVS PETRO LABADENSI

τῷ φιλοφιλτάτῳ εὖ πράττειν.

ABES à nobis, mi Labadensis, munus forsitan leuidensæ & paruum, sed tamen non indignum iudicio humanitatis & beneuolētiæ tuæ. Neque verò, licet (vt inquit Fabius) operum fastigia spectentur, lateant autem fundamenta, minùs qui in illis fideliter iaciendis occupati sunt videntur esse perhibēdi, quàm qui in alio genere se exercuerunt. Nam, vt tute ipse optimus es testis, in omnibus artibus pertractandis ferè natura affert, vt in principiis maiores quàm in fine difficultates appareant: vnde euenit, vt qui minùs feliciter & auspicatò ad aliquam disciplinam accesserit, neque in iis, quæ natura antecedunt, impensè fuerit versatus, sæpissime à calce ad carceres necessitate reuocetur. Quæ non à nobis dicuntur, quò ad laborem nostrum maior commendationis tuæ fiat accessio: scio enim quantùm pro incredibili illa suauitate tua nobis semper tribuas: sed vt Græcarum literarum studio flagrantes incitatione quadam in hanc partem, magnitudine vtilitatis impellamus, operámque nostram aliqua illorum gratia & erga nos voluntate solemur. Tibi verò homini & doctissimo, & mihi etiam amantissimo multò cōfidentiùs nostra permittimus, quàm Lucilium poëtam sua Persio narrent concessisse. neque enim ii sumus, vt nostra illis offeramus, qui id in quo offenderimus, reprehendere, aut quod aptè & loco dixerimus (si modò id à nobis præstitum est) laudare nequeant: sed limatulum & politulum iudicium tuum libentes expectamus. cui si probamus nostra, verendum non est, ne non tanquam aliquo securus caduceo, inter hostium tela libellus iste versari possit. Vale. Lugduni quarto Idus Aprilis. Anno M. D. LIIII.

ALEXANDRI HEGII, MAGNI ILLIVS D. ERASMI ROterodami quondam præceptoris, de vtilitate Græcæ linguæ

ὁμοιοτέλευτα.

QVisquis Grammaticam vis discere, discito Græcé.
Vt rectè scribas non praue, discito Græcé.
Si Græcè nescis, corrumpis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè scribis nomina rerum.
Si Græcè nescis, malè profers nomina rerum.
Lingua Pelasga vetat vitiosos scribere versus.
Lectio quem Plinij delectat, discito Græcé.
Sique libros sacros vis discere, discito Græcé.
Hieronymum vt teneas, vigilans tu discito Græcé.
Ne versus scribas vitiosos, discito Græcé.
Argumentari quisquis vis, discito Græcé.
Quisquis Rhetoricen vis discere, discito Græcé.
Scire Mathematicam quisquis vis, discito Græcé.
Artibus es medicis qui captus, discito Græcé:
Morbis nam cunctis sunt indita nomina Græca.
Argolicum nomen cunctus liquet esse figuris.
Artes ingenuæ Graio sermone loquuntur,
Non alio, quibus haud nomen dat lingua Latina.
Ad summam, doctis debentur singula Græcis.

AD LECTOREM.

MONENDVS es, Lector candide, in Clenardi Institutionibus pleraque subobscura inueniri: quæ tamen ijs sunt facillima, qui fideli memoria quæ ijsdem de rebus alibi dicta sunt, retinent. Nos verò vt rudiorum nondum satis confirmatam memoriam aliquomodo reficeremus, plerunque ad loci vnius faciliorem intelligentiam, alium atque alium adducimus: in quo citando, paginæ ac versus seu lineæ vocabulis, ne lectori tædium ob frequentiam parerent, ferè semper omissis vel potiùs suppressis, solis arithmeticis notis vtimur. prior itaque numerus paginam, alter paginæ versum designat.

TITVLI AC PRAECIPVA CAPITA

eorum quæ hoc libro continentur, quò faciliùs quicquid ex eis quæratur, discretis possit locis inueniri.

Θέλ

L O C O Meditationum posuimus opusculum de praxi & vsu præceptorum Grammatices: in quo hæc continentur,

NICOLAVS CLENARDVS FRANcisco Houerio, ludi literarij moderatori apud Mechlinienses, S.

CVM ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos susceperam, Græcas literas tradere vellem, congessi in eam linguam breues admodum institutiones, vt rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prælo committere studui, partim vt auditoribus nostris expeditior via sterneretur, partim vt desyderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimùm deberem. Verùm nec cõmoditas in præsentia dabatur typographi, & otium alioqui deerat quantum lambendus ille partus requireret. Itaq; hìs proximis diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro benignè operas præbẽte, libellum ad limam reuocaui, iustóq; auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio, Mechliniensium iuuentuti gratularer: quæ tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modò in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit: adeò vt nõ triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuipiam Academiæ pręesse videaris: industria paratis ędibus, quę numero nostrorũ gymnasiorũ sint æmulæ. Faxit Deus, vt iste auspicatissimus cursus magis ac magis in dies prosperetur: & quemadmodũ Latinos discipulos optimè eruditos, ita iam incipias Gręcanica literatura pręditos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale. Louanij, 17. Calend. April. Anno 1530.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α	α	ἄλφα	Alpha	a
Β	β ϐ	βῆτα	Vita	u
Γ	γ ϒ Γ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ ẟ	δέλτα	Delta	d
Ε	ε	ε ψιλὸν	E pſilon	e
Ζ	ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η	η ƞ	ἦτα	Ita	i
Θ	θ ϑ	θῆτα	Thita	th
Ι	ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ	κ	κάππα	Cappa	c
Λ	λ	λάμϐδα	Lambda	l
Μ	μ	μῦ	My	m
Ν	ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ	ξ	ξῖ	Xi	x
Ο	ο	ο μικρὸν	O micron	o paruum
Π Γ	ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ	ρ ϱ	ῥῶ	Rho	r
Σ	Ϲ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ	τ ⸆	ταῦ	Tau	t
Υ	υ υ	υ ψιλὸν	Y pſilon	y
Φ	φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ	χ	χῖ	Chi	ch
Ψ	ψ	ψῖ	Pſi.	pſ
Ω	ω	ω μέγα	Omega	o magnum

SCHOLIA.

QVATVOR Huius paginæ columnarum prima ad læuam continet elementorum figuras, primo quidem loco maiuſculas, quibus vti ſolent in ſcribendis nominibus propriis, initiis periodorum & verſuum, ac titulis ſiue inſcriptionibus librorum: deinde ſequuntur minuſculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiuſculæ habent locum, niſi in principiis ora-

Maiuſcularum literarũ vſus.

Literæ minuſculæ.

A

Figurarum ς & ς sedes.

tionum: ϛ tamen & ς in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum: secunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis in rudiorum gratiam. Porrò quarta columna ad dexteram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variæ sunt hodie ac multiplices Grammaticorum opiniones, dum quidam curiosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cùm tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiauerint: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi priùs priscorum aliquem ab inferis excitarint.

Literarũ pronuntiatio vnde petenda.

Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cùm hæc omnia potiùs viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto.

Potestas siue pronuntiatio quarundã literarum.

Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronũtient elementa Græca more Latinorũ Græcis in hac tabella respõdentium. Cæterùm in quibus discrepent paucis perstringam:

β *β profertur vt u consonum, sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f.*

γ *γ hodie omnino profertur vt g: quidam tamẽ ante ε, η, ι, & similes, efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud Clenardum in sequentibus.*

δ *δ profertur blesiùs quàm d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo.*

ζ. η, ι, υ, ει, οι, η, υι. *ζ debet aliquid soni literarum δ & σ retinere. η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & υι sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamẽ vnicũ ι deberet respondere nostro i: η verò & ῃ magis accedere ad sonum e: sic υ & υι ad sonum u, vt à Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri.*

θ *θ debet prolatione à τ & δ discerni. nã magis sibilat & spumosiori spiritu effertur.*

κ *κ ante ε & ι, &c. sonat vt ante α, nẽpe vt k, vel q.*

ξ *ξ vt cs, non vt è nostris quidam proferunt x in (exercitus) & similibus, dicentes egzercitus pro ecsercitus.*

ο, ω. *ο & ω hodie prolatione non distinguũtur, veluti neque α breue & α longum.*

σ *σ vt s in (sum) etiam inter duas vocales, non vt nostrì faciunt, qui, miser, mizer proferunt.*

φ *φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationẽ p debet accedere.*

χ *χ ante ε, η, &c. vt ante α.*

Septem vocalium diuisio.

Vocales longę η, ω. Breues ε, ο. Ancipites α, ι, υ: quæ & communes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
æ, au, i, eu, i, u.	a, i., o, iu, i, ou.

υ i In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronũtiatur υ, vt u consonans.

Altera vocaliũ diuiſio.

Vocales præpositiuæ α, ε, η, ο, ω, propterea

quòd

quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiuæ autem ι, υ, quòd ſubſequantur. Faciunt verò per ſe ſyllabam, quoties duobus in apice punctis notantur, παῗς païs, *puer vel puella*, diſyllabum: ἄϋπνος aypnos, *inſomnis*, triſyllabū. Cæterùm in tribus ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus [2] affigitur, ſed infrà ſubſcribitur. [2]

Annotatio de ï & ϋ in dięreſi.

Annotatio de ι ſiue puncto ſubſcripto.

Vt ſi ex dictione Latina (aue) reiiciatur e, atque in au° retineatur pronuntiatio, quæ erat in integro, aue. Porrò diphthongus ȣ non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione (dominus) ſed veluti ou in dictionibus Gallicis (nous, vous) *aut vt u ab Italis effertur.* [1] [2] *Supple, Quamuis dictum ſit dici ſubiunctiuam quòd ſubſequatur.* [2]

ȣ quomodo pronuntietur.

[1] Mutę { Tenues π, κ, τ. | Mediæ β, γ, δ. | Aſpiratę φ, χ, θ. }   Duplices { [2] ζ σδ. | [3] ξ κσ, γσ, χσ. | [3] ψ πσ, βσ, φσ. } [2] [1. 3] [3]

Conſonātium diuiſio.

[4] Liquidæ, ſiue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. [4]

Mutæ appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aſpiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem, ſed tenuis π, ad mediam β, & aſpiratam φ. nam hæ tres magnam habent inter ſe affinitatem, & facilè vna migrat in alteram, quippe quæ eodem inſtrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque ſola ſpiritus intenſione vel remiſſione differant. nam in prolatione φ, maximam ſpiritus copiam, in ϖ minimam, in β mediocrem adhibemus. Eadem eſt ratio ſecundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati, ac tertij τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico verum eſſe deprehendetur, ſi vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, αϖ, αβ, αφ: & ακ, αγ, αχ: atq; ατ, αδ, αθ. [1] [2] *Hinc colligimus δ debere proferri bleſiùs quàm d Latinum: & in prolatione ζ, ſonum δ & σ debere aliquo modo retineri. Adde quòd Dores confundebant ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferebant. Aeoles autem verba in σω efferunt per ζω: vnde ζ creditur valere non ſolùm σδ, ſed etiam duplex σσ.* [2] [3] *Ξ magnam habet cognationem cum ſecundo mutarum ordine κ, γ, χ. nam ſæpe ex illis conflatur, aut in eas diſſoluitur, vt ſatis conſtat ex verbis in κω, γω, χω, quorum futurū habet ξω, pro κσω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorū genitiuus eſt κος, γος, χος, nō ξος. ſic ſe habet ψ cum ϖ, β, φ, primo mutarum ordine.* [3] [4] *Appellantur Liquidæ eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd poſt mutam poſitæ quaſi liqueſcentes ac euaneſcentes vim conſonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ conſonantes. Immutabiles autem dictæ ſunt, quòd non tam facilè mutentur quàm aliæ conſonantes in inflexionibus nominum & verborum, ſicuti planum fiet ex ſequentibus.* [4]

Mutæ quare dicātur Tenues, Mediæ vel Aſpiratæ: & earū affinitas.

Annotatio de δ, ζ, & σδ.

Doriſmus. σδ, pro ζ.

Aeoliſmus. ζ pro σσ.

ξ

ψ

Liquidæ quare ſic vocentur.

Immutabiles cur quoque dicantur.

DE ORTHOGRAPHIA ET consonantium nexu appendix.

Consonãtium mutatio vnde oriatur.

Quoniam ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes nõ possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere quæ consonantes simul possint inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequẽtem syllabam illarum prior pertineat: vt in τύπτω, id est, verbero, num π, syllabam præcedentem τυ, an sequentem τω sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad veram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas tam in nominibus quàm in verbis varias consonantium inter se mutationes penè necessaria videatur.

Cõsonantium nexus.

Mutarũ cõnectẽdarũ ratio.
πτ pro φτ.
πφ pro φφ.
βδ pro πδ.
γδ pro κδ.
φθ pro πθ.

Primò itaq; sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alterã consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, verberatus est, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφὼ, Sappho, pro Σαφφώ: & media mediam, vt ἕβδομος, septimus, non ἕπδομος, licet veniat ab ἑπτὰ, id est, septem, ὄγδοος, octauus, non ὄκδοος, ab ὀκτὼ, octo: atq; aspirata aspiratam, vt ἐτύφθην, verberatus sum, pro ἐτύπθην. non tamen quæuis tenuis, quãuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant, vt ex τέκω quidem, inserto per pleonasmum τ ante ω, & mutato ε in ι, dicam τίκτω, id est, pario, vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πέτω verò, posito π ante ω, non possum dicere πίτπω: nam τ præcederet aliam tenuem, quod fieri non potest. itaque dicendum πίπτω, id est, cado, vbi τ secundum locum occupat.

τ, δ, θ, quo loco ponantur.

κτ.
πτ non τπ.

Quæ mutæ geminentur & quæ non.

Prætereà vnaquaque tenuis, vel media potest seipsam præcedere: vt ἵππος, equus: ἐκκλησία, ecclesia, cœtus: γλῶττα, lingua: ἄββαλεν pro ἀνέβαλεν, reiecit: ἄγγελος, nuntius: ἅδδην, satis. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus Σαφφὼ, sed Σαπφώ.

Duæ mutæ inter duas vocales ad quã trahantur. γδ.
Regula generalis de consonantium nexu.

Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt ἵππος, aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σαπφώ) ambas ad sequentem syllabam pertinere, vt τύ-πτω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait, Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illæ reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in τύπτω, verbero, & ἄστρον, astrum, πτ & στρ pertinent ad syllabas sequẽtes: quia multæ dictiones Græcæ incipiunt à πτ, & στρ: vt πτῆμι, volo volas, & στρέφω, verto, & aliæ multæ.

πτ, στρ.

Cõpositionis vis in consonãtiũ aut cõsonãtis distinctione, vt ἐκ-ῥέω.

In compositione verò, vt ἐκρέω, effluo, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quamuis κ & ρ inueniãtur in principio multarum dictionũ, vt κρατέω, potens sum, &c. immo vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas

vocales: vt in ἐξάγω, educo, ξ pertinet ad praecedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω. Caeterùm nullum vocabulum Graecum incipit à γδ: ideò iuxta eorum sententiam, γ trahetur ad syllabam praecedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ. Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctae cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positae inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in ἔλξις, tractus, & ἑξάπους, sex pedum, λξ, & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem. quare diuidantur necesse est, ἕλ-ξις, ἕξ-πους. Idem indicato de aliis. Liquidae λ, μ, ν, ρ consonantem praecedentes, vt ἄρτος, panis, nunquam ad syllabam sequentem pertinẽt, praeter μν, vt μνᾶ, mna, mina: ἀ-μνὸς, agnus. Quum verò consonantem sequuntur, illae & consona praecedens ad syllabam sequentem trahuntur, vt πα-τρὸς, patris, modò non sequatur aliam liquidã, aut σ: nam tum diuidũtur, praeter μν, vt dictum est, veluti ἅρ-μα, currus. ἅλ-σις, saltus. Si verò sequantur duas consonantes quae per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctae ad sequentem quoq; omnes trahentur, vt ἄ-στρον. nam σ & τ ad sequentem pertinerent, vt patet ex στῦλυ, columna. Quidam hinc excipiunt σθλ, vt ἐσθλὸς, bonus: quia nullum vocabulum Graecum incipit à σθλ: quamuis σθ interdum in principio dictionis inueniantur, vt σθένω, possum, & ideò ad syllabam sequentem pertineant, quum inter duas vocales solae reperiũtur, vt ἀ-σθενὴς, debilis. Idem indicium est de σθμ, vt ἄσθμα, anhelitus. nulla enim dictio incipit à σθμ. Tamen regula illa generalis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos, qui illa nituntur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quae in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: veruntamen regulae conuersae non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quae in principio non inueniuntur coniunctae. nam si hoc esset verum (cùm θμ nunquam in principio inueniantur) βαθμὸς, gradus, & ἄσθμα, necessariò sic diuiderentur, βαθ-μὸς, ἄσθ-μα: quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam desinere. Quare meo quidem indicio γδ, σθλ, & σθμ poterũt coniungi, ὄ-γδοος, ἐ-σθλὸς, ἄ-σθμα. Nunc dicẽdum quas cõsonantes liquidę possint pręcedere ac sequi, & quas nõ: ac primò quidẽ vnaquaque liquida seipsam praecedit et sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine nulla prorsus cõsona geminatur. Porrò λ pręcedit omnes cõsonãtes praeter ζ, ρ, ψ: sequitur autẽ omnes mutas praeter δ: sed duplices aut σ nũquam sequitur. μ pręcedit tãtùm tres mutas π, β, φ, vnã duplicẽ ψ, & vnã liquidã ν: sequitur tãtùm quatuor mutas, τ, δ, θ, γ, duas liquidas λ, ρ, & σ: alias cõsonantes nunquam aut praecedit aut sequitur. ν praecedit tãtùm tres mutas τ, δ, θ, & σ: alias consonãtes nũquam: sequitur verò omnes mutas praeter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nũquã. ρ praecedit omnes consonantes, praeter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas, at post alias consonãtes nũquam inuenitur. Et hęc de liquidis. Porrò σ tantũmodo mutas & μ praecedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur:

ἐξ-άγω.

γδ, nunquã dictionis initiũ.

Duplex cũ alia consonante nũquã cõnectitur

Liquidae cũ alia consonante nectendae, aut ab ea distinguẽdae ratio.

μν nexus.

A σθλ nulla dictio incipit.

σθμ nunquam in principio dictionis.

Regulae, de cõsonantium nexu, pars altera confutatur.

A θμ dictio nõ incipit.

Nulla syllaba in aspiratam desinit.

Liquidę cũ aliis cõsonãtibus.

Literae geminatae non connectuntur.

λ

μ

ν

ρ

σ cum aliis consonantibus.

ſequitur verò ſolum tres liquidas λ, ν, ρ, idque rarò: cùm alijs autem cõſonatibus nũquam cõnectitur: ipſum tamen ſæpe geminatur, γλῶσσα, lingua.

Canones pronuntiationis.

Accentus. Acutus. Grauis. Circunflexus.

Accentus tres, Acutus ΄ θεός theós, *deus*: λόγος lógos, *ſermo*: τύπτομεν ty'ptomen, *verberamus*. Grauis ` τιμὴ timì, *honor*. Circũflexus ῀ ποιῶ piô, *facio*: βοᾶτε voâte, *clamatis*. Acutus & Circunflexus attollunt ſyllabã quam afficiunt, Grauis deprimit.

Spiritus. Aſper. Lenis. Spirituum ſedes vocales, diphthongi & ρ in principio, ac ρρ geminum in medio dictionis.

Spiritus duo, Aſper ſiue denſus ʽ ἅμα hama, *ſimul*. Lenis ſiue tenuis ʼ ἐγὼ ego, *ego*. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum poſſidet è ſpiritibus. [1] Conſonans ρ in principio quidem aſpiratur, ῥώμη rhomi, *robur*: in medio verò ſi geminetur, priore loco leuigatur, poſteriore aſpiratur, πόῤῥω porrho, *longé*.

ρ initiale quando leuigetur. ρ mediæ dictionis quẽ ſpiritum habeat. Vnicum ρ quando aſpiretur in medio.

[1] *ρ non ſemper in principio aſpiratur, vt Author ait. Nam ſi ſecunda quoque ſyllaba incipiat à ρ in aliquo nomine, tum primum ρ leuigatur: vt ῥαριάς, ῥάριον, ῥάρος, ῥαρός, Ceres, puer, robuſtus, vehemens. Verùm nulla præter hæc quatuor inuenies. Cæterùm ρ ſimplex in medio dictionis (de quo Author nihil loquitur) nullo ſpiritu notatur, ſed intelligitur habere tenuem: tamen apud poëtas in optimis exemplaribus interdum inuenies vnicum ρ cum ſpiritu aſpero in media dictione: ſed id fit ſolum, dum poëtæ metri gratia ex gemino ρρ primum ſubtrahunt, vt ἄρεκτον, pro ἄῤῥεκτον, imperfectum: & ſic de alijs.*

Apoſtrophus. τ, π, κ in θ, φ, χ.

[1] Apoſtrophos, nota eſt reiectæ vocalis [1] α, ε, ι, ο: aut diphthongi αι, οι: quod fit ob ſequentem vo-[2]calem, [2] quæ ſi aſpiretur, migrat præcedens tenuis in aſpiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, πάντ' ἔλεγον, pandelegon ([3] prolatio enim eſt in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ οὗ, *à quo*, ἀφ' οὗ: κατ' οὗ, *contra quẽ*, καθ' οὗ: νύκτα ὅλην, *noctẽ totam*, νύχθ' ὅλην.

Vocaliũ per apoſtrophũ reiectarũ quãtitas. αι & οι quãdo breues.

[1] *Vocales quæ per apoſtrophum reiiciuntur, aut ſunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ α, ι: aut diphthongi αι, & οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poëtas ſæpe corripiuntur, dum*

dum

dum sunt findes. Longa enim per apostrophum non eliditur. [2] Si vocalis, inquit, sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali praecedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas φ, χ, θ. [3] Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Graeco sint duae: quia, inquit, in huiuscemodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicae. immo (quod magis mirabere) consona praecedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad praecedentē, vt ἀ-φ' ὗ, neque solum vltima, sed etiam penultima, modò possit coniungi cum vltima, vt, νύ-χθ' ὅλην. nam χθ facilè (vt in superioribus dictum est) coniunguntur: sed in πάν-τ' ἐλεγχε, ν trahitur ad praecedentē: nam ντ non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita trahātur, est, quia prima sequentis dictionis vocalis succedit in locum abiectae. aequum est igitur vt consonantes quae ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem sequentem trahantur, & non ad praecedentem. ex hoc enim absurdum saepenumero sequeretur syllaba in aspiratam desinente, vt in ἀφ' ὗ & νὺχθ' ὅλην: quod nunquam in purè Graecis potest contingere. nam ἰωσὴφ, ἐνὼχ & ῥοὺθ, Ioseph, Enoch & Rhuth, Hebraica sunt & non Graeca, pro quibus Graeci dicerent ἰώσηφος, ἔνωχος, ῥοῦθα, & Latini Iosephus, Enochus, Rhutha. Porrò in οὐχ οὗτος; nonne ille? & similibus, χ trahitur ad syllabam sequentem, quamuis apostropho non notetur: re vera tamen apostrophi nota intelligitur, & οὐχ pro οὐχὶ dictum est. solet enim interdum apostrophi nota abiici, vt διὸ pro δι' ὅ, ideò: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, omnino: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, prorsus: καθάπερ pro καθ' ἅπερ, quemadmodum: ἀνθ' ὧν pro ἀνθ' ὧν, eò quòd: quae exempla satis manifestè declarant consonantes syllabae apostrophum passae ad sequētis dictionis vocalē pertinere. nullus enim nō videt in ἀνθ' ὧν, θ nectendū cū ω, ἀν-θῶν, & non cū α, ἀνθ-ῶν. Dictiones quoq; monosyllabae quod dicimus, necessariò verū esse per se satis indicāt, vt σε, te, σ' ἐγὼ, te ego: vbi σ nō potest nisi ad syllabā sequentē trahi. Haec pluribus sum prosecutus, quòd viderē ab omnibus ferme Typographis, qui orthographiae maximè student, id aliter obseruari. Illis verò imponit compositionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum esse, vt vltima consonans harum praepositionum ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ in compositione ante vocalem positarum, non ad sequentem sed ad praecedentem vocalem ratione compositionis trahatur (vt ἐν-άγω, induco: εἰσ-άγω, introduco: ἐξ-άγω, educo: προσ-άγω, adduco: συν-άγω, conduco, id est, simul duco: ὑπερ-άγω, supero) credunt eandem esse rationem in παράγω, transeo: κατάγω, deduco, & similibus, & à fortiori in apostropho, vt ἐπ' ἐμοὶ, in me. Verùm ratio non est eadē. nam in ὑπεράγω ρ iungitur cum ε, quia ante cōpositionem cum eo iungebatur. in παρὰ verò ρ non adhaeret cum πα, sed cum α finali: quare in compositione aut apostropho, non cum πα, sed cum vocali quae in locum τοῦ α succedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quae per apostrophum abiicitur, in nominibus quidē retrahere accentū in penultimā, δεινὰ, δείν' ἔπη, grauia verba: in aliis verò dictionibus vnà cum vocali accentū quoque abiicere, ἀπὸ, ἀφ' οὗ.

Consonantes syllabae apostrophum passae ad quam vocalē pertineāt.

Quae desinunt in aspiratā, Graeca non sunt.

οὐχ pro οὐχί.
Apostrophi nota abiecta.

Typographi orthographiae obseruatores.

ρ in ὑπερ ἄγω, cum praecedenti syllaba, in πα-ράγω, cū sequēti nectitur.

Num accentus vocalis abiectae abiiciatur.

Diuersa quarundam literarum pronunciandi ratio.

γ vt n.

κ vt g.

τ vt d.

[1] Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius:* λύγξ lynx, *singultus, vel lynx fera:* ἔγχος enchos, *hasta.* sic ante κ, sed ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα pephanga, *apparui.*

Tau τ post ν, vt d: τὸν Τάνταλον ton Dandalon, *Tantalum.*

ν vt m.

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον tom vion, *vitam:* τὴν μερίδα tim merida, *particulam:* τὸν πίθον tom bithon, per b, *dolium.*

π vt b.

Pi π post μ, vt b Latinum: πέμπω pembo, *mitto.* Itidem post ν [2] in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon, *dolium.*

γ pro ν positũ, & quare.

Hebraismus.

Collaudo pro conlaudo.

ν non præcedit vllã cõsonantẽ præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur, aut eliditur, aut tertia consonans inseritur.

Insueta literarum pronuntiatio vbi locum habeat.

1 *Credo Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse: sed potius scripsisse γ pro ν ante has literas, quia ν proferrent vt γ. est enim ν difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina con in compositione conijcere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertius norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantẽ: sed ferè semper illud mutant in consonam, quæ sequitur, vt faciunt Latini in collaudo. immo Græci (vt anteà diximus) nunquã ponunt ν ante aliam cõsonantẽ in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertiũ ordinẽ mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam cõsonantẽ, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex σὺν, cum, & ἐν, in, in compositis: de quibus copiosè Clenardus in tractatu de Inuestigatione thematis in voce συῤῥήγνυμι, confringi. Interdum verò aliam consonam inserunt, vt*

2 *ἀνδρὲς, viri, pro ἀνέρες.* [2] *Modò diuersæ illæ dictiones puncto non diuidantur. nam si dictio periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit.*

1 PARTES ORATIONIS OCTO.

Annotatiuncula in partes orationis per casus declinabiles.

Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque, Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo Græci carent.

Nam

Numeri tres, Singularis, Dualis, Pluralis. [1] Vtimur duali, quum de duobus est sermo. [3] In dualis vox eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui: itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

2 Vsus numeri dualis.
3

Libuit hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ἄρθρον, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: *nomen, verbum, &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt,* εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον: *species primitiua & deriuatiua.* σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον: *figura simplex, composita, & decomposita: tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia composita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam species in articulis: nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo:* ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικὸς: *numerus singul. dual. & plur.* πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον: *persona prima, secunda, tertia: sed persona magis pronomini & verbo quàm aliis conuenit. Porrò partibus, quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt,* γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον: *genus masc. fœm. & neutrum: adde nonnulli* κοινὸν καὶ ἐπίκοινον: *commune & promiscuum.* πτῶσις εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio sunt,* χρόνος, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ μέλλων: *tempus præsens, imperf. perf. plusq. indefinitum, & futurum.* γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικὸν: *genus actiuum, pass. neut. commune siue medium, & deponens. Verbum verò sibi soli vendicat* ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: *modum indicatiuũ, imperat. opt. subiunct. & inf. Sed de his hactenus.* [2] *Possumus tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodo fiat sermo: atque non rarò inuenies poëtas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: immo substantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem indicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterùm confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, nõ possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum.* [3] *Assignat hîc generales quasdam regulas communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his si placet adiice sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in* ων. *Accusatiuus pluralis in* ς, *nisi in neutris. Genitiuus & datiuus duales in* οιν, *vel* αιν, *nisi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus posteá. Datiuus pluralis fit à datiuo duali migrante* ν *in* ς, *nisi in quinta declinatione,*

1 Orationis partes, & earum accidentia Grecè & Latinè.

Species. Figura.

Numerus. Persona.

Genus.

Casus.

Tempus.

Genus.

Modus.

2 Pluralis pro duali, non contrá.

3 Annotatiunculæ.

& tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui, nisi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem habent iuxta regulam neutrorum, quam aßignat Clenardus in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterùm de datiuo sing. finito in ι, aut in diphthongum impropriam ᾳ, ῃ, ῳ. vide Authorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Articuli præpositiui.

Latini inter declinandum vsurpant hic, hæc, hoc: Græci verò articulum ὁ, ἡ, τό: quem vocant præpositiuum, quòd nominibus præponatur.

Masculinus.

Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus ὁ, hic. G. τοῦ, huius. D. τῷ, huic. A. τὸν, hunc. Duāl. N. & A. τὼ, hi & hos, de duobus. G. & D. τοῖν, horum & his, de duobus. Plur. N. οἱ, hi. G. τῶν, horum. D. τοῖς, his. A. τοὺς, hos.

Fœmininus.

F. S. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. D. τὰ, ταῖν. P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neuter.

N. S. τό, τοῦ, τῷ, τό. D. τὼ, τοῖν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Annotatio de ὦ.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ô.

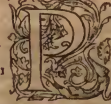
De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES nominum quinque.

Prima nominum parisyllaborum declinatio.

ας

ης

Rima est in ας masculinorum, ὁ
Αἰνείας, *Aeneas*, & in ης partim
masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses*:
1 [1] partim communium, ὁ καὶ ἡ λη-
στὴς, hic & hæc latro: quorū geni-
2 tiuus in [2] ου, datiuus in ᾳ vel ῃ diphthongum im-
3,4 propriam, accusatiuus in αν vel [3] ην, [4] vocatiuus
in α vel η, secundum terminationem nominati-
5 ui. [5] Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato τ.

S. { ας, ου, ᾳ, αν, α. D. α, αιν, P. αι, ῶν, αις, ας, αι. 6.7 8
S. { ης, ῃ, ην, η.

Elēchus termi nationum primæ.

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.
D. τὼ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.
P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνεῖαι.
ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.
ὁ καὶ ἡ λῃστής, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ. & ita deinceps.

Exēpla primæ.

Quinque Græcorum linguę præcipuæ, Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ὦ Αἰνείας.

Annotatio de Dialectis.

Atticismus.

Antequam de varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, priùs videndum, quid intelligant Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus Clenardus in fine huius declinationis nonnihil attigit. quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fuerunt verò & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes, quæ Græco sermone vterentur, veluti Bœotica, Sicula, Rhegina, Cretensis, Tarentina, Cypria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Thessala, Laconica, Syracusana, Pamphilica: verùm minùs præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periissent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis comœdiis, quamuis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent: sed non vt earum, quas Author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subditis versantur, neque solùm ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè, vt iji qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma, illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus: sunt tamen aliqui maximo in-

De Dialectis appendix.

Linguæ Græcorum præcipuæ.

Linguæ minùs præcipuæ.

Gallici idiomatis exemplo, Gręcarum dialectorū varietas exponitur.

genij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: immo peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis nõ rarò sua scripta ornatiora reddũt. Eodem ferme modo in Græcia olim, omnes sermone quodã communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur. sed in eis ferè semper aliquid proprij ac materni idiomatis deprehendebatur, vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus. neq; enim illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ erat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismũ maximè accedebat, obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasi non minus quàm rebus addicti (quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solum ad vnguem communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex aliis idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem intelligo de his authoribus, qui prosa oratione scripserunt. nam poëtæ multò maiorem sibi licentiam permiserunt. Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorum stylus est longè dissimilis, quamuis eodem seculo floruerint, ne turberis. nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes genere Atticus, quamuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur: tamen certas quasdam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibique familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Atheniensi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat. Vt hodie Lutetiæ videre licet fabularum actores, vt risum auditorum captent, vti sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil degenerante. nam r in s non rarò commutant, reliquásque literas blesè ac compressis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quamuis purè ac propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpant, nonnihilque ex Aureliano, vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesticorum sermone depromptum: cauent tamen maximè, ne muliercularum more loqui videantur. si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus essent, maximoque risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea, qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Aristophanis verò comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo, sermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræsentant. Itaque, vt eò vnde digressi sumus nostra recurrat oratio, Grammatici per Dialectos, Idiomata, siue Linguas, nihil aliud intelligunt, quàm sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cùm hi paulò aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali solo sit insitum: quod, si bene auribus sonare videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo tractui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis

Similitudinis ἀνάδοσις.

Hippocrates.

Demosthenes. Plato. Lucianus.

Poëtę licētiosi. Demosthenes & Aristophanes Atticè & cõmuniter scripserunt.

int

interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebāt. Ne igitur mireris, si videas Clenardum, qui de Dialectis nihil prorsus in suis Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantùm nonnullum communis linguæ vsum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias dialectos inculcare. annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpserint ij authores, qui communi lingua scripserunt: veluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes, qui soluta oratione scripserunt: quamuis Atticè scripsisse dicantur, quòd scilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quòd plura ex Ionica proprietate quàm ex alia desumpserint. idem iudicato de reliquis. Hæc autem de Dialectis eò sum pluribus prosecutus, quòd viderem istud negotium à plerisque malè intelligi, iisque non solùm, qui se hæc ignorare ingenuè fatentur, sed etiam ab iis qui omnem suam ætatem in studiis Græcarum literarum consumpserunt, ac se nihil non intelligere arbitrantur. Verùm si quæ hîc diximus animaduertissent, non adeò temere Clenardum, quem defendere debuerant, carpere fuissent ausi, quòd in Annotationibus in verba passiua, ea quæ Attico more in secunda persona habent ει, pro ῃ, in quaternarium numerum coëgerit: ipsi viderint num apud classicos authores, qui prosa oratione scripserunt, alia verba, quàm ea quæ citantur à Clenardo, habentia ει pro ῃ possint inuenire. fateor quidem Atticos non solùm in iis quatuor, sed passim ει pro ῃ in huiusmodi locis vsurpasse: sed Clenardus, vt iam dixi, voluit ea tantùm enumerare, quæ communis scriptorum vsus ex diuersarum linguarum proprietatibus vsurpauit. Nos verò in his Scholiis non solùm quæ ab oratoribus & communi vsu ex variis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poëtæ ex illis arripuerunt vel sua licentia, vt scilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potiùs vt τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου φράσιν euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Aeolica Alcæus, quamuis vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vtrique vernacula sunt maximè delectati. Cæterùm vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subiiciam, quid vnaquæq; dialectus sibi veluti proprium vēdicet.

Clenardi institutum in tractandis Dialectis.

Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristot. qua dialecto scripserint.

Herodotus & Hippocra. qua lingua scripserint.

Clenardus temere reprehēsus defenditur.

Poëtæ cur variis dialectis vsi sunt.

Aristop. Hom. Theoc. Alcæus qua quisq; lingua scripserit. Hero. & Hipp.

Attica ponit { ρ, τ, ξ } *pro σ,*

- θαῤῥεῖν, *pro* θαρσεῖν, *confidere: id fit dum ρ est ante σ, vt in hoc exemplo.*
- γλῶττα, *pro* γλῶσσα, *lingua: hoc semper obseruatur, vbi est duplex σσ: atque interdum vbi est simplex, vt* τήμερον, *pro* σήμερον, *hodie.*
- ξυμφέρον, *pro* συμφέρον, *vtile: istud habet locum in compositis à præpositione* σὺν, *cum:*

Generalia præcepta de Dialectis.

Gaudet prætereà contractionibus, vt πατρῷος, *pro* πατρώϊος, *paternus: hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possint contrahi.*

Coniungit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα, *pro* τὸ ὄνομα, *no-*

men: istud præcipuè fieri solet præcedentibus, τὸ, τὰ, καὶ, πρὸ, & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide Clenardum circa finem Annotationum in verba.

Ionica				
η	pro	α,	ἡμέρη, pro ἡμέρα, dies: hoc fit ubi cõiter α est longũ.	
κ		π,	κῶς, pro πῶς, quomodo: hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.	
π		φ,		
κ		χ,	ἀπαιρεῦμαι, pro ἀφαιρεῦμαι, auferor: hoc obseruatur in compositione. nam retinent tenues π, κ, τ, vbi communiter mutarentur in φ, χ, θ. Vide Clenardum, vbi agit de augmento imperfecti.	
τ		θ,		

Adhæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, facio, sine crasi.

Dorica				
α	pro	η,	ἁμέρα, pro ἡμέρα, dies.	
α		ω,	μωσᾶν, pro μουσῶν, Musarum: hoc fit in genitiuo plur. primæ & secundæ declinationis.	
η		ει,	λαβῆν, pro λαβεῖν, accepisse.	
ω		ου,	μῶσα, pro μοῦσα, Musa: hoc habet locum in nominibus, quum nulla est crasis.	
ευ		ου,	Δημοσθένευς, pro Δημοσθένους, Demosthenis: hoc obseruatur quoties ου venit ex contractione facta ex εο vel εου, & quoties ου in verbis haberet accentum circunflexum, quamuis non veniat ex contractione, vt ἁλοῦμαι, salio, futurum medium ἁλοῦμαι, & Doricè ἁλεῦμαι, saliam.	
οι		ου,	τύπτοισα, pro τύπτουσα, verberans: hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorum. Aeoles quoque eodem modo ω, αι, & οι, pro ου ponunt.	Aeolismus.
τ		σ,	τὺ, pro σὺ, tu.	
σ		θ,	σεὸς, pro θεὸς, deus.	
σ		ν,	τύπτομες, pro τύπτομεν, verberamus: hoc fit in omnibus primis personis pluralibus finitis in μεν.	
α		ε,	ἄκα, pro ἄκε vel εἴκε, si: & πόκα, pro ποτὲ, aliquando.	
αι		ει,	αἴκε pro εἴκε, si: dicimus etiam αἴκεν & εἴκεν: & sine pleonasmo τοῦ κεν, αἰ pro εἰ, si.	
ω		οι,	ποιμενικὸς, pro ποιμενικὸς, pastoralis.	
τ		κ,	τῆνος, pro κεῖνος vel ἐκεῖνος, ille.	
κ		τ,	πόκα, pro ποτὲ, aliquando.	

Detrahit quoque ι ex diphthongo ει, vt λάβεν pro λαβεῖν, accepisse.

In diphthongis impropriis ᾳ, ῃ, ῳ, iota subscriptum negligit, vt τῶ αἰνέα, pro τῷ αἰνέᾳ.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro fœmininis singularibus, vt καλὰς pro καλὴ, formosa.

Aeol-

Aeolica.	α	pro	η,	ἀμέρα, pro ἡμέρα, dies: id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi α producitur, & Aeolicè corripitur.
	ω		ου,	ἰδῶσα, pro ἰδοῦσα, videns: hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in ουσα quæ communiter circumflectunt ου.
	ω		ο,	ὤμοιος, pro ὅμοιος, similis.
	ππ		μμ,	ὄππατα, pro ὄμματα, oculi.
	η		ει,	ἐλθῆν, pro ἐλθεῖν, venisse.

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in disyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: vt κάλος, pro καλὸς, pulcher: πότaμος, pro ποταμὸς, fluuius.

Addit quoque ι accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt καλαὶς, pro καλὰς, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit, vt βρόδον, pro ῥόδον, rosa.

Vtitur etiam præpositione πεδὰ, pro μετὰ, cum.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas, tenui spiritu afficit, vt ἤλιος, pro ἥλιος, sol.

Dialectorum varietati vbi sit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hîc diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent, nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex iis quæ iam hoc loco obiter attigimus, & ex iis quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. vsum enim eorum, quæ hîc cum vnico duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis colligi non possit. adiiciemus quoque nonnullas alias regulas minùs generales iuxta locorum opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari & datiuo plurali primæ & secundæ declinationis mutare α longum vltimæ syllabæ in η (exceptis quibusdam primæ, quorum Dorica declinatio est in vsu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α. Atque ita fit, vt Αἰνέας declinetur Ionicè, vt Χρύσης communiter: & rursus Χρύσης Doricè, vt Αἰνέας communiter. Porrò in datiuo plurali quum α Ionicè migrat in η, iota sequens subscribitur, ac pro Αἰνέαις dicimus Αἰνέῃς: sic μούσῃς, pro μούσαις, Musis.

Annotatio. Ionismus.

α in η.

Dorismus.

η in α.

Datiuus plur. Ionicus.

αις in ῃς.

Communia in prima non inueniuntur.

Genitiuus sin.

Accusatiuus.

Nullum aliud nomen primæ declinationis est communis generis præ- 1
terquàm λῃστὴς: atque istud dicitur commune eadem ratione, qua latro &
homo, à Latinis, cùm tamen vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epithe-
to fœminino iuncta inueniantur aut Græcè, aut Latinè. Itaque dicito
omnia primæ esse masculina. [2] Doricè α: Aeolicè & Bœoticè αο: Ionicè 2
εω, accentu in antepenultima: Poëticè verò ω, ex Ionico per crasim.[3] Io- 3
nicè interdum εα.[4] Si plura de vocatiuo desyderas, vide Annotationes 4
in declinationes simplices, circa principium.[5] Id est, si ex articulo fœmini- 5
no dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ de-

clinationis in iisdem casibus & numeris: sed cùm articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent

Genitiuus plu.

Datiuus.

Accusatiuus.

6 terminationem, vt iam ab Authore dictum est. [6] Doricè ᾶν : Aeol. & 7 Bœot. άων : Ion. έων. [7] Datiuis pluralibus cuiuscunque declinationis in ς 8 desinentibus additur ν Atticè, Ion. & Aeol. [8] Ionicè interdum εας.

Secunda declinatio.

SECVNDA declinatio tantùm est fœmininorum, quæ desinunt vel in α, ἡ μοῦσα, *musa:* vel in η, vt τιμὴ, *honor:* genitiuus in ης, datiuus in ῃ diphthongum, accusatiuus in αν, vel ην, vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent, atque in prima declinatione.

Elenchus terminationũ secundæ.

1 S. { α, ης, ῃ, αν, α. / η, ην, η. } D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, ας.

Exempla.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Annotatio.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum. Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Lada:* Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha:* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies:* φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia.*

Genitiuus plu.

Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia & quinta.

Apocope in tribus declinationibus.

1 *Varietatem dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamen sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modò illud retinent, modò Ionico more in η mutant, vt Οὐρανία, Οὐρανίαφι, Vrania: βία, βίηφι, violentia. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: vt εὐνὴ, εὐνῆφι, cubile. Idem accidit quibusdam nominibus tertiæ: sed ex ος & ον, ς & ν priùs abiiciuntur, vt στρατὸς, στρατόφι, exercitus: ὀστέον, ὀστέοφι, os ossis: sic in pronomine αὐτὸς, αὐτόφι, ipse. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & fœminina in ων, idem patiuntur: sed in ος, o priùs vertitur in ε, vt στῆθος, στήθεσφι, pectus. in fœmininis verò in ων, priùs facimus genitiuum in όνος, ac deinde migrante ς in φι fit nomen poëticum, vt ἡ κοτυληδὼν, genit. τῆς κοτυληδόνος, vnde κοτυληδονόφι, coxa. Porrò huiusmodi nomina poëtica, sunt indeclinabilia. Patiuntur prætereà hæ tres declinationes apocopen, vt in secunda γλὼ, pro γλήνη, pupilla: in ter-*

tertia γλάφυ pro γλάφυρον, antrum: ex κάρηνον verò fit κάρα, caput, non κάρη: in quinta τὸ δῶ pro δῶμα, domus: quod non solum in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet, vt τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ, τὸν Ἀπόλλω, pro Αἴαντος, ἱδρῶτι, Ἀπόλλωνα, id est, Aiacis, sudori, Apollinem. Huiusmodi apocope fit potiùs syllabæ quàm vnius tantùm literæ. in paucis enim perditur sola litera, vt γάλα, pro γάλαξ, lac: ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, pinguedo: sic γλὺν, de quo suprá.

TERTIA declinatio complectitur [1] masculina, fœminina, & communia in ος, ὁ λόγος, *sermo:* ἡ ὁδὸς, *via:* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo:* & neutra in ον, τὸ ξύλον, *lignum.* vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus, & accusatiuus, itẽ dualia & pluralia sequuntur articulũ masculinum & neutrum. [1]

Tertia declinatio. ος / ον

S. { ος, [2] ου, ῳ, ον, ε. D. ω, [3] οιν. P. οι, ων, οις, [4] ους, οι. [2] [3]
  { ον, ον, ον. α, α, α. [4]

Elenchus terminationũ tertiæ.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Exempla.

Neutrorum tres casus similes, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione: pluraliter autem semper exeunt in α.

Annotatio de nominib. neutris.

Locus hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò poßis discernere fœminina aut communia in ος, à masculinis. Ac primùm generales quasdam regulas subiiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm in tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Cæterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hîc itaque tantùm de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluuiorum sunt masculina: propria verò mulierũ siue dearum, vrbium, insularũ, nauium & fontium, fœminina. Appellatiua verò, quæ ad solos mares pertinẽt, masculina sunt, & cognitu facilia, vt ὁ πατὴρ, pater, quæ scilicet munus vel officium marium significant: sic quæ ad solas fœminas pertinent, fœminina sunt, vt ἡ μήτηρ, mater. quæ verò ad vtrunque sexum referuntur, sunt [1]

De nominum genere regulæ generales.

Genus substantiuorum hîc solùm traditur.

Masculina propria.

Fœminina propria.

Appellatiua mascul.

Appel. fœmin.

Appel. cõmun.

communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, virgo mas vel fœmina: ὁ καὶ ἡ θεὸς, deus, vel dea. ὁ καὶ ἡ νεβρὸς, hinnulus mas vel fœmina: & sic de aliis, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrunque sexum: quamuis in quibusdam alia etiam fit vox ad significandam fœminam, vt θεὸς & θεά. per fœminam hîc intelligo non solum mulierem, sed omnium animalium fœmininum sexum. Præterea fœminina sunt arborum nomina: fructuum verò neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. hæc enim sprepta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέκνον, filius vel filia: τὸ θυγάτριον filiola. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas non exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda: id verò accidit aut licentia poëtica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de genere substantiuorum in ος huius declinationis tertiæ, quum significatione illud dignosci non potest. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primùm fœminina: deinde communia, quæ passim legendis authoribus occurrunt. quæ verò hîc non enumerabuntur, masculina censeantur.

Arbores.
Fructus.
Exceptio.
Annotatio de finitis in ον.
Aliæ exceptiones.

FOEMININA.

αἴγιλος, abscessus inter nares & maiorem angulũ oculorum.
ἄκατος, nauis genus.
ἄμαθος, arena, puluis.
ἄμμος, arena, sabulum.
ἄμφοδος, biuium.
ἄνοδος, ascensus, locus inuius & difficilis accessu.
ἄσφαλτος, bitumen.
αὔλειος, vestibulum.
βάτος, rubus.
βύθος, toga.
βίβλος, papyrus, iuncus, charta.
γέρανος, grus.
δοκὸς, trabs, tignum.
δόκος, consyderatio.
εἰκὼς, imago.
εἴρεσος, remigatio, remigium.
εἴσοδος, introitus, ingressus.
ἔρημος, eremus solitudo.
ζυγὸς, iugum libræ.
ἤπειρος & Doricè ἄπειρος, continens, id est, terra firma. itẽ annulus.
ἵππος, equitatus. pro equo verò est masculinum.
κάρδοπος, arca panaria.
κιβωτὸς, arca.
κῦφος, vas concauum & exculptũ, quod dicitur nauicula:
λαοφόρος, via publica.
λεωφόρος, idem, via regia.
μέθοδος, breuis via.
μίνθος, stercus humanum.
νειὸς, nouale.
νεὸς, idem.
νῆσος, insula.
νόσος, & Ionicè νοῦσος, morbus.
ὄαρος, sermo, fœmina.
ὁδὸς, via.
περίοδος, circuitio.
πρόοδος, progressus.
ῥάβδος, virga, ramus.
σήσαμος, sesamum, frumenti species.
σποδὸς, cinis sordidus.
στρόφος καὶ στροφὸς, tormen, dolor intestinorum.
σωρὸς, acervus.
τρίβος, semita.
τρίοδος, triuium.
τροχηλάτος, locus vbi agitatur rota.
ψάμμος, arena.
ψῆφος, calculus.
ψίαθος, storea, teges, scirpus è quo contexitur matta.

COMMVNIA, SIVE INCERTI aut dubij generis.

ἄβυσσος, abyssus.
βάδος, iter.
βρένθος, anas auis.

κάμ-

κάμινος, fornax.	*ῥάμνος, rhamnus, virgultum spinosum.*	*στρατὸς, exercitus.*
κάπετος, fossa.	*ῥάφανος, raphanus.*	*σύνοδος, concilium.*
κλῆρος, sors.	*ῥινὸς, pellis, scutum.*	*ὕαλος, & Atticè ὕελος, vitrum.*
κόπρος, fimus.	*σορὸς, vrna.*	*χηλὸς, arca, loculus.*
λιμὸς, fames. Atticè ὁ, Doricè ἡ.	*στάμνος, vrna, calathus.*	*χιλὸς, pabulum.*
μήρινθος, funis.		*ψάμαθος, arena.*

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiáue, quàm quæ hîc enumerantur: sed certè paucissima, eáque præcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, siue ἡ φλόνος, verbascum herba: ἡ φῦνος, atractylis, fusus agrestis: sic ἡ ἄμπελος, vitis, cum suis compositis, vt ἡ ἀγριάμπελος, siue per syncopem ἀγρίαμπλος, labrusca, vitis agrestis: sic ὁ vel ἡ γλάνος, glanus fera, quæ & hiæna. quæ omnia recensere noluimus, quòd maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa fœmininis epithetis iuncta legissemus. sunt enim parum vsitata. Inuenientur rursus quædam huc congesta, quæ in lexicis alterius generis esse deprehendentur. Verùm illis hac in re non est omnino fides adhibenda. nam sunt plerunque deprauata. Idem indicato in nominibus quintæ, quæ suo loco, eodem modo enumerabimus. Porrò genere variantia quære inter Heteroclita.[2] Atticè, Ion. & Thessalicè οιο. Dor. ω.[3] Ion. οιτμ.[4] Dor. ως & ος. 2 3 4

Herbæ. Animalia.

Genitiuus sin. Genitiuus du. Accusatiuus pl.

QVARTA declinatio,[1] Atticorũ est propria, vertentiũ vocales præcedẽtis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, fœminina, & communia in ως, ὁ Μενέλεως, *Menelaus*: ἡ ἅλως, *area*: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*: & neutra in ων, τὸ εὔγεων. Omnes casus[2] desinunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ῳ subscribendo iota, υ in ω abiecto υ. Neutrorum quoq; α migrat in ω: hoc modo.

Quarta declinatio. ως ων

S. { ως,[3] ω, ῳ, ων,[4] ως. D. ω, ῳν. P. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ. 3.4
{ ων, ων, ων. ω, ω, ω.

Elenchus terminationum quartæ. Exempla.

ὁ Μενέλεως τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεω.
ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.
ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ.
τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων.

Quatuor prædictæ declinationes appellan-

Declinationes parisyllabicæ

tur parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Atticorum declinatio in quibus nominibus recepta sit ab iis qui communi lingua scripserunt.

1 *Hæ Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantùm nominibus est recepta: nempe in iis, quæ hîc & in Annotationibus in declinationes simplices à Clenardo recensentur, atque in his quæ sequuntur.*

γάλοως ϗ γάλως, ἡ, glos, soror viri.
ἄνεως, ὁ, mutus.
ἵλεως, ὁ ἡ, propitius: vnde ἀνίλεως, ὁ ἡ, immisericors.
κάλως, ὁ, vel (vt alij volunt) τὸ, funis, rudens.
ὀρφὼς, ὁ, orphus, genus piscis.
πλέως, ὁ ἡ, plenus: vnde ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, idem quod πλέως.
σῶς, ὁ ἡ, saluus, integer.
χρεὼν, τὸ, siue τὸ χρέως, debitum: vnde ὁ ὑπόχρεως, debitor: & ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus.
His adde quædam composita à γῆ, siue γαῖα, terra: quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia, veluti
ἀνώγεων, τὸ, cœnaculum quasi ἄνω τῆς γῆς ὂν, supra terram existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ędium parte. in tertia diceremus ἀνώγαιον per diphthongum αι: sed quarta in his magis recepta est.
βαθύγεων, τὸ, profundam terram habens, terra profunda.
λυπρόγεως, ὁ, terra sterilis.
Sic quædam composita à κρέας, caro, & κέρας, cornu, vt
ἀπόκρεως, ὁ, carnisprivium.
δίκερως, ὁ ἡ, bicornis.
εὔκερως, ὁ ἡ, pulchra habẽs cornua.
πολύκερως, ὁ ἡ, cornutus.

Finita in ως quartę vel quintæ.
Propria in αος & εως.
Monosyllaba circunflexa.
Geniti. singul.
Vocatiuus singularis.

Sunt & alia in ως, quæ per quartam vel quintã declinationẽ flectuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu, præcipuè verò quæ communiter desinerent in αος, vel εος, vt Μενέλεως, Ανδρόγεως, pro Μενέλαος, Ανδρόγεος. & monosyllaba circunflexa, vt Κῶς, Cos insula.
2 *[2] Id est, habent in vltima syllaba ω.*
3 *[3] Poëticè ῳε, vel ῳο puncto subscripto, ab Ionico tertiæ εο.*
4 *[4] Vocatiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declinatione.*

Quinta declinatio.

QVINTA declinatio imparisyllabica,
1 complectitur [1] omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α, vocatiuus
2 [2] sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

S. { N. varius, ος, ι, α. V. var. D. ε. οιν. P. ες, ων, σι, ας, ες. α, α, α. Elenchus terminationum quintæ.

S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν. D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε. P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, *Titan.* Exemplum.

Quomodo hæc genera significatione dignoscantur, satis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ authoritate solùm vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus, singulas terminationes eo ordine, quo ab Authore disposita sunt, discutientes, ac vnicuique illarum suum genus aßignantes. Quanuis autem hæ terminationes variæ sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci, quatuor scilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, ς, ψ. nam nullum nomen Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquam mutam, exceptis Barbaris aut Hebræis, vt ἀσρούβαλ, Astrubal: ἀδάμ, Adam, &c. quæ tamen reduci possent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiam, & finirentur in ος, ἀσρούβαλος, ἄδαμος, &c: Porrò finita in η non reperiuntur in quinta declinatione: sed omnia sunt secundæ. [2] Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina quæ vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accusatiuo sing. & datiuo plurali. 1 Genera. Terminationes quintę nouem, α, ι, υ, ω: ν, ξ, ρ, ς, ψ. 2 Vocatiuus.

TERMINATIONES quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ.

[1] Finita in α formant genitiuum in ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, *altare, tribunal, suggestum.* 1 α, ατος.

[2] Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα. 2 Annotatio.

ι, ιτος, [3] vnum substantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel.* Adiectiua neutra communium legem seruant: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratiosus, a, um.* ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ studiosus, a, um.* sic etiam τὸ τὶ, τινὸς, vt commune ὁ καὶ ἡ τὶς τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod.* 3 ι, ιτος. Adiectiua in ι.

ι, [3] ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi:* de quo [4] aliâs. 3 4 ι, ιος.

υ, [5] υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu, geniculum.* 5 υ, υος.

υ, [5] εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs:* τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium, ouile.* Sic neutra masculinorum in υς, ὁ 5 υ, εος. Adiectiua neutra in ι,

ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος, *iucundus, um, ſuauis & ſuaue.*

ω ὀύς.

6 ω, ὀυς: ἡ Λητὼ, Λητόος, *Latona,*[6] eſt declinationis contractorum.

Finita in α, ι, υ, neutra ſunt, in ω fœmin.

Nomina literarum quatuor declinabilia: & quare declinentur.

1 *Finita in α, ι, vel υ, omnia ſunt neutra abſque vlla exceptione. Sic fi-*
2 *nita in ω, omnia ſunt fœminina.* [2] *De finitis in α videtur Author tan-*
tùm intellexiſſe, non autem in genere de omnibus literarum nominibus:
quanuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen
adiectiuo indicatur, nẽpe ε ψιλὸν, υ ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα, quæ declinan
tur more adiectiuorum ψιλὸν, μικρὸν & μέγα, quod facis in genitiuo με-
γάλου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum
vocalium nomina erãt, ε, υ, ο, ω, vt Latinarum, e, i, o: verùm poſteà his addi-

ε, η.

ta ſunt epitheta ad indicandum aliquod diſcrimen, vt ε vocatum ſit ψι-
λὸν, id eſt paruum, vel tenue, ad differentiam η vocalis longæ, quæ vt e
ferme proferebatur: veluti diximus pag. 2. verſu 23. ſic υ, dictum fuit ψιλὸν,

υ, ου.

ad differentiam diphthongi ου, olim enim (vt loco citato attigimus) υ & ου
proferebantur vt u Latinum, υ quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis:

ο, ω.

ου verò, vt u ſonat hodie Italis. Cæterùm ο & ω, quæ eodem ferme modo
proferebantur, varia epitheta ſortita ſunt iuxta quantitatis differentiam:
ο quidem μικρὸν, id eſt, paruum dictum eſt, quia breuem facit ſyllabam: ω

Subſtantiua in ι barbara ſunt præter μέλι cũ compoſitis.

3 *verò μέγα, id eſt magnum, quòd ſua natura ſyllabam producat.* [3] *Re-*
ctè dicit, vnum. nam ea quæ faciunt ιος, vt σίναπι, barbara ſunt, & non
propriè Græca. Inueniuntur tamen compoſita à μέλι, quæ etiam faciunt
ιτος, vt οἰνόμελι, mulſum: ὀξύμελι, acetoſum mulſum: ὑδρόμελι, aqua mul

De diuerſitate terminationũ genitiui certæ regulæ vbique tradi non poſſunt niſi velimus per ſe ſatis nota per ignotiora & minùs nota explicare.

4 *ſa.* [4] *In ſecunda declinatione contractorum.* [5] *Proponuntur ab Authore*
5 *in hac declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum ſingulæ va*
rias genitiui formas recipiunt, vt υ, υος vel εος: de quibus quidam Gram-
matici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curioſè perſequi noluimus, quòd
& nimis longum eſſet, & quia in multis id fieri non poſſit, niſi adduca-
tur ſyllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut ge
nerum notio: quæ multò minùs nota ſunt, quàm ea propter quæ declaranda
adducuntur: quod quanuis Grammatici vulgò factitare ſoleant, ego ſem-
per ridiculum exiſtimaui: cùm omnis diſciplina, à facilioribus & magis
notis ad obſcuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum
quorundam genus & accentum, vocaliúmque ancipitum quantitatem, po-
tiùs per genitiui terminationes (quæ per ſe ſatis nota ſunt, ſi quis nonnul-
lum huius linguæ vſum, authorum lectione ſibi compararit) quàm contrà
genitiui terminationes per illa, quæ multò ſunt difficiliora, cenſeo eße ex-
plicanda. velim tamen interdum, ſi commodè id fieri poßit & cum aliquo
lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantita-
tem ad deſignandam quandam terminationum notitiam: vt ſi hoc loco di-

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

cam, Subſtantiua in υ, penultimam corripientia faciunt υος: quæ verò pe-
nultimam producunt, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hæc quidem re-
gula non poteris facilè cognoſcere: quare τὸ δάκρυ, id eſt lachrymæ, potiùs
faciat

faciat δάκρυος, quàm δάκρεος: cùm penultimæ quantitas non sit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ verò, id est, hasta, quiuis cognoscet penultimam esse breuem, cùm sit ο μικρὸν: quare statim dicet τοῦ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus indicauerim, Finita in ας acutitona, άδος in genitiuo faciunt: qui-s nullo modo potes scire quæ finita in ας vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogêris enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo, Finita in ας, facientia in genitiuo αδος, vltimam acuunt. ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque velis, nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. faciliùs verò vsus te docebit quæ nomina in ας, αδος faciant (vnde acutitona esse concludes) quàm nosse quæ in ας acutitona sint, vt inde inferas, declinari per αδος. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendi. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. [6] Vide quartam declinationem nominum contractorum. 6

Regula de finitis in ας prorsus inutilis.

V su multa percipienda.

αν, ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, paean, genus cãtilenæ in laudem alicuius: ὁ Πὰν, Πανὸς, Pan, deus pastorum, τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, atramentum.

αν, ανος.

αν, αντος, participia sunt: *τὸ τύψαν, τύψαντος, verberans, vel quod verberauit.* sic adiectiuum *τὸ πᾶν, παντὸς, omne,* more masculini *πᾶς, παντὸς, omnis.*

αν, αντος.

Duo hîc notanda: primùm, Omnia substantiua in αν, esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicetur loco) esse neutra: deinde, Participia in αν & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αντος: reliqua verò omnia ανος. Porrò huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiuæ quoruncunque verborum, aut præsentis vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in μι.

Annotatio de finitis in αν.

Participia in αν vbi inueniantur.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, tenerum.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, gratũ, vrbanũ, vt masculinum *χαρίεις, gratus.* sic participia, *ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, verberatus, verberatum.*

εν, ενος.
εν, εντος.

Obseruabis hîc, omnia in εν esse neutra atq; adiectiua vel participia: & quæ à communi εν, facere ενος, reliqua εντος. Cæterùm hæc participia sunt vel alterius aoristi passiui: vel præsentis siue aoristi secundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in μι.

Notio de finitis in εν.
Participia in εν vbi inueniãtur.

ην, ηνος, ὁ Ἕλλην, Ἕλληνος, Græcus: ἡ σειρὴν σειρῆνος, sirē

ην, ηνος.

apis genus, aut certè domuncula, & Siren fabulosarum mulierum vna.

ην, ενος.

ην, ενος: ὁ ποιμὴν, ποιμένος, *pastor:* ἡ φρὴν, φρενὸς, *mens:* ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, *tener, tenera:* cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

Regulæ de ην. ενος. ηνος. Fœminina. Masculina.

Disyllaba in μην, & adiectiua quæcunque in ην, cum his substantiuis ὁ ἀδὴν, tumor in gutture glandium instar: ὁ ἀζὴν, barba: ὁ αὐχὴν, ceruix: ὁ ἔρσην, puer: & ἡ φρὴν, faciunt ενος: reliqua ηνος. atque hæc, quæ ηνος faciunt, fœminina sunt, præter ὁ κηφὴν, fucus, vespa sterilis: ὁ σφὴν, cuneus: ὁ σωλὴν, canalis, fistula: atque ὁ καὶ ἡ χὴν, anser. nam alia masculina significatione dignoscuntur, vt ὁ Ἕλλην, cum compositis. Quæ autem per ενος flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρὴν, & adiectiua, de quibus suo loco.

ιν, ινος. ιν vel ις.

ιν, ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, *delphin piscis:* ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *radius:* cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτίς.

Masculina. Fœminina.

Composita masculina sunt, atque hæc tria, ὁ θὶν, littus: ὁ ἰκτὶν, miluus, ἲν, genus mensuræ: quum verò significat venam, aut vim, est fœmi. reliqua simplicia fœminina. δελφὶν verò, quamuis ab Authore veluti masculinum ponatur, ab aliis tamen commune dicitur, ὁ καὶ ἡ δελφίν.

ον, ονος. ον, οντος. ουν, οδος. ουν, οῦντος.

ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *maius,* à cõmunibus in ων.

ον, οντος, participia sunt: τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberãs.*

ουν, οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, vt commune δίπους, *bipes.*

ουν, οῦντος, participia sunt: τὸ τυπτοῦν, τυπτοῦντος, *verberaturum.*

ον & ουν neutra. οδος. ονος. οντος. οῦντος. Participia in ον. Participia in ουν.

Omnia in ον & ουν neutra sunt, atque vel adiectiua à communibus in ων & ους: vel participia. & in adiectiuis quidem ον facit ονος, & ουν, οδος: in participiis verò ον, οντος, & ουν, οῦντος. Cæterùm participia in ον, sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ: aut præsentis, secundíue aoristi eiusdem vocis verborum tertiæ coniugationis in μι, finita verò in ουν sunt quoque omnia vocis actiuæ vel futuri secundi in qualibet coniugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum circunflexorum.

υν, υνος. υν vel υς.

υν, υνος: ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris, domus lignea:* ἡ Γόρτυν, *Gortyn, ciuitas Cretæ:* quorum nominatiuus [1] etiam in υς desinit: ὁ Φόρκυν, vel [1] Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius, & Medusæ pater.*

[υν, ύντος]

υν, ύντος participia sunt: ὁ ζευγνὺν, ζευγνύντος, *iungens.*

[υνος. Masculina. Participia in υν]

Finita in υν, omnia faciunt υνος, nisi sint participia: sunt quoque omnia masculina, nisi significatio impediat (vt in Γόρτυν, quia est proprium vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atque præsentis temporis vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. [1] Hoc etiam declinatur per υνος, τῆ φόρκυνος. Vel Doricè ὁ φόρκυς, τῆ φόρκυ, τῷ φόρκυν ablato ς, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.

[ων, ωνος]

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*: ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *æuum*: ἡ Σιδὼν, *Sidon, vrbs Phœniciæ*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *papauer.*

[ων, ονος]

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *serra*: ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo.* & communia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, *felix*: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*: quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος, *felix, beatum*: τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, *melius.*

[ων, ῶντος]

ων, ῶντος: Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon.*

[ων, οντος]

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, *draco.* & participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans.*

[In ων mascul. Fœminina.]

Nomina in ων, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequentia fœminina,

ἀκροχορδὼν, *verruca.*	ἠϊὼν, *littus.*	τρυγὼν, *turtur.*
ἅλων, *area.*	ληθεδὼν, *obliuio.*	χελιδὼν, *hirundo.*
ἀμπελὼν, *vinea, vitis.*	σιαγὼν, *maxilla.*	χθὼν, *terra, solum.*
ἀνθερεὼν, *mentum.*	σηπεδὼν, *marcedo.*	χλιδὼν, όνος, *delitiæ, ornatus muliebris.*
ἀῤῥαβὼν, *pignus.*	σινδὼν, *linteum.*	χλιδὼν, ῶνος, *armilla.*
βοὼν, *custodia apud Alexandreos.*	τηκεδὼν, *tabes.*	*His adde omnia finita in δων.*
εἰκὼν, *imago.*	τρήρων, *columba.*	
	τριβὼν, *palliolum.*	

[In δων fœm.]

[In ων communia. Genitiuus.]

Hæc prætereà sunt modò masculina, modò fœminina, μελεδὼν, cura: μήκων, papauer: χιὼν, nix: χιτὼν, vestis. Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quamuis & hoc vsu potiùs quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt anteà dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur in ωνος per ω μέγα omnia ferè substantiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinunt in δων. Nam omnia finita in δων, atque adiectiua, & substantiua fœminina faciunt ονος per ο μικρόν. ex adiectiuis excipe αἴθων, ardens: & ἴρων, cauillator, non vera dicens: ex fœmininis verò ἀκροχορδὼν, vel ἀκροχορδὼν, ἅλων, ἀμπελὼν,

[ωνος. ονος. Exceptio. ωνος.]

ὤντος. ontis. ὄντος. Participia in ων. ὄντος. ῶντος.

ἀῤῥαβὼν, βοὼν, τριβὼν, χλιδῶνες, armillæ: his adde duo incerti generis, μελεδὼν, μήκων: quæ omnia faciunt ωνος per ω μέγα. Porrò pauca sunt, quæ faciant in ωντος per ω μέγα, quæ omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorum circunflexa, quæ à Latinis per ontis declinantur: vt Xenophon, Xenophontis: sic Phaëthon, Demophoon, &c. In οντος verò per ο μικρὸν facientia vix alia inuenias quàm hæc quatuor δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, draco, leo, senex, famulus: & participia actiuæ vocis in ων non habentia circunflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi. quæ verò accentu circunflexo notantur & habent neutrum in οῦν (quæ enumerauimus quum de ουν ageremus. 24. 31.) ea οῦντος quoq; faciunt. de illis autẽ nullã mentionem fecit hoc loco Clenardus. Cæterùm ea: quorum neutrum similiter in ῶν per ω μέγα circunflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant: súntque præsentis temporis vocis actiuæ, secundæ coniugationis verborum circunflexorum. Id autem accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.

ξ { κος. γος. χος.

ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος, *poculum, calix*: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutat η in ε: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, [1] pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ.

ξ κτος.

ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *rex*: ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

Genus finitorũ in ξ.

Finita in ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut communia: neutra verò nunquam. & fœminina quidem pauca sunt, & communia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hîc enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina,

Masculina

Fœminina

ἀλώπηξ, vulpes.
ἄντυξ, ambitus, orbis.
αὖλαξ, sulcus.
θρῖδαξ, lactuca.
κλῖμαξ, scala, seu scalæ.
κύλιξ, poculum.
κλώμαξ, asperitas.
κρὲξ, capillus, & crex auis.
λάρναξ, vrna, arca.
μάσταξ, esca, bruchus.
μάστιξ, flagellum.
μύρμηξ, formica.
μύσταξ, labrum, barba menti.
ὄμφαξ, vua acerba & immatura.
ὄρταξ, vrax auis.
πήληξ, galea, cassis.
πῖδαξ, fons.
πτέρυξ, res, ala.
ῥῶνιξ, fluuialis scaphæ genus.
σμῶδιξ, vibex, liuor ex percussione.
σπάδιξ, genus musici instrumenti.
στύραξ, odoris genus.
τέτριξ, tetrix auis.
ὕστριξ, hystrix, erinacij species.
φάλαγξ, internodium in digitis, & phalanx ordo militaris.
φάραγξ, vallis.
φῶϊξ, phoix auis.
χάραξ, vallus. i. palus cui vitis alligatur.
χοῖνιξ, chœnix, semodius.

His

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in αξ.

Excipiuntur tamen sequentia fœminina,

βλὰξ, stolidus.	πνὺξ, consilij locus apud Athenienses.	πτὺξ, πτυχὸς, flexus.
θρὶξ, vermis lignum corrodens.	πρὸξ, binnulus, dama.	σφὴξ, vespa, fucus.
ἶξ, vermis vitium.		ζὺξ, γὸς, fax.

Et sequentia communia,

αἶξ, αἰγὸς, capra.	βὴξ, βηχὸς, tussis.	ῥὰξ, γὸς, acinus vuæ.

Præter hæc, communia sunt — Communia.

ἄμπυξ, reticulum muliebre.	ἕλιξ, vitium capreolus.	σκύλαξ, catulus.
	πέρδιξ, perdix auis.	φάρυγξ, γος, guttur, faux.

Vsus te docebit, quæ declinentur per κος, & quæ per γος aut χος: scito tamen multò maiorem esse numerum eorum quæ κος faciunt, quàm quæ γος aut χος. Rursus plura per γος, quàm per χος declinari. nam paucissima sunt quæ habeant χ in obliquis: nempe finita in ουξ, αυξ, & ωρυξ, cum quibusdam aliis. In γος verò faciunt finita in πλυξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in υξ, modo habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρὸν, modò non desinant in ουξ, & quæ fiunt à verbis in γω & ζω, & fœminina in υξ, cum compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua verò præsertim fœminina, & disyllaba communia, quæ superiùs enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ, τέττιξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omnium exempla tibi passim legendis authoribus occurrent.

Genitiuus. χος. γος. Composita. κος.

[1] *Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plu. rursus assumit θ, ταῖς θριξί. non enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo.* 1

αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, beatus: ἡ δάμαρ, vxor: τὸ νέκταρ, nectar, cibus vel, vt alij volunt, potus deorum. — αρ, αρος.

αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, iecur, hepar: τὸ δέλεαρ, δελέατος, esca, ad capiendum illecebra. — αρ, ατος.

Superbisyllaba in αρ faciunt ατος. idem accidit disyllabis, quorum penultima est η aut diphthongus, quibus adde στέαρ, adeps: φρέαρ, puteus, ab antiquis στῆαρ, φρῆαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ὁ μῶμαρ, stultus. sic τὸ ὄναρ, somnium, quamuis penultima sit ο μικρόν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porrò declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

ατος. Indeclinabilia in ωρ. αρος. Neutra.

ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, pedunculus: ἡ χεὶρ, manus: ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, pollex. — ειρ, ειρος.

Communia. / Masculina.

Multa componuntur ex χεὶρ, quæ omnia sunt communia: χεὶρ verò variat & genere, & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in ειρ, masculina sunt: sed pauca inueniuntur.

ηρ, ηρος.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser vel Seres populus, & vermis nens sericũ:* λουτὴρ, λουτῆρος, *peluis:* τὸ κῆρ, κῆρος, *cor.*

ηρ, ερος.

ηρ, ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther, id est, ignis elemen-*
[1] *tum:*[1] in multis verò syncope, ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater:* ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater:* sic & ἡ θυγάτηρ, γαστὴρ, Δημήτηρ, *filia, venter, Ceres:* at ὁ ἀνὴρ,
[2] *vir,* ἀνέρος, ἀνδρὸς, [2] assumit δ.

Fœminina. / Neutra. / Masculina. / ηρ, ερος. / Aeolismus. / ηρ, ηρος.

Fœminina in ηρ, nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, præter γαστὴρ, κὴρ, fors, & ψυκτὴρ, vas ad refrigerandum vinum. Neutra verò duo tantum, ἦρ, ver, & κῆρ, cor: quæ circumflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ, & κέαρ per crasin. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per ερος, nempe quæ à Clenardo recensentur, atque ἀστὴρ, astrum: Πίηρ, Pier populus: & φράτηρ, tribulis: pro quo vsitatius dicimus φράτωρ, φράτορος: ὁ ἀὴρ, aër. Aeolicè inuenitur ἡ ἀήρ. sic ἡ αἰθήρ, έρος. Cætera in ηρ, faciunt ηρος.

De syncopen passis nouo.

[1] *[1] Huiusmodi syncope habet tantùm locum in iis, quæ Author enumerat. Notandum autem ab oratoribus concisos tantùm casus recipi, præter θυγατέρα. nam θύγατρα solùm vsurpatur à poëtis, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio*
[2] *in Annotationibus in declinationes simplices. [2] Nunquam enim in eadem dictione υ ponitur ante ρ, vt diximus. 5. 41. & 8. 24.*

ορ, ορος.

ορ, ορος, τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor, animus:* & inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus.*

υρ, υρος.

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψιθύρος, *susurro:* ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis:* & neutrum τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis.*

ορ neutra. / υρ mascul. / Finita in υρ exoleta. / υρος vel υς, pro υρ.

Finita in ορ, & υρ, paucissima sunt: & illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ, & πῦρ, quæ ponuntur in contextu. atque hæc in υρ, antiqua sunt, & penè exoleta, præter πῦρ: vtimur autem illorum loco, finitis in ρος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ου, & μάρτυρος, ου, vel μάρτυς, υος.

ωρ, ωρος.

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur:* ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *sanies, cruor:* τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *tractio, laceratio:* τὸ τέκμωρ: τέκμωρος, *signum, finis, mors.*

ωρ, ορος.

ωρ, ορος: ὁ Νέστωρ, Νέστορος, *Nestor:* ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτο-

ρος

ρος, *Hector* : ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre* : ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre* : πανδαμάτωρ, *omnia domans, vel omnidomans* : τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *aqua*, [1] heteroclitum est. 1

Monosyllaba in ωρ, & polysyllaba in λωρ, atque ἰχὼρ, & τέκμωρ, seruant ω μέγα in obliquis : alia mutant in ο μικρόν. Cæterùm neutra in ωρ, pauca sunt : nempe quæ ab Authore afferuntur, & τὸ ἔλδωρ, siue ἐέλδωρ, desyderium : & τὸ ἄωρ, ensis : tamen alij legunt ἄορ. sic τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, stercus : heteroclitum, vt τὸ ὕδωρ : communia verò sunt multa, quæ significatione facilè dignoscuntur : quæ scilicet vtrique sexui conueniunt, quamuis rarò fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, masculina sunt : nulla verò fœminina tantùm, præter ἡ ἄωρ, mulier. [1] *Vide Heteroclita.* 1

ωρος. ερος. Neutra. Communia. Masculina.

ας, αντος : ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax* : ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, 1 *omnis, cunctus* : ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta* : τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, *cunctum* : sic ἅπας, *omnis* : σύμπας, *vniuersus, omnis*. Duo in ανος, ὁ μέλας, *niger* : τάλας, *miser* : μέλανος, τάλανος : quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα : neutra, τὸ μέλαν, τάλαν.

ας, αντος. ας, ανος.

ας, αδος : fœminina sunt, ἡ μονὰς, μονάδος, *monas*, 1 *vnitas* : λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas, lucerna* : aut communia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, *exul, profugus*.

ας, αδος.

ας, ατος neutrum : τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus* : τὸ 1 ἅλας, ἅλατος, *sal*.

ας, ατος.

αις, αιτος, vnum fœmininum ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium* : & vnum neutrum, τὸ σταὶς, σταιτὸς, *farina aqua subacta*. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella*, facit παιδός. sic composita eius, ἄπαις, *sine liberis, carens filiis* : εὔπαις, *liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole puer*. 2

αις, αιτος. αις, αιδος.

αυς, αος : ἡ ναῦς, vel νηῦς, *nauis* : τῆς ναὸς, vel νηὸς : sic 2 γραῦς, *anus, vetula*.

αυς, αος, vel ηυς, ηος.

ες, εος, neutra communium in ης : τὸ ἀληθὲς, τοῦ 3 ἀληθέος, *verum*.

υ, εος.

αs,αντοs, masc.
αs,άδοs, fœmi. vel communia.
αs,ατοs,neutra.

[1] *Nihil facilius quàm nosse quæ finita in ας faciant αντος, & quæ αδος, vel ατος. nam vel mediocris authorum lectio hæc tibi demonstrabit. regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hîc tantùm notabis, flexa per αντος, esse masculina, per αδος, fœminina (exceptis paucis communibus, quæ sola significatione facilè cognoscuntur) per ατος verò, esse neutra & quintæ declinationis contractorum, modò desinant in ρας, vel ας purum: vt videbis in sequentibus. Sunt verò tria masculina quæ non declinantur per αντος, nempe μέλας, τάλας, de quibus in contextu, atque ὁ λάας τοῦ λάαος & crasi λᾶος, lapis. Porrò Aeoles masculina in ας per αις efferunt, dicentes μέλαις, τάλαις. Idem faciunt in participiis masculinis in ας, quæ per αντος declinantur, vt τύψαις pro τύψας, qui verberauit. Ex Αἴας verò non dicunt Αἴαις, ne diphthongus geminetur. Cæterùm poëtæ non rarò Dorico more ex genitiuis in αντος, per apocopen reiiciunt τος, τοῦ Αἴαν pro Αἴαντος. De hac apocope nonnihil attigimus. 16. 36.* [2] *Finita in αις aut αυς non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerantur. tantùm itaque notato, finita in αυς declinari quoque per εως, ει, &c. & nominatiuum monosyllabum νοῦς apud poëtas diuidi in duas syllabas, νηῦς, γρηῦς: atque nominatiuum plur. similem reperiri nominatiuo sing. αἱ νᾶυς, νηῦς: γρᾶυς, γρηῦς: De horum autem accusatiuo sing. dicetur suo loco.* [3] *Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt τὸ ἀληθὲς, verum, vel ipsa veritas, & sic de aliis. Sunt autem primæ declinationis contractorum, vt dicetur in sequentibus.*

Aeolismus αις pro ας.

Apocope poëtica.

αις, αυς, αυς, εως.

νηῦς, pro νοῦς.
Nominatiuus plu. similis nominatiuo sing.

εις, ενος.

εις, ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, *pecten*: sic adiectiuum εἷς, ἑνὸς, *vnus*: fœmininum μία, μιᾶς: neutrum ἕν, ἑνὸς: & inde composita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um.*

εις, εντος.

εις, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simois, Simoëntis, nomen fluuij in Phrygia*: ἡ Ὀποῦς, Ὀποῦντος, *Opus, Opuntis, ciuitas in Locris*: itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratus, a, um*: & participia, ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *verberatus*: at [1] ἡ κλεὶς, *clauis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα & κλεῖν.

εις, ειδος.

ευς { ιεs cōmu. ηος Ioni. εως Attic.

ευς, έος communiter, ῆος Ionicè, έως Atticè: ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex*: de hoc [2] posteà.

εις, ενος.

μηδὲν, οὐδὲν.

Finita in εις, facientia ενος, non inueniuntur, præter εἷς & εἷς cum compositis, quæ ponuntur in contextu, μηδεὶς & οὐδεὶς, quasi μηδὲ vel οὐδὲ εἷς, neque vnus, ne vnus quidem: ideò poëtæ in neutro sæpe dicunt μηδὲεν,

οὐδεὶρ. Aeoles verò ponunt θ pro δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲρ, οὐθὲρ. Reliqua igitur præter κλεὶς, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorũ superiùs meminimus in εις, εντος. 23. 36. Genus autẽ nominum in εις, facilè patet: adiectiua enim & participia masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant. Notandum autem propria & adiectiua in όεις, interdum contractè efferri per ους abiecto ι, & οε contractis in ου, vt ex ὀπόεις, & πλακόεις, dicimus ὀποῦς, πλακοῦς, de quibus posteà in ους, οῦντος. sic adiectiua in ήεις, interdum contrahuntur in ῆς, verso prius η in ε, & ex ει abiecto ι, & εε in η contractis: vt ex τιμήεις, & δαφνήεις, dicimus τιμῆς, δαφνῆς: de his vide in ης, ῆντος.

Aeol. θ pro δ. εις, εντος, propria, adiectiua participia. Masculina. όεις, οῦς. ήεις, ῆς.

[1] In accusatiuo plur. τὰς κλεῖδας, & Doricè κλᾶδας. [2] In tertia declinatione contractorum. 1. 2 Dorismus.

ης, ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes, cacabus*: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *vestis*. & item substantiua fœminina, quę fiunt ab adiectiuis in ος, κακὸς, malus, ἡ κακότης κακότητος, malitia. ης, ητος.

ης, ῆντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*: ὁ δαφνῆς δαφνῆντος, *laureaceus*. ης, ῆντος.

ης, εντος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, *Clemens*: Οὐάλης, Οὐάλεντος, *Valens, seu Valentinus*. ης, εντος.

ης, εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*: ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, *Hercules*: ἡ τριήρης, τριήρεος, *triremis*: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, *verus, vera*. ης, εος.

ης, ητος faciunt substantiua appellatiua: & fœminina sunt, præter sequentia masculina, ης, ητος. Fœminina. Masculina.

ἄμης, placenta genus lactea.	*paruum nauigium.*	*σὴς, erugo, tinea: quidã malunt ἡ σής.*
	λέβης, olla, cacabus.	
ἐπιβλὴς, sera, vectis.	*μύκης, fungus.*	*τάπης, tapes, stragulũ.*
κέλης, equus celes, &	*πένης, pauper.*	

Per ῆντος & εντος paucissima declinantur: & illa quidem fiunt ex ήεις (vt diximus in εις, εντος) & masculina sunt: hæc verò sunt virorum propria, deducta à Latinis habentibus formam participiorum in ens, entis, vt Clemẽs, entis, Valens, entis, qui & Valentinus. Per εος verò flectũtur infinita penè masculina composita virorum propria, & adiectiua communia, & fœminina in ήρης, quæ tamen re vera adiectiua quoque sunt, & substantiuum ναῦς intelligendum: vt τριήρης, triremis scilicet nauis: sic ἐνήρης, διήρης, vniremis biremis, &c. ης, ῆντος. ης, εντος. ης, εος, ήρης.

ις, ιος: ὁ κὶς, κιὸς, *vermiculus qui in ligno vel* ις, ιος.

frumento nascitur: ὁ ὄφις, ὄφιος, serpens: ἡ πόλις, πόλιος, urbs.

ις, ιδος.

ις, ιδος: ὁ Πάρις, Πάριδος, *Paris:* ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepida:* & communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, *extorris, exul:* ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, *profugus.*

ις, ιθος.

ις, ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *auis, ales:* ὁ μέρμις, μέρμιθος, *funiculus.*

τὶς, τινός.

Nomen infinitum ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ, τὶ, *aliquis, quidam,* facit τινός: interrogatiuum autem, quis, quę, quod, τίς, τί, τίνος, acuta penultima.

τίς, τίνος. Fœminina. ις, ιτος. ις, ιστος. Per ιθος, ιτος, ιστος, paucissima. Per ιδος propria. Per ιος verbalia in σις, ξις, ψις.

Finita in ις, quorum genus significatione cognosci non potest, fœminina sunt, exceptis iis quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde ὁ λὶς, λιὸς, leo: & λῖς, λιτὸς, pannus lineus subtilis. Hoc loco animaduertendum, Clenardum omisisse terminationem ις, ιτος: vt ἡ χάρις, χάριτος, gratia: sic eius composita, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, gratiosus, a: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, insuauis, iniucundus, a. Omisit & ιστος, vt ἡ θέμις, θέμιστος, ius: ἡ χάρις, χάριστος. nam χάρις facit ιτος & ιδος & ιστος. Cæterùm paucissima sunt desinentia in ις, quæ faciant ιθος, vel ιτος, aut ιστος, sed penè innumera quæ faciunt ιος, vel ιδος: atque hæc varietas est authorum lectione discernenda: scito tamen omnia propria virorum ac mulierum facere ιδος: ιος verò omnia verbalia in σις, ξις, ψις: quæ multa sunt, & omnia secundæ declinationis contractorum.

ος, εος. Neutra.

ος, εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus:* & reliqua neutra.

ος, οτος. Participia.

ος, ότος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *verberans, vel quod verberauit:* participia sunt.

Notio.

Hic notandum, omnia finita in ος quintæ declinationis esse neutra: & nomina quidem facere εος, ac esse primæ declinationis contractorum: per οτος verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ.

ους, οος.

ους, οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, *bos.*

ους, οῦντος.

ους, οῦντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *errabundus, & placenta:* ἡ Ὀποῦς, Ὀποῦντος, *Opus, Opuntis.*

ους, οντος. ους, οδος.

ους, όντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens:* & participia, δοὺς, δόντος, *dans, vel qui dedit.* Cæterùm ποὺς, ποδὸς, *pes:* sic composita, vt ἄπους, ἄποδος, *expes, sine pede, apes.*

Fin.

Finita in ους, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt. Declinantur autem omnia per οος, nisi quæ fiunt per crasim ex propriis vel adiectiuis in όεις, quæ per οῦντος. per οντος verò flectuntur solum ὀδοὺς cum compositis, & participia in ους, quæ sunt præsentis vel aoristi secundi, vocis actiuæ, tertiæ coniugationis verborum in μι. πούς autem cum compositis facit οδος. Illud & obiter monendum, omnia composita in ους, esse adiectiua communia, & habere neutrum in ουν, & genitiuum in οῦντος.

Masculina.
ους, οος.
ους, οῦντος.
ους, οντος.
Particip. in ους.
ους, οδος.
Composita in ους.

υς, υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*: ἡ χέλυς, χέλυος, *chelys, cithara, lyra*.

υς, υος.

υς, έος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, velox*: fœmininum ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ, ὀξέος: sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, *suauis*: ὠκὺς, *velox*.

υς, εος.

υς, εως Atticè: ὁ πῆχυς, πήχεος, *cubitus*: ὁ πρέσβυς, *senex*: ὁ πέλεκυς, *securis*.

υς, εως Atticè.

υς, υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *clamys, genus vestis*: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *nuper adueniens, aduena*.

υς, υδος.

υς, ύντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*: participia sunt.

υς, ύντος.

Duas hîc omisit genitiui terminationes, υτος, & υθος, vt ὁ ἀκμὺς, ἀκμύτος, indefessus: ὁ κώμυς, κώμυθος, fasciculus fœni: sed huiusmodi nomina sunt rarissima. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. notato tamen omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem facere υος: adiectiua omnia εος: tria solum Atticè εως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finita in κλυς, cum paucis aliis: υντος verò sola participia præsentis temporis, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. Cæterùm facientia υος, masculina sunt, nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀγορητὺς, ύος, eloquentia: his adde ἡ χέλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, galea: quia facit quoque τῆς κόρυθος: ac ἡ ὀφρῦς, ύος, supercilium. masculina quoque sunt facientia εος, εως, & υδος: fœminina verò reliqua, exceptis communibus in κλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

υς, υτος.
υς, υθος.
υς, υος.
υς, εος.
υς, εως.
υς, υδος.
υς. ύντος.
Particip. in ύς.
Masculina.
Fœminina.
Masculina.
Fœminina.
Communia.

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*: τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumen*.

ως, ωτος.

ως, οος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*: ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora*.

ως, οος.

ως, ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Troianus*: ὁ Μίνως, Μί-

ως, ωος.

νωος, *Minos*: ὁ ἥρως, ἥρωος, *heros*.

ως, όος. ως, ωος. δῶς. ως, ωτος. Participia in ως, ότος. Masculina. Fœminina. Neutra. ἡ φῶς, φωδός.

Tria tantùm sunt facientia ὀος, *per* ο μικρὸν, *nempe duo fœminina*, αἰδὼς, *&* ἠὼς, *quæ sunt quartæ declinationis contractorum, & vnum masculinum*, ὁ χρὼς, τοῦ χροὸς, τῷ χροῒ, *&* χρῷ, *color*. ωος *verò per* ω μέγα *faciunt* Μίνως, *&* ἥρως, *& monosyllaba habentia vnam harum mutarum*, τ, δ, θ, *vt* Τρὼς: δμὼς, *seruus*: θὼς, *genus lupi*: ἡ δὼς *tamen, id est, datio, indeclinabile est. Reliqua in* ως, *si sint nomina, faciunt* ωτος: *participia verò perfecta vocis actiuæ & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt* ότος, *per* ο μικρὸν, *vt* τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit. Omnia autem nomina quintæ finita in* ως, *masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra*, φῶς, φωτὸς, *lucerna, lumen. &* ὦς, ὠτὸς, *inusitatum in nominatiuo, pro quo dicimus*, τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris. Porrò vnicum fœm*. ἡ φῷς, *id est, inustio ab igne facta in cruribus, facit* τοῦ φωδός.

λς, λος.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, sal: ἡ ἅλς, ἁλὸς, mare.

νς, νθος.

νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *tinea*: Τίρυνς, Τίρυνθος, *Tiryns*.

ρς, ρτος.

ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus*.

Notio.

Finita in ς *præcedente consona non reperies, nisi* ἡ δάμαρς, δάμαρτος, *quod &* δάμαρ, δάμαρτος, *vxor, & quæ ponuntur in contextu.*

ψ, πος.

ψ, πος: ὢψ, ὠπὸς, *vultus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.

ψ, βος.

ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*: ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena*.

ψ, φος.

ψ, φος: κνίψ, κνῖφος: *cynips vel cinyps, musca canina*: ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps*.

ψ βος.

Desinentium in ψ, *octo faciunt* βος, *nempe*,

Θάρυψ, *Tharyps.*	φὰψ, *phaps, auis genus, palumbe.*
λὶψ, *Libs, siue Affricus ventus.*	χάλυψ, *chalybs, genus ferri durißimi.*
Νὶψ, *Nibs.*	χέρνιψ, *manuum ablutio, & vas ad lauandas manus, gutturnium.*

Finita in τριψ.

atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τριψ, *composita à* τρίβω, *tero, vt* παιδοτρίψ, *pædotriba, præceptor puerorum in exercitio corporis. Tria verò tantùm faciunt* φος, *quæ ponuntur in contextu, è quibus* κατῆλιψ, *facit* φος, *&* πος. *Alia omnia in* ψ, *faciunt* πος. *Cæterùm omnia in* ψ, *quæ significatione genus non indicant, masculina sunt: præter sequētia fœminina*, λαῖλαψ, *turbo*: ὄψ, *vox*: πηνέλοψ, *penelops auis*, ὕδρωψ, *hyd.*

ψ, φος. ψ, πος. Masculina. Fœminina.

hydrops, aqua inter cutem: Latinis masculinum est, durus hydrops, apud Horatium. His adde φλὲψ & κατῆλιψ, quæ sunt in contextu Clenardi. inuenitur etiam ὁ οἶνοψ, niger, & τὸ οἶνοψ, nigrum. — οἶνοψ.

Et hactenus de genitiuo.

ACCVSATIVVS singularis exit in α, τὸν Τιτᾶνα, *Titanem*: sed nomina in ις, & υς, quorum [1] genitiuus in ος purum, faciunt accusatiuum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus*. [2] Barytona in ις, & υς declinata [3] non purè, [2.3] sortiuntur vtranque terminationem, ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν, *lis, contentio*: ὁ νέηλυς, νεήλυδος, τὸν νεήλυδα & νέηλυν, *aduena*. Etiam αυς, in [4] αυν, ναῦς, [4] ναὸς, ναῦν, *nauis*: γραῦς, γραὸς, γραῦν, *anus, vetula*. Finita in ους, sæpius in ν, ὁ βοῦς, βοὸς, βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα, *bos*.

Margin: Accusatiuus quintæ. — ις, ιν. — υς, υν. — υ, ιδα, ιν. — υς, υδα, υν. — αυς, αυν. — ους, ουν, οα.

Finita in υς, per α quoque faciunt accusatiuũ, vt τὸν βότρυα, & τὸν ὀξέα [1] *ab ὁ ὀξὺς, ὀξέος, acutus.* [2] *Barytona vocat, quorũ vltima nullo accentu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: eadẽ ratione appellãtur Grauitona. de huius vocabuli etymologia videbis plura in sequentibus.* [3] *Verùm Ionicè declinantur purè, non aliter quàm ὄφις, aut βότρυς. Itaque* [3] *minimè mirum, si vtranque terminationem recipiant.* [4] *Poëticè verò per α* [4] *quoque accusatiuum faciunt, τὴν νάα, vel νῆα, vel νέα, & ναῦν.*

Margin: υς, α. — Barytona. — Grauitona. — Ionismus.

VOCATIVVS idem cum nominatiuo, ὁ Τιτὰν, ὦ Τιτάν. [1] Excipe flexa per ντος, quæ ablato [1] ος, formãt vocatiuum: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax*: λέων, λέοντος, λέον, *leo*. Adiectiua in ην, & εις, quæ neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, *tener, a, um*: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & etiam ὦ χαρίει, *gratus, um*. [2] Grauitona in ηρ, habent ερ, μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mater*: sic acuta quatuor, [2] πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ, *pater, leuir, id est, mariti frater: seruator, vir*: ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphtongi

Margin: Vocatiuus quintæ. — ντος, ν. — ην, εις, εν. — ὦ χαρίει. — ηρ, ερ. — Accentus retractus.

εῦς, εῦ. ους, ου. — ευς, & ους, deponunt s: ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλανοῦ, ô *rex, bos, vagabunde:* præter ὦ πούς, & ὀδούς, ô *pes*, *dens*.

ις, ι. υς, υ. — 3 [3] Grauitona quoque in ις, & υς, reijciunt s: ὦ ὄφι, βότρυ, ô *serpens*, *raceme*: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ, *puer*, *puella*.

Contracta.

1 *Hæc exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν, faciens, genit. τοῦ ποιοῦντος, voc. ὦ ποιῶν, non ποιοῦν. Hîc notandum poëtas ex huiusmodi*

Apocope poëtica.

vocatiuis à genitiuis in ντος formatis, rursus per apocopen abiicere ν, modò desinant in αν. dicunt enim ὦ Αἶα, pro Αἶαν.

2 [2] *Excipe ὁ Πίηρ, ὦ Πίηρ, Pier. Huiusmodi autem grauitona pauca sunt, vt videbis in Accentuum tractatu. Grauitona quoque in ωρ declinata per ορος, habent vocatiuũ per ορ, formando à genitiuo abiectione ος, vt ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ, Nestor.*

3 [3] *Idem faciunt adiectiua acutitona in ὺς, εος, vt ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξὺ, acutus. atque apud poëtas acutitona in ὶς, ίδος, ἡ Ἀμαρυλλὶς, ὦ Ἀμαρυλλὶ, Amaryllis.*

Appendix.

Sunt præterea quædam finita in ης, ω, & ως, quæ vocatiuum non habent similẽ nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione contractorũ.

Datiuus plur. quintæ.

1 DATIVVS pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis:*

δι, σι. θι, σι. νι, σι. τι, σι. — & literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucerna, lucernis:* ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus:* Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani, Titanibus:* λέβητι, λέβησι, *lebeti, lebetibus.*

οντι, ουσι. εντι, ευσι. — 2 [2] Quòd si tum penultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus:* τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti, ponentibus*: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hîc in plurali habetur longa:

αντι, ασι. — Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci, Aiacibus:* ἱστάντι, ἱστᾶσι, *stanti, stantibus.* Quæ in

ξ, ξι. ψ, ψι. εύς, εῦσι. ους, οσι. — 3 ξ exeunt, ψ, aut [3] diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem, ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεὺς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί: *rapax, Arabs, rex, bos:* at ὁ ποὺς, τοῖς ποσὶ, *pes.*

ηρ ρι, ράσι. — 4 [4] Illa in ηρ, quæ syncopen patiũtur, datiuum pluralem faciunt in άσι, πατὴρ, πατέρος, πατρὸς,

τῷ

τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι, *pater*: ſic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus*, *filiabus*, *viris*, & ſimilia.

Poëtæ formant hunc datiuum à nominatiuo plurali addendo σι: ſed in neutris priùs mutant α in ες, vt οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσι, Aiaces, Aiacibus: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσι, tribunalia, tribunalibus. Id autem faciunt more Ionico & Aeolico. atque interdum metri gratia eiiciunt alterum σ, τοῖς Αἰάντεσι. 1 *[2] Penultima datiui pluralis par eſt quantitate aliorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non eſſet verum, ſi remotis ντ, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda eſt. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuerſum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut aſciſcunt ſibi ſubiunctiuas, ι, υ: ε quidem aſciſcit ι, & ο aſciſcit ſibi υ, vt in hoc loco: aut conſona ſequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa poſitu. hoc interdum accidit quibuſuis datiuis pluralibus quintæ, vt τοῖς Τιτᾶσσι, pro Τιτᾶσι, Titanibus. Porrò ancipites α, ι, υ, nulla facta mutatione poſſunt productæ cenſeri, vbi hoc exiget aliqua neceſsitas.* 2 *[3] Hoc ſolùm intelligendum de iis quæ habent diphthongum in vltima ſyllaba ſequente ς, vt quæ deſinunt in ας, ους, ης, ις, & υς: non autem quæ deſinunt in ηρ, vel ερ.* 3 *[4] A datiuo ſing. πατρὶ, poſito σ ante ι, diceendum eſſet πατρσὶ: ſed quia σ non poteſt poni poſt τρ, interpoſito α breui, dicimus πατράσι. ſic ab ὁ υἱὸς, filius, cuius genitiuus τοῦ υἱέος, & ſyncope (vel vt alij malunt contractione poëtica) υἷες, & ſic in aliis caſibus: in datiuo plur. cùm non poſſimus efferre υἷσι pro υἱέσι, eò quòd σ nunquam ſequatur η, inſerto α dicimus υἷάσι.*

Datiuus plur. in εσσι, vel εσι Ionicè & Aeolicè.

Penultima datiui plu. quãta.

Breues quomodo producẽdę.

σ nunquam ponitur poſt duas conſonantes.

σ non ponitur poſt η. υἱάσι.

ATQVE hę quidẽ declinationes appellãtur ſimplices. Cæterùm cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciant in ος purum, & reliquos item caſus in terminationem puram, fit vt in multis accidat ſynæreſis ſiue craſis, duabus ſyllabis in vnam contractis, vt ὁ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per craſim τείχους: τῷ τείχεϊ, & per ſynæreſim τείχει: & ſimilia. ideóque quædam ſunt declinationes nominum contractorum.

De nominibus contractis.

Synæreſis propriè eſt vocalium ſeruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχει, *muro*, εϊ in ει.

Synæreſis.

Crasis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscētur in vnam, vt τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη. εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, synæresis, crasis, siue contractio.

Vbi fiat contractio, & quomodo. Præcedentibus α, ι, υ.

Contractio solùm fieri solet, dum cõcurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eáque correpta: vel breuis ε, ο. Præcedente aliqua ancipiti, si crasis est facienda, ipsa anceps manet, sed iam producta (omnis enim syllaba contracta producitur) & vocalis vel diphthongus sequens abijcitur. excipe quum præcedente α, sequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongum: tum enim crasis fit in ω. Præcedente autem breui ε, & sequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, si fiat crasis, fiet perdito ε, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero ε, fiet in ει, nisi in duali nominum, vbi in η: sequente ο, fit in ου: adueniente α, fit in η. Si verò sequatur ι, vel υ, remanet vtraque vocalis, sed coalescunt in diphthongos ει, ευ. Cæterùm præcedente ο, & sequente vocali longa η, ω, vel α, crasis fit in ω: sequente vocali breui ε, ο, vel diphthongo ου, fit in ου: aduenıante ι, vel diphthongo in qua sit ι, vt ει, οι, ῃ, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ generales sunt: & locum habent, non solùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum circunflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties facienda est contractio. Notanda tamen duo: vnum, accusatiuum plur. habere eandem contractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit ς: vt οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, vt in nominatiuo, non per η. de hac re vide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus. Alterum, iota nunquam perdi in contractionibus, sed retineri, vel saltem subscribi, vt φι ες, ὄφις, serpentes: βοάει, βοᾷς, clamas, & sic de aliis.

Præcedente ε. Præcedente ο.

Accusatiuus pl. contractus est similis nominatiuo plur. Iota in contractionibus semper seruatur.

Prima contractorum.

1. PRIMA declinatio contractorum est nominũ masculinorum, fœmininorum & cõmunium in ης: neutrorum verò in ες & ος: quorum genitiuus desinit in εος: ac fermè in omnibus casibus fiunt crases ex ε, & vocali vel diphthongo sequenti, hoc modo,

ης. ες. ος.

Elenchus terminationũ & cõtractionum primæ declin. contractorum.

ους, ει, η, η, οῖν. εις, ῶν, εις, εις.

S. ης, εος, εϊ, εα, ες. D. εε, έοιν. P. εες, έων, εσι, εας, εες.

ες,. ες, ες. η, η, η.

ος, ος, ος. εα, εα, εα.

Con-

Contractio singularis genitiui est εο, [1] ου: da- 1
tiui εϊ, ει: accusatiui εα, η: dualis nominatiui
εε, [3] η: genitiui έοι, οῖ: plur. nominatiui εε, ει: ge- 3
nitiui έω, ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα nunc
in η, nunc in [4] ει: sic εε, & in [5] η, & in ει. Voca- 4
tiuus singularis in ες, ὦ Δημόσθενες, ô *Demosthenes*. 5
Datiuus plur. in nulla contrahitur declinatione.

εο ου.
εϊ ει.
εε η, ει.
εε η, ει.
εοι οῖ.
εω ῶ.

Vocatiuus singularis in ες.

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, Δημοσθένους: τῷ Δημοσθένεϊ, σθένει: τὸν Δημοσθένεα, σθένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, σθένη: τοῖν σθενέοιν, σθενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, σθένεις: τῶν σθενέων, σθενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absque crasi: τοὺς σθένεας, σθένεις.

Exempla.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρους: τῇ τριήρεϊ, ήρει.
ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ηθοῦς.
τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ ληθέος, ηθοῦς: τῷ ληθέϊ, ηθεῖ.
τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, τείχους. & ita deinceps.

Masculina sunt propria virorum, fœminina desinunt in ήρης, & com- 1
munia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua à communi-
bus in ης. in ος verò substantiua sunt omnia. [2] *Doricè autem & Aeo-* 2
licè ευ, vt habes 14. 19. [3] *Poëticè interdum ει.* [4] *In ει solùm in accusa-* 3
tiuis plur. non neutris, vt fit eadem contractio cum nominatiuo, vt anteà di- 4
ximus. [5] *Crasis εε in η, tantùm fieri solet in duali nominum, quamuis ali-* 5
bi quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum,
aut in coniugationibus verborum circunflexorum.

Masc. propria.
Fœm. in ή, ης.
Cōmu. adiect.
ες adiectiua
ος substantiua.
εε vbi in η.

SECVNDA declinatio est [1] masculi- 1
norum & fœmininorum in ις, & neutrorum in ι.

Secunda declinatio contractorum.
Elenchus terminationū & contractionū secundæ.

	ι,						ις,		ις,	ις.
S.	ις,	ιος,	ιϊ,	ιν,	ι.	D. ιε, ιοιν. P.	ιες,	ιων, ισι,	ιας,	ιες.
	ι,		ι,	ι.			ι,		ι,	ι.
							ια,		ια,	ια.

Crases ex ιϊ, in ι longum, idque in paucis. sing. datiuo ιϊ, in ι: plur. nominatiuo, ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. Reliqui casus sine

ιϊ
ιες } in ι.
ιας

Accusatiuus ιν. Vocatiuus ι.

contractione. Neutrorũ plur. ια, in ι. Accusatiuus semper in ιν. Vocatiuus in ι ablato ς nominatiui.

Exempla.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος: τῷ ὄφιϊ, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plurale οἱ, & ὦ ὄφιες, ὄφις: τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens*. sic ἡ πόλις, πόλιος, *urbs*.

Ionismus. εως.

Neutrum τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*. Plurale σινήπια, σινήπι. Iones hęc nomina flectunt per 2 εος,[2] fitque crasis primæ declinationis, τῷ ὄφεϊ, ὄφει: 3 τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις. [3]alij autem casus non contrahuntur.

Atticismus.

Atticus genitiuus sing. εως, ὄφεως. Du. εων, ὄφεων. Plur. εων, ὄφεων, accentu semper in antepenultima.[1]

Crasis Attica, non Ionica.

Genitiuus. ιος. Accusatiuus ια. ιος pro ως Dor. ab ιος Ion.

1 *Pauca admodùm sunt masculina huius declinationis, & significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Fœminina verò infinita sunt, & omnia* 2 *fermè verbalia finita in σις, ξις, ψις: vt iam aliâs diximus.*[2] *Huiusmodi crasis fit Atticè, non Ionicè. Nam Iones respuunt contractionem. Porrò poëtæ interdum flectunt hæc nomina per ιος, &c. atque tunc accusatiuus* 3 *singul. desinit in ια, non in ιν, vt fit communiter, Ionicè, & Atticè.*[3] *Tamen inuenimus apud poëtas τᾶς πόλιος, ciuitatis, qui est genitiuus Doricus contractus, pro πόλεος, à πόλεος Ionico, non aliter quàm in prima.*

Tertia contractorum. ευς.

TERTIA est masculinorum in ευς: genitiuus cõmunis in έος: vnde in quibusdam casibus 1 fit crasis more primæ declinationis:[1] Ionicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

Elenchus terminationũ & cõtractionum tertiæ communiter & Ionicè.

		εῖ,			ῆ,			εῖς,			εῖς,	εῖς.
S. εὺς,	έος,	έϊ,	έα,	εῦ.	D. έε,	έοιν.	P. έες,	έων,	εῦσι,	έας,	έες.	
	ῆος,	ῆϊ,	ῆα,		ῆε,	ήοιν.	ῆες,	ήων,		ῆας,	ῆες.	

Exemplum.

S. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. 2 D. τὼ βασιλέε, λῆ. P.[2] οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Vocatiuus. Datiuus plur.

3 Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ.[3] Datiuus plur. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionismus.

4 Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ,[4] τὸν βασιλῆα, &c.

Atti-

Atticus[5] genitiuus ſingularis in έως, τοῦ βασιλέως. 5

Iuxta Iones veteres eſt quidem ῆος, ſed iuxta recentiores eſt ῆος. Bœoticè autem eſt ῖος, & Doricè ac Aeolicè ῆς, facta craſi ex έος in ους: deinde verſo ου in ῆς, vt diximus 14. 19. [2] *Et Atticè βασιλῆς per ῆτα.* [3] *Et Ionicè ῆσι, à datiuo ſing. Ionico ῆϊ interpoſito σ, τῷ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. ſic poëtæ à datiuo ſing. communi ει formant εσι, τῷ βασιλεῖ, τοῖς βασιλέσι.* [4] *Poëticè βασιλῆ. perditur enim α per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accuſatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ.* [5] *Hic genitiuus contrahitur in ῶς, ſi terminationem εως præcedat alia vocalis: vt ὁ Στειριεὺς, Στειριέως, Στειριῶς, Stiricus: atque huiuſmodi nomina mittunt accuſatiuum in ᾶ, τὸν Στειριᾶ.*

1 Genit. ſingul. ῆος, ῆς, ῖος, οῦς.
2 Nominat. plu.
3 Datiuus plur.
4 Accuſ. ſingul.
5 Genit. ſingul.
Accuſ. ſingul.

QVARTA eſt [1] fœmininorum in ώ, & ώς: ἡ Λητὼ, *Latona:* ἡ αἰδὼς, *pudor:* quorum [2] genitiuus in όος contrahitur in οῦς, Λητόος, τῆς. Dat. όϊ, οῖ, Λητόϊ, τοῖ. [3] Accuſ. όα, ώ, Λητόα, Λητώ. Voc. in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plur. vt in tertia ſimplici declinatione, τὼ Λητὼ, αἱ Λητοί. 1 2 3

Quarta cõtractorum.
ώ
ώς

Fœminina in ώ multa ſunt, & omnia fermè mulierum propria. in ώς verò ſunt tantùm duo, ἠὼς, aurora, & αἰδώς. [2] *Genitiuus Aeolicus & Laconicus eſt ῶς.* [3] *Accuſ. Aeol. ὤν, & Ionicus οῦν. Cæterùm ω accuſatiui à nominatiuo ώ, acuitur, vt nominatiuus cui ſimilis eſt: ſed à nominatiuo ώς, circunflectitur, τὴν αἰδῶ.* 1 2 3

ώ
ώς
Genit. ſingul.
Accuſ. ſingul.

QVINTA declinatio continet neutra in ας purum, & in ρας. Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit craſis Attica.

Quinta cõtractorum.

ως, ᾳ, α, ῶν. α, ῶν, α, α.
αος, αϊ, αε, άοιν. αα, άων, αα, αα.
S. ας, ατος, ατι, ας, ας. D. ατε, άτοιν. P. ατα, άτων, ασι, ατα, ατα.

τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως: τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ: ſic κέρας, *cornu*, κέρατος, κέραος, κέρως: ſempérque contractio eſt ex α.

Elenchus terminationũ & cõtractionum quintæ communiter, Ionicè & Atticè. Exempla.

Omnes huius declinationis contractiones fiunt in ω in genitiuis, in reliquis caſibus in α longum. ſemper enim vocalis quæ remanet ex contractione, longa eſt. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptũ apud poëtas, ſed hoc fit per apocopen ſyllabæ τα, non per craſim αα in α.

Apocope.

Et declinationes quidem ſic habent: quæ au-

tem præterea de nominibus dicenda, pòst trademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIVGATIONES verborum.

IN verborum coniugationibus Gręci præcipuè habent rationem futuri & præteriti perfecti, quando hinc cętera pendent tempora. Perfectum præteritum vocatur παρακείμενος, futurum μέλλων: quę Grammatici notant literis π & μ.

PRIMA coniugatio est verborum in βω, πω, φω, πτω: quorum futurum in ψω, pręteritum in φα.

β λείβω	ψω	λείψω	φα	λέλειφα	*sacrifico.*
π τέρπω		τέρψω		τέτερφα	*delecto.*
φ γράφω		γράψω		γέγραφα	*scribo.*
πτ τύπτω		τύψω		τέτυφα	*verbero.*

SECVNDA in γω, κω, χω, κτω: μ. in ξω, π. in χα.

γ λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα	*dico.*
κ πλέκω		πλέξω		πέπλεχα	*plico.*
χ τρέχω		τρέξω		τέθρεχα	*curro.*
κτ τίκτω		τέξω		τέτεχα	*pario.*

TERTIA in δω, τω, θω: μ. in σω, π. in κα.

δ ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα	*cano.*
τ ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα	*perficio.*
θ πλήθω		πλήσω		πέπληκα	*impleo.*

QVARTA in ζω, σσω: futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione: aut σω & κα, vt in tertia.

ζ παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα	*ludo.*
σσ ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα	*fodio.*
ζ φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα	*loquor.*
σσ πλάσσω		πλάσω		πέπλακα	*formo.*

Attici pro gemino σσ vsurpant geminum ττ: *ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio: πλάσσω, πλάττω, fingo*, vt γλῶσσα, γλῶττα, *lingua*.

Atticismus ττ, pro σσ.

QVINTA in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, præteritum κα.

λ ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα	*cano.*
μ νέμω		νεμῶ		νενέμηκα	*distribuo.*
ν φαίνω		φανῶ		πέφαγκα	*~~appareo~~.*
ρ σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα	*semino.*
μν τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα	*scindo.*

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti.

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicãtur immutabiles.

In hac coniugatione, vltima futuri circunflectitur, penultima verò corripitur, abiiciendo alteram immutabilem: ψάλλω, ψαλῶ: aut vocalem subiunctiuam: *σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ*: aut breuiando ancipitem, *χρίνω, χρινῶ, iudico.*

Annotatio in futurũ quintæ.

λλ λ.
μν μ.
ει ε.
αι α.

SEXTA in ω purum, hoc est, præcedente vocali, aut diphthongo: *μ.* in σω, *π.* in κα.

α	γελάω		γελάσω		γεγέλακα	rideo.
ε	τελέω		τελέσω		τετέλεκα	finio.
ι	τίω		τίσω		τέτικα	honoro.
ο	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα	iuro.
υ	δύω		δύσω		δέδυκα	ingredior.
ω	ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα	firmo.
αι	παίω	σω	παίσω.	κα	πέπαικα	ferio.
αυ	ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα	tango.
ει	σειω		σείσω		σέσεικα	quatio.
ευ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα	equito.
οι	οἴω		οἴσω		ᾦκα	fero, puto.
ου	κρούω		κρούσω		κέκρουκα	pulso.
υι	ὀπυίω		ὀπυίσω		ὤπυικα	coëo.

Literam verò per quam coniugationem formamus aut tempora, nominant χαρακτηριστικὸν, hoc est, figuratiuam literam, vt characteristicon primæ coniugationis est vna ex mutis β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σσ aut ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υι. [3] Sic figuratiuæ literæ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. præteriti autem φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, figuratiua litera.

Figuratiuę coniugationum.

3

πτ π
κτ κ
μν μ

4 [4] In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Atque hæ coniugationes dicuntur Barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. *sacrifico, dico*. Siquidem in omni syllaba quę non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Quare hæ coniugationes dicantur barytonæ.

βαρύτονον quid.

Syllabicus accentus.

In deducendis formandisque temporibus Clenardus alios secutus, illa veluti catena quadam connexuit, ita ut unum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in unoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in unoquoque tempore sunt considerenda, scilicet Augmentum, Characteristica, Vocalis praecedens Characteristicam (quae à nobis doctrinae gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quae Terminatio à nobis dicetur.

Noua inuestigandi thematis, & téporum à themate deducẽdorũ ratio.

Augmẽtum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique consyderanda.

AVGMENTVM habet tantummodo locum in praeteritis omnibus & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulò pòst futuro omnium modorum & participiorum: hoc modo, Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutantur α & ε in η, ο in ω, αι in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentũ. quum verò incipit à cõsonante, praeponitur vbique ε, ante quod (modò nõ sit longũ positu) in perfectis, plus quàm perfectis, & paulò pòst futuris repetitur consona quae sequitur huiusmodi ε, sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur earũ tenues π, κ, τ: plus quàm perfectũ autem recipit aliud ε ante consonantẽ repetitam. & haec de Augmẽto.

Augmento vbi sit locus.

α, ε, ο, αι, αυ, οι in η, η, ω, ῃ, ηυ, ῳ

Augmentum syllabicum ε.

CHARACTERISTICA praecipuè consyderatur in praesenti, perfecto, & futuro primo indicatiui vocis actiuae. Characteristicae praesentis primae coniug. sunt π, β, φ, πτ: secundae κ, γ, χ, κτ: tertiae τ, δ, θ: quartae ζ, σσ vel ττ: quintae λ, μ, ν, ρ: sextae vocales & diphthongi. Characteristica perfecti primae φ: secundae χ: tertiae, quintae & sextae κ. Characteristica futuri primae ψ: sec. ξ: ter. & sextae σ: quintae λ, μ, ν, ρ. verba verò quartae sumunt omnia tempora (quod ad Characteristicam attinet) exceptis praesentibus & imperfectis, nunc à verbis in γω secundae, nunc à verbis in δω tertiae: vt alibi sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristicâ cum horum trium aliquo: nempe, omnia praesentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi cum praesenti indicatiui vocis actiuae absque vlla exceptione: eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secunda omnia, & perfectũ ac plus qu. vocis mediae: sed ex πτ, κτ, λλ, μν, reiicitur secunda, τ, λ, ν. De characteristica aut penultima verborum in ίω, άω, έω, nihil hîc expectes, sed vide verba circunflexa & in μι. Porrò omnia futura prima vocis actiuae & med. & omnes aoristi primi in iisdem vocibus sequuntur characteristicam futuri primi. Perfecti verò characteristicam imitãtur perfectum & plus quàm perf. in voce actiua sine exceptione: sic perfectum, plus qu. aor. pr. fut. pr. & paulò pòst fut. vocis pass. sed quia ante μ, σ, τ (vt initio huius libri diximus) characteristicae φ, χ, non possunt facilè consistere, neque κ ante μ, σ, θ, varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor consonantibus μ, σ, τ, θ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, θον, &c. ac sic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ:

Characteristicę vbi pręcipuè consyderẽtur.

Characteristicae praesentis.

Characteristicae perfecti.

Characteristicę futuri primi.

Tempora sequentia characteristicã praesentis.

Futuri.

Perfecti.

μμ, ψ, πτ pro φμ, φσ, φτ

γμ, ξ, κτ pro χμ, χσ, χτ. σμ, στ, σθ pro κμ, κτ, κθ, atque alicubi κ prorsus deperit. In quinta κκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μκκ, μκμ, μκσ, μκτ, μκθ. γκ, μμ, νσ, ντ, νθ.

& γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: & σ pro κσ, (euanescit enim κ ante σ) & σμ, στ, σθ pro κμ, κτ, κθ: tamen in quinta coniugatione, atque plerunque (vt alibi dicetur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ atque etiam ante θ, nisi quum θ inuenietur in terminationibus perfecti aut plus quàm perfecti cuiuscunque modi, vbi κ, vt aliâs, migrat in σ. Notandū verò in quinta coniugatione ante κ Characteristicā perfecti, retineri figuratiuas præsentis λ & ρ: idem facit μ, sed inter μ & κ interponitur κ, quia nunquam μ ponitur ante κ: ν verò non seruatur, nisi in verbis in αίνω, & polysyllabis in ύνω, vbi etiam migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus paß. sed γ redit in suum ν, nisi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad Penultimam.

Penultima in aor. se. & fu. se. η, ω, αι, αυ, ι, in α. ε ο ει ι ευ υ. Inpf. et. pl. me. αι η ε ο υ ει. In quīta cōiug. α η αι α.

PENVLTIMA in quatuor primis coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in aoristis secundis & futuris sec. vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ου, perdunt subiunctiuam, ει & ευ præpositiuam: ε quoq; præsentibus λ, μ, ν, ρ, migrat in α, nisi in his verbis, βλέπω, φέγγω, λέγω, φλέγω, id est, aspicio, fero, dico, cōburo. In perfecto etiā & plus qu. vocis med αι mutatur in η: atque ε, & ει, si verbum sit disyllabum, in ο, & οι. In quinta verò cōiugatione Penultima non mutatur, nisi sit vna harum α, αι, ε, ει: quæ sic mutantur, α in η, sed id solum in aoristis primis vocis act. & mediæ. αι semper perdit ι, nisi in præsentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteristicam, cuiuscunque fuerint coniugationis. ε in disyllabis mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aoristis primis vocis actiuæ & mediæ, vbi asciscit sibi ι, vt fit ει: in futuris primis vocis etiam act. & med. vbi ε retinetur: in perfecto & plus qu. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. ε verò in polysyllabis semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiam sibi asciscit ι: & in aoristis sec. & futuris sec. vbi quoque mutatur in α. ει in disyllabis eodem modo se habet atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. ει autem in polysyllabis semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis pr. vocis act. & med. vbi retinetur ει. Atq; hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quæ præcedit Characteristicā: restat TERMINATIO, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicā, quod eodē omnino modo se habet in omnibus verbis barytonis, cuiuscunque sint coniugationis. De hac igitur Terminatione vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuum erit breuibus tabellis ob oculos proponemus. Hæc verò præcepta talia erunt:

Annotatio. ι & ε { α ει ε ο

Terminatio.

De barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præsens & imperfectum habent eandem prorsus vocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plus quàm perfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & med. quum ε & ο primum locum in Terminatione occupant, asciscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt fiunt ει, ου: quod etiam habet locum in

futuris

futuris primis actiuis & medijs quintæ coniugationis, vt pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hîc dicemus οῦμαι, εῖσθαι, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit θησ, futurum secundū ης, & paulò pòst futurū σ, vt ex ομαι fiat θήσομαι, ήσομαι, σομαι, &c.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto pass. Perfectū verò & plus quā terminatione conueniunt cum perfecto & plus qu. act. Aoristus autem secundus & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem habent terminationem cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce med. tantùm remanet aoristus pri. peculiarem habens terminationem: futura enim (vt dictum est) cum præsenti terminatione conueniunt.

In voce pass. duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi, vtrique communi præfigit θ. nam dicit θην, θης, &c. vbi secundus dicit ην, ης, &c. ac in secunda persona imperatiui dicit θητι, pro ηθι: vbi notandum in primo scribi τι per ταῦ, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis et subiunctiuis futura desunt: quorū locū supplēt aoristi.

Perfectum in optatiuo & subiunctiuo vocis pass. non inuenitur: sed circunloquimur illa tempora per participium præteritum eiusdem vocis, & per præsens eiusdem modi, verbi εἰμί, id est, sum: cuius coniugationem habes apud Clenardum in tractatu Anomalorum in μι.

Participia fœminina sunt declinationis secundæ: masculina in νος, & neutra in νον, sunt tertiæ: reliqua sunt quintæ, quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ὸς, dicimus ὄτος, non ὸτος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMARIAE TERMINATIONES
vniuscuiusque temporis.

Tempora	*vocis*	*Indicati.*	*Imper.*	*Optati.*	*Subiun.*	*Infi.*	*Participia.* ὁ	ἡ	τό
Præs. & futura	*actiua*	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον.
Imperf. & aor. 2.	*actiua*	2 ον							
Perfectum	*act. & med.*	3 α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	υῖα,	ός.
Plus quàm per.	*act. & med.*	4 ειν							
Aoristus prim.	*actiua*	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præs. & futura	*pas. & med.*	6 ομαι	14 ου	20 οίμην	23 ωμαι	εσθαι	όμενος,	ομένη,	όμενον.
Imperf. & aor. 2.	*pas. & med.*	7 όμην							
Perfectum	*paßiua*	8 μαι	15 σο	μένος εἴην	μένος ὦ	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Plus quàm per.	*paßiua*	9 μην							
Aori. pr. & sec.	*paßiua*	10 ην	16 ηθι	20 είην	22 ῶ	ῆναι	είς,	εῖσα,	έν.
Aoristus prim.	*media*	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον

TERMINATIONES PERSONArum ductarum à primariis præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1. 2. &c.

	SINGVLARIA.			DVALIA.			PLVRALIA.		
Personæ	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.
1	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
2	ον	ες	ε		ετον	ετην	ομεν	ετε	ον.
3	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
4	ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν.
5	α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.
10	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.
18	οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
19	αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
22	ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.
6	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
7	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.
8	μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται.
9	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο.
11	άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο.
20	οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο.
21	αίμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο.
23	ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

	Secunda.	*Tertia.*
12	ε	έτω.
13	ον	άτω.
14	ου	έσθω.
15	σο	θω.
16	ηθι	ήτω.
17	αι	άσθω.

Dualis & pluralis veluti singularis carent prima persona: reliquæ verò fiunt à tertia sing. verso ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

- Formationes.
- Scda sing. act.
- Tertia singul.
- Prima dualis.
- Secũda dualis.
- Tertia dualis generatim.
- Secunda plura. generatim.
- Prima plur.
- Tertia plur.
- Secunda & tertia sing. pass.
- Prima dual. & prima pluralis.

Vides personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis vbique in ς desinit. Tertia fit à secunda remoto ς: sed ex ας fit ε. Prima dualis in his omnibus desyderatur. Secunda dualis fit à secunda sing. verso ς in τον: sed ex εις & ῃς, quum veniunt ab ω, abiicitur ι, atque punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præsenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibusuis temporibus omnium subiunctiuorum est similis secundæ duali: alibi fit quidem ab eadem, sed mutat ον in ην, nisi in imperatiuis, vbi in ων. Sic in genere secunda pluralis fit à secunda duali migrante ον in ε. Prima verò pluralis fit à secunda sing. verso ς in μεν: sed ει ab ω, atque ε migrant in ο, & ῃ in ω. Tertia pluralis est varia: potest autem formari à prima plurali, mutando μεν nunc in σι, nunc in ν, nunc in σαν, & modò in εν, vt melius ex schemate quàm præceptis colligitur: ab ομεν verò prioris lineæ dicimus non οσι, sed ουσι.

Octo autem posteriores lineæ aliam seruant analogiam & formandi rationem, nisi in tertia duali & secunda plurali. ac formationem quidem secundæ & tertiæ personæ singu. vel ex ipsa tabella tibi expiscare, vel pete ex scholiis nostris in præsens indicatiui pass. Prima verò dualis ac prima

plur

pluralis fiunt à prima singulari mutando μαι aut μην in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. Secunda dualis fit à tertia sing. verso ται aut το in σθον: sed in perfecto & plus qu. indicatiui solùm in θον: vbi quoque characteristica, quæ præcedit ται aut το, variè mutatur, vt satis constat ex his quæ diximus, quum de Characteristica ageremus. Tertia plur. fit à tertia sing. posito ν ante τ, & verso ε, quod reperitur ante τ, in ο: verùm in perfecto & plus qu. quum literam τ præcedit alia consona, fit à prima sing. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μην in μένοι ἦσαν, facta scilicet circunlocutione per participium præteritum & verbum substantiuum.

Secunda dual.

Tertia plur.

Hæc præcepta de Augmento, Characteristica, Penultima, & Terminatione sunt ad verbum ediscenda, in praximque & vsum traducenda: vt dum in aliquod verbum incides, in promptu possis dignoscere, cuius temporis & personæ habeat Terminationem: deinde inspecta Characteristica, noscas quota sit coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia esse possit ab ea quam vides. item num thema Augmentum vocalis ε acceperit: vel num vocalis aut diphthõgus mutabilis mutata sit propter Augmentũ. Hæc in re si paulùm te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atq; in dignoscendis personis ac temporibus omnium verborum legendis authoribus obuiorum. Cæterùm si hæc deducendi ratio, noua cuipiam videatur: atque ideò aliam malit sequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura sunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium barytonorum ediscere: ac quid commune habeant inter se tempora, vel quid vnicuique sit proprium discernere. Ad hæc, cognita semel ex Clenardo formatione temporum, trium indicatiuorum his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorum tempora ab indicatiui eiusdem vocis temporibus homonymis, id est, idem nomen habentibus: nempe præsens aliorum modorum à præsenti indicatiui eiusdem vocis: sic perfectum à perfecto, aoristum pri. ab aoristo pri. secundum à secundo, futurum pri. à futuro pri. secundum à secundo, paulò pòst futurum à paulò pòst futuro, hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, scilicet ω, ον, α, ειν, &c. in eas quę in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorũ tribuuntur: sed ex aoristis abiiciendum priùs indicatiui augmentum, si quod habuerint: vt si præsentia aliorum modorum voluerit formare, sumet præsens indicatiui, vtpote τύπτω, vel quoduis aliud, ex quo mutando ω in ε, οιμι, ω, ειν, ων, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτειν, τύπτων. sic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes perfecto respondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς. eodem modo in voce pass. & med. ex præsenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι, in ου, οίμην, ωμαι, εσθαι, όμενος, faciet præsentia reliquorum modorum, τύπτου, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallet analogia, nisi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis passiuæ. nam si ibi seruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendum esset in imperatiuo τέτυμσο, τετύμσθω, & in infinitiuo

Vsus & exercitatio præcedẽtium in inuestigatione thematis.

Vsus terminationum ad inflexionem verborum vtilissimus.

Quomodo ab indicatiuo, reliqui modi formentur.

Perfectum imperatiui & infinitiui pass.

τετύφθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandæ hæ tres voces, nempe secunda singularis perfecti imperatiui à secũda singulari perfecti indicatiui, mutãdo αι, in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia verò singularis eiusdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ personæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui formantur à secunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accentu in penultima.

Nota de futu. secundo vocis act. & med.
ει ου } pro { ε ο

Obseruandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ου, vbi præsens habet in terminationis initio ε & ο. dicimus enim τυπῶ, τυποῦμαι, τυπεῖσθαι, τυπούμενος, vbi, si analogia præsentis seruaretur, dicendum esset τυπέω, τυπέομαι, τυπέεσθαι, τυπόμενος. hoc autem ideò fit, quia hoc tempus gaudet habere circunflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales ε ο natura breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuis ι & υ, vt diximus quoque 37. 9.

Notio de penultima quintę coniugationis.

2 *2 Si fortè quispiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, si in præsenti sit υ vel ω? Non est quòd hîc hæreat. nunquam enim penultima præsentis in quinta est υ aut ω: neque etiam diphthongus, nisi αι, vel ει: neque positione est longa, nisi propter duplex λλ, aut μν.*

De futuri formatione & characteristica discursus.
ψ pro πσ, βσ, φσ.
ξ pro κσ, γσ, χσ.
σ pro τσ, δσ, θσ.
De quintę coniug. futuro.

3 *3 Futurum propriè fit à præsenti posito σ ante ω: sed quia σ (vt dictum 6. 1.) nunquam sequitur aliquam consonantem nisi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, idque rarò, non potuit hæc formatio esse vera sine varia consonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, positum fuit ψ, quod potestate illas consonantes omnes complectitur. eadem omnino ratione ξ locatum fuit in secunda pro κσ, γσ, χσ. in tertia verò cùm nulla duplex æqualis esset simplicibus τσ, δσ, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis necessaria videbatur. In quinta verò vtraq; erat necessaria & præsentis & futuri characteristica: illa quidem propter naturalẽ quandam vim immutabilibus insitã, vt nolint neq; in nominibus neq; in verbis perdi propter inflexionẽ: hæc verò quòd esset futuri characteristica.*

Aeolismus.
ψάλσω pro ψαλῶ.
μσ.

itaq; Aeoles vtranq; retinuerũt, dicentes ψάλσω, canã, præterquàm μσ, quia nunquã σ sequitur μ. rarò etiã σ ponitur post aliquam consonam, vt diximus. quare Cõmunes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circunflectentes.

In sexta.
In quarta.
σσω à γω.

In sexta, nulla fuit facienda mutatio, quia σ vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta verò, desinentia in σσω (quæ pauca sunt) sumunt characteristicam verborum in γω, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum.

ζω à δω.
Doriſmus.
σδω pro ζω.
Doricè ζω à γω.
Variantia.
Aeolismus.
ζω pro σσω.

eodem modo finita in ζω (quæ Doricè efferuntur per σδω) à verbis in δω characteristicam mutuantur. Doricè tamen à verbis in γω. Cæterùm quia nõ rarò variant (vt ait Clenardus initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiant characteristicam à verbis in γω: & contrà, finita in σσω (quæ Aeolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, characteristicam mutuantur. Ne autem hæreas dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primum collocabo verba in ζω, quæ sumunt cha-

racte-

racteristicam à γω, & non à δω: sed solùm recensebo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc,

Finita in ζω à desinētibus in γω characteristicā mutuātia.

ἀλαλάζω, jubilo.
ἀλαπάζω, populor: vnde compositum διαλαπάζω, & metathesi διαπαλάζω, depopulor.
ἀτύζω, reddo attonitum:
ἀττύζω, idem.
γρύζω, lugeo.
ἐγγυαλίζω, præbeo.
κανάζω, contero.
κράζω, clamo.
θρυλλίζω, tero.
λελίζω, concutio.
ὀλολύζω, vlulo.
παίζω, ludo: Atticè tamen sequitur tertiam. Atticismus.
ῥέζω, facio, sacrifico: ab hoc puto deduci ἔρξα, ας, ε, frequens apud Homerum, in aoristo pr. pro ἔρρεξα, metri gratia. nā poëtæ sæpe reiiciunt vnū ρ, quum geminatur propter augmentum vel propter compositionem: tamen alij malunt deducere ab ὀρέζω, vt sit sine augmento, quod poëtis est familiare. ἔρξα. E gemino ρρ alterum abiectum.
στάζω, stillo.
σταλάζω, idem.
στενάζω, suspiro.
στηρίζω, firmo.
στίζω, pungo.
στυφελίζω, quatio.
σφύζω, salio, palpito.

Hæc finita in σσω, sequuntur tertiam, & sumunt characteristicam à verbis in δω: σσω à δω.

ἐρέσσω, remigo.
ἱμάσσω, loro verbero.
ἰνάσσω, do fortitudinē.
λεύσσω, video.
πάσσω, spargo.
πλάσσω, formo, fingo.

Hæc finita in ζω, sequuntur indiferenter secundam vel tertiam, & sumunt Characteristicas vel à verbis in γω, vel in δω: ζω à γω vel δω.

αἰάζω, lamentor, clamo.
ἁρπάζω, rapio.
ἀτίζω, vilipendo.
βαστάζω, porto.
δαΐζω, corrumpo.
νυστάζω, dormito.
σαλπίζω, buccino.
τρίζω, strideo.
τρύζω, idem.

Vnum quoque in σσω sumit characteristicas & à γω, & à δω: nempe μάσσω, pinso. μάσσω à γω & δω.

Hæc finita in ζω, sequuntur secundam: sed illa eadem inueniuntur finita in σσω, à qua terminatione ducuntur tempora: quia verò hæc tempora terminationi ζω solent quoque aßignari, nolui illa prætermittere: ζω vel σσω à γω.

ἀλύζω, fugio.
οἰμώζω, lugeo, mœrorem accipio.
ἐμπάζω, curo. hoc tertiā quoque sequitur.
σφάζω, jugulo.
τμάζω, scindo.
φατίζω, dico, separo.
φοινίζω, rubefacio.

Porrò φρίζω, & φρίσσω siue φρίττω, id est, timeo: in futuro sequuntur secundam: in præterito verò tertiam: nam futurum est φρίξω, & perfectum πέφρικα. φρίζω vel φρίσσω, μ. ξω. π. κα.

Quando hîc dico, aliquod verbum sumere characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de characteristica præsentium vel imperfectorum (vbi semper seruant proprias characteristicas ζ & σσ, siue ττ) sed aliorum tēporum.[4] Sic in terminatione λλω per duplex λλ, vnicum λ cēsetur figuratiua: alterum verò vbique abiicitur extra præsens & imperfectum. Notio. 4 E λλω alterum λ abiectum.

Verbi actiui, modi indicatiui

Paradigma actiui barytoni.

Præsens.

Præ-sens
S. τύπτω, [1] τύπτεις, τύπτει, verbero, as, at.
D. τύπτετον, τύπτετον, verberatis, ant duo.
P. [2] τύπτομεν, τύπτετε, [3] τύπτουσι, ramus, atis, ant.

Annotatio.

Numeri tres vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω verbero, τύπτεις verberas, τύπτει verberat. [4] Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. [5] Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι. [6] alioqui impares.

Dorismus. ε pro ει. Aeolismus. η pro ει. Dorismus. μες pro μεν. Dorismus ευντι pro ουσι. ευντι pro ουσι. Futurum pri. Doricè terminationibus secundo simile. Prima plu. vbi desinat in μεν. Circumlocutio primæ dualis. νὼ τύπτομεν. Secunda & tertia dualis vbi pares. Quando impares, secunda in ον, tertia in ην.

1 *Doricè τύπτες, τύπτε, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 14. 40. Aeolicè verò τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει. 15. 9.* 2 [2] *Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus 14. 31.) semper in prima plur. in μεν, ν finale in σ mutant: quod bis admonuisse sufficiat.* 3 [3] *Doricè τύπτοντι. nam tertia plur. præsentis & futurorum indicatiui vocis acti. apud Dores est similis datiuo sing. participij masc. eiusdem têporis. τυψοῦντι τυπτοῦντι pro τύψουσι τυπτοῦσι. nec verò te moneat, quòd dixerim τυψοῦντι, cùm datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυψοῦντι, vt in fut. sec. τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum pri. circunflectunt, ac variant omnino vt fut. sec. τυψῶ, εῖς, εῖ: εῖτον, εῖτον: οῦμεν, &c. vt τυπῶ, εῖς, &c.* 4 [4] *Hoc accidit in tota voce acti. in aoristis paß. in perfecto & plus qu. vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere, accipe νὼ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est, nos duo, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt νὼ τύπτομεν, nos duo verberamus: & sic in aliis.* 5 [5] *Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plur. desinit in σι, quum prima plur. exit in μεν: & aliâs in ται, quum scilicet prima plur. finitur in μεθα.* 6 [6] *Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in ην, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.*

Imperfectum.

1 Im-perf.
ἔτυπτον, ἔτυπτες, [1] ἔτυπτε, verberabã, bas, bat.
ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, abatis, bant duo.
ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, us, is, ant.

Annotatio.

2 [2] Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis: τύπτουσιν αὐτὸν, verberant ipsum.

ἐτυ

ſic perſonis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Iones in hoc tempore, & in vtroque aoriſto vocis actiuæ omnium verborum formant tertiam perſonam ſing. à ſecunda, remoto augmento, & addita ſyllaba κε: vt ab ἔτυπτες ſecunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. in verbis autem circunflexis, & in μι, vocalis ſiue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo ſubiunctiuam ex diphthongo, & longam vocalem in ſuam breuem mutando, vt ἐποίεις faciebas, ποίεσκε faciebat: ἐτίθης ponebas, τίθεσκε ponebat: & ſic de alijs. Poëtæ verò eodem prorſus modo faciunt totum ſingulare, deſinens in σκον, σκες, σκε, atque tertiam plur. in σκον, ſimilem primæ ſingul. ſicuti fieri ſolet communiter in hoc imperfecto, vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam, abas, abat: & in tertia plur. τύπτεσκον, verberabant. [1] *De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia ſunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodiùs tractari poſſe videbantur.* [2]

Tertia ſingularis imperfecti Ionica σκε ſine augmento.
Annotatio.
ει ι
ᾳ α
ου ο
η ε
ῃ α
ω ο
Poëticè σκον, σκες, σκε in ſing. & in tertia plu. σκον.

[1] DE AVGMENTO.

Verbum à conſonante incœptum aſſumit ε in principio imperfecti, quod eſt augmentum ſiue incrementum ſyllabicum, creſcente videlicet numero ſyllabarum, τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentũ ſyllabicum.

Temporale augmentum eſt eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis [2] anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quę duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutentur in præteritis: quædam immutabiles.

Augmentum temporale.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Vocales	Mutabiles	α ε ο	ῃ η ω	ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.* / ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio, bam.* / ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
	Immutabiles	η ι υ ω		ἠχέω, ἤχεον, *reſono, reſonabam.* / ἰξεύω, ἴξευον, *aucupor, aucupabar.* / ὑβρίζω, ὕβριζον, *cõtumelia afficio.* / ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

Diphthongi					
Mutabiles	αι	in	η	αἴρω, ἦρον,	tollo, tollebam.
	αυ		ηυ	αὐλίζω, ηὔλιζον,	in aula versor.
	οι		ῳ	οἰκίζω, ᾤκιζον,	habito, abam,
Immutabiles	ει			εἰκάζω, εἴκαζον,	aßimilo, aßimilabā.
	ευ			εὐθύνω, εὔθυνον;	dirigo, dirigebam.
	ου			οὐτάζω, οὔταζον,	cominus vulnero, bā.

Augmenta verborum cōpositorum.
Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, quomodo se habeant.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, propriam vocalem vltimam abiiciunt tam in præsenti quàm in præterito: παρακούω, *obaudio*,
3 ex[3] παρὰ & ἀκούω, *audio*: παρέμενον, *permanebam*, à παρὰ & imperfecto ἔμενον, *manebam*, à μένω, *maneo*.

Exceptio.
περὶ.
πρό.

3.4 Excipe[3] περὶ &[4] πρό: περιέχω, *amplector, contineo*: προάγω, *præcedo, procedo, progredior*, ab ἔχω, *habeo, teneo*, & ἄγω, *ago, gradior, duco, proficiscor*. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præ-

Mutæ tenues in aspiratas.

5 positio mutabit suam[5] tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, *attingo*: ἀφαιροῦμαι, *auferor, priuo aut pri-*

tango

3 *uor*, ex ἅπτομαι, *eligo, volo*, &[3] κατὰ,[3] ἀπὸ.

Poëtæ & Iones augmenta respuunt.
Poëtarum in augmentis licentia.
ᾆδω.

1 *Dictum est 45.12. in quibus temporibus fit augmento locus. Hîc tamen notandum poëtas & Iones interdum augmentum omnino respuere: & rursus poëtas nonnunquam perfecti augmētum (quod fit per reduplicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in τέτυφα) præsentibus & aoristis omnium modorum tribuere: atque plus quàm perfecti incrementum imperfecto concedere. Porrò in ᾆδω, cano, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria ᾳ mutatur in ῃ, ᾖδον, sed Doricè ᾆδον.*
2 *Aoristus primus ᾖσα, & Doricè ᾆσα.*[2] *Vnica anceps α, mutatur in longam η: aliæ duæ ι & υ, quæ in præsenti erant breues, hîc propter augmen-*
3 *tum longæ iudicantur.*[3] *Præpositionis παρὰ & sequentium, significationes*

πρὸ ante ε & ο, contractum.

4 *varias quære in tractatu de Ratione syntaxews.*[4] *πρὸ tamē nonnunquam patitur contractionem sequente augmento ε, vt προὔδωκας, prodidisti, pro προέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. idem interdum fit quando ε nō fit ex augmento, προέχω, προὔχω, emineo: atque etiam sequen-*
5 *te ο, πρόοπτος, προὔπτος, præuisus.*[5] *Intellige de mutis tenuibus π, τ, quæ abiecta vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet*

in his, κατὰ, μετὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ. Si enim componantur cum dictione incœpta à vocali asperũ spiritũ habente, non solùm abiicientur vocales vltimæ α, ι, ο, sed tenues quoq;, τ & π, mutãtur in aspiratas θ, φ. At id à Ionibus minimè obseruari diximus 14.7. Illud & hoc loco monendum, poëtas è præpositionibus κατὰ, ἀνὰ & παρὰ interdum in compositione abiicere vltimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κάτθεο pro κατάθεο siue κατάθου, id est, repone: aoristus secũdus imperatiui medij sæpe obuius, à κατατίθημι: παρκύπτω pro παρακύπτω, trãscursim aspicio, quasique limis oculis vel in trãsitu, & quasi per transennam aspicio. Interdum verò τ & ν præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt κασχέθω pro κατασχέθω, teneo, inbibeo: ἀμνάσει, suggeret, pro ἀναμνήσει, futurum primũ ab ἀναμνέω, vbi quoque α penultimæ positum est pro η, idque Doricé. in his duobus exemplis, non solùm α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν. in sequentibus verò mutantur, καννέοντες, dormiturientes, non κατνέοντες (nam τ & κ non cohærent) pro κατανέοντες, participium præsens à κατανέω: ἀγκομίζω pro ἀνακομίζω, infero: ἄγκειμαι pro ἀνάκειμαι, recumbo: ἄμπνυμαι pro ἀνάπνυμαι, respiro: ἀμπνέω & ἀμπνέω pro ἀναπνέω, respiro. Interdũ verò in huiusmodi præpositionibus, quæ sequente augmento ε, suas vocales vltimas communiter reiicerent, poëtæ neglecto augmento vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & ν eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλλω, iacio, aoristus secundus ἔβαλον, cum κατὰ, communiter quidem κατέβαλον, poëticè verò κατάβαλον vel κάββαλον, deieci: πίπτω, cado, aoristus secundus ἔπεσον (vt alibi dicetur) vnde κατέπεσον, κατάπεσον, & κάππεσον, corrui. Sic ἵστημι, sisto, aoristus sec. ἔστην, cum ἀνὰ, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην, in duali ἀνστήτην, surrexerunt: sæpe occurrit.

τ } in { θ
π } in { φ

Ionismus.

Mira poëtarũ licẽtia in compositis à κατὰ, παρὰ & ἀνὰ.

κάτθεο.

παρκύπτω.

κασχέθω.

ἀμνάσει.

Dorismus.

καννέοντες.

τκ nõ cohęrẽt.

ἀγκομίζω.

ἄγκειμαι.

ἄμπνυμαι.

ἀμπνέω.

ἀμπνείω.

κατέβαλον.

κατάβαλον.

κάββαλον.

κάππεσον.

ἀνστήτην.

Perfectum.

Perfectum. { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, verberaui, isti, it.
τετύφατον, τετύφατον, istis, erunt duo.
τετύφαμεν, τετύφατε,[a] τετύφασι, imus, istis, erunt.

[a] Vltima syllaba præteriti quæ fit in singulis coniugationibus, antè dictum est, pag. 42. & 43.

Quod ad primam attinet si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium[b] perfecti & imperfecti.

Augmenti siue primæ syllabæ perfectorum, varietas.

Si verbum incipit à vocali vel diphthõgo.

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, perficio, perficiebam, perfeci.
ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, vitupero, abam, aui.
ἄιρω, ἦρον, ἦρκα, tollo, tollebam, sustuli.
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, fingo, fingebam, finxi.

Si à duabus consonantibus vel à ζ, ξ, ψ.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante,[4] si modò ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ:

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, abam, aui.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, ebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *polio, ebam, poliui.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *cano, ebam, cecini.*

Si à consonãte simplici, vel à muta cum liquida.

Nam si ε sit breue aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *verbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, *scribo, ebam, scripsi.*

Anceps vocalis quę dicatur.

Ancipitem hîc dico siue communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, iudicabam.*

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues:

θείνω, ἔθεινον, τέθακα, *stimulo, abam, aui.*
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, *luceo, ebam, luxi.*
χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, bam, isus sum.*

Penultima perfecti.

ε in α in disyllabis quintæ.

Penultima perfecti & futuri eadem, τύψω, *verberabo,* τέτυφα, *verberaui.* At disyllaba quintę [5] coniugationis ε penultimam futuri mutãt in α:

στέλλω / σπείρω } μ { στελῶ / σπερῶ } π { ἔσταλκα, *mitto, mittã, misi.* / ἔσπαρκα, *semino, abo, aui.*

λκα, ρκα.

Immutabiles λ & ρ manent in præterito, vt futuro:

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano, canam, cecini.*
σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, *semino, &c.*

My μ seruatur quidem, [6] sed asciscitur η: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα, *pasco, pascam, paui:* sic δέμω, βρέμω, *ædifico, sono*, & alia. 6 μηκα.

Ny ν vertitur in γ, φαίνω, *luceo*, φανῶ, πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

γκα. ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

[7] Disyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν: 7 είνω, ίνω, ύνω.

κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα, *interimo, interimam, interemi.*
κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, *accuso, accusabo, accusaui.*
θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *propero, properabo, properaui.*

Et hîc & in perfecto medio, αν mutatur Doricè in ανι. [2] *Nempe φα in prima, χα in secunda & quibusdam quartæ, κα in reliquis.* [3] *Immo omnium præteritorum & aoristorum, ac paulò pòst futuri: vbicunque scilicet augmentum habet locum.* [4] *De hac re tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa principium.* [5] *Modò futurum non desinat in μῶ. tum enim ε non mutatur, sed in perfecto est antepenultima, propter κ quod interseritur, vt νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα: sic τέμνω, τεμῶ, τέτμηκα, & per syncopen τέτμηκα, seco, secabo, secui.* [6] *Nunquam enim μ ponitur ante κ.* [7] *Finita in ίνω, & ύνω, pauca reperiuntur, atque illa sunt disyllaba, vel à disyllabis composita: inueniuntur tamen quædam simplicia hyperdisyllaba in αίνω, vt φαίνω, luceo: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum. Finitorum in νω quatuor tantùm esse species. omnia enim desinunt vel in αίνω, vel ίνω, vel ύνω, vel ύνω.*

1 Dorismus.
2 ανι pro αν.
3 Vltima perfecti φα, χα, κα.
5 A futuro μῶ præteritum ημκα.
6 τέτμηκα.
7 Notio de finitis in είνω, & ίνω.
είνω, ίνω, αίνω, ύνω.

Plus q̃ perfect. { ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberauerã, &c.*
ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, *atis, ant duo.*
ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, *us, tis, ant.*

Plus quàm perfectum.

A perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante, τέτυφα, ἐτετύφειν, *verberaui, verberaueram.* alioqui idem principium, ἤνυκα, ἠνύκειν, *perfeci, perfeceram.*

Plus quàm perfecti formatio.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur [1] ἀόριστος, hoc est, indefinitum. incerta est enim significatio, paulóne antè res præterierit, an multó: suntque aoristi duo.

1 Αόριστος χρόνος, indefinitũ tempus.

Indefinitũ primum.

Aori.1. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui, sti, it.*
ἐτύψατον, ἐτυψάτην, *istis, erunt duo.*
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, *imus, istis, erunt.*

Formatio aoristi primi. Vltima.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruatur characteristicon, sed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα; *verberabo, verberaui.*

Augmentum.

Augmentum vtriusque aoristi idem cum imperfecto:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα. *perficio, perficiebam, perfeci.*
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *verbero, abam, aui.*

Penultima.

[2] Penultima eadem quæ in futuro,[2] ac semper natura aut positione longa:

{ παίω, παίσω, ἔπαισα, *ferio, feriam, percußi.*
λέγω, λέξω, ἔλεξα, *dico, dicam, dixi.*

Penultimę mutatio in quinta coniugatione.

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in [3] quinta coniugatione,[3] producẽdę erunt vocales hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit, sed longum in aoristo, cùm breue sit in futuro:

{ α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, *canto, abo, aui.*
αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè, *fœdo, abo, aui.*
αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα cõmuniter, *fœdo, &c.*

Si penultima ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

{ ει ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *semino, abo, aui.*
ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, *mitto, mittam, misi.*

At ι & υ breues in futuro, producũtur in aoristo:

{ κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *iudico, abo, aui.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *hortor, abor, hortatus sum.*

Supple

Supple χρόνος, id est, tempus, quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, aoristus primus vel secundus, non primum, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum, tempus: contrà, dicimus futurum primum vel secundum, non primus, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, tempus, non Græcum, χρόνος. [2] *Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in circunflexa.* [3] *Huiusmodi vocalium mutatio habet solummodo locum in quinta coniugatione: non autem in tertia, quarta vel sexta, quamuis futuri penultima esset breuis.* 1 2 3

Ἀόριστος. Χρόνος.

[1] Aoristus 2. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον. } 1

Indefinitum secundum.

Augmentum vt in aoristo primo, ἔτυψα, ἔλυσα.

Augmentum.

Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutātur:

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo sec.

η, ω, αι, αυ, ε } in α { λήβω, ἔλαβον, *acipio, accepi.* τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.* καίω, ἔκαον, *aduro, adussi.* παύω, ἔπαον, *sedo, sedaui.* δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*

ου, ευ, ει } in { ο ἀκούω, ἤκουον, *audio, audiui.* υ φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi.* ι λείπω, ἔλιπον, *linquo, liqui.*

Disyllaba quintæ coniugationis pro ει capiunt α: σπείρω, ἔσπαρον, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui*.

In quinta. ει in { α ι

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον. nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

Figuratiua. π] π κ] κ μν μ sic λλ λ

In quarta verò coniugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi*. Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *consydero, abo, aui*.

In quarta. præs. fut. aor. { σσ } ξ γ { ζ } σ δ

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

1 *Plura de hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo τίκτω, pario. Cæterùm significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo.*

Græci duplex habent futurum.[1]

Futurũ primũ.

Fut. 1.
τύψω, τύψεις, τύψει, verberabo, abis, abit.
τύψετον, τύψετον, verberabitis, erabunt duo.
τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, abimus, abitis, abũt.

1 De hoc in singulis coniugationibus [1] dictum est priùs, pag. 42. & 43.

Futurum secũdum.

Fut. 2.
τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
τυπεῖτον, τυπεῖτον.
τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Formatio futuri secundi.

2 [2] Fit à secundo aoristo, ablato incremento, & ον vertendo in ῶ circunflexum, ἔτυπον, τυπῶ.

1 *Quum scilicet dixit illius characteristicam in prima coniug. esse ψ, in secunda & quibusdam quartæ ξ, in tertia, sexta, & quibusdam quartæ σ,*
2 *in quinta λ, μ, ν, ρ.* [2] *Ideo deficiente aoristo secundo, desyderatur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ in rarissimo est vsu, nisi in quibusdam verbis iisque anomalis.*

Futurum sec. vocis actiuę & med. inusitatũ.

IMPERATIVI

à τύπτω.

Præsens & imperfectũ
τύπτε, τυπτέτω, verbera, verberet.
τύπτετον, τυπτέτων, verberate, erẽt duo.
τύπτετε, τυπτέτωσαν, verberate, berent.

à τέτυφα.

Perfectũ & plus quàm perfectum
τέτυφε, τετυφέτω, verberaueris, rauerit.
τετύφετον, τετυφέτων, raueritis, uerint duo.
τετύφετε, τετυφέτωσαν, raueritis, uerint.

ab ἔτυψα.

Aoristus 1.
τύψον, τυψάτω, verberato tu, ato ille.
τύψατον, τυψάτων, verberatote, anto duo.
τύψατε, τυψάτωσαν, verberatote, anto.

ab ἔτυπον.

1 Aoristus 2.
[1] τύπε, τυπέτω.
τύπετον, τυπέτων.
τύπετε, τυπέτωσαν.

Modi reliqui ab indicatiuo formati.

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi &

participia, in quibus vox ſemper eſt eadē præſentis & imperfecti: ſic perfecti & plus q̄ perfecti.

Præteritum perfectum vbiq; ſeruat augmētum. Aoriſti verò extra indicatiuum minimè. *Annotatiunculæ.*

Primam perſonā imperatiuus non agnoſcit.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in ſubiunctiuo, ſed in illius vicem ſubeunt aoriſti.

Apud Syracuſanos τύποιν. ſic εἴποιν pro εἴποι, dicito. 1

OPTATIVI

Præſens & imperfectū	τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarē, es, et.* τύπτοιτον, τυπτοίτην, *beraretis, ent duo.* τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emus, etis, ent.*	à τύπτω.
Perfectū & plus quàm perfectum	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *uiſſem, ſes, ſet.* τετύφοιτον, τετυφοίτην, *ſsetis, ſsent duo.* τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *mus, etis, ēt.*	à τέτυφα.
Aoriſtus 1.	τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *berauerim, is, it.* τύψαιτον, τυψαίτην, *raueritis, rint duo.* τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, *imus, itis, int.*	ab ἔτυψα.
Aoriſtus 2.	τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιτον, τυποίτην. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.	ab ἔτυπον.
Futurum 1	τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *verberē, res, ret.* τύψοιτον, τυψοίτην, *beretis, rent duo.* τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, *remus, etis, rēt.*	à τύψω.
Futurum 2.	τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖτον, τυποίτην. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.	à τυπῶ.

Omnium optatiuorum [1] penultima eſt diphthongus: in actiuis, primi aoriſti αι, in ceteris οι. 1 *Annotatiunculæ.*

Secundum futurum [2] circunflectitur, alioqui vox eadem cum ſecundo aoriſto. 2

Aoristus pri. Atticus & Aeolicus.

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Æolicus:

S. τύψεια, τύψειας, τύψειε. D. τυψειάτον, τυψειάτην.
P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν: verberauerim, is, &c.

1.2 *Intellige de penultima primæ personæ numeri singularis.* [2] *Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest propter duas generales regulas de circunflexo: vna est hæc: Vltimâ longâ naturâ, penultima non circunflectitur: vt τυποίτην, verberent duo. Altera, Antepenultima nunquam circunflectitur: vt τυποίμεθα, non τυποῖμεθα, verberemus, in optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet Clenardi regula.*

SVBIVNCTIVI

à τύπτω.

Præs. & imperf. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, si verberem vel
τύπτητον, τύπτητον. (berarem, res, &c.
τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

à τέτυφα

Perf. & plus q̃ perfectũ ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, si verberauerim vel
τετύφητον, τετύφητον. (ssem.
τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

ab ἔτυψα.

Aoris. 1. ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, si verberauero, ris,
τύψητον, τύψητον. (rit, &c.
τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

ab ἔτυπον.

Aoris. 2. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ.
τύπητον, τύπητον.
τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Annotatiunculę

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν, vt ἐὰν τύπτω, si verberem.

In secunda & tertia singulari est ῃ diphthongus impropria: in duali & plurali vocalis tantùm η.

[1] INFINITIVI

à τύπτω.

Præsens & imperfectum τύπτειν, verberare.

à τέτυφα.

Perfectũ & plus quàm perf. τετυφέναι, verberauisse.

Aori-

Aoriſtus primus τύψαι, *verberauiſſe.* ab ἔτυψα.

Aoriſtus ſecundus τυπεῖν. ab ἔτυπον.

Futurum primum τύψειν, *verberaturum eſſe.* ἀ τύψω.

Futurum ſecundum τυπεῖν. ἀ τυπῶ.

Secundum futurum idem cum ſecundo aoriſto.

Infinitiuis quibuſcunque in ν, vel ναι deſinentibus, Attici, Dores, & Iones ante ν, & ναι, ſyllabam με ponunt, ex diphthongo (ſi forte aliqua ipſum με præcedat) ſubiunctiuam ι vel υ ſubtrahendo: tum verò Iones ex ναι auferunt αι: Attici autem id nequaquam faciunt, quinimò αι ipſi ν addunt: vt ex τύπτειν, ἀροῦν, θεῖναι, id eſt, verberare, arare, poſuiſſe, Iones τυπτέμεν, ἀρόμεν, θέμεν faciunt: Attici verò & Dores, τυπτέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. Poëtæ autem interdum metri gratia μ geminant, vt vocalem præcedentem poſitu longam faciant. Cæterùm quum ναι eſt aoriſti pr. vocis act. (quod tantùm accidit verbis quintæ coniug. in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in ειν, ι auferentes, per εν efferunt: Aeoles verò & nonnunquam ipſi Dores ειν mutant in ην. Iones, qui ſyllabas circumflexas diſſoluunt, pro ῶν aoriſti ſecundi & futuri ſecundi dicunt έειν.

De Dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus ν & ναι, figura.

Cõmuniter ειν — { Doricè εν. / Aeol. & Dor. ην. / Ion. έειν pro ῶν.
εναι, αναι } ι
ηναι - - η
ῶν, αναι } - α -
υναι - - υ
ῶν, οναι, ῦναι } ο
{ Ionicè μεν. } { Atticè & Dor. μεναι. } { Poëticè μμεναι. }

PARTICIPII

Præſens & imperfectum { ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. / ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. / τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. } ἀ τύπτω.

Perfectum & plus quàm perfectum. { ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. / ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. / τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. } ἀ τέτυφα.

Aoriſtus 1. { ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. / ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. / τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος. } ab ἔτυψα.

Aoriſtus 2. { ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. / ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. / τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. } ab ἔτυπον.

ἀ τύψω.

Futurum 1. { ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

ἀ τυπῶ.

Futurum 2. { ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Annotatiunculæ. a

[a] Omne tempus habet ſuum participium, τύπτων, verberans, qui verberat aut verberabat: τετυφὼς, qui verberauit aut verberauerat. Sic aoriſti τύψας ac τυπὼν, qui verberauit: & futura τύψων ac τυπῶν, verberaturus.

Aoriſtus ſecundus acuitur, τυπών, τυπόντος. Secundum futurum circunflectitur, τυπῶν, τυποῦντος.

Participia maſculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò ad ſecundam.

Aeoliſmus. Participia Græca quō Latinè reddantur. Perfectū & aoriſti vocis act. Per præſens. Per nomen. Per circūlocutionem. Per ablatiuum participij perfecti paſsiui abſolutè poſitū. Per gerundiū. Per particulas & ſubiunctiuū. Per participiū ductum à verbo deponenti vel communi.

1 *Aeolicè τετύφων.* 2 *Idq; tam in voce actiua quàm paſſ. aut media. Latini verò cùm participiorum penuria laborent, Græcorum participia nunquam non obuia variis modis reddere coguntur, vt præteritum atque aoriſtos vocis actiuæ (quæ Latini deſyderant) aut per præſens, neglecto ſcilicet tempore, quamuis id fiat minùs propriè, τετυφὼς, τύψας, τυπὼν, feriens, verberans: aut per nomen præſertim verbale, verberator, percuſſor: hoc fit rariùs, tamen in nonnullis non omnino malè cedit, τεκὼν, genitor, parens, pater: eſt autem aoriſti ſecundi à τίκτω, pario: aut periphraſi vtuntur, ſumentes relatiuum qui, quæ, quod, per omnes caſus, & verbum præteritum per omnes perſonas, vt locus exigit, ὁ τετυφὼς, qui verberaui, verberauiſti, verberauit: τοῦ τετυφότος, mei qui verberaui, tui qui verberaſti, eius qui verberauit, & ſic in reliquis caſibus: aut mutant participium actiuum in paſſiuum, illud atque caſum quem regit, per ablatiuum conſequentiæ efferentes, vt τύψας λίθον εὗρον τὸ πῦρ, percuſſo lapide inueni ignem: aut per gerundium, percutiendo lapidē, &c. aut per particulas quum, quando, poſtquam, poſteaquam, & ſimiles, & per ſubiunctiuum: quum vel poſtquam percuſſiſſem lapidem. Sic præſens τύπτων, verberans, vel cùm verberarem: ὢν exiſtens, vel cùm eſſem, eſſes, eſſet. Dum verò idem verbum Græcum poteſt Latinè reddi per actiuum ſiue neutrum, atque etiam per deponens vel commune (vt κλέπτω, compilo vel furor: λαλέω, garrio vel loquor: καταφιλέω, baſio vel oſculor) in reddendis horum participiis præteritis, vtuntur*

part

participio præterito ducto à verbo deponenti aut communi, κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus: καταφιλήσας, osculatus. Porrò participium præsens passiuæ vocis (quo Latini destituuntur) circunloquuntur quoque, vt τυπτόμενος, qui cæditur vel cędebatur, aut mutato tempore, percussus, cæsus: aut per participium neutropaßiuum, vapulans. Participia verò media, quum actiuam habent significationem, actiuè: quum paßiuam, paßiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum est de præteritis actiuis & de præsentibus paßiuis. Cæterùm multa sunt apud Græcos verba deponentia sub voce paßiua & media: quorum quædam per actiua verba redduntur, vt δέχομαι, accipio: quædam per neutra, vt μάχομαι, pugno: & quædam per deponentia, vt ἕπομαι, sequor: nouißimorum horum participia cum Latinis congruunt. ducunt enim Latini à verbis deponentibus participia cuiusuis temporis: sequens præsentis, secutus præteri. i, secuturus & sequendus futuri: priorum verò præterita reddenda sunt vt præterita participiorum vocis actiuæ.

Præsens paß. Per circunlocutionem. Per participiũ præteritum. Participia vocis mediǫ quomodo interpretanda. Deponentia Græcorum variè à Latinis redduntur.

VERBI PASSIVI

Paradigma passiui barytoni. Præsens.

Indicatiui præs. { τύπτομαι, [1] τύπτῃ, τύπτεται, verberor, ris, vel are. 1
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, ur, ni, tur duo.
[2] τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, mur, mini, ãtur. 2

[3] Prima pluralis non desinit in μεν, & ideo integer habetur dualis, in quo secunda & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in αι. 3

Annotatio.

Imperfectũ { [4] ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, verberabar. 4
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην, mur, &c.
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, mur, ni, ãtur.

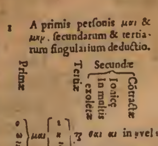
Imperfectum.

[5] Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum. 5

Annotatio de augmento.

In voce paß. & media barytonorũ quoties prima persona desinit in μαι aut μην, secunda propriè desinit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, vt secũda & tertia sint similes, nisi quòd hæc habeat τ, illa σ. & formãtur à prima, mutãdo μαι in σαι & ται: μην verò in σο & το. sed vocales præcedentes μαι aut μην interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ου in ει, reliquæ manent inuariatæ: vt ex terminationibus ομαι, ωμαι, ουμαι, fiunt εσαι εται, ησαι ηται, εισαι ειται: ex ομην fiunt εσο ετο: ex οιμην, αμην, αιμην fiunt οισο οιτο, ασο ατο, αισο αιτο. Verùm huiusmodi secundæ personæ exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt aliâs dicetur) & in perfecto & plus 1

A primis personis μαι & μην. secundarum & tertiarum singularium deductio.

quàm perf. indicatiui paß. vbi etiã formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porrò Iones à secundis inusitatis suas formant reiecto σ, dicentes εαι, ηαι, ειαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hæ duæ postremæ οιο & αιο, (quæ in solis optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt. aliæ verò priores à solis Ionibus & poëtis celebrantur. Attici autem & communes his non vtuntur, nisi priùs facta contractione εαι in ῃ vel ει, εο in ου & Doricè in ω: αο in ω, & Syracusanè in α: in ηαι verò & ειαι (cùm crasis non poßit fieri ex vocalibus aut diphthongis, quarum prior sit longa) η & ει corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, ab ηαι quidem in ῃ, ab ειαι verò in ῃ vel ει. Cæterùm communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab εαι vel ειαι, nisi in quatuor βούλει, οἴει, ὄψει, εἶ, id est, vis, putas, videbis, es: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus paßiuis aut medijs ba-

Ionismus & Dorismus μεθα pro μεθα.

[2] rytonorum, in μαι aut μην desinentibus. [2] Ionicè & Doricè τυπτόμεσθα. Idem obseruant quoties prima pluralis desinit in μεθα, dicentes μεσθα: nempe in tota voce paß. & med. præterquàm in aoristis paßiuis, & in perfecto ac plus quàm perf. vocis mediæ: ibi enim prima plur. desinit in μεν, velut in tota voce act. Perfectum quoq; optatiui & subiunctiui paß. quum fit

[3] per circunlocutionem, habet primam pluralem in μεν. [3] De hac re vide

Imperfecti formatio.

[4.5] plura. 52. 7. & 20.[4] Fit ab actiuo ἐτυπτον, mutando ον in όμην. [5] Id est, siue actiua, siue paßiua, siue media: atque vel barytona, vel circunflexa, vel in μι.

Perfectum.

Perf. { τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum.*
τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, *ati sumus, &c.*
τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί, *ati sumus.* }

Perfecti pass. formatio

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione

φα in { μμαι. ψαι. πται. μμεθον. φθον, φθον. μμεθα. φθε. }

In prima coniugatione mutatur α actiui in [1] μαι, & φ aspirata in β mediam, τέτυφα, τέτυβμαι: sed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι, μ pro β.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται. nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia plur.

Tertiã pluralem circunloquimur per parti-

cipium præteriti temporis,& verbum ſubſtantiuum,quoties tertia ſingularis non deſinit in ται purum, τέτυπται,[2] τετυμμένοι εἰσί. 2

In ſecunda χα in { γμαι. ξαι. κται. γμεθον. χθον χθον γμεθα. χθε.

Secunda coniug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus ſum,es.* λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, *dicti ſumus.* λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hîc ratio literarum γ,κ,χ, & duplicis ξ, qualis in prima cõiugatione mutarum β, π, φ, & duplicis ψ: vt à λέγω, *dico*, præteritum actiuum λέλεχα, *dixi*, paſſiuũ λέλεγμαι, *dictus ſum*, mutando α in μαι, aſpiratam χ, in mediam γ.

In ſecunda & tertia perſona eſt tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ eſt κσ.

Reliquarũ coniugationem κα migrat in μαι.

In tertia κα in { σμαι. σαι. σται. σμεθον. σθον, σθον. σμεθα, σθε.

Tertia cõiug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *perſuaſus ſum.* πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *perſuadeo, perſuaſi, perſuaſus ſum.*

Annotatio.

Secunda perſona πέπεισαι, per vnum σ tantùm, etiamſi in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

In quarta nunc vt in ſecunda, nunc vt in tertia.

Quarta coniug. { ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *foſſus ſum.* ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον. ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί. [3]πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *intellexi.* 3 πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον. πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Annotatio.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea ſequuntur coniugationem ſecundam: χ in γ, α in μαι, ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, foßus ſum.* Si autem acti-

4uum in χα, formatio est vt in tertia,⁴ assumpto σ: φράζω, πέφραχα, πέφρασμαι, consydero, deraui, raui.

In quinta λκα in λμαι. λσαι. λται. λμεθον. λθον, λθον. λμεθα. λθε.
ρκα in ρμαι. ρσαι. ρται. ρμεθον. ρθον, ρθον. ρμεθα. ρθε.

Quinta coniugatio etiam in passiuo preterito seruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *canto, cantaui, cantatus sum, vel cantorem auscultaui*: σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ψάλλω, *canto.*	ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.
σπείρω, *semino.*	ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

In μω & μνω finita ηκα in ημαι. ησαι. ηται. ήμεθον. ησθον, ον. ήμεθα. ησθε. ηνται.

Finita in μω aut μνω, actiuum habent in ηκα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, paui, pastus sum:* τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *incîdo, incidi, incisus sum.* nam interponitur η.

νέμω, *pasco.*	νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Annotatiunculae.

Secunda & tertia dualis ac secunda pluralis interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum, νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circunlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

Verba in νω actiuum faciũt in γκα, passiuum autem primae personae in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel mani-*

festa-

festatus sum. nam in cæteris manet ν.

φαίνω, *ostendo.*	πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον. πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Disyllaba in ινω, εινω, & υνω abiiciunt ν, vt in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι.

κρίνω, *accuso.*	κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται. κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον. κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.
κτείνω, *interficio.*	ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται, *interfectus sũ, &c.* ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον. ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.
θύνω, *propello.*	τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται, *propulsus sum, &c.* τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον. τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

[6] Sexta coniugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, *audio, audiui, auditus sum:* nunc non accipit, τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.*

ἀκούω, *audio.*	ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται. ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον. ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.
τοξεύω, *sagitto.*	τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται. τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον. τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plus q̃ perfectũ	ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram.* ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfecti prima persona vertit μαι in μην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secunda & tertia αι in ο, τέτυψαι,

[5] Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω: κα in μμαι, νσαι, νται, μμεθον, νθον νθον, μμεθα, νθε, νται.

Finita in ίνω, ύνω, & disyllaba in ύνω: κα in μαι, σαι, ται, μεθον, σθον, σθον, μεθα, σθε, νται.

[6] In sexta.

Plus quàm perfectum.

Plus quàm perfecti formatio

Annotatio.

ἐτέτυφο: λέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum, ἐκέκριτο, *accusatus est*, ἐκέκριντο, *accusati sunt*: alioqui circunloquimur per verbum substantiuum, ἐλέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Ionicè
πται φαται. κται, χαται. σται { δαται. ταται. θαται. } à νται, αται. ωται, όαται. ειται { ίαται. ίαται. } εσται, έαται.
Poëticè
ab { ιται, ίαται. ηται, ήαται. ωται, ώαται. ειτο, οίατο. αιτο, αίατο. }

1 *Quare fiant huiusmodi consonantium mutationes diximus* 4. 3. & 45. 41.
2 [2] *Ionicè verò τετύφαται absque periphrasi. Iones enim & hanc & plus quàm perfecti tertiam pluralem à tertia sing. formant, ante ται vel το, α breue inserentes, & tenues π vel κ, praecedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in characteristicam aoristi secundi: praetereà vocalem longam aut diphthongum, quae ipsum α praecederet, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo: ex diphthongo verò alteram vocalem subtrahendo. Caeterùm in quinta coniugatione non inuenitur haec Ionica persona, nisi verbum desinat in ρω, vbi ρ manet ante α, & aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάρται, seminati sunt. Neque etiam inuenitur in verbis sextae, quae ante ται habent σ. Poëtae autem eodem modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus indicatiui & optatiui: sed in optatiuo antepenultimam, vt hîc non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est, verberetur, τυπτοίατο faciunt, id est, verberentur. In perfecto etiam & plusquamperfecto non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in alijs temporibus.*

Dorismus.
Atticismus.

3. 4 [3] *Doricè πεφράδμαι.* [4] *Attici interdum huiusmodi σ excludũt: vt à κονίζω, in puluere laboro, κεκόνισμαι vel κεκόνιμαι, participiũ ὁ κεκονιμένος, puluerulentus, fatigatus in puluere.*

πέφατται.

5 [5] *Inuenitur etiam πέφανται in tertia plurali praesentis, id est, occisi sunt, à πέφαμαι, sum interfectus, secundae coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πέφημι, id est, occîdo, per ε factareduplicatione Ionicè.*

Quae verba sextae accipiãt σ, & quae non.

6 [6] *Sunt qui existiment haec tantùm verba ἐλαύνω, traho: κελεύω, iubeo: μύω, claudo, abscondo, & ἀκούω, audio, recipere σ cum verbis circunflexis in έω, άω & όω, quae non mutãt penultimã breuem in longam: de quibus copiosè sumus dicturi in Annotationibus in verba circumflexa. Porrò κλέω, laudo, facit κέκλειμαι & κέκλεισμαι.*

Aoristus pr.

Aoristus 1. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui.* ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε [1] ἐτύφθησαν. }

Formatio aoristi primi.

1 Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui*: λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui*: πέπεισται, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui*, &c.

Aori-

Aoristus 2. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. / ἐτύπητον, ἐτυπήτην. / ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν. } Aoristus sec.

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.* Formatio aoristi secundi.

Caret vterq; aoristus prima duali. nam inflexionem habet actiuorũ: siquidem plurale in μεν. Annotatio.

Futurum 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. / τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. / τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται. } Futurum pri.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor.* Formatio futuri primi.

Futurum 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. / τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. / τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται. } Futurum sec.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.* Formado futuri sec.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur, μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulò pòst futurũ quoties actio iam mox adfutura signatur. Paulò pòst futurum.

Paulò pòst futurum { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται. / τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. / τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται. }

Fit à secunda perfecti, interposito ομ, τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor, vel iam verberatus sũ*: seruátq; augmẽtũ in omni modo. Paulò pòst futuri formatio.

Bœoticè ἐτυφθεν. nam Bœoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando ην in εν. 1 Bœotismus.

Imperatiui præsens & impefectũ { [1] τύπτου, τυπτέσθω, *verberare, beretur.* 1 / τύπτεσθον, τυπτέσθων, *berami, rẽtur duo.* / τύπτεσθε, [2] τυπτέσθωσαν, *ramini, rentur.* 2 } Imperatiuus.

Perfectũ & plus quàm perfectum { τέτυψο, τετύφθω, *verberare, &c.*
τέτυφθον, τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Formatio perfecti.

Secunda persona fit à secũda plus quàm perfecti, ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare:* ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere:* ἐπέπεισο, πέπεισο, *persuasus fueras, persuadere:* ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere.*

πτο φθω. κτο χθω. γο γθω. λτο λθω. ρτο ρθω. ντο νθω. το θω.

3 Tertia verò [3] à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur:* ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur:* ἐπέπειστο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur.* Quòd si το sit purum, assumitur σ, ἐκέκελτο, κεκελάσθω, *accusatus erat, accusetur.*

ab ἐτύφθην.

Aoristus 1. { τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille.*
τύφθητον, τυφθήτων, *beraminor, ãtor duo.*
τύφθητε, τυφθήτωσαν, *beraminor, antor.*

ab ἐτύπην.

Aoristus 2. { τύπηθι, τυπήτω.
τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

Annotatio. θητι non θηθι.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hîc in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ, τυπήτω, τύπητον, &c.

Formatio præsentis imperatiui, eiúsq; in dialectis varietas.

1 *Fit à τύπτομαι, mutando ομαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐτύπτου, cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: atque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè τύπτεο, quasi à τύπτεσο, abiecto σ, hinc facta est communis & Attica τύπτου per crasim εο in ου, & Dorica τύπτευ.*

Atticismus.

2 [2] *Atticè τυπτέσθων. nam Attici in hoc præsenti, atque in vtroque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt.*

3 [3] *Vel breuiùs, à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrante ον in ω, vt diximus 50.3.*

Optat

Optatiui præſens & imperfectũ { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *verberarer.* / τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. / τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο. — Optatiuus paſ. à τύπτομαι.

Omniũ optatiuorũ penultima eſt diphthógus. — Annotatio.

Perfectũ & plus quàm perfectum { τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη, *verberatus eſſe.* / τετυμμένω εἴητον, εἰήτην. / τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. — à τέτυμμαι.

In verbis barytonis ſemper opus eſt periphraſi per participium & verbum ſubſtantiuum. — Annotatio.

Aoriſtus 1. { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *verberatus* / τυφθείητον, τυφθειήτην. (*ſim vel fuerī.* / τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. — ab ἐτύφθην.

Aoriſtus 2. { τυπείην, τυπείης, τυπείη. / τυπείητον, τυπειήτην. / τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν. — ab ἐτύπην.

Futurum 1. { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *verberer.* / τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην. / τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο. — à τυφθήσομαι.

Futurum 2. { τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. / τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην. / τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο. — à τυπήσομαι.

Paulò pòſt futurum { τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *mox verberer.* / τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην. / τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο. — à τετύψομαι.

Intellige, in prima perſona numeri ſing. vt iam diximus in voce actiua.

Subiũctiui præſ. & imperfectũ ἐὰν { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *ſi uerberer uel* / τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. (*rarer.* / τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. — Subiunctiuus paſſiuus. à τύπτομαι.

Perfectũ & plus q̃ perfectum ἐὰν { τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, *ſi verberatus ſim* / τετυμμένω ἦτον, ἦτον. (*vel eſſem.* / τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι. — à τέτυμμαι.

Annotatio. 1 [1] Et hîc & in optatiuo circunloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui.

ab ἐτύφθην.

Aoristus 1. ἐάν { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si uerberatus sim uel* τυφθῆτον, τυφθῆτον. (*fuerim, uel fuero.* τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

ab ἐτύπην.

Aoristus 2. ἐάν { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. τυπῆτον, τυπῆτον. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

1 *In hoc tamen differunt, quòd tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circunlocutionem, quoties tertia singularis desinit in* ται *purum, 68.25. quod accidit quibusdam verbis quintæ & sextæ: at perfectum in optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circũlocutionem, nisi in verbis in* μαι *& quibusdam circunflexis, ductis à verbis sextæ in* ιω, άω, έω *&* όω, *vt suo dicetur loco.*

Infinitiuus pas. à τύπτομαι. à τέτυφθον, secunda duali.

Infinitiui præsens & imperf. τύπτεσθαι, *verberari.*
Perfectum & plus quàm perfectum, τετύφθαι, accentu in penultima, *verberatum esse vel fuisse.*

ab ἐτύφθην. Aoristus primus, τυφθῆναι, *verberatũ esse.*

ab ἐτύπην. Aoristus secundus, τυπῆναι.

à τυφθήσομαι. Futurum primũ, τυφθήσεσθαι, *verberandum esse.*

à τυπήσομαι. Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

à τετύψομαι. Paulò pòst futu. τετύψεσθαι, *mox verberandũ esse.*

Formatio infinitiuorũ in σθαι. 1 Infinitiui in σθαι fiunt [1] à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι.

1 *Vel à prima singulari, mutando* ομαι *in* εσθαι. *at perfectum infinitiui (quod tamen plerunque non desinit in* σθαι, *sed etiam in* φθαι, χθαι, λθαι, νθαι, *&* ρθαι*) commodius formatur à secunda duali, verso* ον *in* αι*: vel, vt Author ait infinitis in* σθαι, *à secunda plur. verso* ε *in* αι.

Participia pass. à τύπτομαι. 1 Participij præsens & imperfec. { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, [1] *qui* ; ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, *quæ* ; τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, *qđ* } *verberatur.*

à τέτυμμαι. Perfect. & plusquàm perfectũ { ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus.* ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata.* τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *verberatum.*

Aorist

Aoristus 1. { ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus.* / ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, *verberata.* / τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος *verberatum.* — ab ἐτύφθην.

Aoristus 2. { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος. / ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. / τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. — ab ἐτύπην.

Futurum 1. { ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdus.* / ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.* / τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdũ.* — à τυφθήσομαι.

Futurum 2. { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. / ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. / τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου. — à τυπήσομαι.

Paulò pòst futurum { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, / ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, mox / τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, } *verberãdus, verberãda, verberãdũ.* — à τετύψομαι.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μενος in antepenultima:at aoristi acuũtur. Cæterùm μενος & μενον ad tertiam pertinent declinationem, εις & εν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam. — Annotatiunculæ.

Quomodo Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium diximus 64.17. 2

VERBVM MEDIVM.

Medium verbum siue commune, quod nunc actiuè capitur, nunc passiuè, βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: sic ἄγομαι, duco, ducor: κομίζομαι, porto, portor. — Mediũ, & cur ita dicatur.

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media, quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiua. — In vocem mediam annotatiunculæ.

Præſens & præt. imperfectum non tantùm inflectendi ratione, verùm & voce penitus eadem ſunt cum verbo paſſiuo. Perfectum & plus quàm perfectum ſortita ſunt terminationem actiuam: aoriſti ac futura paſſiuam.

Perfectum medium.

Indicatiui perfectum { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *uerberaui, uel uer-* τετύπατον, τετύπατον. *(beratus ſum.* τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Formatio perfecti medij.

Medium preteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præſentis pro figuratiua præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω.

Annotatio.

Nam deſinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera eſt prior conſonans, τίκτω, τέτεχα, τέτοκα, *pario, peperi, peperi:* τέμνω, τετέμηκα, τέτομα, *incîdo, incídi, incídi,* vt dictum eſt ſuprà, pag. 44. verſu 24. & 59. 28.

Annotatiunculæ in perfectum medium.

Prætereà quartæ coniugationis futurum ξω, characteriſticon facit γ, πλήσσω, πλήξω, πέπληγα, πέπληχα, *percutio, percutiam, percuſsi uel percuſſus ſum:* σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, *conſydero, abo, aui uel atus ſum*, vt etiam notatum eſt in ſecundo aoriſto verbi actiui.

Trium verò temporũ eadem eſt figuratiua, ſecundi aoriſti, ſecundi futuri, & preteriti medij.

In ſexta coniugatione characteriſticon eſt

ι [1] vocalis aut diphthongus, λύω, λέλυκα, λέλυα, *ſoluo, ſolui, ſolui uel ſolutus ſum:* ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui uel auditus ſum:* quanquam hoc tempus hîc rarum.

Penultima eadẽ quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

ι in ο.

[2] Diſyllabi futuri penultima ε migrabit in [2] ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, *dico, &c.* at diphthong us

in

ι in οι, πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.*

ει in οι.

Vocalis α præsentis interdū seruatur, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, *cano, &c.* [3] interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino, &c.* diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam, φαίνω, πέφηνα, *ostendo, ostendi vel ostensus sum.*

α in η.

αι in η.

Plus q̃ perfect.
- ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *uerberauerā uel*
- ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. *(uerberatus erā.*
- ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Plus quàm perfectum.

Aori. 1.
- ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
- ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
- ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Aoristus pr.

Additur μην ad actiuum, ἔτυψα, *verberaui,* ἐτυψάμην, *verberaui vel verberatus sum.*

Formatio aoristi primi.

Aori. 2.
- ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
- ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
- ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Aoristus sec.

Mutatur ον actiui in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futur. 1.
- [4] τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. 4
- τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
- τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Futurum pri.

Actiuum ω barytonū in ομαι, τύψω, *verberabo,* τύψομαι, *verberabo vel verberabor.*

Formatio futuri primi.

Futu. 2.
- τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
- τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
- τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Futurum sec.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ circunflexum in οῦμαι: τυπῶ, τυποῦμαι. Ideóque in quinta coniugatione primum quoque futurum definit in οῦμαι: nam actiuum in ῶ circunflectitur, vt à σπείρω, *semino:* primum futurum actiuum σπερῶ,

Formatio futuri secundi.

Futurū primū quintæ coniugationis οῦμαι.

Annotatio. [5] medium autē σπεροῦμαι, secundum verò actiuum σπαρῶ, mediū σπαροῦμαι. [5] Accidit igitur hîc idem esse vtrunque futurum tam actiuum quàm medium, ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι, *cano.*

1 *Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi sec. & futuri secun. vt ipse regula præcedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hîc verò interdum longa: vt à παύω, sedo, aoristus sec. est ἔπαον, & præteritum medium πέπαυα: sic ab ἀκούω, audio, aoristus secun. ἤκοον (sed vix est in vsu) præteritum verò medium ἤκουα: vides hîc diphthongos αυ, ου: ibi autem nudas vocales α, ο. Verùm hæc tempora (vt ipse Author ait) hîc rara, immo*
2 *rarißima.* [2] *Tamen disyllaba finita in έλω per vnicum λ, retinent hîc ε: vt τέλω, τέτελα, perficio, perfeci: μέλω, μέμελα, & etiam μέμηλα, curo, curaui. hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τελέω, μελέω. vide Annotationes in præteritum medium. Porrò ἀνθέω per metathesim pro ἀνθέω, id est, floreo, quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ἤνοθα, compositum cum ἐν, ἐνήνοθα, cum ἐπὶ, ἐπενήνοθα. quidam tamen aliter deducūt.* (ἐπενήνοθα.)
3 [3] *Hoc fit tantùm in verbis θάλλω, germino, & κλάζω, resono: præteritū med. κέκληγα, vnde participiū κεκληγώς, in pl. οἱ κεκληγότες, pro quo Homerus* (κεκληγόντες.)
4 *interiecto ν dixit κεκληγόντες, clamantes.* [4] *Notandum Atticos sæpe vsur-* (Atticismus.)
5 *pare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis.* [5] *Immo semper in hac coniugatione est idem, nisi in verbis quorum penultima est ε, aut in disyllabis quorum penultima est ει. saltem in quinta coniugatione, eædem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia.* (Annotatio.)

Imperatiuus medius. à τέτυπα.

Imperatiui perfectū & plus q̄ perf.
- τέτυπε, τετυπέτω, *uerbera uel uerberare.*
- τετύπετον, τετυπέτων.
- τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ab ἐτυψάμην.

Aoristus 1.
- τύψαι, τυψάσθω, *verberato, uel uerberator.*
- τύψασθον, τυψάσθων.
- τύψασθε, τυψάσθωσαν.

ab ἐτυπόμην.

Aoristus 2.
- τυποῦ, τυπέσθω.
- τύπεσθον, τυπέσθων.
- τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Optatiuus medius à τέτυπα.

Optatiui perfectū & plus q̄ perf.
- τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *verberauissē, uel atus essē.*
- τετύποιτον, τετυποίτην.
- τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aor.1. { τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *uerberauerit uel a-*
τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην. (*tus fuerit.* ab ἐτυψάμην.
τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aor.2. { τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. ab ἐτυπόμην.
τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futu.1. { τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *uerberē uel uer-* à τύψομαι.
τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. (*berer.*
τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Fut. 2. { τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.
τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. à τυποῦμαι.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Cum aoristo secundo consentit voce, sed pugnat accentu. Annotatio.

Subiunctiui perfe. & ἐὰν plus q̃ perf. { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si uerberauissē* Subiunctiuus medius. à τέτυπα.
τετύπητον, τετύπητον. (*uel atus essem.*
τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Ao.1. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *si uerberauero, uel*
τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. (*ratus fuero.* ab ἐτυψάμην.
τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aorist.2. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. ab ἐτυπόμην.
τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Infinitiui perfectū & plus quàm perfectum, τετυπέναι, *uerberauisse uel uerberatum esse*. Aoristus primus, τύψασθαι, *uerberauiße uel uerberatum fuiße*. Aoristus secundus, τυπέσθαι. Futurum primum, τύψεσθαι, *uerberaturum uel uerberādum eße*. Futurum secundū, τυπεῖσθαι, per ει circūflexū: at secūdus aoristus per ε acutū, τυπέσθαι.

Infinitiuus medius. à τέτυπα. ab ἐτυψάμην. ab ἐτυπόμην. à τύψομαι. à τυποῦμαι. Annotatio.

Participia media. à τέτυπα.

Participij perfectũ & plus q̃ perf. { τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberauit vel* τετυπυῖα, τετυπυίας. *(verberatus est.* τετυπὸς, τετυπότος.

à ἐτυψάμην.

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberauit* τυψαμένη, τυψαμένης. *(vel ratus est.* τυψάμενον, τυψαμένου.

ab ἐτυπόμην.

Aoristus 2. { τυπόμενος, τυπομένου. τυπομένη, τυπομένης. τυπόμενον, τυπομένου.

à τύψομαι.

Futurum 1. { τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus vel* τυψομένη, τυψομένης. *(verberandus.* τυψόμενον, τυψομένου.

à τυποῦμαι.

Futurum 2. { τυπούμενος, τυπουμένου. τυπουμένη, τυπουμένης. τυπούμενον, τυπουμένου.

Atque hactenus de verbis barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Vnde & quomodo fiãt verba circunflexa.

A Barytonis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per cõtractionem verba quæ vocantur Circunflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnã contractis, accentum possideant circunflexum, ποιέω ποιῶ, *facio*: βοάω βοῶ, *clamo*: χρυσόω χρυσῶ, *inauro*: έω, άω, & όω coalescentibus in ῶ: siquidem ex accentu acuto & graui profluit circunflexus. itidem in reliquis personis, ποιέεις ποιεῖς, *facis*: βοάεις βοᾷς, *clamas*: χρυσόεις χρυσοῖς, *inauras*: de quibus posteá. Neque hîc est quicquam peculiare, nisi quod ex tribus illis characteristicis α, ε, ο, & vocali aut diphthongo sequen

Regula.

Quid habeant commune circunflexa cum barytonis, & qua in re ab illis dissentiant.

te, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ exceptis cõtractionibus, planè quintæ sunt declinationis.

Quæ tempora contrahuntur.

Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit contractio, licet genitiuus desinat in ος purum, ita hîc non omne tempus est capax contractionis, sed tantùm præsens ac imperfectum, idque in omnibus modis ac participiis: siquidem illæ terminationes quæ sequuntur πτ in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, cùm in sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις, ποιέει, recepta est in quibusdam contractio, nempe in iis quæ ante ω habent vnam è figuratiuis α, ε, ο: pro quarum numero redduntur coniugationes circunflexorum, vbi crases ex istis vocalibus ad hunc fiunt modum.

Prima, Figuratiua ε	Secunda, Figuratiua α	Tertia. Figuratiua ο
ε ει	ε α	ε ου
ο ου	ο ω	ο ου
η η	η α	η ω
ω ω	ω ω	ω ω
ει ει	ει ᾳ	ει οι
οι οι	οι ῳ	οι οι
ου ου	ου ω	ου ου
ῃ ῃ	ῃ ᾳ	ῃ οι

Ceporino & quibusdã aliis οι contrahitur in ει, ω & ου.

De circunflexorũ inflexione & formatione annotatio.

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia genera, modos & participia se habet, vt præscriptum est in barytonis. Futurum enim omnium circunflexorum desinit in ξω, prę-teritum in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

Paradigma verborum circunflexorũ primę coniugationis.

PRIMA coniugatio circunflexorum fit à verbis sextæ coniugationis barytonorum in έω, ποιέω ποιῶ. Futurũ in ήσω, vertendo ε in η longum, ποιήσω: vnde præteritum in ηκα, πεποίηκα.

VERBI ACTIVI

Præsens.

Indicatiui præsens { ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ.
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον.
ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperfectum.

Imperfec. { ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει.
ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην.
ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας. &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Plus quàm perfectum, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectũ { ποίεε ει, ποιεέτω είτω.
ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων.
ποιέετε, εῖτε, ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Perfectũ & plus quàm perf. πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus aoristus, secundum futurum & præteritum medium quando reperiantur, dicetur [*] posteá.

[*] In Annotationibus in verba circunflexa.

Optatiuus.

Optatiui prẹsens & imper. { ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ.
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην.
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus, ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui prẹsens ἐὰν & imperf { ποιέω ῶ, ποιέης ῇς, ποιέῃ ῇ.
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον.
ποιέωμεν ῶμεν ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectũ & plus q̃ perf. πεποιήκω. Aorist. I. ποιήσω.

Infinit

Infinitiui præsens & imperfectum,[1] ποιέειν εἶν. Infinitiuus.
[1] Et Doricè ποιεῖμ.
Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, ποιῆσαι. Futurum primum ποιήσειν.

Participij Præsens & imperf. Participia actiua.
ποιέων ὢν, ποιέοντος οῦντος.
ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης.
ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum ποιήσων.

VERBI PASSIVI

Indic. præs. Passiuũ primæ circunflexorũ. Præsens.
ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται. (εῖσθον.
ποιεόμεθον, ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfect. Imperfectum.
ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο. (σθην.
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον, εῖσθον ἐποιεέσθην εἰ-
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum Perfectum.
πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plus q̃ perf. Plus quàm perfectum.
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulò pòst futurum, πεποιήσομαι.

Imperatiui præsens & imperfectũ Imperatiuus.
ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω.
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων.
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfectum & plus quám perfectum.
πεποίησο, πεποιήσθω.
πεποίησθον, πεποιήσθων.
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

opta ποιοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο.
tiui ποιοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
præs. ποιοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο, οῖντο:
Perfectũ & πεποιήμην, πεποιῆο, πεποιῆτο.
plus quàm πεποιήμεθον, πεποιῆσθον, πεποιήσθην.
perfectũ. πεποιήμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῆντο.

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurũ primũ, ποιηθησοίμην. Paulò pòst futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiuus.

Subiun. ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται. (ῆσθον.
præs. ἐὰν ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον
& imp. ποιεώμεθα, ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.
Perfectum πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
& plus ἐὰν πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
quàm perf. πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.
Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectũ, ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Perfectũ & plus q̃ perf., πεποιῆσθαι, per ῆ circunflexum. Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurum primũ, ποιηθήσεσθαι. Paulò pòst futurũ, πεποιήσεσθαι.

Participia passiua.

Partici- ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου.
pij præs. ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης.
& imp. ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectũ & plus quàm perfectũ, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurũ primum, ποιηθησόμενος. Paulò pòst futurum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII

Mediũ primæ circunflexorũ.

Præsens & imperfectum eadem cum passiuis. Perfectum, plus quàm perfectum, aoristus secundus, & futurum secundum quando reperiantur, dicemus [1] posteá. Restant igitur in verbis circunflexis duo tantùm tempora, primus aoristus, &

[1] In Annotationibus in hæc verba circunflexa.

primum

primum futurum, quę legem sequuntur barytonorum, hoc pacto:

Primus aoristus indicatiui, ἐποιησάμην. Imperatiui, ποίησαι. Optatiui, ποιησαίμην. Subiūctiui, ποιήσωμαι. Infinitiui, ποιήσασθαι. Participij, ποιησάμενος. Primum futurū indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησοίμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

Aoristus primus med. per omnes modos.

Futurum primum medium per omnes modos.

SECVNDA coniugatio circunflexorum fit à verbis in άω, βοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

Paradigma verborum circunflexorū secundæ coniugationis.

VERBI ACTIVI

Indicatiui præsens.
βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ.
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον.
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Præsens.

Imperfectū
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α.
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην.
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Imperfectum.

Perfectū, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt τέτυφα. Plus quàm perfectū, ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις. &c. Aoristus primus ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiui præsens & imperfectū
βόαε α, βοαέτω άτω.
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων.
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Imperatiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, βόησον.

Optatiui præsens & imperfectū
βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Optatiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Futurū primū, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunctiui { βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
præsens ἐὰν { βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
& imperfec. { βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοήκω.
Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάειν βοᾶν.
Perfec. & plus quàm perfectum, βεβοηκέναι. Aoristus primus, βοῆσαι: Futurum primum, βοήσειν.

Participia actiua.

Participij { βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
præsens & { βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
imperfectũ { βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοηκώς.
Aoristus primus, βοήσας. Futurum primũ, βοήσων.

Pasiuũ secũdę circunflexorũ.

VERBI PASSIVI

* Ionicè βοῆαι: Doricè βοᾶσαι & βοῇ.

Pręsens.

Indi { βοάομαι ῶμαι, * βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.
cati. { βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
pręs. { βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Imperfectum.

Im- { ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο. (άσθην.
per- { ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην
fect. { ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum.

Perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
{ βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
{ βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται.

Plus quàm perfectum.

Plus quàm { ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
perfectum { ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
{ ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò pòst futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui { βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω.
præsens & { βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων.
imperfectũ { βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Perfect

Perfectū & plus quàm perfectum { βεβόησο, βεβοήσθω. / βεβόησθον, βεβοήσθων. / βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

opt. præs. & ip. { βοαοίμην βῴμην, βοάοιο βῷο, βοάοιτο βῷτο. / βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην. / βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Optatiuus.

Perfectū & plus quàm perfectum { βεβοήμην, βεβοῆο, βεβοῆτο. / βεβοήμεθον, βεβοῆσθον, βεβοήσθην. / βεβοήμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῆντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurū primum, βοηθησοίμην. Paulò pòst futurum, βεβοησοίμην.

Subiunctiui ἐὰν præsens { βοάωμαι ὦμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται. (ᾶσθον. / βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον / βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται

Subiunctiuus.

Perfectū & plus quàm perfectum ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται. / βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον. / βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiui præsens & imperfectum, βοάεσθαι βοᾶσθαι.

Infinitiuus.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβοῆσθαι.

Aoristus primus, βοηθῆναι. Futurū primum, βοηθήσεσθαι. Paulò pòst futurum, βεβοήσεσθαι.

Participij præsens & imperfe. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου. / βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης. / βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Participia passiua.

Perfectum & plus quàm perfectū, βεβοημένος.

Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθησόμενος. Paulò pòst futurum, βεβοησόμενος.

Medium secundæ circunflexorum.

Aoristus primus medius per omnes modos.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοη-

Futurum primum med. per omnes modos.

σωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurum primum, βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima coniugatione.

Paradigma verborũ circunflexorum tertiæ coniugationis.

TERTIA coniugatio circunflexorum formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω, χρυσώσω. Præteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

VERBI ACTIVI

Præsens.

Indicatiui præs.
χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει χρυσοῖ.
χρυσόετον χρυσοῦτον, χρυσόετον χρυσοῦτον.
χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectum.

Imperfectum
ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου.
ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην.
ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum, κεχρύσωκα. Plus q̃ perfect. ἐκεχρυσώκειν.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futur. primũ, χρυσώσω.

Imperatiuus.

Imperatiui pręs. & imper.
χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω.
χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων.
χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum, κεχρύσωκε.
Aoristus primus, χρύσωσον.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperfe.
χρυσόοιμι οῖμι, σόοις οῖς, χρυσόοι οῖ.
χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην.
χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Perfectum & plus quàm perfectũ, κεχρυσώκοιμι.
Aoristus I. χρυσώσαιμι. Futurum I. χρυσώσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui pręs. & imperfe. ἐάν
χρυσόω ῶ, σόῃς οῖς, σόῃ οῖ.
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον.
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum & plus quàm perfectum, κεχρυσώκω.
Aoristus primus χρυσώσω.

Infinitiuus.

Infinitiui pręsens & imperfectum, χρυσόειν οῦν.

Perf

Perfectum & plus quàm perfectum, κεχρυσωκέναι.
Aoriſtus primus, χρυσῶσαι. Fut. primum, χρυσώσειν.

Participij præſens & imperfec. χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος. Perfectum & plus quàm perfectum κεχρυσωκώς. Aoriſtus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

Participia actiua.

VERBI PASSIVI

Paſsiuũ tertiæ circunflexorũ.

Præſens.

Indicatiui præſ.
- χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται.
- χρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, όεσθον οῦσθον.
- χρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όονται οῦνται.

Imperfectū
- ἐχρυσοόμην ούμην, όου οῦ, όετο οῦτο.
- ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, οέσθην ούσθην.
- ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όοντο οῦντο.

Imperfectum.

Perfectum
- κεχρύσωμαι, ύσωσαι, ύσωται.
- κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον.
- κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Perfectum.

Plus quàm perfectum
- ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο.
- ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην.
- ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Plus quàm perfectum.

Aoriſtus primus, ἐχρυσώθην. Futurum primũ, χρυσωθήσομαι. Paulò poſt futurum, κεχρυσώσομαι.

Imperati-ui præſ. & imperfect.
- χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω.
- χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων.
- χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Imperatiuus.

Perfectũ & plus quàm perfectum
- κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
- κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων.
- κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoriſtus primus, χρυσώθητι.

opta. præſ. & ip.
- χρυσοοίμην οίμην, όοιο οῖο, όοιτο οῖτο. (οίσθην.
- χρυσοοίμεθον οίμεθον, όοισθον οῖσθον, οοίσθην
- χρυσοοίμεθα οίμεθα, όοισθε οῖσθε, όοιντο οῖντο.

Optatiuus.

Perfectū & plus quàm perfectum { κεχρυσώμην, υσῶσο, υσῶτο. κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσώσθην. κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. Futurū I. χρυσωθησοίμην. Paulò pòst futurum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præsens & imperfectum

ἐάν { χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται. (ῶσθον. χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται).

1 Vel vt quidā voluit, κεχρυσοῖ.

Perfectū & plus quàm perfectum { κεχρυσῶμαι,[1] κεχρυσῷ, κεχρυσῶται. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθον. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσθε, κεχρυσῶνται.

Aoristus primus, ἐάν χρυσωθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præs. & imperf. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. Perf. & plusqu. κεχρυσῶσθαι. Aorist. I. χρυσωθῆναι. Futurum I. χρυσωθήσεσθαι. Paulò pòst fut. κεχρυσώσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præsens & imperfe. { χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου. χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης. χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & plus quàm perfectū, κεχρυσωμένος. Aoristus I. χρυσωθείς. Futurum I. χρυσωθησόμενος. Paulò pòst futurum, κεχρυσωσόμενος.

Mediū tertiæ circunflexorū. Aoristus prim. per oēs modos & participia.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος.

Futur. pr. per omnes modos & participia.

Futurum I. χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum est in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCVNFLEXA.

De monosyllabis circunflexis notio.

Monosyllaba circunflexa, in secunda reperiuntur coniugatione, δρῶ, θλῶ, χλῶ, *facio, contundo, frango*.[1] In prima verò minimè: nec in prima

plur

plurali, nec tertia, πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigant:* non autē πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω: vel γηράω, ἐλεάω, ξυράω, *senesco, misereor, rado.*

Ad duas coniugationes pertinentia.

Crasis α & ε in α, βοάεις βοᾷς, *clamas.*[2] Doricè autem in η, γελάεις γελῆς, *rides:* διψάεις διψῆς, *sitis,* per η monophthōgum, hoc est, nudam vocalē. quem morem in quibusdam Attici quoque seruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *esuris, sitis, viuis:* vnde imperfectū ἔζη, *viuebat,* & infinitiuus ζῆν, *viuere.* 2

Dorismus. αε in α.

Atticismus. πεινῆς, διψῆς. ζῆς, ἔζη, ζῆν.

Futurum in ήσω, vel ώσω.[3] Quædam figuratiuam retinēt, τελέω, τελέσω, τετέλεκα, *perficio, perficiā, perfeci:* γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, risi:* ὀμόω ὀμόσω ὤμοκα, *iuro, abo, aui:*[4] & hæc penultimā aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, *perfeci, risi:* poëticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem[5] gemini σσ. In nonnullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω, *laudo.* sic[6] καλέω, καλέσω & καλήσω, *voco:* κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω, *saturo, laboro, vestem fero, sapio:* & in secūda, ἀλοάω ἀλοάσω & ἀλοήσω, *verbero.* 3 4 5 6

In futurum pr. annotatio. Characteristicas præsentis α, ε, ο, in omnibus tēporibus seruantia.

De penultima aoristi primi.

Duplex futurū έσω, ήσω: άσω, ήσω.

Secundum aoristū, secundū futurum, & præteritum medium tertia cōiugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiūtur, si thema iam affectū cōtractione desinat in ω non purū, idq; ad hunc modum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito actiuo eliditur penultima vocalis cum cōsonante sequēte, δουπέω δουπῶ, *strepo:* futurū primū, δουπήσω: secūdū, δουπῶ. Aor. I. ἐδούπησα. secundus, ἔδουπον: præteritum actiuum,

Quæ circumflexa habeant aoristum sec. futurum secun. & præteritū med. atq; eorum tēporum formatio.

δεδύστηκα: mediū δέδυπα, ſic μυχάω μυχῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα, *mugio, &c.*

ἴσχω & ἴσπον.

7 [7] Monoſyllaba verò circunflexa his temporibus carent, præter duo, σχέω σχῶ, *habeo, teneo:* σπάω σπῶ, *euello, traho, ſorbeo:* vnde formantur aoriſti ſecundi, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, à primo ἔσχησα, & ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε; ab ἔσπασα.

Atticiſmus.

8 Optatiuum præſentis[8] circunflexi ſolent Attici etiam per ίω purum inflectere, hoc pacto:

Optatiuus Atticus { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerem.* / ποιοίητον, ποιοιήτην. / ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuorum vocis actiuæ contractio.
έειν ειν ᾶ
άειν άε ᾶ
όειν όε ῦ
ᾶν vel ᾷν.

Infinitiui barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, primùm abiiciunt ι, ac deinde fit craſis, ποιέεν ποιεῖν, βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quanquam in ſecunda coniugatione quidam ſubſcribant ι, βοᾷν, πεινᾷν: quidam non ſuſcribāt, βοᾶν, πεινᾶν, *clamare, eſurire.*

Perfecti paſsiui formatio.

Præteritum perfectum paſſiuum fit ab actiuo, mutanda κα in μαι: ſed aſciſcitur σ, ſi penultima ſit breuis, τετέλεκα τετέλεσμαι, *perfeci, perfectus ſum.* In tertia quoque plurali ac reliquis modis vtimur periphraſi, vt in barytonis. Si autem pe-
9 nultima ſit longa η vel ω,[9] non aſſumitur σ, πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verùm quia ται tertiæ perſonæ ſingularis eſt purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται,
10 ideo [10] locis aliquot interponitur σ, quemadmodum ſcriptum eſt in quinta coniugatione barytonorum.

Perfecti opta tiui paſsiui.

Optatiua prætereà in huiuſmodi præterito fiunt ſine periphraſi, per diphthongum impro-

priam

priam η & ω, πεποιήμην, βεβοήμην, κεχρυσώμην. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ῶ circunflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroque autem modo circunflectitur secunda & tertia persona, πεποιῇο πεποιῇτο: ἐὰν πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῇται: & ita in ceteris coniugationibus.

Perfectū subiunctiui passiui.

Annotatio.

Hoc de ipso themate debere intelligi, exempla præcedentia & sequentia 1 *satis indicant, vt sit hic sensus, In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, vt δρῶ, θλῶ, κλῶ. in prima verò minimé. non enim reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. sed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id est, nauigo, fluo, spiro, fundo. Sic etiam in primæ coniugationis prima plurali aut tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta.*[2] *Dores enim,* 2 *vt diximus, 14. 40. & 13. ex diphthōgo ᾳ primùm abiiciūt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ἰῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, dicunt βοῆς βοῆ, per η monophthongum. nam Dores, vt diximus, 14. 41. punctum subscriptum negligunt.* [3] *Nempe illa primùm quæ per pleonasmum νυ,* 3 *formant ex se verba in ζνυμι vel άννυμι, siue ζνύω & αννύω, de quibus vide in ἀμφιζνυμι, in tractatu de Inuestigatione thematis. ἀμφιζνυμι enim siue ἀμφιζνύω, id est, induo, fit ab ἀμφιέω, quod facit in futuro ἀμφιέσω; seruata figuratiua ε. sic πετάννυμι siue πεταννύω, id est, pando, fit à πετάω, cuius futurum πετάσω.*

Cur Dores nō subscribāt iota.

Figuratiuā retinentia in prima & secunda. Quę coincidūt cum verbis in ννυμι vel ννύω. νω, σκω, ζω.

Retinent quoque figuratiuam ε aut α, finita in ζνω & άνω, quæ reiecto ν, formant ex se tempora: vt φθζνω vel φθάνω, præuenio, futurum φθάσω, à φθάω. De his quære in φθίνω, corrumpo, in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiant pleonasmum σκ: vt ἀρέω, ἀρέσκω, placeo, futurum ἀρέσω: sic γηράω, γηράσκω, senesco, fut. γηράσω. quære in ἀρέσκω.

His adde, quæ eadem significatione habent indifferenter in themate έω vel ίζω, quæ pauca sunt: & άω vel άζω, quæ multa occurrunt.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in έω & άω, quæ seruant characteristicam inuariatam. In specie verò verba in έω, quorum antepenultima est ε vel ο, sequente consona simplici, ε quoque retinent, præterquam τορέω, ὠφελέω, id est, ferro transfigo, iuuo: seruāt etiam ε quæ fiunt à masculinis in ος (à nominibus enim quibuscunque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumero verba cuiusuis coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άζω, αίνω, ύνω & σύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ.ήσω, dispenso, ab οἰκονόμος, dispēsator: & quæ barytona quoque sunt: vt μολέω ῶ, vel μόλω, venio, futur. μολήσω: tamen τελέω ῶ, vel τέλω, perficio, retinet ε, τελέσω: sic μάχομαι, pugno, fut. med. μαχέσομαι, tanquam à μαχέομαι οῦμαι. Retinent prætereà ε, αἰδέω, vereor, & ἀρκέω, sufficio, ἀκέω, medeor. Sunt quoque quædam disyllaba quæ faciunt futurum in έσω: de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit de futuro

Figuratiuā retinentia in prima.

A nominibus fiunt verba in έω, άω, όω, ίζω, άζω, αίνω, ύνω & ύω.

actiuo. Porrò quæ his regulis non continentur, mutant ε in η. notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia. Et hactenus de verbis in έω: nunc de άω videndum.

Quæ verba secundæ figuratiuá retineant. ιάω, οάω, ιάω.

Finita in εάω, οάω, ιάω (etiam si ι sit in diphthongo) seruant α: vt θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κονιάω, id est, miror, audio, laboro, dealbo. Excipe γοάω, μυκήσω, vlulo: βοάω, clamo: & ἀλοάω, quod duplex habet futurum. sic ἀλοιάω, vel ἀλλοιάω, permuto, percutio, communiter facit άσω, & Atticè ac Ionicè ήσω.

Trisyllaba in ράω, λάω, præcedente vocali.

Retinent quoque α trisyllaba finita in ράω & λάω, modò immediatè præcedat vocalis non consonans, vt περάω, φυράω, transeo, pinso: γελάω, ἐλάω, χαλάω, rideo, propello, remitto, &c. sed ex his multa finiuntur quoque in άζω, vnde diximus tempora sumenda, vt ἐλάζω, χαλάζω, &c.

Disyllaba in λάω, πάω & ράω, præcedente consona. Exceptio. Notio.

Item α seruatur in disyllabis in λάω, πάω & ράω, præcedente consona, vt θλάω, κλάω, φλάω, σπάω, δράω, frango, rumpo, contundo, traho, facio: hoc tamen verum non est, si faciunt ex se verba in μι, vt τλάω, τλῆμι, tolero: χράω, χρῆμι, vaticinor: πράω, πρῆμι, emo: πλάω, πλῆμι, impleo. nam hæc, veluti omnia verba in μι, mutant α in η.

πάσομαι. πέπαμαι.

Πάομαι quoque, id est, acquiro, facit in fut. medio πάσομαι, & in præterito pass. πέπαμαι, ditatus sum, pro πέπασμαι. Sed de άω satis, veniamus ad όω.

Finita in όω à nomine facta figuratiuá seruant: alia mutant in ω.

Si verba in όω ducantur à nomine (vt fit ferè semper) mutant ο in ω: vt à χρυσὸς, aurum, fit χρυσόω, inauro, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriuentur, seruant ο μικρὸν, vt ὀμόω, ἀρόω, ὀνόω, βόω, iuro, aro, inquino, celebro: quorum futura in όσω.

Geminum σ ornatus gratia positum. αἰνήσασα.

4 [4] *Supple, Quamuis diximus, 58.11. penultimam aoristi primi esse sem-*
5 *per aut natura aut positione longam.* [5] *Huiusmodi σ geminum nonnun-*
quam ornatus tantùm gratia ponitur, quamuis penultima sit longa natura, vt
αἰνήσασα, laudauerim, optatiui aoristus pri. Aeolicus & Atticus, ab αἰνέω.
6 [6] *His adde δέω, ligo: ἀλέω, molo: τρέω verò significans timeo vel fugio,*
facit τρέσω: quum autem sumitur pro τρύπάω, id est, perforo, facit τρήσω.
7 [7] *Ipse tamen Clenardus in Inuestigatione thematis in verbo σβέννυμι,*
extinguo, ait à σβέω posse deduci aoristum sec. pass. ἐσβέην, ab actiuo ἔσβον.
atque paulò pòst, à χέω, fundo, format aoristum sec. ἔχεον, pro ἔχον, &
futurum sec. χεῶ: sic compositum ἐκχεῶ, effundam. In aliis autem tribus
σχέω, σπάω, σβέω, futurum sec. non inuenitur, neque præteritum medium.

Dorismus. χεῶ pro χεύσω. Notio.

Ac sunt qui dicant χεῶ & ἐκχεῶ esse futura prima Dorica, pro χεύσω
& ἐκχεύσω. affirmant enim futura secunda semper in circunflexis desy-
derari, veluti in verbis in μι: atque certè in barytonis rarò admodum occur-
runt, nisi in his tribus ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, edam, bibam, comedam:

Optatiuus Atticus in prima & tertia οίην, in secunda ῴην. Doricè & Aeolicè in prima & tertia ῴην. Poëticè in secunda ώοιμι.

8 *de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem.* [8] *Id est, facta*
priùs contractione, deinde mutando μι in ην, vt ποιέοιμι ποιοῖμι, ποιοίην:
βοάοιμι βοῷμι, βοῴην, βοῴης, βοῴη, &c. sic χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοίην,
vt in prima. Dores ac Aeoles idem faciunt, sed Dores in prima & tertia
coniug. priùs mutant οι in ῳ, vt terminatione à secunda non differant: hoc
modo, ποιῴην, βοῴην, χρυσῴην. Rursus poëtæ in secunda coniugatio-
ne dicunt ώοιμι, ώοις, ώοι, &c. vt βοώοιμι, βοώοις, βοώοι: sic ἡβώοιμι à

prius

pubescerem, ab ἡβάω, pubesco. [9] *Tamen à γνόω τὸ γινώσκω, cognosco, dicimus ἔγνωσμαι, assumpto σ, quamuis penultima sit ω μέγα.* [10] *Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & plus quàm perfecto cuiuscunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus θον, θην, θε, θω, θαι. ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθαι.*

9 ἔγνωσμαι.

10 σ ante θ in perfectis & plus quàm perfect. pass.

Præter hæc quæ à Clenardo in circunflexa annotata sunt, hoc quoque scitu dignum, Iones non rarò ει factum ex contractione in εα resoluere, ποιεῖσθαι, ποιέασθαι: & Dores contractionem ου (vt aliâs monuimus) in ευ conuertere, si veniat à verbis in έω, non item ab όω, vt ποιεῦμεν, ποιεῦμεν: atque poëtas in verbis in άω contractione quidem facta in ω, inserere aliud ω, accentu retracto, πηδάω πηδῶ, πηδώω, salto, lascivio: verùm si vocalis præcedens sit breuis, pro ω inserunt ο μικρόν, ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, video: sic ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα, occurrens vel instruens, participium fœmininum ab ἀντιάω, occurro. contractione autem facta in α, similiter aliud α inseritur, βοάασθαι βοᾶσθαι, βοάασθαι.

Appendix. Ionismus.

ει in εα.

Dorismus.

ου } ευ, εω.

όω, vel όω pro ω, & άα pro α, in contractionibus secundæ circunflexorũ.

DE VERBIS IN MI.

A Verbis sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in μι desinant, θέω, τίθημι, *pono*: στάω, ἵστημι, *sto vel firmo*: δόω, δίδωμι, *do*: ζευγνύω, ζεύγνυμι, *iungo*: ideóq; desinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Verborum in μι deductio.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc est, reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria est quando prima thematis repetitur consonãs, & assumitur ι breue, δόω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, θέω, τίθημι, mutãdo θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantũ præfigitur ι, vt si verbũ incipiatur à vocali, ἕω, ἵημι, *mitto*: aut à literis στ, στάω, ἵστημι. Vltima verò & penultima syllaba sic habent: Migrat ω purũ in μι, vocales aũt characteri-

ἀναδιπλασιασμός.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Vltimæ syllabæ & penultimæ formatio.

: } in { :

ſticæ in proprias longas, ε & α in η, θέω, τίθημι: στάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Cæterùm υ cùm ſit anceps, hîc longum cenſebitur, ζευγνύω, ζεύγνυμι. Quæcunq; igitur in his verbis ſortita ſunt reduplicationem, tribus opus habent ſyllabis, reduplicatione, penultima longa, & ſyllaba μι. Nec eſt reduplicatio niſi in præſenti & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Reduplicatio in quibus temporibus.

Quæ tempora hic conſyderãda, & alia vnde petenda.

Trium quoque temporum hîc ſolùm habenda eſt ratio, præſentis, imperfecti, & ſecundi aoriſti. Præſens peculiarem ſibi vendicat inflexionem. At imperfectũ & ſecundus aoriſtus reguntur legibus aoriſti paſſiui barytonorum, excepta penultima, de qua poſteá. Perfectum, plus quàm perfectum, aoriſtus primus, & futurum conſueto more formantur ab iis verbis, ſiue circunflexis, ſiue barytonis, vnde manant ipſa verba in μι, vt τίθημι, futurum θήσω, à θέω vel θῶ. ſic ἵστημι, aoriſtus primus, ἔστησα, à στάω: item δίδωμι, perfectum, δέδωκα, plus quàm perfectum, ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tempora, quòd ſint ad barytonorum canones exigenda, parum proſequemur in iſtis coniugationibus, niſi quid interuenerit, quo deflectant à præſcriptis verbis.

Annotatiunculæ.

Medio præterito carent verba in μι, & item ſecundo futuro, perinde atque circunflexa.

Secundum aoriſtum paſſiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt & actiuum.

Verborum in μι formatiões.

Vt fecimus in formandis verbis barytonis (quibus ſimilia ſunt circunflexa excepta contractione, de qua ſatis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 38. 5.) ita quoque nunc verborum in μι formationes volo paucis perſtringere. Trium verò temporum

hic

In verbis in μι quæ sint peculiaria.

hîc tantùm habendus est sermo, præsentis, imperfecti, & aoristi secundi, sed hoc destituitur vox paßiua. Ac tria in his consyderanda, Reduplicatio, Characteristica & Terminatio.

De Reduplicatione

Reduplicatio habet tantummodò locum in præsenti & imperfecto trium priorum coniugationum, sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι themati barytono, vnde hæc verba deducuntur, ante quod ι, modò non sit longum positu, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipias, sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote τ pro ϑ: vt ex ϑέω, ϛάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιϑέω, ἱϛάω, διδόω, ἱέω.

De Characteristica & Terminatione.

Hactenus de Reduplicatione, nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus. sic enim fiet commodiùs ac faciliùs.

Primariæ verborum in μι terminationes.

Atq; hæ quidem sunt primariæ Terminationes horum trium temporum:

Tempora	vocis	Indic.	Imper.	Opt.	Subiunct.	Infinit.	Participia. ὁ ἡ τὸ
Præsens, imperf. & aor. 2.	actiuæ	μι / ν	θι	ην	ῶ	ναι	ς, ϛα, ν.
Præsens, imperf. & aor. 2.	paß. et mediæ	μαι / μην	ϛο	μην	ῶμαι	ϑαι	μενος, μένη, μενον.

Characteristicæ, & quomodo mutentur.

ε, α, ο } in { η, η, ω ante μι, ν, θι, & ναι.

Characteristicæ sunt quatuor ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidem nunquam mutatur nisi quantitate: aliæ verò ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in suas longas η, η, ω, vt τίθημι, ἵϛημι, δίδωμι, ἐτίθην, ἵϛην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔϛην, ἔδων: idem fit ante θι & ναι, sed id solùm in aoristo secundo, vt ϛῆθι, ϛῆναι: ante ην & μην optatiuorum asciscunt sibi ι, vt fiant diphthongi ει, αι, οι, vt in voce actiua τιθείην, θείην, ἱϛαίην, ϛαίην, διδοίην, δοίην: in paß. & media, τιθείμην, θείμην, ἱϛαίμην, ϛαίμην, διδοίμην, δοίμην: ante ῶ & ῶμαι prorsus depereunt, vt τιθῶ, θῶ, ἱϛῶ, ϛῶ, διδῶ, δῶ: & τιθῶμαι, θῶμαι, ἱϛῶμαι, ϛῶμαι, διδῶμαι, δῶμαι: ante σ & ϛα participiorum, duæ ε & ο aduocant sibi subiunctiuas, illa quidem ι, hæc verò υ, vt τιθεὶς, τιθεῖϛα, θεὶς, θεῖσα, διδοὺς, διδοῦϛα, δοὺς, δοῦσα. Alibi verò characteristicæ ε, α, ο retinentur ante terminationes, qualescunque sint.

ε, α, ο } in { ει, αι, οι ante ην & μην optatiuorum.

Characteristicæ absorbẽtur ante ῶ & ῶμαι subiunctiuorũ.

ε, ο } in { ει, ου ante σ & ϛα participiorum.

Formatio personarũ ductarum à primariis in voce act.

A primariis autem personis formantur reliquæ cuiusuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis paßiuis barytonorum: verùm coniugationis characteristica per omnes personas seruanda, vt in primariis, nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porrò præsens indicatiui non omnino sequitur terminationes aoristi paßiui barytonorum, sed has, Sing. μι, ς, σι: Dual. τον, τον. Plur. μεν, τε, σι. ac notandum pro εσι & οσι, dicendum εῖσι & οῦσι: vt τιθεῖσι, διδοῦϛι, veluti in participiis τιθεὶς, διδοὺς, vt diximus.

In voce pass.

In voce verò paßiua & med. à primariis ducuntur aliæ personæ cuiusuis numeri, sequendo analogiam similium temporum & modorum, verborum barytonorum vocis mediæ: verùm secunda persona sing. indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ: & secunda sing. imperatiui similis est secundæ singul. imperfecti & aoristi indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis ba-

rytonis quondam obseruatum fuit, verùm Iones reiicientes σ, & in Barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facilè ex Clenardi contextu poteris intueri.

Notio.

Hoc quoque notandũ, in terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco η & ῃ, secundã coniugationẽ habere α & ᾳ, tertiam verò ω & ῳ.

Paradigma verborum primæ coniugationis in μι.

PRIMA coniugatio in μι fit à verbis in έω, per reduplicationem, θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circunflexorum.

VERBI ACTIVI

Indicatiuus.

Indicatiui præsens		Imperfectum
[1] Τίθημι, τίθης, [1] τίθησι.		ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
τίθετον, τίθετον.	(τιθέασι.	ἐτίθετον, ἐτιθέτην. (σαν.
[2] τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι: & Ionicè,		ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, [2] ἐτίθε-

Ionismus. Bœotismus. ει pro η.

Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plus quàm perfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur. Aoristus secundus, S. ἔθην, ἔθης, ἔθη. D. ἔθετον, ἐθέτην. P. ἔθεμεν, ἔθετε, [2] ἔθεσαν. Futu. I. θήσω, σεις, σει, à θέω.

Dorismus. Bœotismus.

1.2 *Doricè τίθητι: sic ἵστητι, δίδωτι, ζεύγνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, ζεύγνυσι.* [2] *Doricè & Bœoticè ἔτιθεν. sic in tertia plurali aoristi secundi, ἔθεν, ἔσταν & ἔδον, formando à prima sing. longa in suam breuem versa. sic in quarta coniugatione, si hoc tempus habeant: vt ἔφυν, vltimâ longâ, ortus sum: vltimâ breui, orti sunt, à φῦμι, orior.*

Imperatiuus.

Imperat. præsens & imper.	τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων. τίθετε, τιθέτωσαν.	Aorist. 2.	θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

Optatiuus.

Opt. præs. & ip.	τιθείην, τιθείης, τιθείη. τιθείητον, τιθειήτην. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.	Ao. 2.	θείην, θείης, θείη. θείητον, θειήτην. (σαν. θείημεν, θείητε, θείη-

Subiunctiuus.

Subiũ. pręs. ἐὰν & imp.	τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. τιθῆτον, τιθῆτον. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.	Ao. 2. ἐὰν	θῶ, θῇς, θῇ. θῆτον, θῆτον. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiuus.

Infinitiui pręsens, τιθέναι. Aoristus secundus, θεῖναι.

Part

Participij præsens & imperfec.	ὁ τιθείς, τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τιθείσης. τὸ τιθέν, τιθέντος.	Aor. 2	ὁ θείς, θέντος. ἡ θεῖσα, θείσης. τὸ θέν, θέντος.

Participia.

VERBVM passiuum fit ab actiuo, corripiendo penultimam, τίθημι, τίθεμαι.

Passiuũ primæ verborũ in μι

Indicatiui præsens	Aoristus 2.
Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.	ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο.
τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.	ἐτιθέμεθον, θεσθον, θέσθην.
τιθέμεθα, τίθεσθε, [1]τίθενται.	ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Indicatiuus passiuus.

[1] Poëticè τιθέαται, vt de barytonis dictũ est, 70.7. Annotatio.

Perfectum, S. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται. Per ει penultima, perinde atque actiuum, τέθεικα. Plus quàm perfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c. Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in barytonis. Futurũ primum, τεθήσομαι. Paulò pòst futurum, τεθείσομαι.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. τίθεσο, τιθέσθω. D. τίθεσθον, τιθέσθων. P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Imperatiuus.

Optatiui præs. & impef.	Perfectũ & plus q̃ perfe.
τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.	τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.	τεθείμεθον, εῖσθον, είσθην.
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.	τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Optatiuus.

Subiunct. præs. & imp. ἐὰν	Perf. & plus q̃ perf. ἐὰν
τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.	τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
τιθώμεθον, τιθῆσθον, ῆσθον.	τεθώμεθον, τεθῆσθον, ῆσθον.
τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.	τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum τίθεσθαι, ab indicatiuo, τίθεσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Infinitiuus.

Participium.

VERBI MEDII

Præsens & imperfectum eadem sunt cũ passiuis. Perfectum & plus quàm perfectum, & secun-

Mediũ primæ coniug. verborum in μι.

dum futurum desyderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secundus aoristus, & futurũ primũ. Aor. I. ἐθηκάμην: sed parũ vsitatus. Futurũ primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Aoristus secundus med. per omnes modos & participia.

Secundus autem aoristus inflectitur sic:

Indicatiuus	ἐθέμην, ἔθου, ἔθετο. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.	Imperatiuus	θέσο, θέσθω. θέσθον, θέσθων. θέσθε, θέσθωσαν.
Optatiuus	θείμην, θεῖο, θεῖτο. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.	Subiunctiuus ἐὰν	θῶμαι, θῇ, θῆται. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt posteà videbitur.

Paradigma verborum secundę coniugationis in μι.

SECVNDA coniugatio in μι fit à verbis in έω, ςάω ἵςημι. Futurum in ήσω, ςήσω, vt in secunda coniugatione circunflexorum.

VERBI ACTIVI

Indicatiuus.

Indi. presſ.	ἵςημι, ἵςης, ἵςησι. ἵςατον, ἵςατον. ἵςαμεν. ἵςατε, ἱςᾶσι.	Impf.	ἵςην, ἵςης, ἵςη. ἵςατον, ἱςάτην: ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Perfectum, ἕςηκα per α. Plus quàm perfectum, ἑςήκειν. Aoristus primus, ἔςησα.

Aoristus 2. S. ἔςην, ἔςης, ἔςη. D. ἔςητον, ἐςήτην. P. ἔςημεν, ἔςητε, ἔςησαν. Futurum primum, ςήσω.

Imperatiuus.

Impera. præſ. & imperf.	ἵςαθι, ἱςάτω. ἵςατον, ἱςάτων. ἵςατε, ἱςάτωσαν.	Aor. 2.	ςῆθι, ςήτω. ςῆτον, ςήτων. ςῆτε, ςήτωσαν.

Opt

Optatiui præs. & imp.	Aorist. 2.
ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.	σταίην, σταίης, σταίη.
ἱσταίητον, ἱσταιήτην.	σταίητον, σταιήτην.
ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.	σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Optatiuus.

Subiũct. præs. & imperf.	Aorist. 2.
ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ.	ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.
ἱστῆτον, ἱστῆτον.	στῆτον, στῆτον.
ἱστῶμεν, ἱστῆτε, ἱστῶσι.	στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens. ἱστάναι. Aoristus 2.[1] στῆναι.

Infinitiuus. 1 Doricè στᾶναι.

Partici. præs. & impfe.	Aor. 2.
ὁ ἱστὰς, ἱστάντος.	ὁ στὰς, στάντος.
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.	ἡ στᾶσα, στάσης.
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.	τὸ στὰν, στάντος.

Participia.

VERBI PASSIVI

Passiuum secundæ coniug. verborũ in μι, Indicatiuus.

Indicatiui præsens	Imperfectum
ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.	ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.	ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.	ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Plus quàm perfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more consueto. Aoristus primus, ἐστάθην. Futurum primum, σταθήσομαι. Paulò pòst futurum, ἑστάσομαι.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ἵστασο, ἱστάσθω. D. ἵστασθον, ἱστάσθων. P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Imperatiuus.

Optat. præs. & imperf.	Perf. & plus quàm perf.
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.	ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.	ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, αίσθην.
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.	ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Optatiuus.

Subiun. præs. & imperf.	Perf. & plus quàm perf.
ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται.	ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστῇ, ἑστῆται.
ἱστώμεθον, ἱστῆσθον, ἱστῆσθον.	ἑστώμεθον, ῆσθον, σθον.
ἱστώμεθα, ἱστῆσθε, ἱστῶνται.	ἑστώμεθα, ῆσθε, ῶνται.

Subiunctiuus.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens & imperf. ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε. Participij præſens & imperfectum ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Medium ſecundæ coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII

Aoriſtus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. Futu. verò primũ, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoriſtus ſec.

Secundus Aoriſtus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο. D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην. P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non eſt tempus vſitatum.

Paradigma verborũ tertię coniug. in μι.

TERTIA coniugatio in μι fit à verbis in όω, δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, δώσω, perinde vt in tertia circunflexorum. Præteritum δέδωκα.

VERBI ACTIVI

Indicatiuus.

Indicatiui præſens — Imperfectum

δίδωμι, δίδως, δίδωσι. | ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
δίδοτον, δίδοτον. (διδόασι. | ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι: Ionicè, | ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Ioniſmus.

Perfectum, δέδωκα. Plus q̃ perf. ἐδεδώκειν. Aor. I. ἔδωκα per κ. Aoriſtus 2. S. ἔδων, ἔδως, ἔδω. D. ἔδοτον, ἐδότην, ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν. Futurum primũ, δώσω.

Imperatiuus.

Imperat. præſ. & imperfe. { δίδοθι, διδότω. δίδοτον, διδότων. δίδοτε, διδότωσαν.
Aor. 2. { δὸς, δότω. δότον, δότων. δότε, δότωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præſens & imp. — Aoriſtus 2.

διδοίην, διδοίης, διδοίη. | δοίην, δοίης, δοίη.
διδοίητον, διδοιήτην. Aor. 2. | δοίητον, δοιήτην.
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν. | δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiuus.

Subiũ. pręſ. ἐὰν & imp. { διδῶ, διδῷς διδῷ. διδῶτον, διδῶτον. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.
Ao. 2. ἐὰν { δῶ, δῷς, δῷ. δῶτον, δῶτον. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Ionic

Ionicè δῷσι. Iones enim tertiis personis sing. subiunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt σι, vel σιν sequente vocali. quidam scribunt δῶσι absque puncto subscripto. [2] *Poëticè δώωσι. sic γνώωσι, nouerint, à γνῶμι, nosco.* 1 Ionismus. 2 γνώωσι.

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόναι. Infinitiuus.
Aoristus secundus, δοῦναι.

Participij præs. & imp.: ὁ διδούς, διδόντος. ἡ διδοῦσα, διδούσης. τὸ διδόν, διδόντος. Aor. 2.: ὁ δούς, δόντος, ἡ δοῦσα, δούσης. τὸ δόν, δόντος. Participia.

VERBI PASSIVI

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι. Indicatiuus.

Indicatiui præsens	Imperfectum
δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.	ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο.
διδόμεθον, δίδοσθον, σθον.	ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, σθην.
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.	ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Plus quàm perfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulò pòst futurum, δεδόσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imp.	Perfe. & plus q̃ perfe.
δίδοσο, διδόσθω.	δέδοσο, δεδόσθω.
δίδοσθον, διδόσθων.	δέδοσθον, δεδόσθων.
δίδοσθε, διδόσθωσαν.	δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Optatiui præsens & imperf. S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectum & plus quàm perfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο: vt præsens. Optatiuus.

Subiunctiui præsens & imperfec. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectum & plus q̃ perfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται: vt præsens. Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, δίδοσθαι, ab indicatiuo, δίδοσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον. Infinitiuus. Participium.

Medii tertiæ coniug verborum in μι.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus.

Aoristus secūdus med. per omnes modos & participia.

Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Indicatiuus	Imperatiuus
ἐδόμην, ἔδου, ἔδοτο.	δοῦ, δόσθω.
ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.	δόσθον, δόσθων.
ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.	δόσθε, δόσθωσαν.

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus	Subiunctiuus ἐὰν
δοίμην, δοῖο, δοῖτο.	δῶμαι, δῷ, δῶται.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.	δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.	δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradigma verborum quartæ coniug. in μι.

QVARTA coniugatio in μι fit à verbis in ύω, ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI

Indicatiuus.

Indicatiui præsens	Imperfectum
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.	ἐζεύγνυν, νυς, νυ.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.	ἐζεύγνυτον, νύτην.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.	ἐζεύγνυμεν, νυτε, νυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui pręsens & imperf. S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. D. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, ζευγνύναι.

Participium.

Participij præsens & imperfe. ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

Passiuū quartę coniug. verborum in μι.

VERBI PASSIVI

Indicatiuus.

Indicatiui præs. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperf

Imperfectū { ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυτο. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperf. S. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν. Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι, ab indicatiuo ζεύγνυσθε. Participij præsens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Infinitiuus.

Participium.

ANNOTATIONES IN verba in μι.

Iota ante σ aspiratur.

REDVPLICATIO in ἵστημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante σ.

Reduplicatio in quarta semper, in aliis plerunque desyderatur.

Quarta coniugatio reduplicationem ignorat, ζεύγνυμι, *iungo:* ὀμόργνυμι, *abstergo:* ὀρέγνυμι, *extendo:* κεράννυμι, *misceo:* πετάννυμι, *pando:* δῦμι, *ingredior:* φῦμι, *nascor:* id quod in aliis quoq; accidit, δίζημι, *quæro:* ὄνημι, *iuuo:* φίλημι, *amo:* ἵλημι, *propitius sum:* φημὶ, *dico:* γνῶμι, *nosco*, & multis reliquis apud poëtas.

Figuratiuę coniugationum ι, α, ο, υ, vbi seruentur: ac vbi & quomodo producantur.

Præsentis & imperfecti singularia actiua penultimam producunt η, ω, υ, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia autem & pluralia corripiunt, τίθετον, τίθεμεν: ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis. Notio.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. semper enim in præsenti & futuro omnium verborum similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι: sic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι: sic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς

ἱστᾶσι: sic ἵσταμεν, ἱστᾶσι. In quarta autem receptum est non ζευγνῦσι, sed ζευγνύουσι, à barytono ζευγνύω. Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α, τιθεῖσι, τιθέασι: διδοῦσι, διδόασι: ζευγνῦσι, ζευγνύασι: at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

ύασι pro ῦσι.

Ionismus. ᾶσι, άασι. εῖσι, έασι. ῦσι, ύασι.

Imperfectum. Circūflexa pro verbis in μι.

Imperfectum singulare trium coniugationum vix est in vsu, sed vtimur personis circunflexorum, à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω τὸ
[2] ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα: à διδόω [2] διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Perfectum. Bœotismus. ει pro η.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more pro τέ-
[3] θηκα, à futuro θήσω. [3] mutant enim Bœoti η in ει. At perfectum ἕστακα per α, pro ἕστηκα, à futuro στήσω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medij ab ἑστήκω, *permaneo*: seruátque ἑ aspirationem præsentis ἵστημι.

α pro η.

ἑ aspiratum.

Aoristus pri. κα pro σα.

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secūdi formatio.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmento, θήσω, ἔθην: στήσω, ἔστην: δώσω, ἔδων. At quarta coniugatio nec futurum habet, nec secundū aoristum, nisi in verbis disyllabis: κλῦμι, *audio*: δῦμι, *ingredior*. Futurum κλύσω, δύσω. Aoristus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔστην, ἔστητον, ἔστημεν:

ἔκλυν, ἔδυν.

ἔσταν

ἔγνων, noui, ἔγνωτον, ἔγνωμεν. Imperatiuus desinit in θι, [4] στῆθι, γνῶθι, nosce: per vocalē indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι, nouisse. sed ἔθην & ἔδων, in duali & plurali vocalem corripiunt, ἔθετον, ἔθεμεν: ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum prætereà vltima est ς, [5] θὲς, δός. Infinitiuorum autem penultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι.

ἔγνων, à γνῶμι. Aoristi secūdi 4 imperatiuus & infinitiuus. γνῶθι. γνῶναι. ἔθετον, &c. ἔδοτον, &c. 5 θὲς, δός. θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι, à prima plurali, μεν verso in θι, ἵσταμεν, ἵσταθι: sed τίθετι per τι, non θι: de quo vide aoristum passiuum barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis [6] τίθει, ἵστα, δίδου, à τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ.

Imperatiui formatio. τι pro θι. Pagin. 72. versu 22. 6 Circūflexa pro verbis in μι.

Optatiui præsens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: & secundus aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum quæ continet figuratiuam coniugationis ει, αι, οι.

Optatiuus. είην, αίην, οίην.

Subiunctiui præsens, τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam ῃ primæ coniugationis, ᾳ secundæ, ῳ tertiæ. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis coniugationibus, & per ῳ in tertia.

Subiunctiuus. ῃ, ᾳ, ῳ. ῃ, ῳ.

Quarta coniugatio caret optatiuo & subiunctiuo.

Notio.

Infinitiui præsens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι, per figuratiuam coniugationis ante ναι.

Infinitiuus.

Participium præteriti perfecti, ἑστακὼς, ἑστακυῖα, ἑστακὸς: & Ionicè, ἑστεὼς, ἑσταότος. siquidem Io-

Participiū perfectum.

Ionismus.

7 nes è præteritis ſubtrahunt κ, [7] & penultimam, corripiunt: μέμηκα, μέμαα, *promptus fui*: ſic ἕστακα, 8 ἕσταα: & participium ἑσταὼς: [8] deinde per craſim, ἑστὼς, ἑστῶτος: ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ ἑστὼς, ἑστῶτος: à quo compoſitum διεστῶσα, *diſtincta, diſcreta*: vtrunque verò & maſculinũ & neutrũ habet accentũ acutum, & per ω μέγα ſcribitur. Itidem dicendũ in γεγὼς, *natus*: μεμὼς, *promptus, propenſus*: βεβὼς, *iens*, à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, quorum themata ſunt γάω, *naſcor*: μάω, *promptus ſum*: βάω, *eo*: vnde γήσω, γέγηκα, γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέβηκα, βέβαα.

ἑ & τὸ ἑστώς. διεστῶσα à διΐστημι.

γεγώς. μεμώς. βεβώς.

Annotationes in vocẽ paſsi. Præſens.

Paſsiui præſentis ſecunda perſona, τίθεσαι, ἵστασαι: 9 & Atticè τίθη, [9] ἵστη, vt barytonũ τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfectum.

10 Imperfecti [10] ſimiliter ſecundæ perſonæ, ἐτίθεσο, ἵστασο, ἐδίδοσο reiiciũt σ, ac deinde craſim patiuntur: ἐτίθεο ἐτίθου, ἵσταο ἵστω, ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectum.

Perfectum paſſiuum verborum in μι corripit penultimam, actiuum δέδωκα, paſſiuum δέδομαι: ſic ἕστακα, ἕσταμαι, α breui: qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo, τέθηκα. verùm vt in actiuo, ita & in paſſiuo ſcribitur per ει Bœoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Bœotiſmus. τέθειμαι.

Aoriſtus pri.

Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην, penultima breui à tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. ſic à τέθειται, correpta penultima dicendum erat ἐθέθην, ſed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην.

ἐτέθην.

Imperatiuus.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο: & abiecto σ, per craſim Atticam dicitur τίθεο τίθου, ἵσταο ἵστω, δίδοο δίδου, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Cõm Ion. Att.
εεο, εο, ου.
αεο, αο, ω.
οεο, οο, ου.

Optatiuus.

Optatiui præſens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην

ἱσταῖ

ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectum verò, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι, vt & in actiuo. Duæ autem personæ circunflectuntur, si optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima, δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, *possem, posses, possset*. δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

αίμην, ᾶο, ᾶιτο.
είμην, εῖο, εῖτο.
οίμην, οῖο, οῖτο.

Notio de optatiuorũ accentu.

Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per ῆ. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per ᾶ: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ: quorũ accentus circunflexus. At ἐὰν δύνωμαι, *si possim*, acuitur in antepenultima, quòd actiuũ δύνημι nõ sit vsitatum, vt modò dictũ est in optatiuo. Alij ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: & actiuum, ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῆ, ᾶ, ῶ.

Subiunctiuus.
ῶμαι { ῇ, ῆται. ᾷ, ᾶται. ῷ, ῶται.

Notio de subiunctiuorũ accentu.

Perfectum.

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuẽ, & interiecta syllaba μην, ἔθην, ἐθέμην: ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἔστην, ἐστάμην nõ est in vsu. Secunda persona ἔθεσο, ἔδοσο, & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο, θέο, θοῦ: δόσο, δόο, δοῦ.

Annotationes in vocem mediam.
Aoristi secũdi formatio.
Ionismus.
Atticismus.
Imperatiuus.

Et quidem de verborum coniugationibus hæc præcipienda duximus, reliqua suo posteà loco dicturi. Nunc interim absoluamus cæteras partes orationis.

Vt ἄινημι, δάπτνημι primæ, id est, laudo, cœno: γάγνυμι, κίδναμαι, κρί- 1

Reduplicatione ignorantia.

Mira poëtarũ in reduplicationis varietate licentia.

μαμαι, κἤμι, νίκημι secundę, id est, senesco, dispergo, suspẽdeo, interficio, vinco. Porrò poëtæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt vel abiiciunt. Interdũ verò huiusmodi reduplicatio (quæ sua natura est breuis, siue fiat per ι, siue per ε) positione producitur, inserto μ: vt πρήθω, πρῆμι & πίμπρημι, comburo: πλάω, πλῆμι & πίμπλημι, impleo. Interdum etiam à vocali incœpta reduplicationem habent in secunda syllaba, vt ὀνέω, ὄνημι & ὀνίνημι, iuuo: vel duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco, vt ἀλέω, ἄλημι & ἀλάλημι, erro: ἀλυκτέω, ἀλύκτημι & ἀλαλύκτημι, tristitia afficior: ἀχέω, ἄχημι & ἀκάχημι, ango: vbi tenuis κ repetitur pro aspirata χ, vt dictum est de augmento perfecti, 56.17. & de reduplicatione propria, 95.30. hæc verò in voce passiua

Passiua Characteristicã producentia.

Characteristicam longam habent, ἀλάλημαι, ἀλαλύκτημαι, ἀκάχημαι: quæ sunt in crebro vsu apud poëtas. id dicitur fieri more Aeolico, Attico & Ionico. idem etiam fit in quibusdam aliis, vt δάμνημαι pro δάμναμαι, domo: sic ὄρημαι & ποτίρημαι ab ὁράω, aspicio: & δίζημαι pro δίζεμαι, quæro: vnde participium διζήμενος, quærens. sic βλήμενος, percussus, pro βλεόμενος, à βλέω, βλῆμι, id est, βάλλω, percutio. ἄημι verò, ab ἀέω, spiro, vbique longam seruat tam in voce actiua quàm passiua.

Notio.

Illud quoque scias velim, verba in μι quartæ coniugationis esse multa, tot fermè quot verba barytona in ύω: aliarum verò trium coniugationum paucissima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel à Clenardo vel à nobis. Proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

διδοῖ.
Bœoti vbi mutent η in α.
στᾶθι.
ἐνίσπες, σχὲς, φρὲς, ἕς.
δίω, ἔξω, μέτω.
Notio.
ὁ κεκοτηκώς.
κεχαρηκώς.
ἐστηκώς.
Epenthesis α.
γεγαώς, ῶτος.
Quadruplex participium.
ηκὼς / αὼς } ότος.
ὼς / αὼς } ῶτος.
ἵτα pro ἵστη.

2 [2] Ab hoc circumflexo διδῶ inuenitur tertia persona singularis præsentis in-
3 dicatiui διδοῖ pro δίδωσι. [3] Hoc faciunt Bœoti, vbi Dores seruant η.
4 vbi verò Dores mutant η in α, illic Bœoti seruant η. [4] Doricè στᾶθι.
5 [5] Pro θέτι, δόθι. horum formam sequuntur ἐνίσπες, dicito, ab ἐνίσπω,
sed tanquam ab ἐνίσπημι: σχὲς, habeto: φρὲς, ferto: ἕς, mittito: sed de his
6 aliàs. [6] His similes sunt imperatiui, δίει, prosequere: ἔξει, narra: μέτει,
7 aggredere, pro δίεθι, ἔξιθι, μέτιθι, à δίημι, ἔξειμι, μέτειμι. [7] Aliquando tamen longam seruant, vt κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηα, participium ὁ κεκοτηκώς, iratus: χαρέω, τὸ χαίρω, gaudeo, perfectum κεχά-
8 ρηκα, κεχάρηα, vnde ὁ κεχαρηκώς, gauisus. sic ἑστηκώς. [8] Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesim vocalis α, & nihilominus contractè efferuntur, vt ὁ γεγαὼς, τοῦ γεγαῶτος, per ω. Quadruplex itaque hîc erit participium, communiter ὁ γεγηκὼς, ότος: ἡ γεγηκυῖα, ας: τὸ γεγηκὸς, ότος: Ionicè ὁ γεγαὼς, ότος: ἡ γεγαυῖα, ας: τὸ γεγαὸς, ότος: contractè ὁ γεγὼς, ῶτος: ἡ γεγῶσα, ώσης: τὸ γεγὼς, ῶτος, vbique per ω μέγα: contractè verò ac simul per epenthesim τοῦ α, ὁ γεγαὼς, ῶτος: ἡ γεγαῶσα, ώσης: τὸ γεγαὼς, ῶτος, vbique etiam per ω μέγα, & fœmininum habet α
9 finale impurum, γεγαῶσα non γεγαυῖα. [9] Doricè ἵστα, reiecto ι sub-
10 scripto, 14.13 & 41. [10] Supple, More secundarum personarum præsentis, τίθεσαι, ἵστασαι, quæ Ionicè abiiciunt σ, τίθεαι, ἵστααι: ac deinde Atticè contrahuntur, τίθη, ἵστη.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primitiua. ἐγώ.

PRONOMINA primæ personæ, Sing. ἐγὼ, *ego*, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμέ: & per aphæresim μοῦ, μοὶ, μέ. D. νῷ, νῶϊν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

σύ.

Secundæ personę, S. σὺ, *tu*, σοῦ, σοὶ, σέ. D. σφῷ, σφῷν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic η.

ὃ, ἕ.

Tertiæ personæ, S. ὃς, οὗ, *sui*, οἷ, ἕ. D. σφὲ, σφίν. P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Possessiua.

Possessiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus, mea, meũ: σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum: ὃς, ἣ, ὃν, suus, sua, suũ: νωΐτερος, noster duorũ: σφωΐτερος, vester duorum. at de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, suus. Quorum omniũ masculina declinantur vt λόγος, *sermo*: neutra vt ξύλον, *lignũ*: fœminina triũ in η, vt τιμὴ, *honor*: reliquorũ quinq; in ρα inflectẽda vt ἡμέρα, *dies*: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα. & ita de reliquis.

Pag. 17. uer. 18
17. 19.
16. 16.
16. 21.

Demõstratiua.

Demonstratiua duo, οὗτος, hic: ἐκεῖνος, ille.

Masc. S. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Fœm. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκείνη. Neut. ἐκεῖνο sine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Atticismus.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτῳί, τουτονί: ἐκεινοσί, ἐκεινηί, &c. In neutro autem singulari, τουτοί, & sæpius τουτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuũ αὐτός.

Relatiuum vnum, αὐτὸς, ipse, omnium persona-

rum, αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego: αὐτὸς σὺ, ipse tu: αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille. Masc. αὐτός. Fœm. αὐτή. Neut. αὐτό: vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neut. αὐτὸ sine ν, vt τοῦτο & ἐκεῖνο.

Composita

Composita tria, ἐμαυτοῦ, meiipsius: σεαυτοῦ, tuiipsius: ἑαυτοῦ, suiipsius. Carent autem nominatiuo. Primæ personæ masc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neutr. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν: σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό: & per crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, &c. Tertiæ personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cúmque duo præcedentia tantùm habeant singulare, hoc etiam declinatur pluraliter & coniunctim & diuisim, ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτοὺς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς: ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά.

Notio.

Notio.

Et huius quidem plurale in omnes quoque quadrat personas, ἑαυτῶν nostrûm, vestrûm, suiipsorum: ἑαυτοὺς, nos, vos, seipsos. Sic & interdum singulariter ἑαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτὸν, teipsum. Quum reperiuntur aspirata αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, & similia, aphæresis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum δεῖνα.

Infinitum pronomen vocant ὁ δεῖνα, quidam: & sic declinatur,

Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poëtas.

Possessiua à tribus primitiuis.

1 *Pronomina possessiua deriuantur à tribus primitiuis: nempe ἐμὸς, σὸς, ὅς,*

ὸς, à genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. νωΐτερος verò & σφωΐτερος, à genitiuis dualibus poëticis νῶϊν & σφῶϊν: de quibus posteà. Tria postrema ἡμέτερος, ὑμέτερος & σφέτερος ducuntur à genitiuis pluralibus ἡμῶν, ὑμῶν & σφῶν. Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpißimè vsurpari pro propriis & à se deductis poßeßiuis: nempe μοῦ pro ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, &c. per omnia genera, casus & numeros: ita σοῦ pro σὸς, σὴ, σὸν, &c. & sic de aliis, vt λόγος μου, pro ἐμὸς, sermo meus: μήτηρ μου, pro ἐμὴ, mater mea: ξύλον μου, pro ἐμὸν, lignum meum: ξύλα μου, pro ἐμὰ, ligna mea. sic τὸ ὄνομά σου, pro σὸν, nomen tuum: & ὁ πατὴρ ἡμῶν pro ἡμέτερος, pater noster. nam à primitiuo ἡμῶν ducitur poßeßiuum ἡμέτερος. sic in vocatiuo, πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, pater noster. idem iudicato de aliis. [2] Eodem modo additur ι nominibus infinitis siue relatiuis: [2] τοιοῦτος, τοιουτοσί, talis: τοσοῦτος, τοσουτοσί, tantus: τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, tam grandis natu. Id autem aiunt fieri ad vim significationis intendendam, vt Latinis additur met, te, pte, ce, ad significationem intendendam: egomet, tute, meapte, huiusce.

uorum genitiuis deriuata.

Genitiui trium primitiuorum pro propriis possessiuis.

Iota acutū infinitis & relatiuis additum.

Appendix de pronominibus secundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Attici nominatiuo & datiuo singul. primæ personæ addunt γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, retracto accentu in antepenultimam. Genitiuis verò sing. Ionicis addunt θεν: vt ἐμοῦ, σοῦ, οὗ communiter: Ionicè verò ἐμέο, σέο, ἕο, & Atticè ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ac per syncopen vocalis ο, ipsi quoque Attici dicunt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν.

Atticismi.
ἔγωγε, ἔμοιγε.
ἐμέοθεν σέοθεν, ἕοθεν: ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν.

Iones suo more syllabas circunflexas diuidunt, nempe ου in εο, εῖς in έες, ῶν in έων, ᾶς in έας: poëtæ verò vocali ε addunt ι, quum fuerit ante ο vel ω. Itaque pro genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Iones dicunt ἐμέο, σέο, ἕο: & poëtæ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. sic in nominatiuis plur. pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Iones dicunt ἡμέες, ὑμέες, σφέες: in genitiuis pro ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, dicunt ἡμέων, ὑμέων, σφέων, & poëtæ ἡμείων, ὑμείων, σφείων: in accusatiuis pro ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, dicunt ἡμέας, ὑμέας, σφέας. Illa quoque Ionica videntur ἑοῖ pro οἷ, sibi, & ἑὲ pro ἕ, se: poëticè quoque ἕθεν. Est etiam Ionum σφὶ vel σφὶν pro σφίσι, sibi, in datiuo plurali.

Ionismi.
ἐμέο, σέο, ἕο.
ἐμεῖο, σεῖο, εἷο.
ἡμέες, σφέες.
ἡμέων, σφέων.
ἡμείων, σφείων.
ἡμέας, σφέας.
ἑοῖ, ἑὲ, ἕθεν.
σφὶ vel σφίν.

Dores genitiuos in ου per εῦ suo more efferunt, quod etiam faciunt Aeoles, pro ἐμοῦ vel μοῦ, σοῦ vel τοῦ, οὗ, dicentes ἐμεῦ, μεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ. Nominatiui plurales in ες desinunt Doricè & Aeolicè more nominum quintæ declinationis, atque η initiale mutatur in α, quod Aeolicè notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato μ sequente: eodem modo υ & leuigatur & producitur: vt pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Dores dicunt ἅμες, ὕμες, σφές: & Aeoles ἄμμες, ὔμμες, σφές. quod verò hîc diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt ἅμες, ἁμῶν vel ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς: Aeoles verò ἄμμες, ἀμμῶν vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto ν, ἄμμας: sic in secūda persona Aeolicè ὔμμες, ὑμμῶν vel ὑμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι, ὔμμας. Porrò in nominatiuo & accus. dualis numeri & Dores & Aeoles dicūt ἄμμε, ὔμμε & σφὲ,

Dorismi & Aeolismi.
ἐμεῦ, σεῦ τεῦ, εὗ.

ἅμες, ὕμες, σφές.
ἄμμες, ὔμμες.
ἁμῶν ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς.
ἀμμῶν ἀμμέων, ἄμμιν ἄμμι ἄμμας.
ἄμμε, ὔμμε σφέ.

Notio. σφὶ pro ἓ. τὺ τῦ τιῦ, τοῖ, τὶ τύ. ἐγώνη, ἐγὼν, τύνη. ἐμίν. μίν, νίν. ψὲ.

à nominatiuis pl. Aeolicis ἄμμες, ὔμμες, σφὲς, reiecto s: poëtæ verò vtuntur interdum his dualibus pro accusatiuis plur. atque σφὲ pro ἓ accusatiuo sing. id est, se vel ipsum. Præterea Dores in sing. secundæ personæ, τ pro σ ponunt, pro σύ, σοῦ siue σέο, σοὶ, σὲ, dicentes τὺ, τοῦ siue τέο, τοὶ, τὲ atque τὺ vt in nominatiuo: & in accusatiuo quidem est è numero dictionum encliticarum, in nominatiuo verò non item. Addūt etiam Dores nominatiuo sing. primæ & secundæ personæ per paragogen syllabam νη, ἐγώνη vel ἐγὼν, τύνη. dicunt quoque ἐμὶν pro ἐμοί: & μὶν siue νὶν, pro ἑ, ducentes à nominatiuo inusitato ἳ pro ἕς, cuius accusatiuus est ἲν: vnde præpositis μ & ν, fiunt μὶν & νὶν in maximo vsu apud poëtas: atque non solum sunt numeri sing. sed etiam plu. & omnis generis: tamen habent alium accusatiuum plur. nempe ψὲ pro σφᾶς. Poëtæ quoque dicunt τὶν & τεὶν pro σοί. & pro ἡμῖν & ὑμῖν, correpto ι, dicunt ἡμὶν & ὕμιν, vltimam acuentes. Atticè verò retrahitur accentus, ἧμιν. Vsurpant quoque poëtæ casus duales incontractos, à quibus facti sunt communes: vt poëticè νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν: & communiter νὼ, νῷν: σφὼ, σφῷν: vbi notandum νὼ & σφὼ neque circumflecti, neque habere ἰῶτα subscriptum. Porrò σφὲ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poëticis σφεε, σφεῖν, acuta vltima. Pro datiuo plur. σφίσι, poëtæ vsurpant dualem σφὶν, & per apocopen σφὶ, & per aphæresin φὶν. Hoc quoque notandum primitiuum tertiæ personæ ἕς, quocunque modo varietur siue per casus, siue per dialectos, sæpenumero habere significationem relatiui αὐτὸς, id est, ipse. & possessiuum ab eo deductum σφέτερος sumi pro ὑμέτερος. Atque datiuum οἱ vsurpari pro genitiuo οὗ.

τίν, τεΐν. ἡμὶν, ὑμὶν. ἧμιν. νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν. σφεῖ, σφωΐν. σφὶν, σφὶ. φὶν, pro σφίσι. Annotatio.

De alijs pronominibus. ἐμοῖο, &c. τεός, τεή, τεόν. ἑός, ἑή, ἑόν. ἁμός, ἁμή, ἁμόν. ὑμός, ὑμή, ὑμόν. σφός, σφή, σφόν. ἡμός, ἡμή, ἡμόν. κῆνος, κήνη, κῆνο. τῆνος, τήνα, τῆνο. τῆνος.

Attici & Iones genitiuos in ου per οιο efferunt non aliter quam in nominibus tertiæ declinationis: vt ἐμοῖο, pro ἐμοῦ, mei, & sic de alijs. Dores autem & poëtæ in possessiuo σὸς (vt diximus de primitiuo σὺ) mutant σ in τ, & interserunt ε: quod etiam faciunt in ὃς, dicentes τεὸς, τεὴ, τεὸν, &c. pro σὸς, σὴ, σὸν: sic ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, pro ὃς, ἣ, ὄν. Ducunt quoque Dores alia possessiua à nominatiuis pluralibus proprijs, nempe ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμὸν: ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμὸν: σφὸς, σφὴ, σφὸν à nominatiuis plur. Doricis ἅμες, ὕμες, σφὲς: his vtuntur pro ἡμέτερος, ὑμέτερος & σφέτερος. ducunt etiam ἡμὸς pro ἁμὸς vel ἡμέτερος, ab ἡμεῖς. Ab ἐκεῖνος, poëtæ & Aeoles auferunt ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο. Dores verò vertentes κ in τ, & ει in η diphthongum impropriam, dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο: tamen quidam per η monophthongum malunt scribere, τῆνος, &c.

Articuli.

ARTICVLVS DVPLEX.

Præpositiuus. Pag. 10. uer. 12. Subiunctiuus.

PRæpositiuus, ὁ, ἡ, τό, quem anteà declinauimus.

1 Subiūctiu⁹, ὅς, ἥ, ὅ, valēs relatiuū, q, quę, quod.

Masc. S. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. D. ὥ, οἷν. P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Fœm. S. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. D. ἅ, αἷν. P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut. S. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. D. ὥ, οἷν. P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

ᾧ. ὧ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbium autem voca-

cendi

candi ὧ lenem habet ſpiritum, nec ι ſubſcriptum.

Præpoſitiui articuli pro interrogatiuis ſu-
muntur, τῷ pro τίνι, cui? & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴ
τινι, ſi cui. [2] Capiuntur & pro demonſtratiuis pro- 2
nominibus, τὸν pro τοῦτον, hunc: τὴν pro ταύτην,
hanc. Id quod crebrum eſt adiectis coniunctio-
nibus δὲ & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος,
αὕτη, τοῦτο. [3] Itidem in reliquis caſibus, τοῦδε, τῷδε, 3
τόνδε, pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε & τόδε di-
cunt ὁδὶ & τοδί.

Articuli præpoſitiui ſumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pronominibus demõſtratiuis.

Atticiſmus.

Subiunctiui articuli componuntur cum no-
mine infinito, τὶς, τινός. Maſc. ὅστις, [4] οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. 4
Fœm. ἥτις, ἧστινος. Neut. ὅ,τι, οὗτινος. ſcribitur autem
ὅ,τι per diſtinctiunculam, vt differat à cõiunctio-
ne ὅτι, quòd. Additur & [5] περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, 5
qui, quæ, quod.

Artic. ſubiunctiui compoſiti cũ τὶς & περ.

Notio de ὅ,τι & ὅτι.

Præpoſitiui articuli officium eſt rem certam
ſignificare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi li-
brum, nempe iſtum certum, de quo inter nos
conſtat. Quanquam Attici ornatus gratia
nunc addant articulum, nunc rurſus auferant.
Habent prætereà locum in diuiſionibus adiun-
cta coniunctione μὲν & δὲ: vt [6] ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic 6
quidem, ille autem: τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem,
illum veró.

Officium arti. præpoſitiui.

Atticiſmus.

Aliud eiuſdem officium.

Articuli ſubiunctiui fiunt à præpoſitiuis, abiecto τ: vbi verò in præpo- 1
ſitiuis deeſt τ, additur accentus in ſubiunctiuis: atque maſculino ὁ ſubne-
ctitur ς, ὅς. Apud poëtas tamen interdũ inuenitur ſine ς, ὅς. Prætereà præ-
poſitiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur cum τ & accentu, τοὶ, ταί. Cæterùm
articuli & præpoſitiui & ſubiunctiui recipiunt varietatem dialectorum
non aliter quàm ſecunda nominum declinatio, per quam inflectitur articu-
lus fœmininus: aut tertia, per quam maſculinus & neuter variantur: vt
Doricè, ἁ μοῦσα, τᾶς μούσας, τᾶ μούσα, τὰν μοῦσαν, & c. tamen non rarò inue-

Articulorum ſubiunctiuorũ formatio.
ὁ pro ὅς.
τοὶ, ταὶ. p οἱ, αἱ.
Varietas dialectorum in articulis.

nies apud poëtas articulum iuxta dialectum communem, licet casus illius
alia dialecto efferatur, vt τῆς μούσας vel τᾶς μώσας, in genitiuo singulari.

Artic. subiunctiui pro pronominibus demonstratiuis.

2 *Idem iudicato de reliquis.* [2] *Idem nonnunquam faciunt articuli postposi-*
tiui, vt ὃς pro οὗτος. Articulus autem fœmininus datiui singularis aduer-
biascit, τῇ, eò, eà, quà: & τῇδε, huc, hic. idem facit τῷ apud poëtas. Po-
nuntur etiam interdum apud poëtas articuli præpositiui pro subiunctiuis:

τῇ τῇδε & τῷ aduerbiascunt.

Artic. præpositiui pro subiunctiuis.

3 *vt ὁ pro ὃς, &c.* [3] *Datiuus plur. τοῖσδε recipit appositionem syllabæ σι,*
τοῖσδεσι, vel poëticè τοῖσδεσσι, sequente vocali τοῖσδεσιν & τοῖσδεσσιν.

τοῖσδεσι, vel τοῖσδεσσι.

4 [4] *Attici pro οὗτινος & ᾧτινι dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta solutione,*
ὅτεο, ὅτεῳ. Dores verò ὅτω pro ὅτου. Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. o
initiale non variatur: at in ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, &c. vtraque pars composi-
tionis declinatur, ὃς, οὗ, ᾧ, &c: ac τὶς, τινὸς, τινὶ, &c. sed accentus ma-
net tantùm in prima parte compositionis. nam τὶς, τινὸς est dictio enclitica,

ὅτου, ὅτῳ, Attice. ὅτεο, ὅτεῳ, Ionice. ὅτω Doricé.

Notio de ν ante π.

5 *vt dicetur in Accentuū tractatu.* [5] *In ὅνπερ, ἥνπερ, οἷνπερ & ὧνπερ con-*
sonans ν manet ante π contra regulas Grammaticorum, iuxta quas debet
mutari in μ, verùm retinetur ν, quia re vera sunt duæ dictiones. περ enim
est coniunctio expletiua, & enclitica: quapropter accentu destituitur. quo

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac similibus notio.

6 *fit vt pro vnica dictione habeantur.* [6] *ὁ μὲν cum similibus refertur ad pro-*
pinquius: ὁ δὲ ad remotius. interdum tamen contrario modo se habent, idque
non solùm apud poëtas, sed & apud oratores, sicut apud Latinos hic & ille.

De partibus indeclinabilib.

TRES orationis partes, aduerbium, cōiunctionem & præpositionem, breuiter perstringemus: nam authorum lectione præstat eas discere, quàm præceptionibus grammaticis.

Aduerbia.

ADuerbiorum significationes sunt variæ. Tém-
1 poris, νῦν, nunc: τότε, tunc. [1] Loci, ἐνταῦθα,
hîc: ἐκεῖθεν, illinc: δεῦρο, huc. Qualitatis, εὖ, bene: κακῶς, malé. Quantitatis, ἅπαξ, semel, δὶς, bis: & cætera omnia, quemadmodum apud Latinos.

Formatio & varia terminatio aduerbiorum qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali, τῶν σοφῶν, sapientum, σοφῶς, sapienter:
2 καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, pulchré. [2] Alia in δὸν
exeunt, κυνηδὸν, caninè: βοτρυδὸν, racematim. Quædam in στι, Ἑλληνιστὶ, Græcè: Ῥωμαϊστὶ, Romané.

Interiectiones

Cum aduerbiis numerantur quas vocamus In-

teriect

teriectiones, ἰοὺ, hei: οἴμοι, hei mihi: βαβαὶ, papæ.

Localia finita in θι, σι, χοῦ & χῆ significant in loco, vt οὐρανόθι, in cælo: [1] *Ἀθήνησι, Athenis: πάντοθι, πανταχοῦ & πανταχῆ, vbique, vbiuis. Finita in θεν siue θε, & poëticè in σθεν siue σθε, significant de loco, vt οὐρανόθεν, οὐρανόθε, οὐρανόσθεν, οὐρανόσθε, è cælo. In δε, σε, ζε, ad locum, vt οὐρανόνδε & οὐρανόσε, in cælum: Ἀθήναζε, Athenas.* [2] *Alia in δην, συλλήβδην, collectim. Alia in ὺ, ἀντιβίην, contrà, ex opposito. Alia in ι, πανοικὶ, cum tota domo, nullo relicto: πανστρατὶ, & πανστρατιᾷ siue πανστρατιῇ, cum toto exercitu: nam multa formam datiui singularis secundæ declinationis habent. Præterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri sæpe pro aduerbiis sumuntur, vt ὀξὺ pro ὀξέως, acutè: τὸ πρῶτα (vbi etiam præponitur articulus) pro πρῶτος primùm. sic τὰ πολλὰ pro πολλαχῶς, sæpe: ἄλλα pro ἄλλως, aliter. Quædam etiam exeunt in άκις, vt ἑπτάκις, septies: πολλάκις & Aeolicè per ellipsin πολλάκι, sæpe, frequenter. Nonnulla quoque poëticè in δις, ἀμοιβαδὶς, vicißim.*

Localia. θι, σι, χοῦ, χῆ, in loco. θεν, θε, σθεν, σθε, è loco. δε, σε, ζε, ad locum. δην ην ι ᾳ ῃ

Notio. Adiectiua neutra pro aduerbijs sumpta.

άκις άκι δὶς

Coniunctiones sunt, Copulatiuæ, μὲν, *quidem:* δὲ, *verò:* τὲ, *que:* καὶ, *et.* Disiunctiuæ, ἢ, *vel:* ἤτοι, *siue.* Continuatiuæ, εἰ, *si:* εἴπερ, *siquidem.* Subcontinuatiuæ, ἐπειδὴ, *postquam:* ἐπειδήπερ, *simulatque.* Causales, ἵνα, *vt:* ὅπως, *quò:* γὰρ, *enim:* ὅτι, *quòd:* διότι, *propterea quód.* Dubitatiuæ, ἆρα, *an:* μῶν, *num:* μὴ, *nunquid.* & quæcunque præterea de significationibus coniunctionum dici solent.

Coniũctiones.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, [1] ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compositis.

Præpositiones monosyllabæ.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Disyllabæ.

Consonantem præcedit ἐκ, vocalem ἐξ: ἐκ γῆς, *ex terra:* ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso.*

ἐκ & ἐξ quomodo differant.

Præpositionum varia significata quære in fine Syntaxeos. [1]

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus, omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitionem frustra legendis authoribus operam im-

pendant. Nunc quæ prætereà dicenda sunt de nomine & verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN nomina adiectiua.

ος, α, ον. ος, η, ον. 1 TERTIÆ declinationis masculini in *ος* puri aut *ρος*, fœmininum est[1] *α*: nō puri, *η*: neutrū semper *ον*. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*. ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*. ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um*.

Exceptio. Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per *η*, *octauus, a*.

Atticismus. ος, ον. 2 Attici *ος* communiter accipiunt, [2]maximè in compositis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *sapientiæ studiosus, a*: πάμφιλος, *omnibus amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *ornatus, a, um*.

ως, ων. Quartæ declinationis commune *ως*, neutrum *ων*: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile*.

ην, εν. Quintæ commune *ην*, τὸ *εν*: ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν, *tener, tenera, tenerum*.

ων, ον. Commune *ων*, neutrum *ον*: ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix*. sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius*.

ας, αινα, αν. Masculinum *ας*, fœmininum *αινα*, neutrum *αν*: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν.

Exceptio. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis*: sic composita ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuersus*.

εις, εσσα, εν. Mascul. *εις*, ἡ *εσσα*, τὸ *εν*: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*.

ης, ες. Cōmune *ης*, τὸ *ες*: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*.

ις, ι. Commune *ις*, τὸ *ι*, compositum: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις,

gra-

gratiosus: φιλόπατρις, *studiosus patriæ*: τὸ οὖχαρι, φιλόπατρι.

Mascul. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, *dulcis*.

ύς, εῖα, ύ.

Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lachrymans*.

υς, υ.

Commune ους, τὸ ουν: ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*.

ους, ουν.

Pauca trium generum sub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um*.

Adiectiua triũ generum.

Fœmininum habent & substantiua, ὁ λέων, *leo*: δράκων, *draco*: θεράπων, *famulus*: ἡ λέαινα, *leæna*: δράκαινα, *dracæna*: θεράπαινα, *famula*: ὁ βασιλεὺς, *rex*: ἄναξ, *rex*: [3] ἡ βασίλισσα, *regina*: ἄνασσα, *regina*: ὁ ψάλτης, *cantor*: ἡ ψάλτρια, *psaltria*: ὁ παρακοίτης, *maritus*: ἡ παράκοιτις, *vxor*: ὁ δεσπότης, *dominus*: ἡ δέσποτις, & δέσποινα, *domina*. 3

Substãtiua fœmininum habentia.

Ionicè tamen vbique η, ἡ ἀγίη, ἡ αἰθηρὴ, veluti ἡ καλή: & Doricè vbique α: ἡ vel ἁ καλὰ, ἡ vel ἁ ὀγδόα, veluti ἡ ἁγία, ἡ αἰθηρά. Vide 14.4. & 14.13. atq; 15.28. [2] *Dixit maximè in compositis & deriuatis: nam simplicia & primitiua rarò admodum in prosa oratione communis generis inueniũtur: apud poëtas verò non rarò: neque solùm adiectiua in ος, sed & quæuis participia tertiæ vel quintæ declinationis, atque etiam nomina adiectiua quinta, quæ cõmuniter sunt tantùm masculina. φιλόσοφος autẽ componitur ex φίλος, amicus, & σοφὸς, sapiens: πάμφιλος verò ex πᾶν, omne, & φίλος. Porrò κόσμιος deriuatur ab ὁ κόσμος, mundus.* [3] *Vel ἡ βασίλεια accentu in antepenultima: at ἡ βασιλεία acuta penultima, est regnum.* 1 2 3

Ionismus. Dorismus.

Notio de adiectiuis communibus.

βασίλεια. βασιλεία.

NVMERALIA CARDINALIA

S. Masc. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα: vnus, vnius, vni, vnum.
Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Singularia.

D. δύο, duo: & δύω Atticè: [1] δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino. 1

Dualia.

P. cõmunia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς: tres, trium, tribus:
Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, tria, trium, tribus.

Pluralia.

Sic οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor: τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

Indeclinabilia.

A quatuor vſq; ad cētum ſunt indeclinabilia, [2] πέντε, quinq;: [2] ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem. ἕνδεκα, [3] δώδεκα, [3] δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti: εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, centum: hinc

Declinabilia.

iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducēti, tę, ta: τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille: δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι, τρισμύριοι: & ita in reliquis.

Ordinalia.

Ordinalia, πρῶτος, primus: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, decimus: ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, viceſimus: εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centeſimus: διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, milleſimus: δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies milleſimus: δισμυριοστὸς: & ſic deinceps.

Δυεῖν δυοῖ. δύο. Notió. ἐξ & ἐκ.

1 Δυεῖν eſt omnis generis: pro quo poëtæ dicunt in datiuo, δυοῖ. dicunt etiam δύο per omnes caſus. Hic notandum hoc nomen re vera duale, iungi ſubſtantiuis & articulis non ſolùm dualibus, ſed etiam pluralibus. 2 ἐξ in compoſitione præpoſitum conſonanti fit ἐκ, vt ἐκκαίδεκα, ſedecim. 3 Vel τρεισκαίδεκα, addita coniunctione copulatiua καὶ, & præpoſito minori numero: ſic τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, &c. vt vna dictio compoſita: vel etiam vt tres dictiones, τρεῖς καὶ δέκα.

Annotatio.

Numeratiua in πλοῦς πλάσιος, & ας.

Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus finita in πλοῦς, πλάσιος, & ας, vt διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς, δεκαπλοῦς, &c. id eſt, duplex, triplex, &c. διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλά-

πλά

πλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c. Finita in ἀς fœminina sunt, ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεμπτὰς, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, μυριὰς, vnitas, duitas, trinitas, quaternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, nouenarius, denarius, millenarius, decies millenarius.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. Quæ verò terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum est ex sequentibus exemplis, quæ in singulis terminationibus collocauimus loco præceptionum. τερος, τατος.

os { ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *gloriosus.*
πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, *mitis.* — ος { ότερος. ώτερος.
σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.*

ων σώφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus.* — ων ονέστερος.
ας μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger.* — ας άντερος.
ις χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus.* — εις έστερος.
ης εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius.* — ης έστερος.
ους ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.* — ους ούστερος.
υς εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.* — υς ύτερος.

Ex ος, præcedente longa vocali vel natura vel positione, fit ότερος, & ότατος per ο μικρὸν: vt ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui si præit breuis, per ώτερος & ώτατος, vt σοφὸς. At κενὸς, κενότερος, κενότατος, *vacuus*: στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus.* Annotatio.

Irregulariter comparantur ἀγαθὸς, *bonus*: comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωίων, *melior*: superlatiuus, ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.* Cōparationes irregulares.

Κακὸς, *malus*: comparatiuus, κακίων, χείρων, χερείων, *peior*: superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *pessimus.*

καλὸς, καλλίων, κάλλιςος, *pulcher.*
αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιςος, *turpis.*
ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιςος, *inimicus.*
ῥάδιος, ῥάων, ῥᾶςος, *facilis.*
[2] λάλος, [2] λαλίςερος, λαλίςατος, *loquax.*
[3] φίλος, [3] φίλτερος, φίλτατος, per syncopen, pro φιλώτερος, φιλώτατος, *amicus.*
[4] μέγας, [4] μείζων, μέγιςος, *magnus.*
[5] πολὺς, [5] πλείων, πλεῖςος, *multus.*

υς { ύτερος, ύτατος. ίων, ιστος.

[6] Hæc, [6] βαθὺς, *profundus*: βραδὺς, *tardus*: γλυκὺς, *dulcis*: ἡδὺς, *suauis*, παχὺς, *crassus*: ταχὺς, *celer*: ὠκὺς, *velox*, habent ύτερος & ύτατος, vt εὐρύς: vel ίων & ιςος,
[7] βαθίων, βάθιςος. cæterùm ταχὺς, etiam facit [7] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *paruus*: vel comparatiuus, ἐλάττων, ἥττων, μείων: superlatiu[9], ἐλάχιςος.

Comparatio in substantiuis.

Comparatio & ex substantiuo, κέρδος, *lucrum*, κερδίων, *lucrosior*, κέρδιςος, *lucrosissimus*.

In verbis.

Etiam in verbis locum habet, βάλλω, *mitto*, βέλτερος, βέλτιςος, *melior, optimus*: φέρω, *fero*, φέρτερος, *præstantior*, φέρτιςος, φέριςος, & φέρτατος, *præstantissimus*.

In aduerbijs.

In aduerbijs, ἄνω, *suprà*, ἀνώτερος, ἀνώτατος, *superior, supremus*: κάτω, *infrà*, κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus*: μάλα, *valde*, μᾶλλον, μάλιςα, *magis, maximè*: πόῤῥω, *longè*, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *longior,*
[8] *longissimus*: [8] πέρα, *vltra*, περαιτέρω, περαίτατον, *vlterius, vltimùm*: ἐγγὺς, *propè*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιςος, *propior, proximus*: ἔξω, *extrà*, ἐξώτερος, ἐξώτατος, *exterior, extimus*.

In participijs.

In participio, ἐῤῥωμένος, *validus*, ἐῤῥωμενέςερος, ἐῤῥωμενέςατος, *validior, validissimus*.

In

In præpositionibus, ὑπὲρ, *supra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *superior*, *supremus*: πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, & eliso τ, factaq; crasi, πρόατος, πρῶτος, *primus*.

In præpositionibus.

Vel βέλτερος *apud poëtas.* [2] λαλίστερος *&* λαλίστατος *Attica sunt. Attici enim non rarò à positiuis in* ος *formant comparatiua in* ίστερος, *& superlatiua in* ίστατος: *vnde sunt illa,* ὀλίγος, *paucus:* ὀλιγίστατος *atque* ὀλίγιστος, *paucissimus.* λαγνὸς, *libidinosus,* λαγνίστατος, *libidinosissimus.* ὀψοφάγος, *obsonator,* ὀψοφαγίστατος, *obsoniis deditissimus. Atque horum formam sequuntur* ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, αγος, *rapax,* ἁρπαγίστατος, *rapacissimus.* ὁ πλήκτης, ου, *mordax,* πληκτίστατος, *mordacissimus.* ὁ κλέπτης, ου, *fur, qui clam res alienas aufert, atque callidus, & taciturnus,* κλεπτίστατος, *furacissimus. callidissimus. & maximè taciturnus. Iones autem pro Atticis* ίστερος *&* ίστατος *dicunt* έστερος *&* έστατος: *quibus tamen Attici quoque vtuntur: vnde illa,* ἄφθονος, ἀφθονέστερος, έστατος, *abundans, tior, issimus:* ὄψιος, ὀψιέστερος *atque* ὀψίτερος, *flagitiosus: item tardè veniens:* σπάνιος, σπανιέστερος, *rarus, rior:* πτωχὸς, πτωχέστερος, *pauper, rior:* ἄκρατος, ἀκρατέστερος, *merus, purus, rior:* ῥάδιος, ῥαδιέστερος, *facilis, lior. Porrò* ἀρχέστερον, *antiquius, &* δικαιέστερον, *iustius, ad similitudinem illorum formata, poëtica magis sunt quàm Attica.* [3] *Et Atticè* φιλαίτερος *&* φιλαίτατος. *Nam Attici à positiuis in* ος, *sæpe formant comparatiua in* αίτερος, *& superlatiua in* αίτατος: *vnde illa,* ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, *quietus, tior:* πρώϊος, πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, *maturè veniens, maturior, maturrimus:* μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, *medius, magis medius, maximè medius:* ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *æquus, ior, issimus:* ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *peculiaris, magis pecu. maximè peculiaris:* μυχὸς, *locus abditus,* μυχαίτατος, *&* μυχοίτατος, *atque* μύχατος, *intimus:* πλησίος, πλησιαίτερος, *& Ionicè* πλησιέστερος, *propinquus, propinquior:* μοιχὸς, μοιχαίτατος *&* μοιχοίτατος, *adulter, maximus adulter siue mœchus.* [4] *Et poëticè* μάσσων. [5] *Poëticè* πλέων: *neutrum* πλέον, *plus, & Atticè* πλεῖν, *ac Ionicè* πλεῦν, πλεῦνος. [6] *His adde* βραχὺς, *breuis.* [7] *Sic* βραδὺς, βράσσων, *&* παχὺς, πάσσων, *atque* γλυκὺς, γλύσσων. [8] πέρα *ante consonantes, &* πέραν *ante vocales. Porrò* περαιτέρω *&* περαίτατον *aduerbia à nominibus* περαίτερος *&* περαίτατος *facta esse haud inconuenienter dicere poterimus. Nam sæpenumero aduerbia ducuntur à nominibus comparatiuis & superlatiuis: ac modò quidem similia sunt neutro vel singulari vel plurali: modò formantur à genitiuo plur. in* ων, *abiecto* ν, *vel in* ς *mutato: vt* πρῶτον, πρῶτα, *vel cum articulis* τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *&* πρώτως, *primùm. sic* ἀληθέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθεστέρως, *veriùs: atque fine* ς, μακροτέρω, *longiùs:* ἐγγυτέρω, *propiùs:* ἐγγυτάτω, *proximè:* πορρωτέρω, *longiùs:* ἐξωτάτω, *extimè:* ἐνδοτέρω, *interiùs:* ἐνδοτάτω, *intimè:* προσωτάτω, *longissimè. sic* περαιτέρω *&* περαίτατον *à nominibus* περαίτερος *&* περαίτατος, *vlterior & vltimus: hæc verò fiunt à positiuo* πέραιος, *id est, qui est vltra, exterior. Attici enim à quibusdam positiuis in* αιος *formant comparatiua in* αίτερος, *& superlatiua in* αίτατος, *pro* αιότερος *&* αιότατος, *synco-*

1.2 βέλτερος.
Atticismus. ος, ίστερος, ίστατος. ὀλίγιστος.
ἁρπαγίστατος. πληκτίστατος.
κλεπτίστατος.
Ionismus. ος, έστερος, έστατος.
ὀψίτερος.
ἀρχέστερον. δικαιέστερον.
3 Atticismus. ος, αίτερος, αίτατος.
μύχατος.
4 μοιχοίτατος.
5 μάσσων.
6.7 πλέων, τὸ πλέον πλεῖν πλεῦν.
8 βράσσων, πάσσων, γλύσσων.
πέρα, πέραν.
Aduerbia ducta à nominibus cõparatiuis & superlatiuis.
Atticismus. αιος, αίτερος, αίτατος.

pato videlicet ο: vnde sunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, senex, senior: σχολαῖος, σχολαίτερος, tardus, tardior.

VERBALIA

Formatio verbalium in

1 PRoficiscuntur à [1] personis perfecti passiui,
ablato augmento.

μα. μος.

2 [2] A prima persona fiunt finita in μα & μος,
3 [3] *πέπραγμαι, egi, rem gessi: τὸ πρᾶγμα, factum, nego-*
4 *tium, res.* [4] *ἔψαλμαι, cantatus sum: ὁ ψαλμὸς, can-*
tus, psalmus.

ις. ια.

5 A secunda ις, [5] *λέλεξαι, dictus es: ἡ λέξις, dictio:*
6
7 & ια, sed ferè cum [6] α, σι, σις, [7] *κέκρισαι, iudicatus es:*
8 *ἀκρισία, indiscretio, nullus delectus.* [8] *τέταξαι, ordina-*
tus es: εὐταξία, bonus ordo, disciplina. πέπραξαι, egisti,
rem gessisti: δυσπραξία, infelicitas in rebus gerendis.

της. τος. τηρ. τήριον. τρον. τέον.

9
10 [9] A tertia της, τος, τηρ, τήριον, τρον: [10] *πεποίηται, fe-*
11 *cit: ὁ ποιητὴς, factor, poëta.* [11] *ἤκουσται, auditus est, ὁ ἀ-*
12 *κουστὸς, auditor:* [12] *κεχάρακται, signatus est: ὁ χαρακτὴρ,*
13 *signum.* [13] *πέποται, potus est: τὸ ποτήριον, poculum.*
14 [14] *δεδίδακται, doctus est: τὸ δίδακτρον, pretium docendi.*
Et ab hac persona formantur & illa in τέον, quæ
15 tanquam gerundia sunt, [15] *γέγραπται, scripsit: γρα-*
πτέον, scribendum est. Quòd si tribus generibus varientur, veluti gerundiua fuerint: *ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον,* scribendus, da, dum.

Annotatio.

Annotatio.

1 *Hæ personæ (vt anteà dictum est) desinunt, prima quidem in μαι, secunda verò in σαι, ψαι, ξαι, & tertia in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes præcedit, in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα, visio, non φάμμα: idem accidit plerisque aliis factis à verbis in αίνω, vel à polysyllabis in ύνω. ξηραίνω, sicco, ἐξήρανται, vnde ἡ ξήρανσις & ξηρασία, siccitas, pro ξηρανσία: sic à θερμαίνω, calefacio, θέρμανσις & θερμασία, calor: ἰσχναίνω, attenuo, ἴσχνανσις & ἰσχνασία, attenuatio: ὑγραίνω, humecto, ὕγρανσις & ὑγρασία, humectatio, humiditas: φλεγμαίνω, inflammor: φλέγμανσις &*

αίνω αμμαι, ασμα pro αμμα.
αίνω, ανσαι, ασία pro ανσία.

μων. πέπραγμαι.

2 *φλεγμασία, inflammatio.* [2] *Atque finita in μων, μνάομαι, reminiscor, μέμνημαι, memini, vnde ὁ ἡ μνήμων, ονος, memor.* [3] *A themate πράττομαι*

μαι vel πράττω, μ. ξω, ago, rem gero. [4] Vide, 68.4. [5] Vide, 67.4. [6] α in 4
compositione varia significat: tamen ferè semper priuandi vim habet, vt hoc 5
loco. εὐ in compositis significat facilè, procliuè, pronum, bonum, scitè, appositè: 6
eius contrarium est δυς, quod significat in compositione difficultatem, impos-
sibilitatem, malum & perniciosum. [7] Vide, 69.7. [8] A themate τάττω, 7. 8
μ. ξω, ordino, dispono. [9] Atque τῶ, κτάομαι, possideo, κέκτηται, vnde 9
ὁ κτήτωρ, ορος, possessor. [10] Vide, 83.17. [11] Vide, 69.20. [12] A χαράτ- 10
τω, μ. ξω, sculpo, signo, imprimo. [13] πέπωται non est in vsu, ac regulari- 11
ter dicendum est πέπωται per ω μέγα, à πίνω, bibo, fut. πώσω, præteritum 12
πέπωκα, tanquam à πόω, μ. ώσω, vt dicetur in Inuestigatione thematis, in 13
verbo πίνω: tamen ποτήριον scribitur per ο μικρὸν. nam, vt superiùs diximus, litera quæ præcedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, præcipuè verò à verbis in έω, άω, όω disyllabis: sed in huiusmodi (vt posteà dicetur) si penultima verbalis sit longa, ducetur tanquam à verbo circunflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inuestigationem thematis in verbo ἔχω. [14] Vide Inuestigationem thema- 14
tis in verbo διδάσκω. [15] A γράφω, scribo. 15

Quid significent in compositione α εὐ & δυς.
τέταχαι.
τακ.
κεχάρακται.
πέπεται.
Annotatio.
γέγραπται.

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verso α in ος, aut in η, vt à λέγω, dico, perfectum med. λέλογα, vnde ὁ λόγος, sermo: sic ab ἐπιστέλλω, mitto, perfectum med. ἐπέστολα, vnde ἡ ἐπιστολὴ, epistola. Porrò quæ fiunt à βάλλω, iacio, & compositis, penultimam per ο efferunt, ὁ βόλος, & ἡ βολὴ, iactus.

Appendix. Verbalia in ος & η ducta à præterito medio
βόλος & βολὴ à βάλλω.
εία ab εύω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, migrante εύω in εία: βασιλεύω, regno, ἡ βασιλεία, regnum.

Appendix de quatuor residuis nominum deriuatorum formis: nempe patronymicorum, possessiuorum, diminutiuorum & denominatiuorum.

Cùm è septem nominum deriuatorum formis, tres tantùm Clenardus attigerit, nempe nomina comparatiua, superlatiua & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus. ac primùm quidem de patronymicis: deinde verò de possessiuis, diminutiuis, ac denominatiuis. Patronymicum igitur nomen est, quod deducitur à patris nomine, & filium significat, vt à Κρόνος, Κρονίδης, Saturnus, Saturnides vel Saturnius, id est, Saturni filius. Interdum etiam, sed rarò, ab aui nomine formatur, præcipuè si à Ioue originem traxerit, vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, Aeacus, Aeacides, id est, Aeaci nepos. Aliquando etiam, sed rariùs à matris nomine, vt ἡ Λητὼ, τῆς Λητόος, ὁ Λητοΐδης, Latona, Latonides, nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur verò patronymica masculina à tribus declinationibus: à prima quidem verso ας vel ης in άδης, Αἰνείας, Αἰνειάδης, Aeneas, Aeneades: Ἱππότης, Ἱπποτάδης, Hippotes, Hippotades. à tertia verò verso ος in ίδης, Πρίαμος, Πριαμίδης, Priamus, Priamides: vel etiam in άδης, quum scilicet terminationem ος præcedit ι, Ἥλιος, Ἡλιάδης, Sol, Solis filius. à quinta autem mutando ος genitiui in ίδης, ὁ Πηλεὺς, τοῦ Πηλέος, ὁ Πηλείδης, & crasi Πηλείδης. quum enim terminationem ίδης, præcedit ε vel ο,

Patronymicũ quid, & vnde ducatur.
A patre.
Ab auo.
A matre.
Patronymicorũ masculinorum formatio.
A prima.
A tertia.
A quinta.
Annotatio.

pato videlicet ο: vnde sunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, senex, senior: σχολαῖος, σχολαίτερος, tardus, tardior.

VERBALIA

Formatio verbalium in

1 PRoficiſcuntur à [1] perſonis perfecti paſſiui, ablato augmento.

μα. μος.

2 [2] A prima perſona fiunt finita in μα & μος,
3 [3] πέπραγμαι, *egi, rem geßi:* τὸ πρᾶγμα, *factum, nego-*
4 *tium, res.* [4] ἔψαλμαι, *cantatus ſum:* ὁ ψαλμὸς, *cantus, pſalmus.*

ις. ια.

5 A ſecunda ις, [5] λέλεξαι, *dictus es:* ἡ λέξις, *dictio:*
6
7 & ια, ſed ferè cum [6] α, ξ, σις, [7] κέκρισαι, *iudicatus es:*
8 ἀκρισία, *indiſcretio, nullus delectus.* [8] τέταξαι, *ordinatus es:* εὐταξία, *bonus ordo, diſciplina.* πέπραξαι, *egiſti, rem geßiſti:* δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis.*

της. τος. τηρ. τήριον. τρον.

9
10 [9] A tertia της, τος, τηρ, τήριον, τρον: [10] πεποίηται, *fe-*
11 *cit:* ὁ ποιητὴς, *factor, poëta.* [11] ἤκουσται, *auditus eſt,* ὁ ἀ-
12 κουστὸς, *auditor:* [12] κεχάρακται, *ſignatus eſt:* ὁ χαρακτὴρ,
13 *ſignum.* [13] πέποται, *potus eſt:* τὸ ποτήριον, *poculum.*
14 [14] δεδίδακται, *doctus eſt:* τὸ δίδακτρον, *pretium docendi.*

τέον.

Et ab hac perſona formantur & illa in τέον, quæ
15 tanquam gerundia ſunt, [15] γέγραπται, *ſcripſit:* γραπτέον, ſcribendum eſt. Quòd ſi tribus generibus varientur, veluti gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, ſcribendus, da, dum.

Annotatio.

1 *Hæ perſonæ (vt anteà dictum eſt) deſinunt, prima quidem in μαι, ſecunda verò in σαι, ψαι, ξαι, & tertia in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes præcedit, in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα, viſio, non φάμμα: idem accidit pleriſque aliis factis à verbis in αίνω, vel à polyſyllabis in ύνω. ξηραίνω, ſicco, ἐξήρανται, vnde ἡ ξήρανσις & ξηρασία, ſiccitas, pro ξηρανσία: ſic à θερμαίνω, calefacio, θέρμανσις & θερμασία, calor: ἰσχναίνω, attenuo, ἴσχνανσις & ἰσχνασία, attenuatio: ὑγραίνω, humecto, ὕγρανσις & ὑγρασία, humectatio, humiditas: φλεγμαίνω, inflammor: φλέγμανσις &*

αίνω αμμαι, ασμα pro αμμα. αίνω, ανσις, ασία pro ανσία.

μων. πέπραγμαι.

2 *φλεγμασία, inflammatio.* [2] *Atque finita in μων, μνάομαι, reminiſcor, μέμνημαι, memini, vnde ὁ ἡ μνήμων, ονος, memor.* [3] *A themate πράττομαι*

μαι vel πράτ]ω, μ. ξω, ago, rem gero. [4] Vide, 68.4. [5] Vide, 67.4. [6] α in 4
compositione varia significat: tamen ferè semper priuandi vim habet, vt hoc 5
loco. ευ in compositis significat facilè, procliuè, pronum, bonum, scitè, apposité: 6
eius contrarium est δυς, quod signifficat in compositione difficultatem, impos-
sibilitatem, malum & perniciosum. [7] Vide, 69.7. [8] A themate τάτ]ω, 7. 8
μ. ξω, ordino, dispono. 9 Atque τωg, κ]άομαι, possideo, κέκ]ηται, vnde 9
ὁ κ]ήτωρ, ορ@, possessor. [10] Vide, 83.17. [11] Vide, 69.20. [12] A χαράτ- 10
τω, μ. ξω, sculpo, signo, imprimo. [13] πέπωται non est in vsu, ac regulari- 11
ter dicendum est πέπωται per ω μέγα, à πίνω, bibo, fut. πώσω, praeteritum 12
πέπωκα, tanquam à πόω, μ. ώσω, vt dicetur in Inuestigatione thematis, in 13
verbo πίνω: tamen πωτήριον scribitur per ο μικρόν. nam, vt superiùs diximus, litera quae praecedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, praecipuè verò à verbis in έω, άω, όω dissyllabis: sed in huiusmodi (vt posteà dicetur) si penultima verbalis sit longa, ducetur tanquam à verbo circumflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide
Inuestigationem thematis in verbo ἔχω. [14] Vide Inuestigationem thema 14
tis in verbo διδάσκω. [15] A γράφω, scribo. 15

Quid significens in compositione α τὸ & δυς.

τίταξαι.

τωg.

κεχάρακ]αι.

πέπεται.

Annotatio.

γέγραπ]αι.

Deducuntur praetereà infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verso α in ος, aut in η, vt à λέγω, dico, perfectum med. λέλογα, vnde ὁ λόγ@, sermo: sic ab ἐπιςέλλω, mitto, perfectum med. ἐπέςολα, vnde ἡ ἐπιςολὴ, epistola. Porrò quae fiunt à βάλλω, iacio, & compositis, penultimam per ο efferunt, ὁ βόλ@, & ἡ βολὴ, iactus.

Appendix.
Verbalia in ος & η ducta à praeterito medio

βόλος & βολὴ à βάλλω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, migrante εύω in εία: βασιλεύω, regno, ἡ βασιλεία, regnum.

εία ab εύω.

Appendix de quatuor residuis nominum deriuatorum formis: nempe patronymicorum, possessiuorum, diminutiuorum & denominatiuorum.

Cùm è septem nominum deriuatorum formis, tres tantùm Clenardus attigerit, nempe nomina comparatiua, superlatiua & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus. ac primùm quidem de patronymicis: deinde verò de possessiuis, diminutiuis, ac denominatiuis. Patronymicum igitur nomen est, quod deducitur à patris nomine, & filium significat, vt à Κρόν@, Κρονίδης, Saturnus, Saturnides vel Saturnius, id est, Saturni filius. Interdum etiam, sed rarò, ab aui nomine formatur, praecipuè si à Ioue originem traxerit, vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, Aeacus, Aeacides, id est, Aeaci nepos. Aliquando etiam, sed rariùs à matris nomine, vt ἡ Λητὼ, τῆς Λητό@, ὁ Λητοΐδης, Latona, Latonides, nempe Apollo Latonae filius. Ducuntur verò patronymica masculina à tribus declinationibus: à prima quidem verso ας vel ης in άδης, Αἰνέας, Αἰνεάδης, Aeneas, Aeneades: Ιππότης, Ιπποτάδης, Hippotes, Hippotades. à tertia verò verso ος in ίδης, Πρίαμ@, Πριαμίδης, Priamus, Priamides: vel etiam in άδης, quum scilicet terminationē ος praecedit ι, Ηλιος, Ηλιάδης, Sol, Solis filius. à quinta autem mutando ος genitiui in ίδης, ὁ Πηλεὺς, τοῦ Πηλέ@, ὁ Πηλείδης, & crasi Πηλείδης. quum enim terminationem ίδης, praecedit ε vel ο,

Patronymicū quid, & vnde ducatur.

A patre.

Ab auo.

A matre.

Patronymicorū masculinorum formatio.

A prima.

A tertia.

A quinta.

Annotatio.

Αβεὺς, ῆος fit ηίδης & ηιάδης. Epēthesis τοῦ α. Πηληϊάδεω. Syncope. Ionismus. ίων, pro ίδης. Ιαπετιονίδης.

vocales εῖ, & οῖ coalescunt in diphthongos ει, οι. Cæterùm in Πηλεὺς & reliquis in εὺς, genitiuus Ionicus est ῆος, vnde quoque formatur patronymicum, τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηληΐδης, & epēthesi τοῦ α poëtis in patronymicis familiari, ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηληϊάδου, & Ionicè Πηληϊάδεω, apud Homerum primo versu Iliados. Vtuntur etiam interdum poëtæ in patronymicis syncope, epenthesi contraria: vt ὁ Ηετίων, τοῦ Ηετίωνος, ὁ Ηετιωνίδης, & syncope Ηετίδης, Eetides Eetionis filius. Iones autem patronymica in ίδης formant in ίων, Κρονίδης, Κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων: sic à Ιάπετος, Ιαπετίδης, Ionicè ὁ Ιαπετίων, τοῦ Ιαπετίωνος. systole Ιαπετίονος, à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ Ιαπετιονίδης, Iapeti filius, nempe Prometheus, apud Hesiodum.

Patronymicorum fœm. formatio. άς. ις. ίνη. ιώνη.

Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in άδης, aut ίδης, fœminina reiecto δη, desinunt in άς, aut ις: vt ὁ Ηλιος, ὁ Ηλιάδης: ἡ Ηλιάς: ὁ Κάδμος, Cadmus, ὁ Καδμίδης, ἡ Καδμίς: & poeticè inserto η (vt sæpe aliàs fit) ἡ Καδμηΐς. Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in ίνη: vt ὁ Αδραστος, ἡ Αδραστίνη, Adrastus, Adrasti filia: tamen præcedente altero ι, desinunt in ιώνη: ὁ Ηετίων, ἡ Ηετιώνη, Eetion, Eetione Eetionis filia. Porrò ab ὁ Ικάριος fit ἡ Ικαριώνη, Penelope Icari filia. Et hactenus de patronymicis.

Ικαριώνη. Possessiuorũ terminationes κὸς, ειος, ινος, ιος, ώδης, εις.

Possessiua verò quæ tam à proprijs quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κὸς, ειος, ινος, ιος, atque ώδης & εις quæ plenitudinem quandam indicant: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, humanus, ab ἄνθρωπος, homo: ἡ θάλασσα, mare, ὁ θαλάσσιος, marinus: ὁ λίθος, lapis: ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, lapidosus: ἡ χάρις, gratia, ὁ χαρίεις, εντος, gratiosus: ἡ ἄμαθος, arena, ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης, εος, & ὁ ἀμαθόεις, εντος, arenosus. Et hæc de possessiuis.

Diminutiua mascul. ων, αξ, ᾶς, ισκος, λος, ῦς. Fœm. ων ις, ισκη. Neutra ιον. Notio.

Diminutiua etiam & à proprijs & ab appellatiuis ducuntur: ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς: fœminina tres, ων, ίς, σκη: neutra verò vnicã, ιον. Exẽpla masculinorũ, Βακχυλίδης, Βάκχων, Bacchylides, Bacchulus: μωρὸς, μωρίων, stultus morio: hîc notandum, duas syllabas excedentia habere semper ι ante ων: Ρόδιος, Ρόδαξ, Rhodius, Rhodiolus: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, Zenodorus, Zenodorulus: ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, homo, homunculus: ναύτης, ναυτίλος, nauta, nautulus: Διονύσιος, Διονῦς, Bacchus, Bacchulus: siue Dionysius, Dionysiunculus. Exempla fœmininorum, Υψιπύλη, Υψίων, Hypsipula, Hypsipulula: κρήνη, fons, ἡ κρηνὶς, ίδος, fonticulus: vnde Κρηνίδες, & Κρηνιάδες, deæ fontium: ὁ καὶ ἡ παῖς, puer vel puella, ἡ παιδίσκη, puellula. Neutrorum, τὸ εἶδος, εἰδύλλιον, forma, formula: vel cantio, cantiuncula: siue Oda, Odula. Hinc Pindarus suas Odas, Εἴδη appellauit, & Theocritus suas Aeglogas Ειδύλλια, quasi Odulas, vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidem sic habent.

Pindari Εἴδη. Theocriti Ειδύλλια.

Denominatiuorũ deductio. Mascul. in ων. Fœminina in της, ια, ύνη. Neutra in ιον. Notio. ειος ιμος

Denominatiuorum autem, quæ ab alijs nominibus proficiscuntur, variæ sunt species: ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων, fœminina in της, ια, ύνη, & neutra in ιον: vt à φίλος amicus, ὁ Φίλων, Philo: ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, amicitia: τὸ φίλιον, amicitia. ab ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, id est, temperans, fit σωφροσύνη, temperantia, non autem σωφρονοσύνη. nam in huiusmodi syncopatur νο. fiunt præterea ab adiectiuis in ος alia adiectiua in ειος & ιμος: vt ab ἄπειρος fit ἀπειρέσιος,

σιος, infinitus: pro quo Homerus dixit, ἀπερείσιος, longam corripiens, & breuem producens: ὁ φαιδρὸς fit φαίδριμος, & abiecto ρ φαίδιμος, clarus, purus, fulgidus. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in εια: vt ab ὁ καὶ ἡ ἀληθής, verus, a, fit ἡ ἀλήθεια, veritas. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αῖος, αλέος, & ιος, vt ab ὁ δρόμος, cursus, ὁ καὶ ἡ δρομαῖος, celer, velox, cursu valens: à τὸ ἄλγος, dolor, tristitia, fit ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, λ in ρ Atticè mutato, molestus, difficilis, tristis: ab ἡ ἐπιοῦσα, ης, proximè sequens dies, fit ὁ καὶ ἡ ἐπιούσιος, crastinus, quotidianus: sic ab ὁ αἰών, αἰῶνος, æuum, æternitas, fit ὁ καὶ ἡ αἰώνιος, æternus, secularis, perpetuus.

ἀπερείσιος. φαίδιμος.

εια. αῖος. αλέος. ιος. ἀργαλέος. Atticismus.

IN DECLINATIONES simplices.

[1] PRimæ declinationis nomina in ας quædam [1] recepto more genitiuum faciunt in α, Θωμᾶς, Θωμᾶ, *Thomas:* sic Ἀννίβας, *Annibal:* Πυθαγόρας, *Pythagoras:* πατραλοίας, *parricida*, Ἀρχύτας, *Architas:* Et item alia consimiliter.

Annotationes in primam declinationem simplicium.

[2] Vocatiuus nominum in της, exit in α breue, [2] *τοξότης, sagittarius: ἱππηλάτης, equitator: προφήτης, propheta: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα.* sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha:* & poëtica in πης, *κυνώπης, inuerecundus: ὦ κυνῶπα:* & composita ex verbis *μετρῶ, metior: πωλῶ, vendo: τρίβω, tero: γεωμέτρης, geometra: βιβλιοπώλης, bibliopola: παιδοτρίβης, pædotriba: ὦ γεωμέτρα,* &c.

Vocatiuus α, à nominatiuo ας.

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas:* Ναυσικᾶ, *Nausicaë:* & *μνᾶ, mina*, seruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, & cætera. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, *Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.*

In secundam.

Tertiæ declinationis neutra in ον abiiciunt ν more Attico, ἄλλο, *aliud: τηλικοῦτο, tantum, tam grande natu: τοιοῦτο, tale, τοσοῦτο, tantum:* sic pro-

In tertiam.

nomina τοῦτο, *hoc*: ἐκεῖνο, *illud*: αὐτὸ, *ipsum*: interdum hæc habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

In quartam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex
3 tertiæ, mutant α penultimam [3] longam in ε, ναὸς, νεὼς, *templum*: λαὸς, λεὼς, *populus*.

4 [4] Quinque etiam accusatiuum faciunt sine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athon siue Athos, mons Græciæ*: ἕως, ἕω, *aurora*: Κέως, Κέω, *Cos insula*: Κῶς, Κῶ, *idem*: λαγῶς, λαγὼ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrum est, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*.

In quatuor declinationes simplices.

5 [5] Datiuus singularis declinationum simpliciũ semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

In quintam.

6 [6] Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, *pater*, τοῦ πατέρος & πατρὸς, τὸν πατέρα tantùm. ἡ μήτηρ, *mater*, τῆς μητέρος & μητρὸς, τὴν μητέρα tantùm, ad differentiam nominum ἡ πάτρα, *patria*: ἡ μήτρα, *matrix*.

Composita quędam polysyllaba in ων faciunt
7 vocatiuum per ον [7] accentu retracto in antepenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monosyllaba circunflexa in ῆς, genitiuum formant ablato ς, ὁ Ἄρης, τοῦ Ἄρη, *Ares*: ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ, *Tres*: sic Ποδῆς, Ποδῆ, *Podes*, *solea*.

Idem faciunt diminutiua circunflexa in ῦς, ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*: ὁ Διονῦς, *Bacchulus*: ὁ Κλαυσῦς, *Clausydus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Iesus*.

Quæ nomina Doricam declinationem receperint.

1 *Hæc sunt Dorica, sed eorum declinatio est in communi vsu. Porrò huiusmodi nomina magna ex parte sunt propria, eáq; innumera. nam huic regulæ subiiciuntur omnia propria monosyllaba,* Γρᾶς, *Gras*: Θᾶς, *Thas*: & *polysyllaba, quæ ante ας habent aliquam consonantem,* Θωμᾶς, *Thomas*: *præterea tam propria quàm appellatiua finita in ας purum, modò deriuentur aut à verbis circunflexis, aut à nominibus fœmininis, vt* πατραλοίας, *parricida, ab* ἀλοιάω, *percutio*: Παυσανίας, *Pausanias, ab* ἡ ἀνία, *tristitia.*

Dori

Dorica quoque sunt ὁ ἀλλᾶς, τῆ ἀλλᾶ, Alecas: ὁ λᾶας, τῆ λάα & λᾶς, lapis. [1] *Huiusmodi vocatiuus à poëtis pro nominatiuo vsurpatur. Latini quoque ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt, Propheta, Scytha, geometra, bibliopola, paedotriba, &c. Haec quoque vocatiuum per α faciunt, ὁ λάγνης, lasciuus: ὁ πυράιχμης, Pyraechmes: ὦ λάγνα, πυραίχμα. Contrà sequentia in της per η non per α faciunt, ὁ Αἰήτης, Aeeta: ἀναγέτης, gratus virtute: Καλλιπέτης, Callipeta: φιλοθερσίτης, Philotherfites: ὦ Αἰήτη, ἀναγέτη, &c.* [3] *Non absre dicit, longam. Si enim penultima tertiae fit breuis, non mutatur in quarta, vt ex Οἰνόμαος, Oenomaus, non dicitur Οἰνόμεως, sed Οἰνόμαος. Illud quoq; notandum, Clenardi regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αος. nam ex κάλος nō dicimus κάλως, sed κάλως, funis, rudens.* [4] *Hoc fit imitatione Atticorum antiquiorum, qui ν in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant.* [5] *Hinc excipiuntur ea quae ablato ς formant genitiuum, de quibus in fine huius capitis verba facit Clenardus. Praetereà Aeoles datiuis in ῳ non subscribunt iota. Dores verò saepe huiusmodi iota subscriptum negligunt, 14. 41. In quinta quoque declinatione non subscribitur ι. Quare vel legendum, parisyllabicarum, vbi habetur, simplicium: vel supplendum, Si desinas in vnam harum trium vocum: quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium communiter nunquam est α, η, ω, per nudas vocales, sed semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.* [6] *Vide, 28. 7 & 20.* [7] *Non retrahunt tamen ὁ Λακεδαίμων, Lacedaemonius, ὁ Παλαίμων, Palaemon Deus maris, quamuis habeant vocatiuum per ον, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον: neque etiam composita à φρὴν, id est, mens, vt ὁ δαΐφρων, ὦ δαΐφρον, prudens, bellicosus: neque etiam Aeoles vnquam retrahunt, quanuis omnium finitorum in ων, vocatiuos per ον efferant.*

Vocatiuus pro nominatiuo. 2
Annotatio.
Vocatiuus a ὁ nominatiuo ας.
Vocatiuus in τα.
Notio. 3
Annotatio.
Atticismus. 4
Exceptio. 5
Aeolismus.
Dorismus.
Exceptio. 7
Aeolismus.

IN CONTRACTIONES.

PRimae declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η: sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α, εὐφυὴς, εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, *ingeniosus:* ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ, *sanus.*

Annotationes in nomina contracta.
έα in ῆ vel ᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in οος in omnibus casibus.

Nomina ἐν οος, quae per omnes casus cōtrahuntur, finita in οος.

Sing. ὁ νόος νοῦς, *mens*, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ,

D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ & ὦ νόοι νοῖ, τῶν νοόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiuã ἁπλόος, *simplex*: διπλόος, *duplex*: quorũ fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

Fœm. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ: &c. vt in masculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

εον. Neutra verò in εον sic inflectũtur per crasim: S. τὸ καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, os, ossis, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ. D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accentu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν, τὰ ὀστέα ὀστᾶ. Genitiuus & datiuus vt in masculino.

εος. Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *æreus*, à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum non seruat. Fœmin. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neut. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

Nomina ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in υ.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*: τὸ πῶυ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, nusquam tamen contrahuntur.

ύς, έος. Acuta in ύς, τοῦ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ ἡδὺς, *suauis*, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ: οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

υς, υος. Sed υς υος contrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali, ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος: οἱ & ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic νέκυς, *mortuus*: στάχυς, *spica*.

ους, οος. Imparisyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus, ὁ βοῦς, *bos*, τοῦ βοός: οἱ & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς: accusatiuus quoque

sing

ſingularis reperitur, τὸν βοῦν, vt νοῦν, ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν, *mens*.

Comparatiua in ων contrahuntur in accuſatiuo ſingulari communis generis, tribus caſibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo: prius autem eliditur ν, ac deinde fit craſis ex ο, & ſequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*, τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες μείζους, τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας μείζους (non μείζως, vt τοὺς βόας βοῦς, non βῶς: quòd accuſatiuus pluralis quintæ declinationis ſemper contrahitur vt nominatiuus) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα μείζω.

Comparatiua in ων. ονα, οα ω. ονες, οες, ονας, οας } ους

Notio.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per craſim factæ, ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις, πλακόεντος, *placenta*. [1] ſic ὁ Σιμοῦς, *Simois fluuius*: ἡ Ὀποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathus, ciuitas Cypri*. Et [2] ὁ τιμῆς, τιμῆντος, ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ῆρ circumflexa facta ex έαρ, τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ στῆρ, στῆρος, *adeps, eſca*: [3] à κέαρ, κέαρος, στέαρ, στέαρος. Et παῖς, παιδὸς, à πάϊς πάϊδος, *puer*.

όεις οῦς. [2] ήεις ῆς. έαρ ῆρ. [3] άϊς αῖς.

[1] Idem faciunt reliqua finita in όεις, 31. 6. [2] Huiuſmodi craſis habet locum in adiectiuis finitis in ήεις, 31. 8. [3] Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, ver. [1, 2] [3]

όεις οῦς. ήεις ῆς. ἦρ, ἦρος.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Inueniuntur & multa alia nomina apud poëtas contracta: ex quibus quædam duplici contractione afficiuntur: vna quidem per omnes caſus, vt de βόες, & ſimilibus dictum eſt, 129. 35. altera verò per eos tantum caſus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi ſolent: vt in ὁ ὄϊς, ὄϊος, τοῦ ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, &c. ο & ι per omnes caſus facta ſynæreſi coaleſcunt in diphthongum οι, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν, &c. Ac rurſus ex altera parte, in nominatiuo, accuſatiuo; & vocatiuo plurali ιε & ιας contrahuntur in ις, vt in ſecunda declinatione contractorum, οἱ ὦ ὄϊες καὶ τὰς ὄϊας & craſi οἶς,

Duplex cõtractio in eodem nomine. ὁ ὄϊς.

φθοῖς. *Propria finita in κλέης.*

& per priorem synæresin οἶς. Eodem modo declinatur ἡ φθοῖς, placenta. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde sunt illa τὴν οἶδα, αἱ ὦ οἴδες, τὰς οἴδας trisyllabicé. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κλέης; composita à τὸ κλέος, τοῦ κλέεος, honor, idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλέης, Hercules, τοῦ Ἡρακλέεος, si ε ος spectes, contrahes in ους, Ἡρακλέους, & rursus εου in ου contractis, Ἡρακλοῦς: quomodo etiam in nominatiuo εη contrahitur in η, ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς: si verò aduertas ad duplex εε, constringes in η, τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλῆος: hoc modo à τὸ σπέος, τοῦ σπέεος, τῷ σπέεϊ dicimus σπῆϊ, id est, speluncæ: à genitiuo Ἡρακλῆος, Iones suum formant, ex η circunflexo, ει barytonus facientes, τοῦ Ἡρακλεῖος. Eadem varietas seruatur in reliquis casibus: sed in vocatiuo sing. duplex εε vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις, vel alterum ε per syncopen abiicitur, ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλες: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum, vt τῷ Ἡρακλέεϊ Ἡρακλέϊ, τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα. Sic in quibusdam aliis nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur, vt τὰ κλέεα κλέα, à τὸ κλέος, honor: τὸν δυσκλέεα δυσκλέα, ab ὁ καὶ ἡ δυσκλεής, ignobilis, infamis: τὰ χρέεα χρέα, à τὸ χρέος, debitum: τὼ ὄσσεε ὄσσε, oculi, à τὸ ὄσσος, quanquam quibusdam masculinum esse magis probetur. Cæterùm Ἡρακλέης facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν Ἡρακλέην, vt ὁ Χρύσης, τὸν Χρύσην, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, εος, τὸν Ἀριστοφάνην, de quo posteà in sequenti Heteroclitorum tractatu.

σπῆϊ. *Ionismus. ει pro η.* *Syncope.* *τὰ κλέα.* *τὸν δυσκλέα.* *τὰ χρέα.* *τὼ ὄσσε.* *Atticismus.*

HETEROCLITA.

Nomina heteroclita in genere.

Singulariter masculina sunt, δεσμός, *vinculum:* ἐρετμός, *remus:* ζυγός, *iugum:* κύκλος, *circulus:* λύχνος, *lucerna:* μοχλός, *vectis:* νῶτος, *humerus:* σταθμός, *statio, libra:* τράχηλος, *collum:* pluraliter neutra, δεσμά, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους.

Sic fœminina, δίφρος, *biga:* κέλευθος, *via:* & commune ὁ ἡ τάρταρος, *tartarus:* pluralia, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυνή, *mulier:* ὁδός, *via:* πόλις, *ciuitas:* χείρ, *manus,* in nomatiuo & accusatiuo dualis numeri sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione variantia.

Declinatione variant Δάρης, *Dares:* κόμης, *princeps, dux:* μύκης, *fungus:* τοῦ Δάρου & Δάρητος, &c. Ἄρης, τοῦ Ἄρου, Ἄρητος vel Ἄρεος, *Mars.*

Pro-

Propria nomina primæ circunflexorum [3] habent interdum casus parisyllabicos, ὁ Ἀριστοφάνης, εος, *Aristophanes*, τὸν Ἀριστοφάνην: & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic composita ab ἔτος, *annus*, ὁ ἑπταέτης, εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*. 3

Composita à τὸ ἔτος, εος.

Quædam in ως quartæ vel quintæ, ἥρως, *heros*: Μίνως, *Minos*, τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus*: ἔρως, *amor*: [4] τοῦ ωτος, vel τοῦ ω. 4

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ: vel ὁ νοῦς, τοῦ νόος, *mens*: vt βοῦς, βόος, *bos*.

Composita à πούς habent οδος vel ου, δίπους, δίποδος, δίπου, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδαο. Sæpe nanq; à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabicè, ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος, vnde ὁ ἑπταπόδης, ἑπταπόδου: ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, [5] & ὁ μάρτυρος, μαρτύρου, *testis*: ψίθυρ, ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, ψιθύρου, *susurro*. 5

Composita ab ὁ πούς.

Annotatio.

[6] Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκαρ, μάκαρος, vel μάκαρς, μάκαρτος, vel μακάριος, μακαρίου, *beatus*: & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lachryma*. 6

Nominatiui diuersitas.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ: vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέος: quod etiam per υ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς.

τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνὸς: & τὸ γόνας, γόνατος, *genu*: [7] τὸ δόρυ, δόρυος & δουρός: & τὸ δόρας, δόρατος: vel δούρας, δούρατος: etiam δόρος, δόρεος, & crasi δόρους, *hasta*. 7

Genitiuus quoque interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς, & poeticè χερὸς, *manus*: vnde receptus datiuus pluralis, ταῖς

Genitiui varietas.

ταῖς χερσί.

ταῖν χεροῖν.

χερσὶ, & genitiuus dualis, τοῖν χεροῖν. λύξ, λυγγὸς, singultus: λύγξ, λυγκὸς, lynx.

Eiusdē rei casus à diuersis.

8 [8] Quandoque diuersa nomina eiusdem rei: sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: ἡ γυναὶξ inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ: vt quandoque ὦ ἄνα ab ἄναξ, rex. τὸ γάλα, lac, τοῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γά-

ὦ γύναι. ὦ ἄνα. γάλα, γάλακτος.

9 λαξ, genitiuum habent in κος, sed adest [9] pleonasmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

Ζεύς. ὕδωρ.

10 [10] ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, Iupiter. τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας: etiam τὸ ὕδος, ὕδεος, aqua.

πολύς. πολλή. πολύ.

11 [11] ὁ πολὺς, multus, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολύ: reliquos omnes casus in quouis genere ac nu-

12 mero sumit ab [12] inusitato nominatiuo πολλὸς: τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς τῇ πολλῇ: & sic deinceps.

μέγας. μεγάλη. μέγα.

ὁ μέγας, magnus, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: cætera omnia per tria genera & totidem numeros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος: τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης: & reliqua.

αρ, ατος.

Neutra quædam in αρ genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας, τὸ ἧπαρ, ἥπατος, hepar, iecur, ab ἧπας: sic ἦμαρ, dies: εἶδαρ, esca: φρέαρ, puteus: στέαρ, adeps: δέλεαρ, esca, illecebra: ὄνειαρ, vtilitas.

Et hactenus de nomine: pergamus ad verba.

ὁ δίφρος. 1.2 Quidam malunt δίφρος esse masculini generis in singulari. [2] Et crasi

Dorismus. 3 Ἄρης, Doricè verò Ἄρας. Facit etiam τοῦ Ἄρεος καὶ Ἄρεως καὶ Ἄρεος. [3] Id est, declinantur per primam declinationem simplicium: sed tantùm in vsu

Aeolismus. 4 habentur nominatiuus, accusatiuus, & vocatiuus in sing. & plu. [4] Et Aeoli

λᾶας. 5 6 cè τῆς ἰσχύος per tertiam. [5] Et μάρτυς, μάρτυρος. [6] Sic λᾶας, lapis, τοῦ λᾶος vt

crasi

crasi λᾶος, vel ὁ λᾶος, τ̃ λάου, τὸν λᾶον, & Doricè ὁ λᾶας, τ̃ λάα, τῷ λάα
per primã. item τὸ λᾶος, τ̃ λάεος, & ὁ λάϊς λάϊος, & per synæresin λᾶες.
Eius synonymum est ἡ λιθὰς, τ̃ λιθάδος, vel ὁ λίθος, ου. Varias quoque τὸ
δῶμα, τ̃ δώματος, tectum, domus: & per apocopen τὸ δῶ, τ̃ δῶ indecli-
nabile, vel ὁ δόμος, τ̃ δόμου.[7] *Datiuus τῷ δέρει, & metathesi δειρὶ, &* 7
poëticè δορὶ, subtracto υ ex diphthongo ου.[8] *Poëtæ tale quiddam sibi permit* 8
tunt in multis nominibus, præcipuè in datiuo sing. secundæ & tertiæ declin.
in accusatiuo sing. & datiuo plur. tertiæ. nam eos casus sumunt tanquam
nominatiuus sing. esset quinta, vt ἀλκὶ, κλαδὶ, λῖτα, πρέβασι, tanquam à no
minatiuis ἀλξ ἀλκὸς, κλὰς κλαδὸς, λὶς λιτὸς, πρέβα πρέβατος, qui prorsus
sunt inusitati. vsitati autem sunt ἀλκὴ, robur: κλάδος, ramus: λῖτον,
pannus lineus: πρόβατον, ouis: à quibus casus illi apud oratores sunt ἀλκῇ,
κλάδῳ, λῖτον, προβάτοις. Reperies etiam quosdam obliquos in vsu ab inusi-
tatis nominatiuis, τὸ δένδρος, τὸ ἀνδράποδος, τὸ κτέατος, primæ decli-
nationis contractorum, quorum nominatiuus vsitatus est tertiæ simplicium,
desinẽs in ον, τὸ δένδρον, arbor: ἀνδράποδον, mancipiũ: κτέατον, prædium,
poßeßio: vt apud Homerum, ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, in possessionibus meis,
datiui pluralis: vbi σ poëticè geminatur, 37.12. quidam tamen hunc casum
malunt deducere à nominatiuo τὸ κτέαρ, κτέατος. quomodo verò ab hoc pos
sit manare, vide, 37.3. [9] *Contrà verò ὁ καὶ ἡ κύων, canis: & ἡ ἀρὴν, agna,* 9
syncopen patiuntur in obliquis, κυνὸς, ἀρνὸς, pro κύονος, ἀρενος. [10] *Decli-* 10
natur etiam ὁ Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα: imò decem huius inueniuntur nomi-
natiui, Ζεὺς, Δεὺς, Βδεὺς, Ζὴν, Ζὰν, Ζὶς, Ζὰς, Δὶς, Δὶν, Δάν: & Διὸς, Διὶ,
Δία, veniunt à Δίς.[11] *Apud poëtas regulariter declinatum inuenitur, ὁ* 11
πολὺς, τ̃ πολέος, &c.[12] *A poëtis tamen vsurpatur: sic neutrum πολλὸν* 12
pro πολὺ, siue sit nomen, multum, siue aduerbium, valde, multùm, multò.

Dorismus.

Apocope.

Poëtarum licentia in declinandis nominibus.

Obliqui vsitati ab inusitatis nominatiuis.

κτεάτεσσι.

Syncope.

Nominis Ζεὺς decem nominatiui.

πολὺς, ἰος. πολλόν.

ANNOTATIONES
in verba.

COGNATA tempora sunt quorum eadem est figuratiua.
Præsens & imperfectum[1], τύπτω, 1
ἔτυπτον. Perfectum & plus quàm
perfectum[2], τέτυφα, ἐτετύφειν. Aori- 2
stus primus & futurum primum[3]: ἔτυψα, τύψω. 3
sic aoristus secundus, futurum secundum[4], & præ 4
teritum medium cognationem inter se habent,
ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Cognata tempora.

Attici tertiis personis in ι vel ε addunt literam

Atticismus.

5 ν, ⁵ etiam ante consonantem, τύπτουσιν vel ἔτυπτεν τοῦτον, *verberant vel verberauit hunc.*

Notio.

Cum perfecto passiuo cognationem habentia.

Ionismus.

1 *Supple, Idq́, non solum in voce actiua, sed & in pass. & med. τύπτομαι, ἐτυπτόμην: atq, non tantùm in indicatiuo, sed etiã in reliquis omnibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteristicã dissident ab ea quã idem tẽpus habuerit in indicatiuo.* 2 *Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce passiua perfectum quoque & plus quàm perfectum inter se cognationem habent, τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: & paulò pòst futurum cum secunda perfecti τέτυψαι, τετύψομαι: sic secunda singul. perfecti imperatiui τέτυψο. Aoristus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui, τετύφθω, τετύφθαι: sed si in tertia perfecti ται sit purũ, hic interseritur σ, κέκρισται, indicatus est, κεκρίσθω, indicetur,* 3 *κεκρίσθαι, indicari, à themate κρίνω, indico.*³ *Supple, In voce actiua et med.* 4 *ἐτυψάμην, τύψομαι.*⁴ *Supple, Per omnes voces, vt in pass. ἐτύπην, τυπήσο-* 5 *μαι: in media ἐτυπόμην, τυποῦμαι.* ⁵ *Addit (etiam) quòd 52. 33. dixisset id fieri sequente vocali. Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidunt ι & ε, τύπτουσ' αὐτὸν pro τύπτουσιν αὐτὸν, verberant ipsum: & ἔτυπτ' ἐκεῖνος pro ἔτυπτεν ἐκεῖνος, verberabat ille.*

Ionismus.

De Augmẽto. ρ geminatũ. Regula.

1 ¹ Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, *ῥίπτω, proiicio, ἔρριπτον:* & ρ posterius aspiratur, prius lenem habet spiritum. nulla siquidem syllaba desinit in aspiratam: sed si litera geminetur, prior est tenuis, Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βακχὸς, *Attica, Sappho, Bacchus.*

γν. γρη.

2 ² Quorum principium γν aut γρη, non repetunt primam consonantem, *γνόω, ἔγνωκα, nosco: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, vigilo.*

μν. κτ. πτ.

Hæc verò repetunt, *μνάομαι, μέμνημαι, memini: κτάομαι, κέκτημαι, possideo: πτάομαι, πέπταμαι, volo, as: πτόω, πέπτωκα, cado.* Nam apud poëtas κτ, μν, & πτ communem faciunt syllabam.

α immutatum.

In incremento temporali quatuor α seruant, *ἄω, ἆον, spiro: ἀΐω, ἄϊον, audio: ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, desuesco: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, tristor.*

Voca

Vocalem ε plurima non in η mutant, sed augent addito ι, ἔχω, *habeo:* ἔπω, *dico:* ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκίζω, *traho:* ἕρπω, ἑρπύζω, *serpo:* ἑστήκω, *permaneo:* ἕπομαι, *sequor:* ἐρέω, *interrogo:* ἑστιάω, *conuiuium celebro:* ἐάω, *sino:* ἕω, *induo, sedeo:* ἐρύω, *traho:* ἔθω, *consuesco:* ἐθίζω, *consuefacio:* ἐργάζομαι, *operor.* ἔχω, εἶχον, non ἦχον: & ita in reliquis. ε auctum addito ι.

ἔπω, εἶπον, εἰπὲ, εἰπών, in omnibus modis seruat augmētum. ἑστήκω, εἱστήκειν, plus quàm perfectum medium. nam perfectum ἕστηκα sine augmento, licet id verius sit actiuum ab ἵστημι, & ἕστακα dictū per α more Dorico. ἕω, εἷμαι, præteritū passiuum. ἐρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, vnde εἰρήθην, & eliso ι ἐρήθην. ἔθω, εἴωθα, præteritum mediū per pleonasmum ω. εἶπον, εἰπὲ, εἰπών. εἱστήκειν. ἕστηκα. ἕστακα. εἷμαι. ἐρήθην. εἴωθα.

Diphthongus ευ in ηυ Atticè, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro:* εὕδω, ηὗδον, *dormio.* ευ in ηυ.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἰόομαι, οἰώθην, *solus ago:* οἰμάω, *concito:* οἰνέω, οἰνίζω, *vinum vendo:* οἰστρόω, *insanio:* οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror:* οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno, gubernaculum nauis rego:* οἰδάνω, *tumeo, irascor:* οἰκουρέω, *domum custodio.* οι immutatū. οἰώθην aoristi primi.

[3] Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum: ἔπω, ἐνέπω, ἤνεπον, *dico:* εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον, *dormio.* 3 Augmentum in compositis.

Quædam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in vsu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, *dubito:* ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico* [4]. Atticè aucta initio. 4

Alia in medio, ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, *fruor:* ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior:* ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον, *celebro.* sic aliqua composita ex δυς & Aucta in medio.

ῶ,δυσαρεςῶ,δυσηρέςουν, *morosus sum*:δυσαπιςῶ,δυςη-πίςουν, *difficulter credo*.sic ὁορκῶ *sanctè iuro* : ὁεργετῶ,*beneficio afficio*: ὁαγγελίζομαι,*nuntio*[5].

Aucta vtrinq;.

Sunt quæ vtrinq; augentur,ἐνοχλῶ,ἠνώχλουν, *turbo*:ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo* : ἀνέχομαι, ἠνεσχόμην, *patior*,*tolero*.

ε augmentum verium in η. ἤμελλον,ἤβουλόμην, ἠδυνάμην, ᾔδειν, à μέλλω, βούλομαι,δύναμαι,εἴδω.

ε / ει / ευ in η / ῃ / ηυ Atti- ticé.

6 [6]Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale,ἔμελλον,ἤμελλον,*debêbam* : ἐβουλόμην,ἠβουλόμην , *volebam* : ἐδυνάμην , ἠδυνάμην, *poteram*: sic εἴδειν,ᾔδειν, *noueram* , plus quàm perfectum ab εἴδω, *nosco* , *scio*. nam ε siue solum siue in diphthongo,mutant in η.

ἔῤῥιφα. Exceptio. Aucta initio.

1 *Poëtæ tamen nonnunquam metri gratia perfectum regulariter formant,*
2 *ῥέῤῥιφα pro ἔῤῥιφα.*[2] *Nam ε in huiusmodi locis non est anceps ,sed produ-*
3 *ctum solùm.*[3] *Tamen διεγγυάομαι augetur in medio,διηγγυώμην,quamuis*
4 *nihil aliud significet,quàm simplex ἐγγυάομαι, despondeo.*[4] *His adde ex Budæo,ἀμφιγνοέω,dubito:ἀντιδικέω,ad causam occurro,liti me offero:δυστυχέω,infelix sum:δυσχεραίνω,indignor:ἐναντιόομαι,aduersor: καθίζω,sedeo:καινουργέω,nouum aliquid molior:καλλιγραφέω,pulchrè scribo:καλλιερέω, numine propitio vtor,sacra facio: παιδαγωγέω ,pueros sequor ,id est, sum pedagogus:πανουργέω,scelestus sum,callidè ago: πολλαπλασιάζω,mul-*

Aucta in medio.

5 *tiplico:φιλοσοφέω,philosophiæ studio indulgeo:χειραγωγέω,manu duco.*[5] *His adde ἀποδιοπομπέομαι,auerto:ἀπολογέομαι,rationem reddo,pro me respondeo:ἀφηνιάζω,commordeo frænum,frænum non admitto: ἐμβατεύω,incedo: ἐνδοιάζω,dubito:εὐεργετέω,beneficiũ colloco:ἐπιπολάζω,fluito:κάθημαι,sedeo, interdum tamẽ augetur etiam initio,vnde ἐκάθητο vel καθῆστο,sedebam: παρανομέω,violo,iniquè & contra leges ago: προπηλακίζω , vitupero : προφασίζομαι,capio occasionem,prætexo: imperfectum προεφασιζόμην, & crasi*

προὐφασιζόμην.

προὐφασιζόμην.verùm de huiusmodi contractione videbis plura circa finem Annotationum in verba.καταγλωττίζω,suauior:item conuitior: huius par-

καταγεγλωττισμένος.

ticipium perfecti paß.est κατεγλωττισμένος,pro καταγεγλωττισμένος:non enim repetitur prima consona thematis simplicis,quamuis ε sit anceps.

Appendix.

Quæ hîc non enumerauimus hoc aut illo modo facientia ,recensentur à Clenardo in Inuestigatione thematis,in verbo ἁλίσκομαι,& illius composito

Augmenti varietas vbi habeat locum.

ἀναλίσκω. Cæterùm hæc augmenti varietas Atticorum non solùm habet locum in compositis quorum simplicia non sunt in vsu,sed etiam aliquando in iis quorum simplicia sunt vsitatißima:vt ποιέομαι,facio:compositum παιδοποιέομαι,id est,filios procreo , augetur initio,πεπαιδοποίημαι:sic ab ἵημι,

πεπαιδοποίημαι. ἀφίει.

mitto,compositum ἀφίημι,dimitto, nunc augetur initio,ἠφίει,dimittebat (imperf

perf

perfectum tanquam ab ἀφέω, vt habes, 106.8.) nunc in medio, ἀφεῖμαι, dimissus sum, perfectum paß. nunc vtrinque, ἠφέθη, dimissus est, aoristus primus paßiuus pro ἀφέθη. Verùm huiusmodi varietas rarò inuenitur in compositis quorum simplicia non sunt in vsu. nam ferè semper augentur in medio.[6] *Poëta verò nonnunquam augmentum syllabicum causa metri* 6 *positione producunt, geminata videlicet consona sequente, vel assumpta externa consonante: vt à δείδω, metuo: aoristus pri. ἔδεισα, & geminato δ, ἔδδεισα. à δουπέω, strepo, aoristus primus ἐδούπησα, & poëticè ἐγδούπησα, aduocato externo γ.*

ἀφεῖμαι. ἀφέθη.

Augmentum à poëtis positione productum. ἔδδεισα. ἐγδούπησα.

Perfecto Attici penultimam ε disyllabi primæ & secundæ coniugationis vertunt in ο, πέμπω, *mitto*, πέπεμφα communiter, πέπομφα Atticé: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo*.

De perfecto. ε in ο. πέπομφα. βέβροχα.

Verbum μένω facit μεμένηκα, tanquam à μενέω, *maneo*.

μεμένηκα.

[1]Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis, ἐρείζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, passiuum ἐρήρεισμαι: ὄλλω, *perdo*, ὦλα, ὄλωλα, præteritum medium est: ἀγείρω, *congrego*, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

1 Reduplicatio Attica in præterito incœptorum ab ε, ο, α. ἐρήρεισμαι. ὄλωλα. ἀγήγερμαι.

[2]Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit: hoc modo, vertitur η in ε, ω in ο, ει & ευ abiiciunt ε, οι & υ subiunctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*: ἐρωτῶ, ἐρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*: ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*: ἐλεύθω, ἤλευθα[3] ἐλήλυθα, *venio*: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα, *paro*: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.

2 Atticismus. ἀλήλεκα. ἐρηρότηκα. ἀλήλιφα. 3 ἐλήλυθα. ἐτητόμακα. ἀκήκοα.

At ἐρείδω, *firmo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα, vt differat ab ἐρήρεικα verbi ἐρείζω, *contendo*.

ἐρήρεκα.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα: passiuum ἐδήδομαι: sic ἄγω, *du-*

ἐδήδοκα. ἐδήδομαι.

co, aſſumit γο, ἦχα, ἄϛηχα, ἀϛήγοχα: ſed euphonia tollit γ, αγήοχα.

ἀγήοχα.

ε ante { ο ω ι

Incœptis ab ο vel ω præteritum Atticum præfigit ε, ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα: οἴγω, *aperio*, ᾦγα, 4 ἔῳγα, vnde fit [4] ἀνέῳγα, *aperui, ſeu apertus ſum*: ὠθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idem fit in præterito imperfecto, ἑώρων, ἐωνούμην, & conſimilibus.

ἑώρακα. ἔῳγα. ἀνέῳγα. ἔωσμαι: ἐώνημαι ἑώρων: ἐωνούμην

Sic εἴκω, *aſsimilo, conueniens ſum*: medium præ-5 teritum facit οἶκα, vnde [5] ἔοικα, *ſimilis ſum, congruo.* Accidit hoc & in aoriſtis aliorum quoq; verborum, ἧκα, ἕηκα, *miſi*: vnde ξυνέηκα, *commiſi, item intellexi*: εἶπα, ἔειπα, *dixi*: προσέειπα, *allocutus ſum*: ὤσάμην, ἐωσάμην, *impuli*: ſed huiuſmodi magis poëtarum ſunt.

ἔοικα. ἧκα, ξυνῆκα, ab ἵημι, ξυνίημι. εἶπα, προσεῖπα ab εἴπω, προσείπω. ὠσάμην, ab ὤθω.

Spiritus ε augmenti Attici.

6 [6] Cæterùm ε augmentum Atticum, ſpiritum ſortitur præſentis, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι, *emi*.

Atticiſmus. ει pro { λε. με.

Attici præterea pro incremento λε & με, ponunt ει diphthongum: λήβω, *ſumo*, λέληφα, εἴληφα: 7 [7] μείρομαι, *ſortior*, μέμαρμαι, εἵμαρμαι.

Attica reduplicatio etiam in præſentibus. Doriſmus. Notio. εἰλήλουθα. ἀνέῳξα. ἐοικώς. εἰκός. Annotatio. εἵμαρμαι. ἔσσυμαι.

1 [1] *Huiuſmodi reduplicatio non ſolum habet locum in præteritis, ſed etiam interdum in præſentibus; præcipuè verborum in* μι. *Vide, 110. 7.*
2 [2] *Doricè verò nonnunquam manet longa: ac quæ ſola poſitione producitur,*
3 *ne Atticè quidem aut communiter corripitur, vt patet ex* ἀκήκοα. [3] *Et poëticè* εἰλήλουθα, *vbi* ε *producitur aduocato* ι, *& tertia Doricè manet lon-*
4 *ga:* [4] *Et aoriſtus pri. actiuus,* ἀνέῳξα, *aperui.* [5] *Atque hinc vſitatiſsimum*
5 *illud participium* ἐοικώς, ότος, *ſimilis: at* εἰκώς, *& neutrum* τὸ εἰκὸς, εἰκότος, *habet quidem formam præteriti medij, ab* εἴκω: *ſed* ει *non mutatum fuit in* οι. *eſt autem* τὸ εἰκὸς, *par, decens, conſentaneum, vero proximum, ſignorum neceſſarium. Notandum obiter præteritum* ἔοικα *habere ſignifica-*
6 *tionem præſentis.* [6] *Hoc fit contra regulam generalem, quæ vult* ε *augmen-*
7 *tum ſyllabicum notari ſpiritu tenui.* [7] *Huius præteritum medium eſt* μέμορα, *& poëticè* ἔμμορα, *facta metatheſi: qua etiam in quibuſdam aliis præteritis vtuntur, vt* ἔσσυμαι, *motus ſum, pro* σέσυμαι, *à* σύω, *moueo.*

Plus

[1] Plus quàm perfecti & prima & tertia singularis Atticè per η sine ν, ἐτετύφη ἐγὼ, *verberaueram ego*: ἐτετύφει ἐκεῖνος, *verberauerat ille*: vnde ἐκεχήνη plus quàm perfectum medium à χαίνω, *dehisco*: & ἤδη pro [2] ἤδειν, ab εἴδω, *scio*.

[1] De plus quàm perfecto. Atticismus. ἐκεχήνειν.

[2] ἤδειν.

[3] Tertiam pluralem ἐτετύφεισαν Atticus effert per εσαν elidendo subiunctiuam: ἐτετύφεσαν, ἤδεσαν, ἀκηκόεσαν, *verberauerant, nouerant, audiuerant.* [3]

ἐτετύφεισαν, ᾔδεισαν. ἀκηκόεισαν. à τύπτω, εἴδω, ἀκούω.

[4] Est quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti: τεθεμελίωτο, plus quàm perfectum passiuum à θεμελιόομαι, *fundor, aris*. [4]

ἐτεθεμελίωτο.

Atticum plus quàm perfectum temporaliter initio augetur: ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν, *congregaui, congregaueram*: ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, *audiui, audieram*. Excipe ἐληλύκειν & ἐληλύθειν ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *venio*. At ἔολπα, *speraui*, ἐώλπειν: ἔοργα, *composui*: ἐώργειν: ἔοικα, *similis sum*, ἐῴκειν, augentur secunda syllaba, pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

Plus quàm perfectum cũ triplici augmẽto. ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ἠκηκόειν, ab ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω.

ἐόλπειν. ἐόργειν, ἐοίκειν, ab ἔλπω, ἔργω, εἴκω.

[1] Id fit arrepta ab Ionibus occasione, qui primam personam plus quàm perfecti actiui & medij per εα, & tertiam per εε efferunt, quæ Attici & Dores in η contrahunt. [2] Vide Inuestigationem thematis in vocabulo εἴδω. [3] Idem & Dores obseruant. [4] Sic παραπολελαύκειν pro παραπεπολαύκειν vel pro παρηπολαύκειν, id est, obiter fructum ceperam, à παραπολαύω, quod componitur ex παρὰ & ἀπολαύω, atque ἀπολαύω ex ἀπὸ & inusitato λαύω.

[1] Ionismus. Atticismus. [2] Dorismus. [3] Dorismus. [4] παραπολελαύκειν.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico*: ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero*: τίθημι, ἔθηκα, *pono*: δίδωμι, ἔδωκα, *do*: ἵημι, ἧκα, *mitto*. duo primi etiam in reliquis modis vsurpantur, tres vltimi minimè.

De aoristo 1. εἶπα. ἤνεγκα. ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα.

Quatuor scribuntur purè, χέω, ἔχεα vel ἔχευα, *fundo*: [1] καίω vel κάω, ἔκηα, *accendo*: σεύω, ἔσσευα, *mo-* [1]

ἔχεα, ἔχευα. ἔκηα. ἔσσευα.

ἤλευα. *ueo:* ἀλεύω, ἤλευα, *euito*, ſublata futuri conſonante.

1 *Κάιω ſine κάω facit in futuro καύσω pro κάισω vel κήσω: tamen aoriſtus primus fit à κήσω, ſublata futuri conſonante, non autem à κάυσω.*

De aoriſto sec. 1 Aoriſtus ſecundus diſyllabus¹ in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmentum, ᾄδω, ᾖδον, *cano:* ἕλκω, εἷλκον, *traho;* ἕλω, εἷλον, *traho:* ἕπω, εἶπον, *dico:* ἔχω, εἶχον, *habeo:* ἥκω,² ἧκον, *venio:* ἄγω, ἦγον, *ago*, & Atticè ἤγαγον, interpoſito γα: εἴδω, εἶδον, *ſcio:* nam ἴδον poëticum eſt: ἐλεύθω, ἤλθον, *venio:* ſed eſt ſyncope ab ἤλυθον.

ἤγαγον. ἴδον. ἤλθον.

3 Etiam triſyllabus³ penultima longa, ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero:* πέρθω, ἔπαρθον, *deuaſto:* δέρκω, ἔδαρκον, *video:* & metatheſi poëtica, ἔπραθον, ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculſi*, ad animum.

ἤνεγκον. ἔπραθον. ἔδρακον. ἔπληγον, ἔπλαγον. Notio.

4 ⁴In ſextæ coniugationis circunflexis nihil ob penultimam mutabitur, σχέω, ἔσχον, *habeo:* εὑρέω, εὗρον, *inuenio:* βλαστέω, ἔβλαστον, *germino:* δουπέω, ἔδουπον, *ſono:* ὀλισθέω, ὤλισθον, *cado*.

5 ⁵Tria, λέγω, *dico:* φλέγω, *ardeo:* βλέπω, *video*, non mutant ε in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, *ſeco*.

ἔλεγον. ἔφλεγον. ἔβλεπον. ἔταμον, ἔτεμον.

Tertia pluralis par primæ ſingulari, ἔτυπον: ſed 6 ⁶Bœoti in imperfecto & vtroque aoriſto hanc perſonam faciunt ſyllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: 7 vnde ſunt illa,⁷ εἴδοσαν, *nouerunt:* ἐμάθοσαν, *didicerunt:* ἤλθοσαν, *venerunt*, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ab εἴδω, μανθάνω (ſed quaſi à μαθέω) ἐλεύθω.

1 *Potes delere (in multis) nunquam enim corripitur, niſi licentia poëtica,*
2 *vt ἴδον, & alia quæ ſine augmento efferuntur, vt ἕλον, pro εἷλον.² In ἧκον re vera non cadit augmentum: neque tamen η mutatur. Idem indicato de*
3 *ſimilibus.³ Hoc non habet locum niſi in ἔπληγον, de quo hîc ſermo habetur.*

ἧλον. Penultima

ant

aut quum penultima est longa positu: neque enim debet corripi, si sola positione producatur, nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in πτω, *ητω, λλω, μνω.*[4] *Poëtæ tamen dicunt* ἤμβροτον *pro* ἥμαρτον *ab* ἁμαρτάνω, *pecco, quod sumit tempora à circunflexo* ἁμαρτέω, ῶ, *vt dicetur in Inuestigatione thematis in verbo* αἰσθάνομαι.[5] *His adde* ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero. Neque etiam aliàs ε mutatur in α, nisi illud ε præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ.*[6] *Nam pro litera* ν *ponunt syllabam* σαν.[7] *Sic imperfectum* ἐδολιοῦσαν, *& crasi* ἐδολιοῦσαν, *pro* ἐδολίουν ἐδολίουν, *à* δολιόω, *dolosè ago. Inuenitur hæc vox Psalmo quinto,* ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad dolum vsi sunt.* — risti disyllabi quando longa. 4 ἤμβροτον. 5 Notio. 6.7 ἐδολιοῦσαν.

Futura tria sunt quæ spiritum præsentis non seruant: τρέφω, θρέψω, *nutrio:* τρέχω, θρέξω, *curro:* ἔχω, ἕξω, *habeo*, ad differentiam aduerbij ἔξω, *extra.* — De futuro. θρέψω. θρέξω. ἕξω.

Quartæ coniugationis polysyllabum futurum in ίζω [1] circunflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω, νομίσω, νομιῶ, *puto:* & mediũ βαδίζομαι, βαδιοῦμαι, *vado:* ἀγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, νικῶμαι, *certo.* — 1 ίζω ίσω, ιῶ. ίσομαι, ιοῦμαι.

[2] Barytona quædam habent futurum à circunflexis inusitatis, θέλω, *volo:* ὀφείλω, *debeo:* μέλω, *curo:* αὔξω, *augeo:* ἕψω, *coquo:* ἀλέξω, *arceo, auxilior:* in ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obsoletis, θελέω θελῶ, &c. Sic etiam βούλομαι, βουλήσομαι, tanquam à βουλέομαι βουλοῦμαι, *volo.* Atticorum enim est è circunflexis facere barytona. — 2 Futurum barytonorũ à circunflexis. βουλέομαι. Atticismus.

Sic πλέω, *nauigo:* ῥέω, *fluo:* χέω, *fundo:* πνέω, *spiro:* in [3] εύσω, πλεύσω, &c. Itidem κλαίω, κλαύσω, *frango:* καίω vel κάω, καύσω, *vro.* — ίω, εύσω. 3 αίω, αύσω.

Huiusmodi futura circunflexa terminationibus conueniunt cum futuro secundo eiusdem vocis ac modi.[2] *Vidè Inuestigationẽ thematis in verbo* αὔξω.[3] *Ab antiquis* πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω: *Sic* νέω, νεύσω, *à* νεύω, *annuo. quũ autẽ significat, neo, nato, abluo, vado, facit in futuro* νήσω. *Cęterùm* κλαύσω *&* καύσω *fiunt ab Aeolicis* κλαύω, καύω, *quę ab Atticis* κλάω, κάω, *addito* υ *sunt facta: Attica verò à communibus* κλαίω, καίω, *subtracto* ι. — 1 Terminationes futuri primi Attici. 2 νέω, νεύσω, & νήσω. 3 Aeolismus. Atticismus.

Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem genitiuo plurali participiorũ eiusdem — De imperatiuo.

τυπτόντων. τυψάντων.

temporis, τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

ἐλθὶ, εὑρὶ, εἰπὶ, λαβὶ, ἰδὶ.

Secundus aoriſtus vltimam grauat, τύπε: ſed
1.2 accuuntur tres,[1] ἐλθέ, venito:[2] εὑρέ, inuenito:[3] εἰπέ,
3.4 dicito: ſic Atticè [4] λαβέ, accipito:[5] ἰδέ, videto: cùm
5 communiter dicant λάβε, ἴδε.

1 *Ab ἐλεύθω. Vide, 142.9. & Inueſtigationem thematis in verbo ἔρχο-*
2.3 *μαι.* [2] *Vide, 142.17. & Inueſtigationẽ thematis in verbo εὑρίσκω.* [3] *Vide,*
4 *137.8.* [4] *Vide Inueſtig. thematis in verbis λαγχάνω, λαμβάνω, &c. &*
5 *59.16.* [5] *Vide, 142.9. & Inueſtigationem thematis in verbo εἴδω.*

De optatiuo.

1 [1] Optatiuo Æolico non vtuntur Attici niſi in ſecunda & tertia ſingulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

1 *Dixerat, 62.1. vſitatiſſimũ eſſe apud Atticos optatiui primũ aoriſtum.*

De ſubiũctiuo.

1 Subiunctiui ſecunda &[1] tertia perſona tam barytonorum quàm circunflexorum & verborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

1 *Pro τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, Iones dicunt τύπτῃσι, ποιῇσι, τιθῇσι. Vide, 103.1.*

De indicatiuo vocis paſsiuę.

1 [1] Paſſiui ſecunda perſona pręſentis & futuri in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & præſentium à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι: [2] quem morem & in barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι, edo, φάγεσαι pro φάγῃ: & in circunflexis, καυχάομαι ῶμαι, glorior, καυχάεσαι χᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾷ. Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, ſedeo: ἐπίσταμαι, ἐπίσῃ, ſcio: δύναμαι, δύνῃ, poſſum, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. ſic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, memini.

εσαι pro ῃ. φάγεσαι.

καυχάεσαι καυχᾶσαι. ῃ pro εσαι vel ασαι.

κάθῃ. ἐπίσῃ. δύνῃ.

μέμνῃ.

Atticiſmus.

2 [2] Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, vole

volo: οἴομαι, οἴῃ, *puto:* [3] ὄψομαι, ὄψῃ, *videbo:* ἔομαι, ἔῃ, 3
& facta crasi, εἶ, *sum, es.*

βούλῃ, οἴῃ, ὄψῃ, ἔῃ.

Vide quæ de hac re copiosè diximus, 65.28. [2] *Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obseruant in omnibus ferè præsentibus & futuris vocis paßiuæ ac mediæ: quod non negat Clenardus.* [3] *Futurum primum indicatiui medij ab ὄπτομαι, video & videor.* 1.2 3

Perfectum paſſiuum à verbis in νω per σμαι faciunt Attici, μιαίνω, μεμίασμαι, *fœdo:* μολύνω, μεμόλυσμαι, *inquino.*

De perfecto paſsiuo. Atticiſmus. μεμίασμαι. μεμόλυσμαι.

Verbum μηνύω, μεμήνυμαι, vt μεμήνυκα, velut à μηνέω, *maneo.*

μεμίνηκα. μεμίνημαι.

Diſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant [1] ε in ο, hîc repetunt ε, λέγω, *dico:* λέλοχα, λέλεγμαι: κλέπτω, *furor,* κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur & κέκλαμμαι. 1

κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua conſonante, vertunt ε in α, στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι, *verto:* ſed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι, *irrigo.*

ἔστραμμαι. βέβρεγμαι.

Vt dictum est, pagina 139. versu 10. 1

Aoriſti primi paſſiui ἐῤῥώσθην, *valeo, ſum potens,* & ἐμνήσθην, *memini,* [1] aſſumpſerunt σ, cùm non ſit in præterito, ἔῤῥωμαι, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdit σ. nam præteritũ σέσωσται à σώζω, *ſeruo.* 1

De aor. 1. paſſ. ἐῤῥώσθην à ῥώω. ἐμνήσθην à μνάομαι. ἐσώθην.

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit à barytono γνόω, *noſco,* μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde ἐγνώσθην. Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην, à δυνάζω, *valeo, poßum:* ſed ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, à δυνάω, μ. δυνήσω, *poßum.*

ἠγνώσθην. ἐδυνάσθην. ἠδυνάσθην. ἐδυνήθην. ἠδυνήθην.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto: at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per ſyſtolen, ab εὕρημαι, *inuentus ſum,* & ἐπῄνημαι, *laudatus ſum.*

εὑρέθην, ab εὑρίσκω, quaſi ab εὑρέω. ἐπῃνέθην, ab ἐπαινέω.

Sic compoſita ab αἱρέω αἱρῶ, *capio,* [2] καθῃρέθην, 2

καθῃρέθην.

ἀφῃρέθην. ἠρέθην. ἐῤῥέθην, à ῥέω, ῥῶ. ῥηθείς.

destructus sum: ἀφῃρέθην, *ablatus sum*: & simplex ἠρέθην, à præteritis ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐῤῥέθην ab ἔῤῥημαι, quod & ἐῤῥήθην, *dictus sum*, vnde ῥηθείς, *dictus*.

Illa quæ verterant præterito ε in α, hîc rursus per ε scribuntur, στρέφω, *verto*: ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Notio. ἐκλίνθην. ἐκρίνθην. ἐπνύνθην.

1 *Sic apud poëtas verba in νω, quæ in præterito perdebant ν, illud interdum in hoc aoristo recipiunt: vt ἐκλίνθην & ἐκρίνθην, à κλίνω, inclino, & κρίνω, indico: in quorum tertia persona perfecti paßiui non erat ν, κέκλιται, κέκριται, vt habes, 69.5. Sic à πνύω, spiro: aoristus pr. ἐπνύνθην assumit ν,*
2 *quamuis non desinat in νω.*[2] *A thematibus καθαιρέω, destruo: ἀφαιρέω, aufero: quæ componuntur ex præpositionibus κατὰ & ἀπὸ: sed vltimæ vocales perduntur, & tenues τ & π migrant in suas aspiratas θ, φ. quare id fiat vide, 54.7 & 15.*

De Opt. passi. τυφθεῖμεν. τυφθεῖεν. τιθεῖμεν, τιθεῖεν. εἶμεν, ab εἰμί, sum.

Optatiuorum prima pluralis in ημεν patitur syncopē in omnibus verbis, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν:
1 vnde formatur[1] tertia τυφθεῖεν. consimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν. sic εἶεν, *essent*, pro εἴησαν, ab εἴημεν.

τυφθεῖτε.

1 *Atque secunda, τυφθεῖτε.*

De Subiũ. passi.

Subiunctiui secunda persona singularis diphthōgus est impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ actiuorum.

De prete. med. βέβλαβα. κεκάλυβα. κέκρυβα.

1 [1]Medium præteritum à βλάπτω, *lædo*: καλύπτω, *tego*: κρύπτω, *abscondo*, desinit in βα, βέβλαβα, &c. [1]ab antiquis in βῶ finitis, βλάβω, &c.

βέβαφα. τέταφα. ἔσκαφα. ἔβλαβον. ἐβάφην.

Sic à βάπτω, *tingo*: θάπτω, *sepelio*: σκάπτω, *fodio*:
1 præteritum in φα, βέβαφα, [1]ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. Sic aoristus secundus & futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ.

2 Verbum μίμνω, *maneo*, facit μέμονα à μένω: [2] fit enim μίμνω per pleonasmum à μένω: & solent hu

iusm

iuſmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπ͡ω, *cado*: τέκω, ἵκτω, *pario*: ῥέπω, ῥίπ͡ω, *proijcio*: ἔπω, ἵπω, *dico*.

ε in ι propter pleonaſmum.

Duo illa πέπλα & μέμελα, vnde μέμηλα, fiunt 3 à πλέω πλῶ, μελέω μελῶ, quæ Atticè grauantur, πέλω, *perficio*: μέλω, *curo*.

πέπλα. μέμελα. μέμηλα.

Illa δέδηα & κέκηα, à δαίω, *diuido, cõuiuor*: & καίω, *adoleo, vro*: vt φαίνω, [4] πέφηνα, *appareo*. 4

δέδηα. κέκηα.

Futura ſecunda media ſunt: [5] ἔδομαι, *edam*: 5 [6] πίομαι, *bibam*: [7] φάγομαι, *edam*, præter morem: cir 6.7 cunflecti enim deberent, vt τυπῦμαι.

De futuro ſec. med. ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, non ἔδῦμαι.

Abbis quæ hîc antiqua ſiue inuſitata appellantur, per interpoſitionem 1 *literæ τ facta ſunt vſitata in πτω, β & φ ante τ in π mutatis. nam ante τ illæ conſiſtere non poſſunt, vt dictum eſt, 4.15. Cæterùm deperdito τ (quod in ſolis præſentibus & imperfectis ſeruatur) non π, ſed germanæ characteriſticæ ponuntur, τ illas non impediente.* [2] *Litera quæ in huiuſmodi verbis* 2 *per pleonaſmum adijcitur, propriè collocanda erat ante ω, vt fit in τέκω, τίκ͡ω. verùm in μίμνω, πίπ͡ω, & ἵσπω, hoc non obſeruatur: quia pugnat conſonantium ſtructura, de qua pag. 4. non enim dici poteſt μίνμω, πίτπω, aut ἵπσω, vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metatheſis, ac præceſſit litera, quæ per pleonaſmum addita fuerat, cùm non poſſet ſequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonaſmus, εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio: aut, vt quibuſdam placet, talia fiunt à futuris in σω, per pleonaſmum κ: ſic γηράω, μ. γηράσω: vnde γηράσκω, ſeneſco, & ſimilia. tamen in ἀρέω, ἀρέσκω, placeo, ε non mutatur, veluti neque in ἕπομαι, ἕσπομαι, ſequor: at in hoc nonnunquam ε amittitur, σπέσθαι pro ἑσπέσθαι, ſequi: σπόμενος pro ἑσπόμενος, ſequens. In γένομαι autem & per pleonaſmum γίγνομαι, fio, quamuis γ interdum abijciatur, tamen retinetur ι, γίνομαι, non aliter quàm ſi adeſſet pleonaſmus.* [3] *Verſo ſcilicet ε in η per extenſionem poëticam.* [4] *Vide, 77.6.* 3.4 [5] *A themate ἔδω.* [6] *A πίνω: vide Inueſtigationem thematis in verbo πίνω.* 5.6 [7] *A φάγω, quod in Aoriſto ſec. & futuro ſec. mutat η in α, vt habes, 59.16.* 7

β & φ in π.

Annotatio.

Duarum literarũ pleonaſmus. εὑρίσκω.

ἕσπομαι. σπέσθαι. σπόμενος. γίγνομαι. γίνομαι.

Contractiones verborum ſuprà commemorauimus: verùm & aliter quoque fit [1] contractio, 1 προέδωκας, πρὔδωκας, *prodidiſti*: προέθηκε, πρὔθηκε, *proponebat*: πρόοπτον, πρὔπτον, *præuiſum, certum*: πρὸ ἔργου, πρὔργου. *potius*. Sic & τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum*: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ, *&* *ego*: τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον, *contrarium*:

Notãda de cõtractionibus Atticorum. προέδωκας à προδίδωμι, 106.20 προέθηκε à προτίθημι, 106.10.

τὸ ὄνομα, τοὔνομα, *nomen*: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, *pallium*: cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet.

Notio. ἐδέθην. δρᾶμα. ἀροτήρ. δεσμός.

2 [2] Perfecti passiui penultima breuis nõ semper asciscit σ, δέω, *ligo*, δέδεκα, δέδεμαι: vnde ἐδέθην, *ligatus sum*: δράω, *facio*, δέδρακα, δέδραμαι: vnde δρᾶμα, *repræsentatio, actus comœdiarum*: ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, *aro*: vnde ἀροτὴρ, *arator*: tamen ὁ δεσμὸς, *vinculum*, tanquam à δέδεσμαι.

θάτερον. τἀγαθά. θώμισυ. θοἰμάτιον. κἀμὲ. χ᾽ὡμάντις.

1 *Huiusmodi crasis habet ferè tantummodo locum in præpositione πρὸ, in articulo neutro τὸ, & τὰ, & in coniunctione καί. de πρὸ satis multa diximus, 54.30. τὸ verò sequente breui ε vel ο, contrahitur in ου: & aliquando in α, vt τὸ ἕτερον, θάτερον, alterum: sequente α contractio fit in sequentem α, vt τὰ in τἀγαθὰ pro τὰ ἀγαθὰ, bona: sequente η, crasis fit in ω, τὸ ἥμισυ, θώμισυ, dimidium: sequente ι, coalescunt ο & ι in diphthongum οι, τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον. ex καὶ, sequente ε, crasis fit in α, καὶ ἐμὲ, κἀμὲ, & me: sequente articulo ὁ, in ω, καὶ ὁ μάντις, χ᾽ὡμάντις, & vates:*
2 *sed hoc in poëtis solum occurrit.* [2] *Sic κονιάω, dealbo, opere tectorio induco, κεκονίακα, κεκονίαμαι, participium κεκονιαμένος: poëtæ tamen huic tribuunt σ, sed α priùs per syncopen abiecto, κεκονισμένος.*

κεκονιαμένος. κεκονισμένος.

ANOMALA IN MI.

De εἰμί, quod est sum.

1 PLurima fiunt ab ἕω, [1] quod vario spiritu varia significat. Verbum substantiuum εἰμὶ fit ab ἕω, pro ὑπάρχω, hoc est sum: reduplicationem non habet: penultima non η ex ε, ne idem sit cum ἠμὶ, *dico*, sed additur ι, vt penultima sit longa, &
2 [2] acuitur vltima, cùm dicendum foret εἶμι: nam disyllaba penultimam circunflectunt, vt γνῶμι, *nosco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*.

Aanotatio.

Indicatiuus.

3.4 Indicatiui præsens, S. [3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐστί. D. ἐστὸν,
5
6.7 ἐστόν. P. [6] ἐσμὲν, ἐστὲ, [7] εἰσί.

8.9 Imperfectum, S. [8] ἦν, ἦς, [9] ἦν. D. [10] ἦτον, ἤτην.
10
11 P. ἦμεν, ἦτε, [11] ἦσαν.

θα additio Aeolica

12 [12] Personis in ς Æoles addunt θα, ἦσθα, *eras*:
13 [13] ἔφησθα, *dicebas, vel dixisti*: [14] εἴπῃσθα, *dixeris*.
14

[15] Plus

[11]Plus q̃ perfectum passiuum, ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c. 11
Futurum, ἔσομαι (vt τύψομαι) [16]ἔσῃ, [17]ἔσεται, 16 17
& syncope ἔσται.

Imperatiui præsens, S. ἴσθι vel [18]ἔσο, ἔστω. D. ἔστον, ἔστων. P. ἔστε, ἔστωσαν. Inuenitur ἤτω pro ἔστω, à barytono ἔω, ἔε, ἐέτω, & crasi duorũ εε in η, dicitur ἤτω. 18 Imperatiuus.

Optatiui præsens, S. εἴην, εἴης, εἴη. D. εἴητον, εἰήτην. P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de qua syncope [19]suprà dictum est. Optatiuus. 19

Futurum ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.

Subiunctiui præsens, S. ἐάν [20]ὦ, ᾖς, ᾖ. D. ἦτον, ἦτον. P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. 20 Subiunctiuus.

[21]Infinitiui præsens εἶναι. Futurum ἔσεσθαι. 21 Infinitiuus.

Participij præsens, [22]ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα οὔσης, τὸ ὂν ὄντος. 22 Participia.

Futurum ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Spiritu tenui, est sum, & vado: spiritu autem aspero, est mitto, concupisco, sedeo, & induo. [2] *Id factum est, vt accentu saltem differret ab* εἶμι, *eo. præterea quia est è dictionum encliticarum numero, quæ in vltima habent accentum: sic* φημὶ *siue* ἠμὶ, *dico.* [3] *Doricè* ἐμμί. [4] *Et* εἶς *accentu acuto. atq;* εἶς *quidem est encliticum:* εἶ *verò minimè. Poëtæ autem pro* ἐστὶ *sæpe dicunt* ἐντί. [5] *Doricè* ἐντί. [6] *Poëticè* εἰμὲν, *& Doricè* εἰμές. [7] *Ionicè* ἔασι, *& poëticè* ἐντί: *qua voce etiam vtuntur pro* ἐστί. [8] *Ionicè* ἔα, *& poëticè* ἦα, ἔην, ἔον *&* ἔσκον. *Atticè verò* ἦ, *per crasim ex Ionico* ἔα. [9] *Doricè* ἦς: *poëticè* ἔην, ἦεν *&* ἦν: *& Ionicè* ἔσκε. [10] *Et per pleonasmum* σ, ἦσθα, ἦστην. [11] *Et per systolen* ἔσαν. [12] *Vide Inuestigationem thematis in verbo* οἶδα. [13] *Pro* ἔφης. *Est verò imperfectum, vel aoristus secundus à* φημὶ, *dico: vt paulò pòst dicetur in hoc ipso tractatu, in verbo* φημί. [14] *Pro* εἴπῃς, *neglecto ι subscripto. Est autem aoristus secundus subiunctiui, ab* ἔπω, *dico: quod habet augmentum per ι, atque illud seruat in aoristo secundo per omnes modos, vt dictũ est, 137.1 & 8.* [15] *Quibusdam magis placet vt sit imperfectum medium, vt* ἥμην *ab* ἧμαι, *sedeo: de quo infrà in hoc ipso tractatu.* [16] *Poëticè* ἔσσῃ: *Ionicè* ἔσεαι *& apud poëtas* ἔσσεαι. [17] *Poëticè* ἔσσεται, *& Doricè* ἐσεῖται *vel* ἐσσεῖται. [18] *Apud poëtas* ἔσσο. [19] *Pag. 146. versu 16. Syncopantur etiam prima & secunda,* εἶμεν, εἶτε. [20] *Et Ionicè* ἔω, ἔῃς, ἔῃ, *&c. ac pro tertia persona* ἦ *vel* ἔῃ *ipsi Iones dicunt* ἦσι *vel* ἔῃσι *vide, 103.1. Quidam huic subiunctiuo tribuunt aoristum primum medij* ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, *&c.* [21] *Doricè* ἦμεν. *Recipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum est in infinitiuo actiuo barytonorum:*

Margin: 1 ἴω. 2 ἴω. Nouo de encliticis. 3.4 ἐμμί. εἶς, εἶ, ἐστί. 5.6 ἐντί. εἰμέν: εἰμές. 7.8 ἔασι ἐντί. ἔα, ἦα, ἔην, ἔον, ἔσκον, ἦ. 9 ἦς: ἔην, ἦεν, ἦν: ἔσκε. 10 ἦσθα, ἦστην. 11 ἔσαν. ἔφης. ἔσαν. 12 οἶδα. 13 εἴπῃς. 14 15 16 ἔσσῃ: ἔσεαι: ἔσσεαι. 17 ἔσσεται: ἐσσεῖται. 18 ἔσσο. εἶμεν: εἶτε. 19 ἔω, ἔῃς, ἔῃ. 20 ἦσι, ἔῃσι. 21 ἔσωμαι. ἦμεν.

ἴμεναι, ἴμμεναι, ἴμεν. ἰών. — nempe ἴμεναι vel ἴμμεναι, & ἴμεν: ex quo per ecthlipsin factum est Doricum ἦμεν: Ionicè ἰών, ἰόντος, &c.

De εἶμι, quod est eo. — 1 Εἶμι δ' πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde εἰῶ, εἶμι, hoc est eo, vel ibo: nam futurum εἴσω, non est in vsu.

2 Indicatiui præsens, S. εἶμι, εἷς, vel εἶ (vnde ἄπει abis vel abibis) εἶσι. D. ἶτον, ἶτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι, & Ionicè, ἴασι: προσίασι, adeunt: εἰσίασι, ingrediuntur.

(ἄπει, ab ἄπειμι. προσίασι à πρόσειμι. εἰσίασι ab εἴσειμι.)

Imperfect. S. εἶν, εἷς, εἶ. D. ἶτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plus quàm perfectum εἴκειν, & Atticè ᾔκειν.

(ᾔκειν.)

A perfecto medio εἶα fit ἦα, & solutione ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε.

(ἤϊα.)

Plus quàm perfectum, ᾔειν: tertia pluralis, ᾔεσαν, & ᾔεσαν: ἀνῄεσαν, redierant: ἐξῄεσαν, exiuerant.

(ᾔεσαν. ἀνῄεσαν ab ἄνειμι. ἐξῄεσαν ab ἔξειμι.)

Ab aoristo pr. εἶσα, fit εἶσαν & inde ᾖσαν & ᾔϊσαν.

(εἶσαν, ᾖσαν, ᾔϊσαν.)

3 Aoristus secundus, ἶον, ἶες, ἶε, &c. ab εἴω.

Participium, ἰών. alij tria dicunt præsentia acuta, ἰών, iens: κιών, vadens: & ἐών, existens, pro ὤν, ab εἰμὶ, sum.

(ἰών. κιών, à κίω. ἐών.)

Imperatiuus, S. ἴθι, ἴτω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab ἔω. Imperatiuus, ἔξει, crasi εἶ, ἔξει, exi: δίει, progedere. Infinitiuus, ἰέναι: etiam εἶναι, vnde ἀπεῖναι, abire: παρεῖναι, accedere: per metathesim ab ἰέναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, abire: μετιέναι, aggredi: προσιέναι, adire: ab ἴημι, quod fit ab ἰέω, eo.

(ἔξει ab ἔξειμι. δίει, à δίειμι. ἀπεῖναι, ab ἄπειμι. παρεῖναι à πάρειμι. ἀπιέναι. μετιέναι. προσιέναι.)

1 Et subtracto ε, ἰῶ, ἶμι. Dicitur etiam per reduplicationem ἵημι: vnde imperfectum, vel potius aoristus secundus ἦν; atque huius compositum sæpe obuium παρῆν, aduenieban, prætereibam: hine etiam infinitiuis ἰέναι, atque præsens medium, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται: imperfectum ἱέμην, ἵεσο, ἵετο: imperatiuus ἵεσο, ἱέσθω: participium ἱέμενος. cætera vsus neglexit. 2 Aeolicè εἶσθα.
3 Huic optatiuus, ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, &c. venirem, tenderem, atque subiunctiuus,

(ἵημι. ἦν. παρῆν. ἰέναι. ἵεμαι. ἱέμην. ἵεσο. ἱέσθω. ἴοιμι. ἴω)

ἴω

ἵωμι, venero, venerit: vnde ἐπεξίω, ἐπεξίης, & Aeolicè ἐπεξίωσθα, eruperis, ab ἐπέξειμι, erumpo, adorior, aggredior. ἐπεξίωσθα

Ἵημι δ' πέμπω, hoc est, mitto, fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam coniugandum vt τίθημι. Futurum, ἥσω. Actiui indicatiui præsens, S. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵετον, ἵετον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ionicè ἱέασι, vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, &c. Imperfectum, ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum, εἷκα, Bœotorum more pro ἧκα, à futuro ἥσω, vnde εἱκὼς, *qui misit:* ἀφεικὼς, *qui dimisit:* ἀφεικέναι, *dimisisse.*

De ἵημι quod est mitto.

ἱεῖσι, ἱᾶσι. 1 ἐνιᾶσι, ab ἐνίημι. εἷκα. ἀφεικὼς & ἀφεικέναι, ab ἀφίημι.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c. pro ἧσα, futuri consonantem non seruat: sic ἀφῆκα, *dimisi:* παρῆκα, *reliqui:* & ἀνηκάμην aoristus medius, *reliqui & relictus sum.*

ἧκα. ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην.

Aoristus secūdus, S. ἥν, ἧς, ἧ. D. ἧτον, ἥτην. P. ἧμεν, ἧτε. ἧσαν: vnde πρόεσαν, *præmiserunt:* mutat penultimam, vt ἔθην & ἔδων.

πρόεσαν à προίημι. Pag'n. 107. vers 3.

Imperatiui præsens, ἵεθι, ἱέτω, &c. Aoristus secundus, ἕς, ἕτω, vt θές: vnde composita, πρόες, *præmitte:* ἄφες, *dimitte:* κάθες, *summitte.*

πρόες. ἄφες. κάθες.

Optatiui præsens, ἱείην. Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ. [1] Infinitiui, ἱέναι. Participij, ἱείς: omnia vt τίθημι. [2] Aoristus secund. optatiui, εἵην. Subiunctiui, ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ: & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ: [3] deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ: vnde [3] ἀφείω, *dimisero.* [4] Infinitiui, εἷναι, penultima diphthongo, vt θεῖναι: vnde composita ἀφεῖναι, *dimittere:* καθεῖναι, *summittere.* [4] ἀφείω. ἀφεῖναι. καθεῖναι.

Participium, εἷς, ἕντος: [5] ἀφεὶς, *qui dimisit:* καθεὶς, *qui summisit,* &c. [5] ἀφείς. καθείς.

Passiui præsens, ἵεμαι. Imperfectum, ἱέμην: omnia vt τίθεμαι. Perfectum, εἷμαι, per ει, vt τέθειμαι:

ἀφεῖνται. ἀνεῖνται. ἀφέωκα.

tertia pluralis, εἷνται, *missi sunt*: ἀφεῖνται, *dimissi sunt*: ἀνεῖνται, *remissi sunt*: pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo subiunctiuam, & interponendo ω.

Pagina 108. ver. 23. ἀφείθην. ἀφέθην. ἀνεικάμην. προσεικάμην.

Aoristus primus, ἕθην, à tertia perfecti εἷται, corripiendo penultimam, vt ἐτέθην: dicimus tamen εἵθην, ἀφείθην, quod & ἀφέθην, *dimissus sum.* Medius aoristus I. ἡκάμην: ἀνηκάμην, *remisi, & remissus sum*: προσηκάμην, *admisi, & admissus sũ*, &c.

6 Aoristi secũdi indicatiuus, ἕμην, [6] ἕσο & ἕο & οὗ, ἕτο.

κάθου. πρόου. πρόσ.

Imperatiuus, [6] ἕσο & ἕο & οὗ: vnde κάθου, *submittito, & or*: πρόσου, *admittito, & or*: πρόου, *præmittito, & or.* Optatiuus, εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunctiuus, ἐὰν ὦμαι. Infinitiuus, ἕσθαι. Participium, ἕμενος.

ἧκαναι: ἧκαι. ἐφεῖναι: ἧκαναι. ἧκαι: μεθῆκαι. ὑφείς. ἕσο, commu. ἕο, Ionicè. οὗ, Atticè.

1. 2 *Hoc fit per crasim Atticam.* [2] *Atticè & Doricè ἱέμεναι: Ionicè ἱέμεν.* 3. 4 [3] *Hoc fit per pleonasmum ι. sic ἐφέω, immisero.* [4] *Atticè & Doricè ἕμεναι: 5 Ionicè ἕμεν: vnde μεθέμεν, dimisisse, à μεθίημι.* [5] *Sic ὑφείς, submittens, vel 6 qui submisit, ab ὑφίημι.* [6] *Communiter quidem ἕσο: Ionicè verò ἕο: & contractione Atticà οὗ. idem iudicato de imperatiuo ἕσο, ἕο, οὗ. Vide, 66. 2.*

De ἵημι, quod est concupisco.

1 Ἵημι δ' ἐπιθυμῶ, cõcupisco, vsitatum est in passiuo præsenti, ἵεμαι, ἵεσαι, vt ἵεμαι: & imperfecto, ἱέμην: à quo compositum ἐφίεμαι, *desydero*: & ἐφιέμην, *desyderabam.*

ἐφίεμαι. ἐφιέμην.

ἵεμαι, concupisco, quî differat ab ἵεμαι, mittor.

1 *Voce non differt à passiuo superioris ἵημι, quod est, mitto: sed significatione ab eo discernitur, atque constructione: nam hoc, infinitiuum vel genitiuum postulat: illud verò verborum passiuorum constructionem recipit, nempe genitiuum cum præpositione ἀπὸ vel ὑπὸ.*

De ἧμαι, quod est sedeo.

1 Ἧμαι & κάθημαι, sedeo, fiunt ab ἕω, [1] ἑέω, ἕημι,
2 ἕεμαι, crasis ἧμαι, ἧσαι, [2] ἧται. D. ἥμεθον, ἦσθον, ἦσθον.
3 P. ἥμεθα ἦσθε, ἧνται. sic κάθημαι, [3] κάθησαι, &c.

κάθημαι.

4 [4] Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperatiuus, ἧσο, ἥσθω: κάθησο, καθήσθω. Etiã κάθου, sede, à κάθησο, Ionicè κάθηο, & systole κάθεο, crasi κάθου.

κάθου.

Pro

Pro ἱέω, ἵημι, ἵεμαι per reduplicationem Ionicam. Iones enim per ε, non per ι reduplicant. Porro in ἕεμαι, crasi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ει, ne coincidat cum εἷμαι, missus sum, perfecto passiuo verbi ἵημι. 1

[2] Ionicè ἕαται, & ectasi poëticà εἵαται: sic tertia plur. imperfecti ἧντο, Ionicè ἕατο, & poëticè εἵατο vel ἥατο: vnde καθήατο: sedebant. Vide, 70.16. 2

[3] Pro κάθησαι dicitur etiam κάθῃ, vt habes, 144.29. [4] Tertiam personam ἐκάθητο Demosthenes sæpenumero effert sine augmento, καθῆτο, sedebat, penultima circunflexa. 3.4

Infinitiuus ἧσθαι, καθῆσθαι: participium ἥμενος, καθήμενος.

Ionica reduplicatio per ι. ἧμαι. ἕαται. εἵαται. ἕατο. εἵατο. ἥατο. καθήατο. καθῆτο. Appendix.

Κεῖμαι, *iaceo*, à κέω, [1] κεέω, κέημι, κέεμαι, & crasi κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Imperfectum, ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Futurum medium, κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. 1

Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: *recumbo, adiaceo, dispono r.*

De κεῖμαι, quod est iaceo. ἀνάκειμαι. ἐπίκειμαι. διάκειμαι.

[1] In κεέω siue κέημι à κέω, ε reduplicatio Ionica non ponitur in principio, sed in medio, nempe post primam consonantem κ. sic ὀνίνημι in secunda syllaba reduplicationem habere diximus, 110.6. 1

[1] Ἴσημι, cognosco, ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴσησι: tertia pluralis, ἴσασι, [2] accentu in antepenultima, vt participium ἰσὰς, ἰσάντος, τοῖς ἰσᾶσι, non ἰσὰς, ἰσάντος, ἰσᾶσι: non enim seruat legem verborum in μι, quæ exigit ἰσὰς acutum. 1 2

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση: tertia pluralis, ἴσασαν, syncope [3] ἴσαν. 3

Imperat. S. ἴσαθι, ἰσάτω. D. ἴσατον, ἰσάτων. P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Syncope ἴσθι, ἴστω: ἴστον, ἴστων: ἴστε, ἴστωσαν vel [4] ἴστων. sic in præsenti, ἴσαμεν, ἴσμεν: ἴσατε, ἴστε. 4

Passiuum, ἴσαμαι, [5] vnde ἴσταμαι: compositum, [5] ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται, *scio*. Imperfectum, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, Ionicè ἐπίστεαο, crasi ἐπίστω, ἐπίστατο. Futurum, [6] ἐπιστήσομαι. 6

De ἴσημι quod est cognosco. ἴσασι. ἴσαν. ἴσαν. ἴσθι, &c. ἴσμεν, ἴστε.

Doricè ἴσαμι. [2] Sic ἄεισι, flant, pro ἀεῖσι, ab ἄημι, spiro. [3] Sumitur etiam ἴσαν pro ἐπορεύοντο, ibant, ab εἶμι, de quo suprà, 150.8. [4] Vide, 72.30. [5] Per pleonasmum scilicet litera τ. [6] Coincidit cum futuro medio verbi ἐφίστημι, quod componitur ex ἐπὶ & ἵστημι: huius futur. actiuum στήσω, medium στήσομαι, compositum ἐπιστήσομαι, superstitam. 1.2 3.4 5.6

ἴσαμι. ἄεισι. ἐπιστήσομαι.

De φημὶ, quod est dico.
φασί.
φᾶσι.

Φημὶ, dico, à φάω. S. φημὶ, φὴς, per ῃ diphthon-
1.2 gum, [1] φησί. D. φατὸν, φατόν. P. φαμὲν, φατὲ, [2] φασί, acu-
3 ta vltima, [3] licet participium sit φὰς, φάντος, τοῖς φᾶ-
σι, per ᾶ circunflexum.

4 Imperfectum [4] ἔφην, vt ἵστην. Aorist. pri. ἔφησα,
4 ex futuro φήσω. Aorist. sec. [4] ἔφην, in singulari simi-

Annotatio.

lis est imperfecto: quod fit quoties non est redu-
plicatio, τλῆμι, ἔτλην, tolero: γνῶμι, ἔγνων, nosco. In
5 duali autẽ, ἔφητον, ἐφήτην: & plurali, ἔφημεν, ἔφητε, [5] ἔ-
φησαν: seruatur longa penultima, quam imperfe-
5 ctum corripit, ἔφατον, ἐφάτην: ἔφαμεν, ἔφατε, [5] ἔφασαν.

φάναι. φᾶναι.

Infinitiuus φάναι acutũ ά, vt ἱστάναι. nam φᾶναι, *apparuiße*, per ᾶ circũflexum, est aoristus primus à φαίνω, *appareo*.

Medius aoristus secundus, ἐφάμην, ἔφασο, &c.

φατί φαντί.
φῆν. ἦν.
ἔφαν.
Appendix.

1.2 *Doricè φατί.* [2] *Doricè φατί, vel φαντί.* [3] *Vide, 105.27.* [4] *Et sine augmento*
3.4 *φῆν, φῆς, φῆ: & per aphæresim ἦν, ἦς, ἦ.* [5] *Et syncope ἔφαν, dicebãt, vel dixerunt.*
5 *Optatiuus tam in præsenti quàm in aoristo sec. φαίην, φαίης, φαίη, &c. Subiunctiuus φῶ, φῇς, φῇ, &c.*

Annotatiunculæ in verba in μι.
ἵστη.
πίμπλη à πίμπλημι.

Ἵστη pro ἵσταθι, *siste*: quandoque imperatiuus verborum in μι fit à tertia imperfecti, ἐπίμπλη, *implebat*: πίμπλη, *imple*.

Ionica reduplicatio.
θνῆμι.
τεθνᾶσι.

τέθνημι, *morior*, reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, vt ἱστᾶσι.

τέτλημι.
τλῆμι.

Imperatiuus est τέθναθι. Optatiuus, τεθναίην. Infinitiuus, τεθνάναι. Sic τέτλημι, *tolero*: τέτλαθι, *tolera*: τετλαίην, *tolerarem*: quod & τλῆμι, à τλάω.

ἕστημι pro ἵστημι
ἀφεσταίην.
ἀφεστάναι.

1 ἕστημι quoque per ε reduplicatum, [1] vnde ἕσταμεν, ἑστᾶσι: & optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην, *desisterem*.
2 Infinitiuus, ἑστάναι, [2] ἀφεστάναι, *desistere*, *insistere*, penultima per ά acutum.

ἕστασαν.
ἀφεστάμεν.

1.2 *Sic ἕστασαν pro ἵστασαν, sistebant.* [2] *Et Ionicè ἀφεστάμεν. Odyß. α.*

Inn

INVESTIGATIO THEMATIS.

VLTRA imperfectum non con- 1 Verba quæ vltra imperfectū nō coniugātur.
iugantur finita in [2] άνω, [3] είνω, 3.2
[4] είω, άθω, έθω, ύθω, [5] ξω, [6] σκω, χθω, λθω, 4.5
νθω: & alia item plurima vel hoc 6
vel illo tempore carent. Sed quia variant crebrò eiusdem verbi themata, vt κύω, κυέω, concipio, [7] οἴομαι, οἰέομαι, puto: [7] θνήσκω, θείνω, θνέω, 7.7
θνάω, τέθνημι, morior: aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt [7] φέρω, οἴω, 7
ἐνέγκω, ἐνέχω, fero: ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vsu habetur, non tria reliqua: tamen futurum οἴσω ab οἴω. Aori- οἴω.
sti ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum medium ἤνεγκα. ἤνεγκον.
Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. quæ ve- ἐνέχω.
rò themata versentur in vsu, docebit lectio.

Rarum apud Græcos verbum est, quod omnibus suis temporibus abso- 1 Notio.
lutum non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutuando. [2] *Vnde ve-* 2
rò finita in άνω mutuentur tempora, videbis in sequentibus in verbo αἰσθά- άνω.
νομαι, & in λαγχάνω. [3] *Hoc quidem verum est in hyperdisyllabis in είνω, vt* 3 είνω.
φαείνω, luceo: at disyllaborū, quæ septē tātùm apud Græcos inueniuntur, tria
quidē βείνω, vim infero: είνω, tego: & σείνομαι, lædo, vltra imperfectū non cō-
iugātur: reliqua verò quatuor, θείνω, percutio: κτείνω, occido: στείνω, arcto: τεί-
νω, tēdo, formant futurū in νῶ, & præteritū in ακα, passiuum in αμαι, me-
diū in ονα. [4] *Verba in έω ferè omnia ducuntur vel à præsenti vel à futuro* 4 είω.
aliorū verborum: de quibus vide in verbo γαμέω: atque hæc quidem vltra
imperfectum non coniugantur, sed sua tempora à primitiuis mutuantur.
quæ autem ab alijs verbis non deriuantur, ea in alijs quoque temporibus
coniugantur, vt κλείω, laudo, μ. κλείσω, π. κέκλεικα: sic σείω, quatio, μ. σείσω,
π. σέσεικα. [5] *Finita in ξω barytona, facta sunt Atticè à circunflexis. Vide,* 5 ξω.
143.18. atq; hunc tractatum in verbo αὔξω. Idem indicato de finitis in ψω, ψω.
ac breuiter de omnibus barytonis, quæ à circunflexis facta sunt, de quibus Barytona facta à circunflexis.
in locis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur: sed sumunt
alia tempora à circunflexis, vnde ducta sunt. [6] *De finitis in σκω vide in* 6 σκω.
verbo ἀρέσκω, & 93.26. atque 147.20.

Appendix de quibusdam aliis verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

ἴβω, ύω, ύω.

μαρμαίρω & δάκνω cum similibus.

A futuris & præteritis ducta.

Mutantia ε in ι ob pleonasmū.

Multa in ίνω.

A Clenardo enumeratis adde finita in ἴβω, ύω, atque polysyllaba in ύω, quę formant ex se verba in μι: de quibus vide in verbis ἄγνυμι, ἀμφιέννυμαι, δείκνύω, ὀμνύω, ῥηγνύω, ῥωννύω, σβεννύω. Adde quoq; verba quintæ coniugationis habentia primā syllabā ex reduplicatione desinentē in liquidam, vt μαρμαίρω, rutilo: & quæ ante ω habent mutam cū liquida, vt δάκνω, mordeo: de quo suo loco. & quæ à futuro fiunt grauitona: de quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis, vt φρίττω, horreo, π. πέφρικα, vnde πεφρίκω, ξ, ει, horresco: de his videbis nonnihil in verbo κέκραγα. & quæ per pleonasmum facta, mutarunt ε in ι, vt τίκω, τίκτω, pario: de quibus, 146. 32. hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt τίκτω à τέκω, μ. τέξω, &c. & complura in
7 *ίνω: de quibus in verbo φθίνω.* 7 *Vide in verbis οἴομαι, θνήσκω, φέρω.*

A

ἄγω. ἀγήοχα. ἤγαγον.

1 Ἄγω, *duco*. Fut. ἄξω. Præt. ἦχα, & [1] Atticè ἀγήοχα,
2 pleonasmo ἀγήοχα. Aorist. secūdus ἦγον, & [2] pleonasmo syllabæ γα, ἤγαγον: vnde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν. Particip. ἀγαγών. Imperatiuus autē

ἄξε, ἄξετε. Futurum pro præsenti.

3 ἄξε, ἄξετε, *duc, ducite*, præsentis est temporis.[3] Nam quorundam futura pro præsenti vsurpantur, vt ab ἄγω, *duco*: δύω, *ingredior*: οἴω, *fero*: ὄρω, *attollo, con-*

ἄξω. δύσω. οἴσω. ὄρσω.

4 *cito*, futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [4] Æolicè pro ὀ-
5 ρσ, [5] & vsque ad imperfectum solùm coniugantur. itaq; δύσω, imperfectum, ἔδυσον, imperfectum

ἐδυσόμην. οἶσε, οἰσέτω.

6 med. ἐδυσόμην. οἴσω, imperfec. [6] οἶσον. Imperatiuus, οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, passiuum, ὄρσομαι. Imperfectum,

Ionismus. ὤρσεο. ὄρσεο.

7 ὠρσόμην, ὤρσου, & [7] Ionicè ὤρσεο: & imperatiuus ὄρσεο. Sic ἄξω. Imperat. ἄξε, ἀξέτω.

ἄγνυμι ab ἄγω. Augmentum η resoluitur in εα.

Ἄγνυμι, *frango*. Præteritum medium ἦγα sumit
8 ab ἄγω, & ἔαγα pro ἦγα, [8] solutione η in εα. Aoristus primus ἦξα & ἔαξα. Aoristus secundus pass. ἤγην & ἐάγην. Sic in composito, κατέαγα, *fractus sum*: κατέαξα, *fregi*: κατεάγην, *fractus sum*.

Annotatio de finitis in γνύω & γνυμι.

Desinentium in γνύω aut γνυμι tempora formabis à finitis in γω, ἄγνυμι tanquam ἄγω: sic ζεύγνυμι, *iungo*: μιγνύω, *misceo*: ὀμοργνύω, *abstergo*: πηγνύω

γνύω, *figo:* ῥηγνύω, *rumpo.*

Ἅδω, *placeo.* Præteritum med. ἧδα, [8] & ſolutio- 8 ἅδω.
ne ἕαδα. Participium, ἑαδὼς, [9] vt ἑάγην pro ἥγην, 9 Solutio η in εα.
fractus ſum: [10] ἑάλων pro ἥλων, *captus ſum*, & ſimilia. 10

Αἰσθάνομαι, *ſentio.* Fut. med. αἰσθήσομαι. Præteri- αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι.
tum paſs. ᾔσθημαι. Infinitiuus, ᾐσθῆσθαι. Aoriſtus
ſecundus medius, ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

[11] Ex άνω & άνομαι deduces tempora, vt ex έω 11 Annotatio de finitis in άνω
& έομαι, ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω, *pecco:* ſic ἀπεχθάνο- & άνομαι.
μαι, *ſum odio:* αὐξάνω, *creſco:* βλαστάνω, *germino:* κα-
ταδαρθάνω, *dormio:* vt ἀπεχθέομαι, αὐξέω, &c.

Ἁλίσκομαι, *capior.* Futurum, ἁλώσομαι. Præteri- ἁλίσκομαι ab ἁλόω & ἅλωμι.
tum, ἥλωκα & ἑάλωκα: paſſiuum, ἑάλωμαι: vnde ver
balia, ἅλωσις, *captiuitas:* ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἁλόω.
Aoriſtus ſecundus, ἥλων, ἑάλων. Infinitiuus, ἁλῶναι.
Participiũ, ἁλοὺς, ἁλόντος, ab ἅλωμι: quæ ſunt omnia Vox actiua ſignificationis paſsiuæ.
vocis actiuæ, ſed ſignificationis paſſiuæ: id quod
frequentiſſimum eſt in compoſitis verbi ἵστημι, vt
[12] καθεστῶτα, conſtituta. 12 καθεστῶτα.

Compoſitum ἀναλίσκω, *conſumo*, [13] valde variat 13 ἀναλίσκω. Augmẽtorum in quibuſdam compoſitis varietas.
in augmento præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, *con
ſumpſi*, ſine augmento, & ἀνάλωται, *conſumptus eſt:*
etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἀνήλωται, ἠνάλωται. Atque
hæc incrementorum diuerſitas in multis prętereà contingit. Ἐγγυάομαι, *deſpondeo, promitto.* Imper ἐγγυάομαι.
fectum, [14] ἠγγυᾶτο. Perfec. [15] ἐγγεγύηκε. Ἐγχυράζομαι, 14 15 ἐγχυράζομαι.
oppignero. Perfec. [16] ἐγκεχυρασμένον & ἠνεχυρασμένον, 16.
quod tamen fieri poſſit ab ἐνεχυράζομαι: vtrunque 17 ἐνεχυράζομαι.
enim inuenitur. Ἐγγυάω, *do fidẽ*, [17] ἐνεγγύησε, ἐνεγγυη- ἐγγυάω.
σάμην, ἠγγύησε: ſed [18] ἐγγυᾶτο & [19] παρεγγύησε, *fide- 18 19 παρεγγύησε.
iuſsit, ſpopondit*, ſine augmento. Βλακεύομαι, *torpeo*, βλακεύομαι.

Composita à λέγω. συλλέγω. διαιτέω.

20 [20] ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι, *torpore dissolutus sum.*
21 Et composita à λέγω, [21] per λε aut ἡ, συνειλεγμένοι &
22 συλλελεγμένοι, *collecti.* Διαιτέω, *iudico vt arbiter,* [22] δεδιῃτημένος, vt ἠνώχλησε, *turbauit,* per duplex augmē-
23 tum. Ἀμπέχομαι, [23] ἠμπεχόμην, *circundo.* [24] Ἠνέχετο,
24 *sustinuit:* & ἠνείχετο, *sustinebat.* Παροινέω, *debacchor,*
25 [25] πεπαρῴνηται, *debacchatum est.* [26] Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδή-
26 μηκα, *peregrinor.* Ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα, *peiero.* Ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα, *præsum.* Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα & ἠμπόλησε, *lucror.*
20 [20] Κλάομαι, κέκτημαι & ἔκτημαι, *possideo:* & plurima item alia generales canones augmenti non exactè seruauerunt: de quibus copiosè Budæus in Commentarijs linguæ Græcæ.

ἀντέχομαι. ἀνέχομαι. παροινέω. ἐπιδημέω. ἐπιορκέω. ἐπιστατέω. ἐμπολέω. κτάομαι.

ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμαι ab ἀμφιέω.

Annotatio de finitis in ννύω & ννυμι.

Ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμαι, *induo.* Fut. ἀμφιέσω. Præt.
27 pas. [27] ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. siquidē νύω & νυμι ha-
28 benda sunt vt ω, [28] quæcunque præcedat vocalis: ζωννύω, *cingo:* κεραννύω, *misceo:* κορεννύω, *saturo:* πεταννύω, *extendo:* ῥώννυμι, *valeo:* στρώννυμι, *sterno:* στορεννύω, *sopio:* χωννύω, *obruo aggere:* tanquam ζώω, &c.

ἀνοίγω. Vide, 140. 3.

Ἀνοίγω, *aperio.* Fut. ἀνοίξω. Aorist. prim. Atticè ἀνέῳξα. Præterit. med. ἀνέῳγα. Præterit. pass. ἀνέῳγμαι. Partic. ἀνεῳγμένος. Aorist. prim. pas. ἀνεῴχθην.

ἀπολλύω & ἀπόλλυμι ab ἀπόλλω & ἀπολέω. vide, 137. 19.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, *perdo, destruo.* Fut. ἀπολῶ. Præ. med. Atticum ἀπόλωλα, ab ἀπόλλω. Fut. ἀπολέσω. Præt. ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

ἀπέσκληκα ab ἀποσκλάω. ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

Ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκώς, ἀπεσκληκέναι, perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλάω, *tabesco, pereo.* Optatiuus ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

ἀρέσκω ab ἀρέω. Annotatio de finitis in σκω & σκομαι.

29 Ἀρέσκω, *placeo.* Fut. ἀρέσω ab ἀρέω: [29] nam σκω & σκομαι tanquam ω & ομαι, βρώσκω, *comedo:* γηράσκω, *senesco:* ἱλάσκομαι, *placo:* vt βρώω, γηράω, ἱλάομαι.

ἀύξω

[30] Αὔξω, *augeo*. Fut. αὐξήσω ab αὐξέω. [31] Innumera barytona facta sunt à circunflexis, [32] temporáque fiũt à circunflexis, ἀλέξω, *arceo, iuuo*: ἄχθομαι, *tristor*: βούλομαι, *volo*: θέλω, *volo*: [33] μάχομαι, *pugno*: μέλομαι, *curo*: μθύω, *maneo*: οἴχομαι, *discedo, pereo*: οἴομαι, *puto*: ὀφείλω, *debeo*: tanquam ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, &c.

30 αὔξω ab αὐξέω. 31 Barytona à circunflexis. 32 33

Ἀπόχρη, *sufficit*. Imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aorist. pri. ἀπέχρησε *ab* ἀποχρέω: vide χρή.

ἀπόχρη ab ἀποχρέω.

Ἀφίει, *dimittebat*, imperfectum à circunflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, *dimitto*: vt εἴθει pro εἴθη, pag. 106. versu 8. Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφείθη ab [34] ἀφείθη, *dimissus est*.

ἀφίω. ἀφίει. ἀφιέω. 34

Ἄφυκτος, *ineuitabilis*, à φεύγω, *fugio*: tertia persona præteriti passi. πέφυκται: verbale, φυκτὸς, vnde ἄφυκτος, & ablata præpositiua, ἄφυκτος, vt τέτυκται, *paratus & structus est*, pro τέτυκται, à τεύχω, *paro, fabrico*.

ἄφυκτος. τέτυκται.

In recensendis verbis, quorum themata sunt inuentu difficilia, quanuis alphabeti ordinem ferè semper sequatur Clenardus: interdum tamen non sine magno iudicio, neglecta seriei alphabeticæ ratione, multa eiusdem formæ in eundem locum congerit, ne de eisdem sæpius præcipere cogatur: interdum verò alia atque alia ratione alphabeti ordinem immutat: eum itaque contra eius mentem inuertere, nefas esse iudicauimus: præsertim cùm ex Indicibus huic operi affixis nihil non sit inuentu facillimum.

De tractatus huius ordine admonitio.

1 *Vide, 139.16.* [2] *Sic ab ἄχω, mœrore afficio, aorist. sec. ἦχον, & pleonasmo syllabæ κα, ἤκαχον. Vide quoque, 142.8.* [3] *Sic à βῦμι, eo, μ. βύσω: vnde præsens, βύσω: paß. βύζομαι. Imperfectum, ἐβυσόμην, ἐβύσω, ἐβύσετο: compositum ex ἀπὸ, ἀπεβύσετο, abijt. Iliad. α. Item δοιάζω vel δοάζω, delibero, μ. δοάσω: præsens, δοάσω: paß. δοάζομαι: imperfectum, ἐδοασόμην, ἐδοάζου, ἐδοάσετο: & poëticè δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ.* [4] *Nam Aeoles fut. primum quintæ coniug. per σω efferunt, seruata præsentis characteristica & retracto accentu. Vide, 50.26 & 30.* [5] *Dicimus tamen in aoristo primo ὦρσα, concitaui, non quidem à præsenti ὄρσω, sed habentes rationem futuri Aeolici.* [6] *Pro ὦσορ: nam augmento destituitur. Inuenitur quoque hæc vox in aoristo primo imperatiui, οἶσον, οἰσάτω, fer, ferat.* [7] *Vide,*

1.2 3 ἤκαχον. ἀπεβύσετο. 4 δοάσετο. Aeolismus. 5 ὦρσα. 6 οἶσορ. 7

Solutio diphthongi aut vocalis longæ in duas breues.

ἄασα, ἀασάμην. ἀάσθην. ἑάνδανε. ἑάφθη. ἦα. ἥατο. ἕατο. ἕερτο. ἕεστο.

8 66.2. & 72.28. atque 108.14 & 27. [8] Nam poëtæ vnicam vocalem longam
aut diphthongum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento. sic ἄτω,
nocco, lædo: aoristus primus ἆσα per α longum Doricè, pro ἦσα, & solutione α
longi in duplex breue, ἄασα: in aoristo primo medio ἀασάμην: in paßiuo ἀάσθην, læsus sum. sunt qui interpretentur, siccatus sum, ab ἄζω, sicco: tamen eadem semper erit ratio solutionis. sic ἑάνδανε, placebat, pro ἥνδανε, tertia imperfecti ab ἁνδάνω. ἑάφθη, coniunctum est, aor. pri. paß. pro ἥφθη, ab ἅπτομαι. ἔα, eram, pro ἦν, reiecto ν, ab εἰμί. ἕαται, sedent, quod & ἕαται Ionicè, pro ἧνται, ab ἧμαι, de quo, 152.30. ἕερτο, conclusum erat, plus quàm perfectum paß. pro εἶρτο, ab εἴρω. ἕεστο, indutus erat, plus quàm perfect. paß. pro εἷστο, ab ἕω, quod augetur per ει, 137.5. His similia
9 & quædam alia apud poëtas inuenies. [9] De hoc suprà, in ἄγνυμι, 156.31.
10 [10] De hoc in ἁλίσκομαι, 157.15. [11] Excipiuntur quædam, de quibus in
11 λαγχάνω & πυνθάνομαι. [12] Est participium perfectum. Vide, 107.30.
12 [13] De huiusmodi augmentorum varietate in verbis compositis vide quoque,
13 137.23. & 138.16. Hæc autem in quadruplici sunt differentia. nam aut augmento prorsus destituuntur, vt perfectum actiuum ἀνάλωκα, & tertia persona perfecti paß. ἀνάλωται. vel augentur solum in medio, id est, in principio verbi simplicis, & non initio compositi, vt ἀνήλωκα. vel tantùm initio, id est, in principio verbi compositi, & non simplicis, vt ἠνάλωκα, & ἠνάλωται. vel vtrinque, id est, & initio compositi, & initio simplicis, vt ἠνήλωται.

ἀνάλωκα. ἀνάλωται. ἀνήλωκα. ἠνάλωκα. ἠνάλωται. ἠνήλωται. ἠγγυᾶτο. ἐγγεγύηκε. ἐγκεχυρασμένον. ἠνεχυρασμένον.

14 [14] Est tertia persona sing. per crasim ab ἠγγυάετο. augetur initio. [15] Tertia
15 perfecti sing. in medio augetur. [16] Sunt participia neutra perfecti paßiui.
16 Atq; ἐγκεχυρασμένον quidem augetur in medio, repetita tenui κ pro aspirata χ: vt habes, 56.17. ἠνεχυρασμένον verò, si ducatur ab ἐνεχυράζομαι, augebitur vtrinque: vbi notandum γ, quod in themate ἐγχυράζομαι ponebatur pro ν præpositionis ἐν propter χ sequens, in ἠνεχυρασμένον rediisse in ν, cùm iam non sequatur χ neque κ, sed ε. Vide, 5.40. & 8.19. atque hunc tractatum in verbo συῤῥήγνυμι. Aduertēdum quoq; hoc loco in ἠνεχυρασμένον augmentum medium factum esse absque reduplicatione, quamuis sit breue, pro ἠγκεχυρασμένον: quod sanè nouum est: quare malim dicere, fieri ab ἐνεχυράζομαι, cùm inueniatur, & significet idem quod ἐγχυράζομαι. atque
17 hoc modo ἠνεχυρασμένον augetur tantùm initio [17] ἐνεγγύησε augetur in medio: ἠγγύησε verò initio. vtrunque est tertia persona sing. aoristi primi actiui. ἐνεγγυησάμην est aoristi pri. medij, & augetur in medio, vt ἐνεγγύησε. vbi notandum γ ob euphoniam geminatum esse, pro ἐνεγύησε, ἐνεγυησάμην.

ἐνεγγύησε. ἠγγύησε. ἐνεγγυησάμην.

Annotatio.

ἐνεγκωμίαζον. ἠγγυᾶτο. παρηγγύησε.

18 sic ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, pro ἐγκεκωμίαζον: de hoc, 137.30. [18] Per crasim pro ἐγγυάετο, tertia imperfecti paß. dicitur & ἠγγυᾶτο, vt iam dictum
19 est. [19] Tertia sing. aoristi pri. à παρεγγυάω, quod componitur ex παρὰ &
20 ἐγγυάω, μ. ήσω. [20] Duo tantùm verba simplicia hoc loco à Clenardo enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti composita, nempe βλακεύομαι, & κλάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur, βεβλάκευμαι, κέκλημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκευμαι, ἔκλημαι.

βεβλάκευμαι. κέκλημαι. ἐβλάκευμαι. ἔκλημαι. συνηλεγμένοι. συλλελεγμένοι.

21 [21] Per λε quidem communiter: per η verò Atticè. συνηλεγμένοι autē & συλλελεγμένοι sunt nominatiui pl. participij perfecti paß.

ἀ συλλέγω siue συλλέγομαι, colligo. [22] *Est participium perfecti paßiui. ἠνώχλησε verò est aoristi pri. act. ab ἐνοχλέω, μ. ήσω: de quo, 138.4. augentur in principio & in medio.* [23] *Imperfectum paß. vel aoristus sec. medius. augetur initio.* [24] *ἠνέσχετο est tertiæ personæ singu. aoristi secundi medij. augetur vtrinque, à themate ἀνέχομαι, sustineo, 138.5. sed formatur tanquam ab ἀνασχέομαι. nam simplex ἔχω sumit aoristum secundum à σχέω, vt paulò pòst dicetur in verbo ἔχω, 168.15. ἠνείχετο autem est imperfecti paßiui ab eodem ἀνέχομαι: augetur quoque vtrinque, in principio quidem migrante α præpositionis ἀνὰ in η: in medio verò ἔχομαι augetur per ει, vt habes, 137.2. in actiuo ἔχω.* [25] *Vtrinq; augetur. est verò tertiæ perso. sing. perfecti paßiui.* [26] *Quæ sequuntur composita, sunt primæ coniugationis circunflexorum, & augentur in medio, quamuis eorum simplicia non sint in vsu: tamen ἠμπόλησε tertia persona aoristi primi act. augetur initio.*

Huiusmodi verbis compositis interdum altera præfigitur præpositio: quæ licet augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit, vt πεπαρώνηται, compositum ἐμπεπαρώνηται, id est, per vinum & petulantiam iniuria & probro affectus est. sic ab ἀπαναίνομαι, renuo, quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ, & αἴνομαι, aoristus primus medius ἀπηνηνάμην, renui, cum duplici augmento in medio. sic quoque ab ἐπανορθόω, μ. ώσω, id est, quod lapsum est corrigo, tertia persona perfecti paßiui ἐπηνώρθωται, correctum & instauratum est: & si quæ sint alia his similia.

[27] *Dicitur & ἠμφίεσμαι, & participium ἠμφιεσμένος, indutus, cum duplici augmento: & ἀμφιεσμένος cum augmento in medio per ει pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, quod augetur per ει, 137.5 & 12. vnde perfectum paßiuum εἷμαι, & participium εἱμένος, indutus.* [28] *Si huiusmodi vocalis fuerit α vel ι, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, vt in verbis circunflexis, sed retinebitur vt in præsenti: κορέννύω, κοράω, μ. κοράσω: πετάννύω, πετάω, μ. πετάσω. sic κορέννύω, κορέω, μ. κορέσω: & στορέννύω, στορέω, μ. στορέσω. Vide, 93.17.* [29] *Hinc tamen excipe ἀλύσκω, fugio: διδάσκω, doceo: θνήσκω, morior. faciunt enim futurum tanquam à γω, vel κω, vel χω: ἀλύξω, διδάξω, θνήξω & fut. med. θνήξομαι. Excipe quoq; ἁλίσκομαι, de quo, 157.12. ac γινώσκω, & χάσκω: de quibus infrà. Illud & hic notandum, finita in άω & ίω, ab άσκω & ίσκω, non mutare in futuro aut præterito characteristicam breuem in longam η, more circunflexorum, vt γηράσκω, γηράω, μ. γηράσω: ἀρέσκω, ἀρέω, μ. ἀρέσω. Vide, 93.26.* [30] *Poëticè verò ἀέξω, μ. ἀεξήσω, ab ἀέξω.* [31] *Et contrà, multa circunflexa à barytonis formantur: δαέω, ἰδέω, στιχέω vel στιχάω, τυπτέω, χαρέω, à δάω, εἴδω, στείχω, τύπτω, χαίρω, id est, conuiuor, scio, incedo, verbero, gaudeo. Huiusmodi verò circunflexa penultimam barytonorum diphthongo productam corripiunt, ex αι subiunctiuam, & ex ει præpositiuam abiiciendo.* [32] *Quandoque verò in ipsis circunflexis, nedum in barytonis, tempora fiunt à barytonis, vt φιλέω, φίλω, diligo: aoristus pri. ἔφιλα: medius ἐφιλάμην: in imperatiuo φίλαι, diligito. sic δοκέω, appareo, videor, μ. δόξω à barytono δόκω: & γαμέω in aoristo primo ἔγημα, à barytono γάμω: de hoc infrà.* [33] *Fut. med. μαχέσομαι seruat ε, 93.39.* [34] *Vide, 152.7.*

22 διδιωτημένος. ἠνώχλησε.
23 ἠμπισχόμην.
24 ἀνέχετο.
ἠνείχετο.
25 πεπαρώνηται.
26
ἠμπόλησε.
De verbis ex dupl:ci præpositione compositis appendix.
ἐμπεπαρώνηται.
ἀπηνηνάμην.
ἐπηνώρθωται.
27 ἠμφιεσμένος. ἀμφιεσμένος.
εἱμένος.
28 In άω & ίω, ab αννύω & ιννύω, α & ι non mutantur.
29 Exceptio.
ἀλύξω. διδάξω. θνήξομαι.
άω & ίω; ab άσκω & ίσκω, non mutant α aut ι.
30 ἀέξω ab ἀέξω.
31 Circunflexa à barytonis.
Notio. αι, α. ει, ι.
32
φιλέω à φίλω.
δοκέω à δόκω.
33 γαμέω à γάμω.
34 μαχέσομαι.

Appendix.

Grammatici vulgò enumerant nonnulla verba anomala ab alijs thematibus hoc aut illud tempus accipientia, præter hæc quæ à Clenardo recensentur & hîc ab α, & posteà ab alijs literis incœpta: quæ si bis annecteremus, non abs re nos facturos sumus arbitrati.

ἄγαμαι ab ἀγάζω.

Ἄγαμαι, *miror. Fut. med.* ἀγάσομαι. *Aorist. pr. pass.* ἠγάσθην: *medius* ἠγασάμην, *ab* ἀγάζω.

ἀγορεύω, ab ἐρέω, & ῥῶ. ῥήτωρ ῥητός. ἄρρητος.

Ἀγορεύω, *dico. Præt.* εἴρηκα: *pass.* εἴρημαι, *ab* ἐρέω, *quod augetur per* ει, *non per* η, 137.4 & 13. *Facit &* ἔρρημαι, ἔρρησαι, ἔρρηται: *vnde* ῥήτωρ, *rhetor: &* ῥητὸς, *dicendus, celebris, clarus: compositum* ἄρρητος, *obscurus, ignobilis. hinc quoque ducitur aorist. pri. pass.* ἐρρήθην (*quod &* ἐρρέθην *per systolen*) *& participium* ῥηθεὶς: *de quibus*, 146.3. *à* ῥέω ῥῶ, *μ.* ῥήσω.

αἱρέω, & αἱρέομαι ab ἕλω. ἡρέθην.

Αἱρέω, *capio. Aor. sec.* εἷλον. *sic* Αἱρέομαι, *eligo. Aor. sec. med.* εἱλόμην, *ab* ἕλω, *quod per* ει *augetur*, 137.2. *Ab* αἱρέομαι *aor. pr. pass. est* ἡρέθην, 146.1.

ἀπαυράω ab ἀπαύρω.

Ἀπαυράω, *priuo. Aor. pr.* ἀπηῦρα, *cum augmẽto in medio, ab* ἀπαύρω.

B

βαίνω. à βάω, vel βίω, & à βῆμι. vel βίβημι. κατέβην. κατάβαθι: ἀνάβαθι. φάθι, σύμφαθι. κατάβα: ἀνάβα. ἀνάστα.

1 Βαίνω, *vado.* Fut. βήσομαι à βάω. Aor. sec. [1]ἔβην
à βῆμι. sic καταβαίνω, κατέβην, *descendo.* Imperati-
2.3 uus, κατάβαθι, vt [2] ἀνάβαθι, *ascende:* per α Atticè, [3]pro
4 κατάβηθι, ἀνάβηθι, vt etiam [4] φάθι, *dic*, & σύμφαθι, *con-*
5 *fitere:* per apocopen autem κατάβα, ἀνάβα, vt [5] ἀνά-
στα pro ἀνάστηθι, *exurge.*

βάλλω à βλέω.

6 Βάλλω, *mitto.* Perf. βέβληκα à βλέω: vt [6]ἀπέσκλη-
κα, *obrigui:* non à simplici σκέλλω, *sicco*, sed σκλάω.

βιόω à βίωμι.

Βιόω, *viuo.* Futu. βιώσομαι: tertia præteriti pass.
βεβίωται, *victum est, vita peracta est*, tanquam
impersonale: & participium, βεβιωμένα, *quæ in*
7 *vita peracta sunt.* Aorist. sec. [7]ἐβίων. Imperat. βίω-

βιῴην.

8.9 θι, βιώτω. Optat. βιοίην, [8] vt δοίην: vnde [9] βιῴην, vt
δῴην. Infinit. βιῶναι. Partic. βιοὺς, βιόντος, à βίωμι.

ἔβην.

1.2 *Vt* ἔστην *ab* ἵστημι, 100.27. & 106.24. [2] *Ab* ἀναβαίνω, *ascendo.* [3] *Commu-*
3 *niter enim* (*vt habes*, 107.1.) *aorist. sec. imperatiui verborum in* μι, *vocalem*

Dorismus.

indicatiui seruat, vt στῆθι: *sed Doricè, atque in his Atticè, ponitur* η *pro* α

Atticismus.

4 *in secunda coniugatione.* [4] *Pro* φῆθι, σύμφηθι, *à* φημὶ, *dico:* σύμφημι, *confi-*
5.6 *teor.* [5] *Ab* ἀνίστημι, *exurgo, resurgo, quod componitur ex* ἀνὰ & ἵστημι. [6] *De*

ἐβίων. βίωθι.

7 *hoc* 158.26. [7] ἐβίων *vt* ἔδων & ἔγνων: βίωθι *vt* γνῶθι: βιῶναι *vt* γνῶναι,

βιῶναι. βιοὺς

8.9 107.1. βιοὺς *vt* δοὺς, 103.6. [8] *Vide*, 102.26. [9] *Hoc fit more Attico, Aeolico, ac*

βιοίην. βιῴην. δῴην. Notio.

Dorico, veluti dictum est in optatiuo verborum circunflexorum, 94.39. *Nam interdum verba tertiæ coniugationis in* μι, *illum circunflexorum optatiuum imitantur, idque tam in præsenti quàm in aoristo secundo. di-*

cunt enim in præsenti, διδώῳην, διδώῳς, διδώῳη, &c. & in aor. secun. δώῳην, δώῳς, &c. quidam non subscribunt, Dorum more, qui illud vbique ferè negligunt, 14.41.

Διδώῃν. Dorismus.

Γαμέω, *duco vxorem*. Futu. γαμήσω.[1] Aorist. pr. ἔγημα à γάμω. Præsens, γαμησείω, nupturio. nam quædam in είω appetentiam actus significant, [2]ac partim fiunt à futuro, [3]πολεμήσω, *bellum geram*, πολεμησείω, bellaturio: [4]ὄψω, *cernam*: ὀψείω, cernere cupio: [5]βρώσω, *edam*, βρωσείω, esurio: partim à præsenti. [6] κρατῶ, κρατείω, *teneo, vinco*: χιχρῶ, χιχρείω, *cõmodo*: τελῶ, τελείω, *perficio*, & alia cõsimili ratione.

1 Γ γαμέω à γάμω. 2.3 In είω facta à præsenti & fut. appetentiam actus significant. 4 5 6

Γίνομαι & γίγνομαι, *fio, sum*. Futur. γενήσομαι. Pręt. γεγένημαι. Aorist. pri. med. ἐγενησάμην: secundus, ἐγενόμην, à γενάομαι. Pręt. med. γέγονα, à γείνω. Aorist. pr. med. ἐγεινάμην. Fut. pr. me. γενοῦμαι, à γείνομαι. Dicitur etiam γεννάω per geminum ν, vnde aor. pr. ἐγέννησα: medius ἐγεννησάμην: tertia persona ἐγεννήσατο, syncope, ἐγέννατο, pro qua γέννατο, more Ionum, qui augmenta respuunt: vt etiam γείνατο, pro ἐγείνατο ab ἐγεινάμην.

γίνομαι & γίγνομαι à γενάομαι. γείνω, γείνομαι, & γεννάω. Ionismus. γέννατο. γείνατο.

Γινώσκω, *cognosco*. Futur. γνώσομαι. Præt. ἔγνωκα à γνόω. Aorist. sec. ἔγνων. Imperatiuus, γνῶθι. Infinitiuus, γνῶναι. Participium, γνοὺς, à γνῶμι. sic ἀναγινώσκω, *lego*: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

γινώσκω à γνόω.

Vide, 161.41 & 44.[2] *Quæ à futuro ducũtur, vltra præsens non cõiugantur, præter ὀψείω, quod habet imperfectum ὤψειον: quæ verò à præsenti deriuantur, ea etiam imperfectum habent, sed alijs temporibus destituuntur, vt dictum est, 155.26. A futuro autem facta, magis appetentiam actus significant, quàm quæ à præsenti. nam hæc ferè semper eandem significationem habent quam primitiua, ac pro illis sæpenumero à poëtis vsurpantur: immo passim verba primæ coniugationis circunflexorum in έω, per είω poëtę efferũt.*[3] *Futur. à πολεμέω, bellum gero.*[4] *Fut. ab ὄπτω, video, cerno.*[5] *Fut. à βρώσκω, comedo: de quo suprà in ἀγρώσσω. 158.30.*[6] *κρατῶ, χιχρῶ, τελῶ sunt primæ coniugationis circunflexorum.*

1.2 ἔγημα. ὤψειον. Annotatio. είω. pro έω. 3.4 βρώσω. 5.6

δάκνω à δήκω.

Δάκνω, *mordeo*. Fut. δήξω. Aor. sec. ἔδακον à δήκω.

Δεικνύω & δείκνυμι à δείκω.

Δεικνύω & δείκνυμι, *ostendo*. Fut. δείξω. Aor. ἔδειξα à δείκω. sic ἀποδείκνυμι, *demonstro*: ἐπιδείκνυμι, *expono, demonstro*: ὑποδείκνυμι, *subindico, subdemonstro*.

δέω.

Δέω, *ligo*. Futurum, δήσω & δέσω. Præteritum passiuum, δέδεμαι. Aoristus primus, ἐδέθην.

δέομαι à δεέομαι.

Δέομαι, *rogo*. Futurum, δεήσομαι. Præteritum, δεδέημαι. Aoristus primus, ἐδεήθην, à δεέομαι.

δεῖ, δεῖν à δέω.
δεήσει, ἐδέησε à δεέω.

Δεῖ, oportet. Infinitiuus, δεῖν, vtrunq; à δέω. Futurum, δεήσει. Aoristus primus, ἐδέησε, à δεέω. Sunt autem impersonalia vocis actiuæ tertię personę.

δείδω à δειδίττομαι & δειδίττομαι.
δέδοικα
δέδια, Ionicè.
δέδιθι

Δείδω, *timeo*. Præt. δέδεικα: medium, δέδοικα, *timeo*, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia: at Ionicè [1] δέδια, tollendo consonantem & corripiendo penultimã. Imperatiuus, δέδιθι, time. nam δεδίττομαι, *territo siue territor, attonitus sum*. Fut. δεδίξομαι. Aorist. secundus pass. ἐδεδίγην. Imperatiuus, δεδίγηθι, syncope δέδιθι: pro quo etiam δείδιθι, à δεδίττομαι, *timeo*. crebrò enim additur subiunctiua, vt fiat diphthõgus: vt contrà altera è diphthõgo tollitur, εἷμα, εἵματος, *vestis*: ἱμάτιον, *palliũ*. Syncope verò in multis locũ habet: ἀνώγηθι, ἄνωχθι, *iube*, ab [2] ἀνώγημι, *iubeo*, [2] & migrat γ in χ propter θ sequẽs, [3,4] vt[3] νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην. sic[4] κεκράγηθι, κέκραχθι, [5] *clama*, à κεκράγομαι, *clamo*: [5] ὠνησάμην, ὠνάμην, *emolumẽtum accepi, adiutus sum*. nam aoristus primus medius facilè admittit hanc figuram per omnes modos & participia, [5] ὠνησαίμην, ὠναίμην, *adiutus* [6] *fuerim*: [6] εὑρησάμην, εὑράμην, *inueni*: εὑράμενος, *in-* [7] *ueniens, vel qui inuẽnit*: [7] ἐπριασάμην, ἐπριάμην, *emi, vel emebam*: secũda persona, ἐπρίασο, Ionicè

δείδιθι.
Annotatio.

Syncope.
ἄνωχθι.
γ in χ.
κέκραχθι.

Aorist. pr. med. facilè syncopen admittit.
ὠναίμην.
εὑράμην.
ἐπριάμην.

ἐπ

ἐπείαο, & crasi ἐπείω. & imperat. πείω, eme, vt ἵστω pro ἵστασο, astabas vel asta. [8] γεννήσατο, γένατο Ionicum pro ἐγένετο, *natus est*. & optatiui plurales in ημεν, [9] φαίημεν, φαῖμεν, *dixerimus*, φαῖεν, *dixerint*: de quibus pag. 146. 16. [10] vt δοίημεν, *dederimus*, δοῖεν, *dederint*. & tertia pluralis in aorist. passiuis, [11] ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, *congregati sunt*: [12] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, *ornati sunt*. iam illa, [13] δεδέμηκα, δέδμηκα, *ædificaui*: [14] τετέμηκα, τέτμηκα, *scidi*: [15] κεκάμηκα, κέκμηκα, *laboraui*, & cōsimilia: præter hæc, [16] ᾔειμεν, ᾖμεν, *iueramus*: ἐπεξῄειμεν, *eruperamus*: προσῄειμεν, *accesseramus*: ᾔειτε, ᾖτε, *iueratis*: ἐξῆτε, *exieratis*: ἤειμεν, ᾖμεν, *iuimus*: ἀπῄειμεν, *abiimus*: [17] ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν, *remisimus*: etiā ista, [18] ᾔδειμεν, ᾖσμεν, *videramus*: ᾔδειτε, ᾖστε, *videratis*: ᾔδεισαν, ᾖσαν, *viderant*, eliso ει, [19] & mutato δ in σ: vt contrà ἴδμεν pro [20] ἴσμεν, *scimus*: [21] ἐστήκεσαν, ἕστασαν, *steterunt*: ἕστασαν per ε, ab ἑστήκεισαν, *steterant*: at ἔστασαν per ε, pro ἔστησαν, *steterunt*: vt [22] ἀνάβαθι, pro ἀνάβηθι, *ascende*, α pro η: [23] ἑστήκατε, ἕστατε, *permansistis*: ἀφέστατε, *abstinuistis*: [24] ἐλούομεν, ἐλοῦμεν, *lauabamus*: [25] ἐοίκαμεν, ἔοιγμεν, *videmur*: [26] δεδοίκαμεν, δέδοιμεν, *timemus*: [27] sed de syncope satis multa sunt enumerata.

Διδάσκω, *doceo*. Futurum, διδάξω. Aoristus, ἐδίδαξα, à διδάχω.

Διδράσκω, *fugio*. Fut. διδράσω, à διδράω. sic ἀποδιδράσκω, *aufugio*: διαδιδράσκω, *diffugio*, *dilabor*: aoristus sec. διέδραν, ἀπέδραν, fugi, pro διέδρην, ἀπέδρην, ab ἀπόδρημι, *aufugio*: διάδρημι, *diffugio*: sed α pro η, vt ἔστασαν pro ἔστησαν. Participium, ἀποδρὰς, ἀποδράντος. at ἀπέδραν, διέδραν, fugerunt, syncope, pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν. Infinit. δρᾶναι, præsens.

πρίω. ἵστω.
8 γίννατο.
ᾶμεν pro αίημεν. ῖμεν pro ίημεν.
9 οῖμεν pro οίημεν.
φαῖμεν, φαῖεν.
10 δοῖμεν, δοῖεν.
11 ἤγερθεν.
12
13 ἐκόσμηθεν.
14 δέδμηκα.
15 τέτμηκα. κέκμηκα.
16 ᾖμεν. ἐπεξῆμεν.
προσῆμεν.
ᾖτε, ἐξῆτε. ᾖμεν, ἀπῆμεν.
17 ἀνῆμεν.
18 ᾖσμεν. ᾖστε. ᾖσαν.
19
20 ἴδμεν.
21 ἕστασαν, spiritu aspero.
22 ἔστασαν, spiritu tenui.
23 α pro η Doricè
24 & Atticè.
25 ἕστατε.
26 ἀφέστατε. ἐλοῦμεν.
27 ἔοιγμεν. δέδοιμεν.
διδάσκω à διδάχω.
διδράσκω à διδράω & δρῆμι.
διέδραν & ἀπέδραν primæ personæ sing. & tertiæ plur.

δείδια.
γ in χ.
ἀνώγνθι, ἄνωχθι.

1 Poëticè verò δείδια, ad ι aduocato ι, vt diphthongo producatur, 37.31.
2 [2] Nam media tantùm mediam, non autem aspiratam potest praecedere: vt
dixïmus, 4.17. atque ideò aduentante θ aspirato, γ mutatum fuit in pro-

κ in χ.
νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην.
κεκράγηθι.
ἀνεσάμην.
ὠνησαίμην.
εὑρησάμην.
εὑρησάμενος.
ἐπριάμην.
πρίαμαι ab ὠνέομαι.

3 priam aspiratam χ. [3] Hîc κ muta tenuis mutata fuit in propriam aspiratam
χ, adueniente propter apostrophum aspirata θ, 6. 31. & 7.1. Nam muta te-
nuis mutam non praecedit, nisi alteram tenuem, vel propriam aspiratam,
4 4.16. [4] Est secundae personae singul. aoristi sec. imperatiui paß. vt τύπηθι,
5 72.19. [5] Vt ἐτυψάμην, 77.10. à themate ὠνέομαι: ὠνησαίμην verò est opta-
6 tiui, vt τυψαίμην, 79.1. [6] Vt ἐτυψάμην, 77.10. & εὑράμενος pro εὑρησά-
μενος, vt τυψάμενος, 80.4. ab εὑρίσκω, quasi ab εὑρέω, vt posteà dicetur
7 in verbo εὑρίσκω. [7] Malim ἐπριάμην absq; vlla syncope, esse imperfectum
secundae coniugationis verborum in μι, à πρίαμαι, quod in solo praesenti &
imperfecto vsitatum esse quidam asserunt, reliqua verò tempora ab ὠνέο-
μαι mutuari. Hoc ipsum videtur ipse Clenardus affirmare sequentibus
verbis, Secunda persona ἐπρίασο, &c. Nam haec omnia conueniunt imper-
fecto paß. verborum in μι, quod ipse comprobat, dum ait, Vt ἵστω pro ἵστασο,

ἠγείρθησαν.
φαίνημεν.
δοίημεν.
ἠγέρθησαν.

8.9 quae est secunda persona imperfecti indicatiui, vel imperatiui, vt habes, 108.
10 14 & 27. [8] Vide in verbo γίνομαι, 163.16. [9] A φημὶ, 154. 18. [10] A δίδω-
11 μι, 102.28. [11] Ab ἀγείρω, μ. ερῶ, congrego. Hoc loco aduertenda Clenar-
di breuiloquentia nam ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν, non ab ipso ἠγέρθησαν, sed à
prima plu. ἠγέρθημεν, per syncopen deducere voluit, veluti φάνεν à φάνημεν,
non à tertia φάνησαν. Atque hanc illius mentem fuisse ipse contextus, & lo-
cus ab eo citatus satis indicant. Porrò Pindarus dixit in aoristo secundo

ἔφαναν.
ἐκοσμήθησαν.
δεδέμηκα.
δέδμηκα à δμάω.
τετέμηκα.
κεκάμηκα.
ἐξῆμεν. ἐπεξῆμεν.
προσῆμεν. ἐξῆτε.
ᾖσαμεν. ἀπῆμεν.
ἀνήκαμεν.
ᾔδειμεν.

12 ἔφαναν, apparuerunt, pro ἐφάνησαν, à φαίνομαι, conspicuus sum, appareo. [12] A
13 κοσμέω, μ. ήσω, orno. [13] A δέμω, aedifico, 57.3. Significat etiam δεδμηκα, do-
14 mui & subieci: sed tū ducitur à δμάω, domo. Fut. δμήσω. Praet. δεδμηκα.
15 [14] A τέμνω, 43.17. [15] A κάμνω, μ. καμῶ, π. κεκάμηκα. [16] Plus quàm per-
16 fectum ab εἶμι: sic ἐπεξῆμεν ab ἔπεξειμι, erūpo, irruo: & προσῆμεν à πρόσ-
14 ειμι, accedo. atque ἐξῆτε, ab ἔξειμι. ᾔαμεν verò est perfecti medij ab eodem
17 εἶμι, 150.11. sic ἀπῆμεν ab ἄπειμι, abeo, proficiscor. [17] Est aoristi primi ab
ἀνίημι, remitto, quod componitur ab ἀνὰ, re, & ἵημι, mitto: cuius aoristus
18 primus, ἧκα, 141.28. & 151.13. [18] Plus quàm perfectū Atticū ab εἴδω, vt suo
19 loco dicetur. [19] In ᾔσμεν & ᾔστε, δ mutatum fuit in σ, sed in ᾔσαν syncopa-

ἴσμεν.
ἔστησαν.
ἔβαν βάν.
ἑστάκεσαν.

20 tur. [20] Pro ἵσαμεν ab ἵζημι, 153 27. [21] Vide, 100.28. Sic à βαίνω, eo, aor. sec.
21 ἔβην, tertia pluralis ἔβησαν, syncope ἔβαν, & rursus deperdito augmento
per aphaeresim βάν, ierunt. ἑστάκεσαν autem spiritu aspero, est plus quàm
perfecti act. ab ἵστημι, 100.25. ἔστασαν verò siue ἔστησαν, spiritu tenui, est aori-
sti sec. Augmentum quippe ε consonantibus praepositum semper leuigatur,

Augmenti spiritus.
ἀνάβαθι.
ἑστήκατε.
ἠλύσιμεν.
ἐοίκαμεν.
δεδοίκαμεν.
Praeterit. med. pro praesenti.
Annotatio.

22 nisi in perfecto & plus quàm perfecto verbi ἵστημι. [22] De hoc vide in βαίνω,
23 162.17. [23] Perfectum med. ab ἑστήκω, 106.17. vel actiuū ab ἵστημι, 137.31. sic
24 ἀφέστατε pro ἀφεστήκατε ab ἀφίστημι, abscedo. [24] Imperfectum à λούω, lauo.
25 [25] Praeteritum medium Atticum habens significationem praesentis, ab εἴκω.
26 Vide, 140.9 & 31. [26] Vide in δείδω, 164.12. Hoc quoque vt ἔοικα ha-
bet significationem praesentis, quamuis voce sit praeteriti temporis: quod &
multis alijs praeteritis medijs accidit. Hîc notandum in ἐοίγμεν & δεί-

δοι

δοιγμένον poni γ pro κ propter μ sequens. nam μ non ponitur post κ, vt dictum est, 5.39. [27] *Potes tamen & his adijcere sequentia, σέδται, pro σέδεται, firmat, promittit, & σέδτο pro σέδετο, firmabat: vbi quoque Ionicè augmentum desyderatur, pro ἐσέδετο, 54.20. à σέδομαι, firmo, promitto. Ab εἴκω, id est, assimilor, similis sum, imperfectum & aoristus secundus, εἶκον, tertia persona dualis εἰκέτην, syncope εἴκτην, & soluta diphthongo ἐΐκτην, similes erant: sic εἶκτο, videbatur, pro εἴκετο, imperfect. paß. vel aor. sec. medius. δέγμενος, pro δεχόμενος, accipiens, à δέχομαι, accipio: vbi χ migrat in γ propter μ sequens. nam μ facilè mutam non sequitur præter τ, δ, θ, γ, 5.39. ἄρμενος pro ἀρόμενος congruus, participium præsens paß. ab ἄρω, apto, congruo. ἄλμενος pro ἀλλόμενος, exiliens, part. præsens ab ἄλλομαι: huius aoristus secundus med. ἡλόμην, ἥλου, ἥλετο, & poëticè siue Ionicè sine augmento ἄλετο, syncope ἆλτο spiritu tenui, saltauit, exilijt. βαίνω, eo. Perfectum, βέβηκα, à βῆμι, & Ionicè βέβαα, 108.11. prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν, iuimus: antepen. acuitur. Perfectum infinitiui βεβαέναι, Atticè & Doricè βεβαέμεναι, Ionicè βεβαέμεν, 63.7. & syncope βεβάμεν, iuisse, acuta penultima. κεκορυθμένος pro κεκορυθημένος, armatus, participium perfecti paß. à κορυθέω, μ. ήσω, armo. ἀκάχμενος, anxius, acuta antepenultima, pro ἀκαχήμενος, participium præsens paß. ab ἀκάχημαι, tristor: de hoc, 110. 9 & 12. ἀκαχμένος verò penacutè, est acutus, per syncopen quoque pro ἀκαχημένος, particip. perfecti paß. sine augmento, ab ἀκαχέω, acuo.*

γ pro κ ante μ.
27 De syncope appēdix. σιῦτ. σιῦτο.
Ionismus.
εἴκτην.
εἶκτο.
δέγμενος.
χ in γ ante μ.
ἄρμενος.
ἄλμενος.
ἆλτο.
βέβαμεν.
βεβάμεν.
κεκορυθμένος.
ἀκάχμενος.
ἀκαχμένος.

Δαΐω trisyllabum, vel δαίω disyllabum, diuido, scio. Fut. δαήσω. Perf. δεδάηκα, noui: vndè participium δεδαηκὼς, doctus. Perfect. paß. δεδάημαι, noui, vnde participium δεδαημένος, doctus, à δαέω. Aoristus secundus, ἐδάην, didici, cognoui, à δάημι.

Appendix. δαΐω vel δαίω à δαέω & δάημι.

. Ἐγ᾽ ᾧδα, pro ἐγὼ[1] οἶδα, *ego noui*: vt ἐγ᾽ ᾦμαι pro [1]
ἐγὼ[2] οἶμαι, *ego puto*, per crasim. [2]

Ἔδω, *edo*.[3] Præt. Atticum, ἐδήδηκα, & pleonasmo, [3]
ἐδήδοκα. Præ. med. ἐδηδα. Futur. sec. med.[4] ἔδομαι, pro [4]
ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam*.

Εἴδω, *scio*. Futurum, εἴσομαι, vel ἴσομαι, remoto ε. Præt. med. οἶδα. sed fut. εἰδήσω, ab εἰδέω. Præt. εἴδηκα. Plus quàm perf. εἰδήκειν, syncope εἶδα, εἴδειν. Infinit. εἰδέναι. Participium εἰδώς. Plus quàm perf. εἴδειν.[5] Atticè ᾔδειν, ει in η.[6] Aorist. secun. εἶδον, poëticè ἴδον sine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, ἰδεῖν. participium, ἰδών. Optatiui præsens, εἰδείην ab εἴδημι. [5] [6]

E
ἐγ᾽ ᾧδα.
ἐγ᾽ ᾦμαι.
ἐδήδοκα.
ἔδηδα.
ἔδομαι.
εἴδω ab εἰδέω.
& εἴδημι.
εἶδα, syncope.
ᾔδειν, ει in η.
ἴδον.
εἰδείην.

εἰπόν. 7.8 ⁷ Εἰπὸν pro εἰπὲ, *dic*, aorist. sec.⁸ Syracusio more, ον pro ε. At εἶπον, εἰπάτω, primus, vt τύψον.

ον pro ε Syrac.

κέκραξα. Ἐκέκραξα, *clamaui*, aoristus primus à κεκράγω, *clamo*. quandoque ⁹ præteritum fit præsens: à κράζω, *vociferor*, præteritum medium, κέκραγα: inde κεκράγω. Futur. κεκράξω. Aorist. ἐκέκραξα. A πείθω, *persuadeo, confido*, præt. med. πέποιθα: vnde circunflexum πεποιθέω θῶ, *confido*, à quo verbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia*. Γρηγορέω, *vigilo*. Præt. med. ἐγρήγορα: vnde præsens, ἐγρηγορῶ, *vigilo*.

A præterito fit præsens. 9

πεποιθῶ πεποίθησις.

ἐγρηγορῶ.

ἔρομαι ab ἐρέομαι. Ἔρομαι, *interrogo*. Fut. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Aor. sec. med. ἠρόμην. nam εἰρόμην fit ab εἴρομαι, *interrogo*.

εὑρίσκω ab εὑρέω. 10 ¹⁰ Εὑρίσκω, *inuenio*. Futurum, εὑρήσω ab εὑρέω. Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

ἴσχω à σχέω, σχῆμι & ἴσχω. ἐπίσχες, πρόσχες. ab ἐπίσχω, προσίσχω. 11

Ἔχω, *habeo*. Fut. ἕξω, per ε aspiratum. Præt. ἔσχηκα. ¹¹ Aorist. sec. ἔσχον à σχέω. Imper. σχές, ἐπίσχες, *expecta, differ*: πρόσχες, *adhibe*, à σχῆμι, vt σπές, *dic vel sequere*, à σπῆμι: ¹² φρές, *fer*, à φρῆμι, ad morem ¹³ θὲς à τίθημι. Aorist. sec. med. ἐσχόμην, ἀπεσχόμην, *prohibui*. Imper. σχοῦ, ἀπόσχου, *abstine*. at ἰσχόμην, *habui*, ab ἴσχω, *habeo, teneo*. Verbale, ἄσχετος, *intolerabilis*, à σχῆμι. Præt. pass. ἔσχεμαι, tertia persona ἔσχεται, σχετός, ἄσχετος: sic verbale σχέσις, *habitus*, ab eodem. Aor. primus pass. ἐσχέθην, similiter ab ἔσχεται. sic illi aoristi quos notauimus pag. 145.30. εὑρέθην, ἠρέθην, ἐπνέθην, ἐῤῥέθην, regulariter deduci possunt à passiuo perfecto verborũ in μι. In summa, verbalia quæ longam habent vocalem, proficiscuntur à circunflexorum præterito: contrà quæ breuem, à verbo in μι. nam huius præteritum passiuum penultimam breuiat, vt σχῆμα, *figura, forma*, ab ἔσχη-

σπὲς. φὲς. 12

13

ἀπόσχου.

ἄσχετος.

σχέσις.

Annotatio.

σχῆμα.

ἔχημαι: χέσις, *habitus*, ab ἔχεμαι: [14] ἅλωσις, *captiui* 14 χέσις.
tas, ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἥλωμαι, *captus sum*: δόσις, *da-*
tio, à δέδομαι, *datus sum*: & ita in reliquis.

Εἷω, induo vel sedeo, [15] augetur per ἰ. Præt. paſ- 15 εἷω.
ſiuum, εἷμαι. Plus quàm perfectum, εἵμην. Partici-
pium, εἱμένος. Aoriſtus primus, εἷσα. Participium,
εἵσας. Verbale, εἷμα εἵματος, *veſtis*, augmentum ſer- εἷμα.
uat, vnde ἱμάτιον, *veſtimentum*, ablato ε: [16] ſic ἰστέον, 16 ἱμάτιον. ἰτέον.
ſciendum, ab εἴδω, *ſcio*: ἰτέον, *eundum*, ab εἶμι, *eo*. ἰτέον.

Vide in εἴδω. [2] *Quare in οἴομαι.* [3] *Vide, 139.32.* [4] *Vide, 147.8.* [5] *Vi-* 1.2 εἶδα. εἶμαι.
de, 138.10. [6] *Vide, 142.9. Poëtæ quoque in futuro primo pro εἰδήσω, dicunt* 3.4
ἰδήσω ſine ε, & Doricè ἰδησῶ, vltima circunflexa: de huiuſmodi Doriſmo 5.6 ἰδησῶ.
vide in τύπτω. [7] *Ab inuſitato ἔπω, quod ſumit augmentum per ἰ, atque* 7 εἶπον.
illud ſeruat in aoriſto ſecundo per omnes modos, vt dictum eſt, 137.2 & 8.
[8] *Nam Syracuſani aoriſtum ſecundum imperatiui actiui, primo aor. eiuſ-* 8 Syracuſiaſmus
dem modi ſimilem terminatione faciunt. ſic τύπτον pro τύπτε, 61.8. Cæterùm
εἰπὲ & εἰπὸν habent accentum in vltima, cùm τύπε & τύπον habeant in pe
nultima: de qua re habes, 144.3. [9] *Id eſt, A præterito medio formatur præ-* 9
ſens idem ſignificans quod primitiuum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, præteri- Appendix.
tum medium, ἦρα, & Atticè duabus prioribus præſentis literis præfixis, 10
vt dictum eſt, 139.16. ἄρηρα: vnde præſens ἀρήρεμαι, idem quod ἄρω. [10] *Vi-* 11 ἀρήρεμαι.
de, 142.17. & 147.20. & 155.4. [11] *Vide, 92.3.* [12]*. Quare in φέρω.* [13] *Vi-* 12
de, 107.5. & 110.27. [14] *Vide, 157.13.* [15] *De hoc, 137.5 & 12.* [16] *De ἰστέον &* 13
ἰτέον vide in inceptis ab iota.
Ερχομαι, venio, accedo, inſto. Futurum, ἐλεύσομαι. Aoriſt. ſecundus, 14 Appendix.
ἤλυθον & ſyncope ἦλθον, 142.9. Præteritum medium, ἤλουθα & Atticè 15 ἔρχομαι ab ἐ-
ἐλήλυθα, 139.27. ab ἐλεύθω. 16 λεύθω.

Ἦν δ' ἐγὼ, inquam autem ego: ἦ δ' ὅς [1], inquit 1 H
autē ille, dicta ſunt per aphæreſim à φημὶ, pro quo ἦν δ' ἐγώ. ἦ δ' ὅς.
ἠμὶ, *dico*: [2] ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆς, φῆ, vnde ἦν, ἦς, 2 ἦν, ἦς, ἦ.
ἦ, *dicebam, dicebas, dicebat, vel dixi, dixiſti, dixit.*

Ἤσθα pro ἦς, pagina 148. verſu 33. ἦσθα.

Ἥσθην, lætatus ſum: & optatiuus ἡσθείην, aori- ἥσθην.
ſtus primus ab ἥδομαι, *lætor*,

Articulus poſtpoſitiuus pro pronomine demonſtratiuo οὗτος, vel ἐκεῖνος, 1 ἔφην.
116.3. [2] *ἔφην eſt imperfectum vel aoriſtus ſecundus, vt habes, 154.5 & 6.* 2
reiecto augmento Ionicè dicitur φῆν, & per aphæreſim ſine abiectionem
primæ literæ φ, ἦν.

Θ

θάπ]ω à τάφω.

1 [1] Θάπ]ω, *sepelio*. Futur. θάψω. Aorist. pr. ἔθαψα. Aorist. sec. pass. ἐτάφην, à τάφω.

θέλω à θελέω. ἐθέλω ab ἐθελέω. Annotatio. διπλολογούμενα.

2 [2] Θέλω, vel ἐθέλω, *volo*, tempora sumit à θελέω vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba tum nomina διπλολογούμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt, ὀρὸς, & ὀῤῥὸς, *serum lactis*: ἄζοφος, ἀζοφὴς, *non alens*: ςαφὶς, ἀςαφὶς, *vua passa*: μικρὸς, σμικρὸς, *paruus*: σπαίρω, ἀσπαίρω, *trepido*: βρίθω, βριθέω, *abundo*: θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo*: ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor*,

Multa vel barytona vel circunflexa.

3 *naufragium facio*: ςήκω, ἐςήκω, *permaneo*: [3] ἀλινδοῦμαι, χαλινδοῦμαι, *verto, versor*. Multa præterea sunt vel barytona vel circunflexa, ῥίπτω, ῥιπτέω, *proijcio*: κύω, κυέω, *vterum fero*: ἕλκω, ἑλκέω, *trabo*: εἴδω,

δόξω.

4 εἰδέω, *scio*: δόκω, vnde δόξω, & δοκέω, *puto, censeo*: [4] ζύχω, & ζυχόω, *vexo*: vnde τεζυχωμένος, *extenuatus*. Alia & barytona & circunflexa & in μι, εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *scio*. Alia in diuersis coniugationibus, δυνάω, δυνάζω, *possum*: quorum omnium varietas legendis authoribus est obseruanda.

Quædam verba & barytona & circunflexa & in μι.
Verba diuersarum coniugationum.

θνήσκω à θνήω
θνάω, τίθνημι, &
θνέω.
τέθνακα.

5 [5] Θνήσκω, *morior*. Fut. θανοῦμαι. Aor. sec. ἔθανον à θείνω.

6 Pręt. τέθνηκα à θνάω, & Ionicè τέθναα, [6] vt βέβηκα, βέβαα, *iui*. Imperat. τέθναθι. Optat. τεθναίην. Infinit.

7 τεθνάναι. Particip. τεθνὰς, à τέθνημι pręsenti, [7] quod reduplicatur per ε, vnde fit τεθνᾶσι tertia pluralis, vt ἱςᾶσι: quanquam potest τεθνᾶσι præteritum esse pro τεθνάασι, per crasim, vt etiam infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ circunflexum, pro τεθναέναι. Participium

Ionica reduplicatio per ε. τεθνᾶσι.

8 autem τεθνεὼς, à θνέω, τέθνημι. [8] Præteritum Bœoticum τέθνηκα per η, & Ionicè τέθνηα, τεθνηὼς, & abla-

τεθνεώς.
τεθνηώς.

9 to ι [9] τεθνεὼς pro quo poëtæ τεθνηώς.

1.2. Vide, 146.28. & 147.11. [2] Vide, 143.18. & 159.1. [3] Dicimus pro eodem
3 κυλ

κυλινδοῦμαι, κυλίομαι, & ἀλινδοῦμαι. [4] *Inuenitur quoque τρύω in eadem significatione, vnde τετρυμένος, idem quod τετρυχωμένος.* [5] *Vide, 161.29.* [6] *De hoc & similibus, 107.30.* [7] *Vide, 154.23.* [8] *Vide, 106.15.* [9] *Huius genitiuus est τοῦ τεθνεῶτος per ω circunflexum: quare magis placet, vt sit dictum per epenthesim vocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος, ab Ionico τεθναὼς, τεθναῶτος: vt γεγαὼς, γεγαῶτος per epenthesin τοῦ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτος: de quo, 110.33.* 4 5 6.7 8.9

τετρυμένος. τεθνεὼς τοῦ τεθνεῶτος.

[1] Ἴδμεν pro ἴσμεν, scimus, more Dorico, vt ὀσμὴ, ὀδμὴ, *odor, olfactus.* 1

I

ἴδμεν. Dorismus.

Ἱκνοῦμαι, *peruenio.* Futurum, ἵξομαι. Aoristus secundus medius, ἱκόμην ab ἵκομαι. Sic ἀφικνοῦμαι, *venio, peruenio.* Præteritum passiuum ἀφῖγμαι. Aoristus secundus medius, ἀφικόμην.

ἱκνέομαι ab ἵκομαι. ἀφῖγμαι. ἀφικόμην.

Ἵπταμαι, *volo, as.* Futur. πτήσομαι. Aorist. sec. ἔπτην: medius, ἐπτάμην. Part. πτάμενος, ἀποπτάμενος, *euolans.* Infinitiuus, πτάσθαι, & α verso in ε, dicitur πτέσθαι, ἐπιπτέσθαι, *deuolasse.* Quanquam sunt quædam vel primæ vel secundę coniugationis, vt τέθνημι, *morior,* à θνέω vel θνάω: ita fuerit πτάσθαι à πτάω, ἵπτημι: at πτέσθαι à πτέω, ἵπτημι. sic cõposita ἀφίπταμαι, *euolo:* καθίπταμαι, *deuolo.* Præt. pas. πέπταμαι, vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent: πτῆμι, ἵπτημι: [2] τλῆμι, τέτλημι, *tolero:* & consimilia. 2

ἵπταμαι à πτάω, πτέω & ἵπτημι. α in ε. Quædam verba sunt vel primæ vel secun. coniug. circunflexorum. Annotatio de reduplicatione.

[3] Ἱστέον, sciendum, ab εἴδω, *scio.* Pręt. pass. εἴσμαι, εἶσαι, εἶσται, verbale εἰστέον: at ἱστέον dicitur reiecto ε, vt [3] ἱμάτιον, *vestimentum,* sine diphthongo, cùm tamen fiat ab εἶμα, εἵματος, *vestis.* 3 3

ἱστέον & εἰστέον.

[3] Ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, *eundum,* ab εἶμι, vado. Præteritum actiuum esset εἶκα: passiuum, εἶμαι, εἶσαι, εἶται, vnde εἰτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt fit in ἱστέον & ἱστὸς. Contrà fit in θέμα, θέσις, *positio:* ἄφεσις, *remissio:* & huiusmodi. siquidem factum 3

ἰτέον, ἰτητέον. θέμα θέσις, ἄφεσις.

est θέμα à præterito passiuo τέθειμαι, vnde regulariter deduceretur θεῖμα, sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua. aut habenda est ratio legitimi præteriti, neglectis Bœotis: quo modo diceremus τίθημι: perfectum, τέθεικα: passiuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam, vnde θέμα, θέσις: & ἵημι, *mitto*: perfectum, ἧκα: passiuum, ἕμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum*: vnde ἄφεσις, & ita in cæteris.

1.2 *De hoc quoque, 165.16. & 166.34.* [2] *Vide, 154.26.* [3] *De ἱερὸν, ἱμάτιον, & ἰτέον habes quoque, 169.8.*

K

καθέζομαι. καθεδοῦμαι.

Καθέζομαι, *sedeo*. Fut. sec. med. καθεδοῦμαι: cur autem per δ scribatur, dictum est [1] pag. 76. 19 & 22.

Κάθημαι, *sedeo*. Futurum, καθήσομαι: de hoc pag. 152. versu 30.

1 *Ibi enim ait verba quartæ coniugationis, quæ sequuntur tertiam, habere characteristicam δ in aoristis secundis, futuris secundis, & præterito perfecto ac plusquàm perfecto vocis mediæ.*

Appendix. κέκληκα. ἐκκλησία. κλητέος. κλητός. κλητικός. κλητεύειν. κλάζω à κλάγγω & κλήγω. οἱ κεκλήγοντες.

Καλέω, *voco. Fut. καλέσω vel καλήσω, 91.18. Præt. κεκάληκα, & syncope κέκληκα: passiuum, κέκλημαι, κέκλησαι, vnde cum præpositione ἐκ, reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, ecclesia, conuocatio, cœtus. sic à tertia persona κέκληται ducuntur κλητέος, vocandus, & κλητὸς, vocatus, vnde rursus possessiuum κλητικὸς, vocatiuus, & verbum κλητεύειν, in ius vocare.*

Κλάζω, *resono, clango. Fut. κλάγξω, à κλάγγω. Præt. med. κέκληγα. Participium, κεκληγὼς, ότος. Homerus dixit in masculino plurali, οἱ κεκλήγοντες pro κεκληγότες, clamantes, latrantes: vel dicemus à præterito medio κέκληγα fieri præsens κεκλήγω, vnde participium præsens, κεκλήγων, οντος, in plurali οἱ κεκλήγοντες. Vide, 168.4.*

Λ

λαγχάνω. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

1 [1] Λαγχάνω, *sortior*: λαμβάνω, *sumo*: λανθάνω, *lateo*. μανθάνω, *disco*, tempora sumunt à λήχω, λήβω, λήθω, & μαθέω.

1 *Hæc est veluti quædam exceptio regulæ de finitis in άνω, quam assignauit, 157. 8. Cæterùm λαγχάνω sumit etiam præteritum medium λέλογχα, id est, sortitus sum, à λέγχω vel λογχέω.*

λέλογχα.

O

οἴμαι. ᾤμην. οἰήσομαι. ᾠήθην. οἶδα.

Οἴομαι, & syncope οἶμαι, *puto*. Imperfectũ, ᾤμην. Futurum, οἰήσομαι. Aoristus, ᾠήθην ab οἴομαι.

1 Οἶσθα, *nosti*, ab [1] εἴδω, *scio*: pręt. med. οἶδα: secunda

da persona οἶδας, & Æolicè οἴδηαϑα, deinde per syncopen οἶαϑα. Est autē pleonasmus ϑα familiaris personæ in ς, [2] εἶσϑα, *is vel ibis:* [3] ἦσϑα, *eras:* [4] παρῆσϑα, *aderas, vel adfuisti, interfuisti:* [5] ἔφησϑα, *dicebas, vel dixisti:* [5] ἐπεξίησϑα, *eruperis:* [6] πίησϑα, *biberis:* [7] ᾔδησϑα vel ᾔδηκασϑα per η, *noueras.* 2.3 4.3 5.6 7

ϑα adiectio Aeolica.

Οἶός τε pro οἷος, *qualis, potens, possibilis:* vt ἐφ' ᾧ τε, pro ἐφ' ᾧ, *in quo.* nam Ionicè abūdat particula τε.

οἷός τε. ἐφ' ᾧ τε. τε Ionicè abundat.

Ὀμνύω & ὄμνυμι, *iuro.* Futurum, ὀμόσω ab ὀμόω. [8] Præteritum Atticum, ὀμώμοκα. 8

ὀμνύω ab ὀμόω. ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [9] οὐδὲν, *nihil, nullum,* Doricum est, vt ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, sperno.* 9

οὐθὲν. ἐξουθενῶ. θ pro δ Doricè.

[10] Ὀφείλω, *debeo.* Fut. ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω: syncope autem ὄφλω. Futurum, ὀφλήσω. Præt. ὤφληκα. Aoristus primus, ὤφλησα. Aoristus secundus, [11] ὦφλον. 10 11

ὀφείλω, & syncope ὄφλω ab ὀφ[illegible] ὀφλέω.

· *Vide, 167.32.* [2] *Quære, 150.31.* [3] *De ἦσθα & ἔφησθα habes, 148.33.* 1.2
[4] *Componitur ex παρὰ & ἦσθα.* [5] *Vide, 151.1.* [6] *Est aoristi secundi sub-* 3.4
iuncti à πίνω, bibo, quasi à πίω, vt suo loco dicetur. [7] *Secunda persona plus* 5.6
quàm perfecti ab εἴδω, 167.34. Penultima verò scribitur per η pro ει, qua- 7
dam analogia ad primam personam Atticam ᾔδη, quæ per η quoque scri- 8.9
bitur, vt habes, 141.5. [8] *Vide, 139.16.* [9] *De hoc, 30.26.* [10] *Vide, 143.18.* [11] *&* 10
Ionicè ὤφλον ab ὀφειλέω. 11

παρῆσθα. πίησθα. ᾔδησθα. ὤφλον.

Πάσχω, *patior.* Fut. πείσομαι, patiar, pro πήσομαι, η in ει, à πήθω: at πείσομαι, parebo, aut credam, à πείθομαι, *pareo.* Aoristus sec. ἔπαθον à πήθω. Pręt. med. πέπονθα à πονέω, *laboro:* vnde præteritum actiuum, πεπόνηκα: medium, πέπονα, & pleonasmo literæ θ, πέπονθα. Participium, πεπονθὼς, πεπονθότος. 11

πάσχω à πήθω & πονέω. πείσομαι. η in ει. πέπονθα. πεπονθώς.

Πίπτω, *cado.* Fut. πεσοῦμαι, [1] Doricè vsitatum est pro πέσομαι à πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde futurum med. πεσοῦμαι. Præt. πέπτωκα à πτόω. Aorist. pri. ἔπεσα. Aor. sec. ἔπεσον à πε- 1

πίπτω à πέτω, πτόω & πεσέω. Dorismus.

ἵ πίεσιν.

σέω: at ἔπεσον, tertia pluralis est aoristi primi, pro
2 ἐπέσησαν, per syncopen, vt[2] ἔστησαν, ἔσταν, *steterunt*.

πίνω à πόω & πίω. πίθι.

Πίνω, Fut. πώσω. Præt. πέπωκα, à πόω. Aorist. sec. ἔπιον à πίω. Imperatiuus, πῖθι. nam legitimum πίε asciscit pleonasmum syllabę θι, πίεθι: deinde cra-

πίομαι.

3 si ιε in ι longum, fit πῖθι.[3] Futur. sec. med. πίομαι pro πιοῦμαι, vt φάγομαι & ἔδομαι, *edam*.

πυνθάνομαι à πεύθομαι. πέπυσμαι.

4 [4] Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futur. πεύσομαι. Aorist. sec. med. ἐπυθόμην à πεύθομαι. Pręt. pass. πέπυσμαι
5 pro πέπευσμαι: vt etiam[5] ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

πράττω. πράξω, πράσω. Duplex fut. in quarta coniug. ξω & σω.

Πράττω, facio. Futur. πράξω. præt. πέπραχα: sed
6 πράττω, vendo. Futur. πράσω. Præt. πέπρακα.[6] Sunt verò in quarta coniugatione, quę eadem significatione, tamen duplex habēt futurum, ἁρπάζω, *rapio*: βαστάζω, *porto*: νυστάζω, *dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, ξω & σω.

Notio.

ευ pro ου.

παίζω.

1 *Possemus quoque dicere, esse futurum sec. med. à πιόω, vt aoristus secundus, ἔπιον. Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, idque per omnes modos & participia verborum barytonorum, circunflexorum & in μι, prӕterquàm in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorū terminationibus pro ου non rarò ευ vsurpant: dicunt enim πιοῦμαι & πιεῦμαι.*
2.3 *Vide, 4.19.*[2] *De hoc, 165.16.*[3] *Vide, 147.8. & 167.29.*[4] *Non sequitur re-*
4 *gulam finitorum in άνω, & άνομαι, de quibus, 157.8.*[5] *De hoc, 159.14.*[6] *Pau-*
5.6 *ca quædam alia his similia enumerātur, 51.22. παίζω verò, communiter facit ξω, & Atticè σω, 51.6.*

P

ῥέω à ῥύω, ῥεύσω & ῥύημι.

1 Ῥέω, *fluo*.[1] Fut. ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω. Præt. ἐῤῥύηκα. Aorist. sec. actiuus ἐῤῥύην à ῥύημι: aut secundus
2 passi. à ῥυέω,[2] etiam si ῥυῶ circunflexum desinit in ῶ purū. Cōposita sunt ἐπιῤῥέω, *influo*: διαῤῥέω *diffluo*,

ῤῥ geminū in compositis.

3 per geminū ῤῥ.[3] nam vt ε augmētum syllabicum

dup-

duplicat ρ, ita & præpoſitio finita in vocalem, ῥῆμα, *verbum*: ἐπίῤῥημα, *aduerbium*: ῥήγνυμι, *rumpo*: καταῤῥήγνυμι, *dirumpo*: ῥῆξαι, *rupiſſe*: περιῤῥῆξαι, *circunſcidiſſe*: proinde καταῤῥάκτης, *cataracta*, fit à verbo, ῥάσσω, *tundo*: καταῤῥάσσω, *collido*: ſed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, *tundo*: καταράσσω, *collido*: per vnum ρ, pro quo & ἀῤῥάσσω dicitur, vnde συναῤῥάσσω, *confringo*. nam συῤῥάσσω, *confringo*, *collido*, à ῥάσσω.

καταῤῥάκτης ſiue καταράκτης vnde ducatur.

[4] Ῥηγνύω & ῥήγνυμι, *rumpo*. Futur. ῥήξω à ῥήγω. 4 Aoriſtus ſecundus paſſ. ἐῤῥάγην. Præt. med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: ſiquidem hoc verbum pro η capit ſæpe ω: ſic διέῤῥωγα, *dirupi*: διεῤῥωγὼς, *dirutus*, vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defenſor*.

ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω.

ω pro η. διέῤῥωγα. διεῤῥωγώς. ἀρωγός.

[5] Ῥωννύω & ῥώννυμι, *valeo*. Futur. ῥώσω à ῥώω. 5 Præter. actiuum ἔῤῥωκα, paſſ. ἔῤῥωμαι. Plus quàm perfect. ἐῤῥώμην. Imperatiuus, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *vale*, *valeat*. Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι.

ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω.

De hoc, 143.25. [2] Dicit, etiamſi ῥυῶ, &c. quia, 9.23. viſus fuerat innuere, huiuſmodi verba deſtitui aoriſto ſec. futuro ſec. & præterito medio. [3] Sic etiam α priuatiuum, atque aliæ particulæ ad vocalem finitæ, quando in compoſitione ante ρ locum habent: vt ῥητὸς, qui tutò dici poteſt, clarus, ἄῤῥητος, nefandus, non dicendus, obſcurus. [4] De hoc & ſimilibus, 156.33. [5] De hoc quoque & ſimilibus finitis in ννύω & ννυμι, habes, 158.15. 1.2 3 4 5

α in compoſitione ante ρ.

Σ

[1] Σβεννύω, σβέννυμι, *extingo*. Fut. σβέσω & σβήσομαι 1 à σβέω. Aoriſt. ſec. ἔσβην à σβῆμι: [2] aut eſt aoriſt. ſec. 2 paſſ. à σβέω. Aor. ſec. actiuus ἔσβον. paſſiuus ἔσβην.

σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι.

Σεύω, *concito*. [3] Aoriſt. pri. ἔσσευα per α purum. 3 Aoriſt. paſſ. ἐσύθην pro ἐσεύθην.

σεύω. ἔσευα. ἐσύθην.

Σπένδω, *libo*. Fut. σπείσω à σπείδω. quãdoq; Aolicè pro ſubiunctiua vocali conſonans, σπείρω, σπέρρω, *ſemino*: γείνατο, γέννατο, *natus eſt*.

σπένδω à σπείδω. Aeoliſmus.

συνίημι. συνῆκα. ἐσυνῆκα.

4 [4] Συνίημι, intelligo. Aor. prim. συνῆκα, & Atticè
5 [5] ἐσυνῆκα per geminum augmentum, vt[5] ἠνώχλουν, turbabam, & similia. Aor. sec. συνῶ. Imperatiuus, σύνες. Particip. συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ, ξύνες, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per συν efferuntur, Atticè per ξυν, σύνοικος, ξύνοικος, *contubernalis.*

ξυν Atticè pro συν.

συῤῥήγνυσθαι.

Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum à συν, *cum, simul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi.*
6 [6] Quomodo verò se habeat συν in compositis, docere possunt subiecta exempla, βαίνω, *vado*, συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*, συγγράφω, *conscribo*: ζάω, *viuo*, συζάω, *conuiuo*: κάμνω, *laboro*, συγκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico, & lego, id est, colligo*, συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*, συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*, συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*, συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*, συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto, traho*, συστέλλω, *contraho*: φημὶ, *dico*, σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *fundo*, συγχέω, *confundo*: ψηφίζω, συμψηφίζω, *computo*. Idem iudicium de mutatione ν in præpositione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *significo*, ἐνσημαίνω, *insignio, significo.*

συν in compositione fit
συμ ante β, μ, π, φ, ψ
συγ ante γ, κ, χ
συ, συσ, συ, συλ, συρ ante ζ, σ, τ, λ, ρ
Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.

1.2 *Vide, 158.15.* [2] *Prior opinio verior videtur, quòd posterior repugnet ei*
3.4 *quod dixit, 92.3. Vide, 94.30.* [3] *De hoc, 141.31.* [4] *Componitur ex συν & ἵημι,*
5.6 *cuius inflexionem habes, 151.3.* [5] *De hoc, 138.4.* [6] *Quare ita mutetur ν, vel elidatur, docuimus, 5.40. & 8.14.*

T

τέμνω à τμήγω. ἔταμον vel ἔτεμον.

1 Τέμνω, *seco.* [1] Fut. τμήξω à τμήγω. Aoristus secundus, ἔταμον vel ἔτεμον. Particip. ταμὼν vel τεμών.

τίκτω à τίκω. Aoristus secundus quãdo mutet ε in α.

2 [2] Τίκτω, *pario.* Fut. τέξω à τέκω. Præt. med. τέτοκα.
3 Aoristus sec. ἔτεκον per ε: [3] nam secundo aoristo verti ε in α, id ferme fit præsente aliqua immutabili

bili

bili, δέρω, ἔδαρον, *excorio*: πλέκω, ἔπλακον, *plico*.

[4] Τιτρώσκω, *vulnero*. Fut. τρώσω à τρόω. Sæpe barytona quoq; habent reduplicationem, δράω, διδράσκω, *fugio*: μνέω, μιμνήσκω, *in memoriam reuoco*. 4

τρώσκω à τρόω
Reduplicatio in barytonis.

[5] Τρέχω, *curro*. Fut. θρέξω per θ. Præteritum, δεδράμηκα à δραμέω. Aoristus secundus, ἔδραμον [6] à δρέμω. Futurum secundum med. δραμοῦμαι. 5 6

τρέχω, à δραμέω & δρέμω. θρέξω.

Τρώγω, *comedo*. Aoristus secundus, ἔφαγον à φάγω. Futurum secundum med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, [7] vt ἔδομαι & πίομαι, *edam, bibam*. 7

τρώγω à φάγω.
φάγομαι.

Τυγχάνω, *sum, sortior, nãciscor*. Fut. τεύξομαι à τεύχω. Aoristus sec. ἔτυχον. Præt. τετύχηκα à τυχέω: at τέτυκται, *est, & paratus est*, tertia præteriti passiui pro τέτυκται à τεύχω. Vide in ἄφυκτος, *ineuitabilis*.

τυγχάνω à τεύχω & τυχέω.

Pagina 159. ver. 14.

Vel τμήσσω à τμέω. vel etiam futurum primum medium regulare τεμοῦμαι. [2] *De hoc, 147.1.* [3] *Reddit rationem cur τίκτω siue τέκω non faciat in aoristo secundo ἔτακον, cùm, 59.20. dictum sit penultimam ε mutari in aoristo secundo in α: verùm id, inquit, solùm habet locum, quum penultimam ε præcedit aut sequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: atque hinc excipiuntur λέγω, φλέγω, βλέπω, ἐνέγκω: de quibus, 142.20. & 143.5. sic interdum τέμνω, vt in verbo præcedenti dictum est.* [4] *Hoc verbum continetur ea regula, quam aßignauit, 158.29. σκω & σκομαι, tanquam ω & ομαι. nam reduplicatio τι non seruatur nisi in præsenti & imperfecto, vt de verbis in μι dictũ est, 96.6. sic à μιμνήσκω, fut. μνήσω: tamen διδράσκω, seruat reduplicationem in futuro, διδράσω, 165.25. Cæterùm hæc reduplicatio tam barytonorum quàm circunflexorum (in quibus quoq; locũ habet) non solùm fit per ι, sed etiam per ε more Ionico, veluti de τεθνημι dictum est, 154.23. vt κάμω, κεκάμω, laboro: κλῶ, κέκλω, jubeo. Hæc à præterito medio fieri dictum est, 168.4. Interdum quoque (vt de verbis in μι dictum est, 110.7.) huiusmodi reduplicatio fit repetitis duabus literis thematis initialibus, vt ἀλκέω, ἀλαλκέω, arceo, expello. Vide quoq;, 140.22.* [5] *De hoc, 143.11.* [6] *Poteras etiã duci à δραμέω, 91.25.* [7] *De his, 147.8 & 167.29. atq; 174.6.*

1 2.3 4 5 6.7

τμήσω.
τμηθοῦμαι.
μνήσω.
διδράσω.
Reduplicatio Ionica per ε.

Ὑπισχνοῦμαι, *promitto*. Fut. ὑποσχήσομαι. Præt. ὑπέσχημαι. Aoristus primus, ὑπεσχέθην. Aoristus sec. med. ὑπεσχόμην ab [1] ὑπισχέομαι. at fut. ὑποστήσομαι, *promittam*, ab [2] ὑφίσταμαι. Aoristus sec. [3] ὑπέστην. 1 2.3

ὑπισχνοῦμαι ab ὑπισχέομαι & ὑφίσταμαι.

Φ

φάναι. φᾶναι. ἀποφῆναι.

1 [1] Φάναι, dicere: præſens φημί: φᾶναι verò per ᾶ *lucere, apparere*, aor. pri. à φαίνω, *luceo, appareo*: pro
2 quo & φῆναι, ἀποφῆναι, *demonſtrare*, [2] vt μιᾶναι, μιῆναι, *fœdare*.

φέρω ab οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, φρῶ & φρῆμι. ἐνηνόχα à διαφέρω. ἀνενεχθείς

3 Φέρω, *fero*. Fut. οἴσω ab οἴω. Aoriſt. pr. [3] ἤνεγκα,
4 ſecundus ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præt. med. [4] Atticum ἐνήνοχα, διενήνοχα, *excellui*, ab ἐνέχω. Aoriſt. pr. paſſ. ἠνέχθην. Particip. ἐνεχθείς: ſic ἀναφέρω, *refero, reſpiro, conualeſco*: ἀνηνέχθην, ἀνενεχθεὶς, refocillatus. Cæterùm per ſyncopen dicta ſunt φέρειν φρεῖν, φέρω φρῶ, vnde φρῆμι. Imperatiui ſecundus aor. φρὲς, εἴσφρες,

εἴσφρες ab εἰσφέρω. ἔκφρες ab ἐκφέρω. εἰσφρήσω ab εἰσφέρω.

5 *infer, tributum pende*: ἔκφρες, *effer, emitte*: vt [5] θὲς, *pone*. Aor. pri. ἔφρησα. Fut. φρήσω, εἰσφρήσω, *inferam*.

φθάνω à φθάω & φθῆμι.

Φθάνω, *aſſequor quod efficere contendo, præuenio*. Fut. φθάσω à φθάω. Aor. ſec. ἔφθην à φθῆμι Opta. φθαίην.

φθίνω à φθίω. Annotatio de finitis in νω.

6.7 Φθίνω, *tabeſco*. Fut. φθίσω à [6] φθίω. [7] complura in νω dum tempora formant, negligunt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, *bibo*, tanquam φθάω, φθίω, πίω.

φύω à φῦμι.

8 Φύω, *produco*. Fut. φύσω. [8] Aor. ſec. ἔφυν, à φῦμι.

1.2 *De hoc, 154.12.* [2] *Ab aoriſto pri. indicatiui ἐμίανα communiter, & ἐμίηνα*
3 *Atticè, vt habes, 58.23.* [3] *De hoc, 141.26. Pro ἤνεγκα poëtè dicunt ἔνεικα.* (ἔνεικα.)
4 [4] *Attici enim (vt habes, 139.16.) inchoatorum ab ι, ε, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præſentis. Hîc verò notandum in ἐνήνοχα, ε penultimam præſentis ἐνέχω mutatam in ο more diſyllaborum, vt λέγω, λέλογα, 76.30. polyſyllaba enim regulariter non mutant ε in ο,* (ἐνήνοχα.)
5 *quanuis ab ἔχω ſimplici diſyllabo poßit ductum videri.* [5] *De hoc, 107.5.*
6 [6] *Hinc fit participium perfecti paßiui φθίμενος, mortuus, defunctus, pro* (φθίμενος.)
7 *ἐφθιμένος detracto augmento & mutato tono.* [7] *Sic τίνω, ſoluo, tanquam*
8 *τίω. Vide, 156.12.* [8] *Vide, 105.16. & 106.26.*

Χ

χαίρω à χαρέω.

Χαίρω, *gaudeo*. Fut. χαρήσομαι. Aoriſt. ſec. paſſ. ἐχάρην à χαρέω.

χάσκω à χαίνω.

Χάσκω, *aſpicio, hio, dehiſco*. Futur. χανοῦμαι. Præt. med. κέχηνα. Aoriſt. ſec. ἔχανον à χαίνω.

χέω à χεύω. ἔχεα.

1.2 Χέω, *fundo*. [1] Fut. χεύσω. [2] Aor. pr. ἔχεα. Impera.

χέον

χέον, ἔκχεον, *effunde*. Infin. χέαι, ἐκχέαι, *effudisse*.[3] Aor. sec. ἔχεον. Futur. sec. χεῶ, ἐκχεῶ, *effundam*. 3

ἐκχεῶ. ἐκχέαι. ἐκχεῶ.

Χρὴ, oportet, à χρῆμι, per apocopen χρῆ,[4] ἀπόχρη, *sufficit*. Imperf. ἔχρῃν & χρῆν. Infinit. χρῆναι. 4 1.2

Χρή. ἀπόχρη. ἔχρῃν. χρῆναι.

De hoc, 143.25.[2] *Vide, 141.31.*[3] *Vide, 94.30.*[4] *De hoc, 159.8.* 3 4

Ω

Ὠθέω, *expello*. Fut. ὤσω. Aorist. pr.[1] Atticè, ἔωσα. Præt. pass. ἔωσμαι ab ὤθω. 1

ὠθέω ab ὤθω. ἔωσα. ἔωσμαι.

[2] *Ὦ τᾶν, ô amice, heus tu, ô bone vir quæso*, pro ὦ ἐτᾶν:[3] ἔτης, amicus, vnde ἐτᾶν, vt Ἑρμῆς, Ἑρμᾶν: μέγιστος, μεγιστᾶν: ὦ ἐτᾶν,[4] sed synalœphe cõtrahit in ὦ τᾶν. 2 3 4

Vide, 140.3 & 11. & 161.36.[2] *Variè scriptũ inuenitur, ὦταν, ὦ 'ταν, ὦ 'ταν, & ὦ 'τᾶν, atque ὦ 'τάν.* [3] *ὁ ἔτης, ου, primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἔτα, 127.18. & Doricè (vt quidam volunt) ὦ ἐτᾶν: hinc per synalœphen faciunt ὦ 'ταν. Clenardus verò paulò aliter videtur sensisse: vt ab ἔτης, ου, primæ, faciat ἐτὰν, ἐτᾶνος quintæ: in vocatiuo ὦ ἐτὰν, & synalœphe ὦ 'ταν: vt à μέγιστος, ου, tertiæ, id est, maximus, 122.8. fit nomen quintæ ὁ μεγιστὰν, μεγιστᾶνος, cuius plurale tantùm est in vsu, οἱ μεγιστᾶνες, primates, megistanes: qua voce & Latini vtuntur. Sic ab Ἑρμῆς, ου, primæ, fit Ἑρμᾶν, ᾶνος, quintæ, id est, Mercurius.*[4] *Sic ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ, vel pro ὦ ἄνα, ô rex, 134.7. ὤνθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, ô homo: ὦ 'νερ pro ὦ ἄνερ, ô vir: id dicitur fieri Atticè. Cùm autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo forment, 11.10. dicunt quoq; in vocatiuo, ὤνθρωπος, ὦνηρ: vnde etiam ὦ 'ναξ pro ὦ 'να, à nominatiuo ὁ ἄναξ. Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo cũ articulo ὁ, vt ὥδωνις, pro ὁ Ἄδωνις, Adonis Veneris amasius.* 1.2 3 4

μεγιστᾶνες. ὦ 'ναξ. ὤνθρωπε. ὦ 'νερ. ὤνθρωπος. ὦνηρ. ὥδωνις.

Thematis inuestigãdi ratio

Rimantibus verborũ themata præcipuum sit, vt in prõptu & tanquam ob oculos habeant coniugationẽ, τύπτω, ποιέω, & ἵστημι: ac singulorũ temporũ exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formẽtur tẽpora, sensim ascendãt donec statuendũ sit præsens. Participiũ ὀφθησόμενος à fut. primo ὀφθήσομαι. Aor. pr. ὤφθην. tertia prꝑteriti pass. ὦπται: prima ὦμμαι. Pręt. actiuum esset ὦφα. Fut. ὄψω. igitur præsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω: ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι vel ὄπτομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, *video*.

Aliam rimandi viam ostendimus, 49.10.

ACCENTVS.

Accentuum sedes, Acuti, Circunflexi, Grauis.

ACCENTVS acutus afficit vltimam syllabam, penultimam aut antepenultimam: Circunflexus vltimam aut penultimam: Grauis vltimam tantúm. Dictionibus autem, quæ sic vel sic notantur, huiusmodi tribuerunt vocabula.

Θεός, *Deus*, ὀξύτονον, acutus in vltima.
λόγος, *sermo*, παροξύτονον, acutus in penultima.
τύπτομεν, *verberamus*, προπαροξύτονον, acutus in antepenultima.
ποιῶ, *facio*, περισπώμενον, circunflexus in vltima.
βοᾶτε, *clamatis*, προπερισπώμενον, circunflex. in pen.
τιμὴ, *honor*, βαρύτονον, grauis in vltima.

Notio de graui. Acutus in grauem.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec acuitur nec circunflectitur: at signatur solùm in vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob consequentiam dictionis, θεὸς ἡμῶν, *Deus noster.* [1] Excipe τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε, *quis fecit?*

Nominatiui accẽtus quãdo in obliquis aut mutetur, aut è loco migret. σῶμα, σώματος. σώματα, σωμάτων. Atticismus. βοάετε βοᾶτε. Λητόα, Λητώ. νόω, νώ. νῶϊ, νώ.

Casuum & personarum accentus ferme manet in eadem syllaba, ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ: τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autem mutetur accentus, aut è loco migret, sic est accipiendum: Σῶμα, σώματος, *corpus*, ῶ in ώ: quia antepenultima non circunflectitur. Σώματα, σωμάτων: vltima si fuerit longa, non acuitur antepenultima: excipe Attica, [2] Μενέλεως, *Menelaus*: λέξεως, *dictionis*: & similia. Βοάετε, βοᾶτε, *clamatis*, άε in ᾶ: ex acuto & graui fit circunflexus: excipe [3] τὴν Λητόα, Λητώ, *Latonam*: & [4] τὼ νόω, νώ à νόος, *mẽs*: & [5] νῶϊ, νώ ab ἐγώ: dualia enim in

ω

ω ſemper acuuntur, etiam contracta. [6] Ἑσταώς, *nixus, firmus, erectus*, ἑστώς, non ἑστῶς: ex graui & acuto non fit circunflexus. Ἑστώς, ἑστῶτος: [7] longa ante finalem breuem circunflectitur. Ἑστῶτες, ἑστώτων: [8] longa ante finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, *Hercules*: breuis non eſt capax circunflexi, [9] nec item longa poſitione, ſed natura, σῶμα, *corpus*: τεῖχος, *murus*: βοᾶτε, *clamatis*: βοᾷ, *clamat*.

6 ἱσταώς, ἱστώς.

7 ἱστώς, ἱστῶτος.

ἱστῶτες, ἱστώτων.

8 ἡρακλῆς ἡρακλέος.

9

Diphthongi [10] finales αι & οι in accentibus habentur breues, μοῦσαι, *muſæ*: ἄνθρωποι, *homines*. Excipe [11] aduerbia, οἴκοι, domi (nam οἶκοι, *domus*, nomen plurale eſt) & optatiuos, ποιήσαι, feciſſet: at ποιῆσαι, infinitiuus aoriſti primi actiui: ποίησαι autem imperatiuus aoriſti primi medij.

10 αι & οι finales habentur breues, niſi in aduerbiis & optatiuis.

11

[12] In declinationibus pariſyllabicis circunflectuntur genitiui & datiui, licet reliqui caſus acuantur, ὁ ποιητής, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ: τοῖν ποιηταῖν: τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς, *poëta*. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinationis, ἡ χείρ, τῆς χειρός: ταῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, *manus*.

12 Genitiuus & datiuus vltimā longam circūflectunt, ſi in ea accentū habuerint.

[13] Subſtantiuorū primæ & ſecundæ declinationis genitiuus pluralis circunflectit vltimā, ὁ Αἰνείας, τῶν Αἰνειῶν, non Αἰνείων: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν, non μούσων. Adiectiua verò ſecūdę declinationis à maſculinis tertiæ, [14] genitiuū parem habent maſculino, ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων, *ſanctus*. quòd ſi maſculinum ſit quintæ, vltima genitiui fœminini circunflectetur: ὁ ἡδὺς, *ſuauis*: μέλας, *niger*: τύπτων, *verberans*: τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων: ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα: τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν: in quibus etiam non eadem eſt penultima genitiui

13 Genitiuus pluralis primæ & ſecundæ declinationis.

14

in vtroque genere.

De tono obliquorum disyllaborũ quintæ declinationis.

15 [15] Quintæ declinationis genitiui & datiui disyllabi accentũ sortiuntur in vltima: nominatiui autẽ, accusatiui & vocatiui in priore: ἡ χείρ, *manus*, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα: τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν: αἱ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θεὶς, θέντος, θέντι, *ponens vel qui posuit*: ὤν,
16 ὄντος, ὄντι, *existens*, &c. [16] etiam τῶν παίδων, *puerorum*: τῶν Τρώων, *Troianorum*: τῶν πάντων, *omnium*, & τοῖς πᾶσι, *omnibus*.

ευ & ου finales.

17 Circunflectuntur ευ & ου finales, [17] ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ, *rex*: πανταχοῦ, *vbique*: præter aduerbium
18 ἰδού, ecce: at [18] ἰδοῦ, *vide*, imperatiuus vt τυποῦ.

Notio de vocatiuo primę declin. cõtractorum.

Vocatiuus in ες à proprijs in ης est προπαροξύ-
19 τονος, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες: ὁ Ἡρακλῆς, έος, [19] ὦ Ἡράκλεες, crasi Ἡράκλεις, *Hercules*.

Irregularia.

Irregularia sunt ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν,
20 *vna*: [20] ὁ δεσπότης, *dominus*: μυστάτης, *consiliarius*: ὦ δέσποτα, μυστάτα. Etiam ἡ μήτηρ, *mater*: θυγάτηρ, *filia*: τῆς
21 μητέρος, [21] θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

α, ευ, δυς, in cõpositione accẽtu retrahunt.

22 [22] Particulæ α, ευ, δυς, crebrò accentũ retrahũt, παιδευτὸς, *doctus*: ἀπαίδευτος, *indoctus*: τακτὸς, *ordinatus*: εὔτακτος, *bene constitutus*: κινητὸς, *mobilis*: δυσκίνητος, *motu difficilis*. sic ἑκὼν, *voluntarius*: ἀέκων, & crasi ἄκων, *inuitus*: λόγος, *ratio*: ἄλογος, *irrationalis*: εὔλογος, *rationabilis*, *iustus*, &c.

Attica quæ vltimâ longâ antepenultimam acuunt.

1 *Acutum quoque retinent dictiones oxytonæ, quum eas sequitur dictio*
2 *enclitica: vt* θεός σου, *Deus tuus.* θεός ἐστι, *Deus est.* [2] *Videlicet hyperdisyllaba quartę declinationis propriæ Atticorum, quæ communiter declinata per tertiam, antepenultimam acuerent, vt* Μενέλαος, Μενέλεως: *huic similis enumerauimus pag. 20. Per ea autem quæ voci* λέξεως *sunt similia, intellige genitiuum Atticum singularem, dualem & pluralem secundæ de-*

cli-

clinationis contractorum, de quo, 40.11.[3] *Hoc fit (vt 41.20. attigimus) quia* 3
vt voce sic & accentu hic casus necessariò sit similis alteri casui praecedenti
eiusdem numeri & idiomatis, vtpote nominatiuo ἡ Λητὼ. sic vocatiuus ὦ
Λητοῖ circunflectitur, quòd voce sit similis datiuo τῇ Λητοῖ, qui circunfle-
ctitur propter syncresim acuti & grauis: verùm in plurali dicimus αἱ Λη-
τοὶ, acuto accentu: non est enim eiusdem numeri. Caeterùm τὴν αἰδῶ a αἰδὼ
circunflectitur, vt loco citato diximus.[4] *Vide, 129.37.*[5] *Vide, 111.4. & 114.14.* 4.5
[6] *De hoc, 107.30.*[7] *Intellige si penultima debeat aliquo accentu affici, ac sit* 6.7
naturâ longa. Fallit enim haec regula, quum penultima positione tantùm pro-
ducitur, vt τύπτε, τύψον, verbera.[8] *Hic quoque intellige, si penultima ac-* 8
centum habuerit, ac si finalis sit lōga non sola positione sed natura. nam χοῖ-
νιξ, choenix, penanflectitur, quamuis vltima sit longa positu.[9] *Quae autem* 9
& natura & positione producitur, est capax circunflexi, vt τυπτοῦντος, ver
beraturi: μᾶλλον, magis.[10] *Sed ita finales vt nulla consona eas in eadem* 10
syllaba sequatur. nam in μοῦσαις & ἀνθρώποις, αι & οι non habentur breues.
Eodem modo intellige de finalibus ει & ου, de quibus paulò post.[11] *Haben-* 11
tur tamen pro breuibus πάλαι, olim, & πρόπαλαι, diu, iam olim.[12] *Haec re-* 12
gula non habet locum in genitiuo singul. quartae declinationis: vt ὁ λεὼς,
τοῦ λεὼ, populus: ὁ νεὼς, τοῦ νεὼ, templum: quae acuuntur.[13] *Quidā hinc exci-* 13
piunt, ὁ χλούνης, τῶν χλούνων, aper: ὁ χρήστης, τῶν χρήστων, foenerator. ὁ Ἐτη-
σίας, τῶν Ἐτησίων, Etesias ventus: ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, apua, genus piscis.
[14] *Atque reliquos omnes casus, quod ad accentum attinet, nisi vltima lon-* 14
ga impediat. nam ab ὁ ἅγιος antepenacuto, dicimus ἡ ἁγία, acuta penultima,
quòd α finale longum impediat accentum poni in antepenultima. at in no-
minatiuo plurali dicimus αἱ ἅγιαι, veluti οἱ ἅγιοι. nam αι habetur pro breui
non aliter quàm οι tamen ab ὁ πόντιος, id est, marinus, in Pindaro inue-
nitur genitiuus pluralis foemininus ποντιᾶν vltima circunflexâ, pro ποντίων
penacutè.[15] *Haec regula complectitur etiam obliquos disyllabos per synco-* 15
pen ex trisyllabis formatos, vt ἡ ἀρὴν, agna, τοῦ ἀρνὸς pro ἀρένος, τῇ ἀρνὶ, τὴν
ἄρνα. sic ὁ καὶ ἡ κύων, κυνὸς, κυνὶ, κύνα, canis. Vide, 135.20. Eodem modo ὁ ἀ-
νὴρ, vir, τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ τὸν ἄνδρα, pro ἀνέρος ἀνέρι, ἀνέρα: & similia
in ηρ, de quibus, 28.7. at horum datiuus pluralis semper duarum syllaba-
rum numerum excedit propter α interpositum, de quo, 36.33. vt ἀνδράσι: atq;
huiusmodi datiuus perpetuò penultimam acuit: tamen τοῖς ἄστρασι antepe-
nacuitur. neque enim fit ab ὁ ἀστὴρ, έρος, cùm non sit ex eorum numero quae
syncopen patiuntur, 28.19. sed potiùs per metaplasmum, quem vocant, id est,
transformationem cuiusdam casus ex vna declinatione in aliam, ponitur
pro τοῖς ἄστροις à nominatiuo τὸ ἄστρον, ου, id est, sydus, siue signum pluribus
stellis constans: at ἀστὴρ vnicam stellam significat. Eodem autem mo-
do antepenacuuntur & alij datiui tam singulares quàm plurales ex
alia declinatione in quintam transformati: vt τοῖς πρόβασι pro προβά-
τοις à nominatiuo τὸ πρόβατον, ouis: τοῖς ἔγκασι pro ἐγκάτοις à nomina-
tiuo plurali τὰ ἔγκατα, viscera. sic τῷ διχόμηνι pro διχομήνῳ ab ὁ δι-
χόμηνος, semestris, semiplena luna: τῷ πολυπάταγι pro πολυπατά-
γῳ ab ὁ πολυπάταγος, multistrepus: τῷ μελίκρατι pro μελικράτῳ à τὸ με-

Syllaba positione solùm producta pro breui habetur.

αι, οι, ευ, & ου finales.

πάλαι, πρόπαλαι.

ὁ λεὼς τοῦ λεώ.

ὁ νεὼς, τοῦ νεώ.

τῶν χλούνων. τῶν χρήστων. τῶν Ἐτησίων. τῶν ἀφύων.

ποντιᾶν.

Obliqui quinti ex syncope disyllabi.

Datiui plurales in άσι.

τοῖς ἄστρασι.

Declinationis metaplasmus.

Notio de datiuis p metaplasmu formatis.

τοῖς πρόβασι. τοῖς ἔγκασι. τῷ διχόμηνι. τῷ πολυπάταγι. τῷ μελίκρατι.

Exceptio. ὑσμῖνι. Notio.

λίκρᾶτον, mulsum. Excipe ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ ab ἡ ὑσμίνη, pugna. fit enim
quasi à nominatiuo ὑσμὶν, ῖνος. Illud & hoc loco notandum, nomen ἡ γύναιξ,
τῆ γυναικὸς, quamuis in obliquis sit trisyllabum, more tamen disyllaborum in
genitiuis & datiuis habere accentum in vltima, in reliquis casibus in pe-
nultima. Est autem nomen heteroclitum: huius inflexionem habes, 134.5.

Genitiui plurales disyllabi quintę penultimam acuentes. τῶν λάων.

16 [16] His adde τῶν δάδων, δμώων, θώων, κράτων, φῴδων, φώτων, à nomi-
natiuis ἡ δὰς, fax: ὁ δμὼς, famulus: ὁ θὼς, lupus ceruarius: τὸ κρὰς, caput:
ἡ φῴς, inustio ab igne facta in cruribus: ὁ φὼς, vir. Theodorus addit τῶν
λάων, lapidum: sed dictum puto per crasim vel pro λαέων, α & ε in ά con-
tractis, à nominatiuo singulari τὸ λάος, τῆ λάεος, 135.2. & crasi λᾶος,
13.26. vel pro λαάων & crasi λάων à nominatiuo singulari ὁ λᾶας, τῆ
λάαος, & crasi λᾶος, 134.32. circumflectitur verò penultima genitiui λᾶος,

Notio de genitiuis & datiuis quintę disyllabis factis ex contractione.

quamuis sit disyllabus vt χερός: regula enim de genitiuis & datiuis quintæ
disyllabis, eodem Theodoro teste, non habet locum in iis quæ fiunt ex con-
tractione, vt τὸ κῆρ, τῆ κῆρος penanflexè, à κέαρ, κέαρος, cor. sic τὸ ἦρ,
ἦρος, ver, ab ἔαρ, ἔαρος. inueni tamen in multis locis, ac in emendatissi-
mis exemplaribus, κηρὸς & ἠρὸς, accentu in vltima: veluti in παιδὸς, licet
fiat per synæresin ex πάϊς, πάϊδος. tu videris: non tamen temere à sen-
17 tentia tanti viri discessionem faciendam arbitror. [17] Vt vocatius in εῦ
circunflectitur à nominatiuo acutitono εὺς: ita quoque accusatiuus singu-
laris monosyllabus quintæ declinationis vltimam longam circunflectit, quā-
ἡ κλεὶς, τὴν κλῆν.
18 uis eam nominatiuus acuat, vt ἡ κλεὶς, clauis, τὴν κλῆν, 30.32. [18] Vide, 167.

Nonnulli vocatiui in α & ον ab ης & ων accentum retrahentes.

16 35. & 78.30. [19] Vide, 132.12. [20] His adde ὁ ἀκακήτης, nullum malum
20 promeritus, ὦ ἀκάκητα: εὐρυβόας, latè sonans, ὦ εὐρύοπα. Sunt & alij vo-
catiui quintę declinationis in ον à nominatiuo ων, qui accentum in antepe-

τὴν θυγατέρα, θύγατρα. Vocatiui in ερ accentum retrahunt.

21 nultimam retrahunt: de his, 128.17. [21] Accusatiuus τὴν θυγατέρα, & syn-
cope θύγατρα, accentu in antepenultimam retracto. Antepenacuitur quo-
que huius vocatiuus ὦ θύγατερ: atque eodem modo in prioribus syllabis ac-
centum habent & omnes vocatiui in ερ à nominatiuis in ηρ tam acutis (qui
quatuor enumerati sunt, 35.30.) quàm grauitonis, qui septem inueniuntur,
ἡ Ἄστηρ, Aster vrbs: ἡ Δημήτηρ, ὦ Δήμητερ, Ceres: ἡ εἰνάτηρ, ὦ εἴνατερ,
fratria, id est, fratris vxor: θυγάτηρ, filia: ὁ Ἴβηρ, Iberus Hispaniæ fluuius:
ἡ μήτηρ, mater. Grauitonum quoque est ὁ Πίηρ, sed eius vocatiuus est in
ηρ, ὦ Πίηρ, Pier populus: tamen quæ ab hoc deriuantur, mutant η in ε, vt
ἡ Πιερία, Pieria, mons Bœotiæ: αἱ Πιερίδες, Musæ Pierides: & aduer-

Annotatio de compositis ex α, δυ, δυς & similibus. Notio de α.

22 bium Πιερίηθεν, ex Pieria. Vide quoque, 36.9. [22] Quid in compositione si-
gnificent α, δυ & δυς, diximus, 125.1. Illud autem & hoc loco obiter monen-
dum, has tres particulas ac similes in compositis ex substantiuis adiectiua
facere, vt patet ex ἄλογος & δύλογος. Cæterùm α præpositum vocali assu-
mit ν, vt ὅσιος, pius, sanctus: ἀνόσιος, impius, profanus.

Verborum & participiorum accentus.

1 Verborũ & participiorũ accentus obseruandi
sunt in cõiugatione verborũ τύπτω, ποιέω, & ἵστημι.

A disyllabis compositorum

2 [2] Præterita & aoristi priore longa seruant ac-

cent

centum in compositis, εἶχον, *habebam*: κατεῖχον, *con-*
tinebam: εἶχα, ἀφεῖχα: εἶμαι, ἀφεῖμαι: ἧκα, συνῆκα: præ-
ter οἶδα, *noui*, συνοίδα, *conscius sum*, non συνοῖδα.

accentus. Pagina 151. & 176 versu 1. Pagin. 187. ver. 32.

Monosyllababa longa relicta post apocopen
acuũtur, [3] χρῆμι, χρή: post aphæresim autem cir- 3
cunflectuntur, [4] ἔφην, ἔφης, ἔφη: φῶ, φῇς, φῇ: & ἠμί, ἦς, 4
ἦ, *inquam*. At breuia sunt acuta, [5] ἔβαν, βάν, *iuerunt*. 5

Monosyllaba.

Si autem & quædam de his præcepta desyderas, vt breuiori via ad eo-
rum obseruationem ducaris, hæc accipe: Quoduis futurum sec. Futura pri- 1
ma vocis act. & med. verborum quintæ coniugationis, de quibus, 46.45. &
77.28. Vterque aoristus subiunctiui paß. Secunda persona sing. aoristi sec.
imperatiui medij in ου: Præsens & perfectum optatiui & subiunctiui paßiui
verborum in μι, quæ sunt verè paßiua, de quibus, 109.5 & 12. Præsens &
aoristus sec. verborum quoq; in μι in optatiuis & subiunctiuis cuiuscunque
vocis: Perfectum optatiui & subiunctiui paß. circunflexorũ, 93.3. hæc omnia,
inquam, tempora recipiunt accentum, eúmq; circunflexum (modò nulla re-
gula generalis impediat) in vocali siue diphthongo, quæ characteristicam im-
mediatè consequitur, vt in τυπῶ & τυποῦμαι, circunflexus est in ῶ & οῦ,
quæ characteristicam π sequuntur. Cæterùm in verbis in μι & circũflexis,
de quibus hoc loco sermo habetur, characteristica & vocalis siue diphthon-
gus mox sequens characteristicam reipsa non differunt, vt in τιθείμην, τι-
θεῖο, τιθεῖτο, &c. ει occupat sedẽ characteristicæ & vocalis sequentis chara-
cteristicã. Aoristus verò primus infinitiui vocis actiuæ, & omnia tẽpora in
finitiuorũ cõmuniter finita in ναι habent accentum in penultima, vt ποιῆσαι,
πεποιηκέναι, fecisse. Reliqua tẽpora, quæ his duabus regulis non sunt cõpre-
hensa, antepen. acuuntur, modò vltima non producatur: tum enim penulti-
mam acuunt: vt ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην. Si autem antepenultima desydere-
tur, penultima recipit tonum, vt τύπτε. Notandum verò hoc loco, finales an-
cipites α & ι in verbis semper corripi: υ verò produci, vt τέτυφα, τέτυφας:
ζεύγνυμι: ἐζεύγνυν. in participiis autẽ masculinis desinentibus in ας, α produ-
citur, vt ποιήσας acuta penultima. at neutrũ ποιῆσαν penultimã circũflectit.
Et hactenus de tono verborũ. Participiorum verò accentũ sic paucis accipe:
Finita quidem in μενος antepenultimam acuunt excepto perfecto paßiuo,
quod cum præsenti, aoristo primo & futuro primo barytonorum vocis actiuæ
habet accentum in penultima. Reliqua verò omnia participia vltimam
acuunt, præterquàm futurum secundum, quod eam circunflectit. Per ba-
rytona autem hîc intelligo ea etiam tempora circunflexorum & verborum
in μι, quæ nihil variant ab inflexione barytonorum. [2] Reliqua verò tem- 2
pora tonum in antepenultimam transferunt: vt κεῖμαι, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, 3
διάκειμαι, 153.13. [3] Quare, 179.3. [4] Vide, 154.16. [5] De hoc, 166.34. 4.5

Verborum accentus.

Tempora habentia accentũ in vocali vel diphthongo, quę immediatè characteristicam consequitur.

Habẽtia tonũ in penultima.

Antepenultimam acuentia.

Notio de finalium α, ι, υ in verbis & participiis quantitate.

Participiorum accentus. προπαροξύτονα. παροξύτονα. ὀξύτονα. περισπώμενα.

Quædam omnino carent accentu [1] ὁ, ἡ: [2] εἰς, ἐς, 1.2
ἐκ, ἐξ, ἐν: εἰ, si: [3] οὐ, οὐκ. 3

Accentu carentia.

De dictionibus encliticis.

Interdum præter accentum natiuum (qui vnus est tantùm in vna dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam.

Nomina enclitica, τὶς, τινός. Articuli, τοῦ, τῷ. Verba, εἰμὶ, φημί. Pronomina, μοῦ, μοὶ, &c. Aduerbia, ποθὲν, &c. Cōiunctiones, τὶ, γὶ.

4 Sunt autē enclitica[4] τὶς, τινὸς infinita, *aliquis, ali-*
5.6 *cuius:*[5] τοῦ, τῷ pro τινὸς, τινὶ, *alicuius, alicui.*[6] εἰμὶ, *sum,* &
7.8 [7] φημὶ, *dico,*[8] toto pręsente.[9] μοῦ, μοὶ, μὲ, *mei, mihi, me:*
9
10 σοῦ, σοὶ, σὲ, *tui, tibi, te.* aduerbia[10] infinitè capta, ποθὲν,
ποθὲ, *alicūde:* ποθὶ, *alicubi, aliquando:* ποτὲ, *tandē:* πῶς,
11 *quodāmodo:* πὼ, *adhuc, dū:* πῂ, *alicubi:* ποῦ, *vspiā.*[11] τὲ,
12 *que:* γὲ, *quidē:*[12] vt εἴτις, *si quis:* εἴτινα, *si quem:* εἰπέ μοι, *di*
cito mihi: σῶμά σου, *corpus tuū:* ἤκουσέ μου, *audiuit ex me.*

Notio de ἐστί.

οὐκ, καὶ, ἀλλ', ὡς, εἰ, τοῦτ' } ἐστι.

Persona ἐστὶ, *est,* principiū orationis, aut subdita post οὐκ, *nō:* καὶ, *et:* ἀλλὰ, *sed:* ὡς, *vt:* εἰ, *si:* τοῦτο, *hoc:* remittit accentū in priorem syllabam, ἔστι πόλις, *est ciuitas:* καὶ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, τοῦτ' ἔστι: alioqui in præcedētem dictionē: καλός, ἐστι, *pulcher est:* ἄνθρωπός ἐστιν, *homo est:* σῶμά ἐστι, *corpus est:* Ἑρμῆς ἐστι, *Mercurius est.* Et de accētu quidē hactenus: reliquum est vt de cōstructione quatenus est opus agamus.

De tono articulorum.

1 *Hi duo articuli* ὁ, ἡ, *in nominatiuo quoq; plurali destituuntur accentu,* οἱ, αἱ. *Reliqui verò casus articulorum tam præpositiuorum q̄ subiunctiuorū aliquo semper notantur tono, circunflexo quidem in genitiuis & datiuis cuiusuis numeri: aliàs verò acuto: qui tamen ferè semper ob dictionis consequē-*

De tono præpositionum. Notio de prępositionibus suos casus subsequentibus aut pro verbis sumptis.

2 *tiam mutatur in grauē.*[2] *Cæteræ præpositiones tam monosyllabę quàm disyllabæ vltimā grauant, nisi quum aut suis casibus per anastrophen post ponuntur, aut pro verbis cōpositis sumuntur: tum enim penultimam acuunt, vt γήρως πέρι, pro περὶ γήρως, de senectute: &* πάρα *pro* πάρεστι *vel* πάρεισι, *adest vel adsunt.* ἔνι *pro* ἔνεστι, *inest, licet. Significationem autem & constructionem præpositionum habes in sequenti tractatu de ratione syntaxeως.*

οὐχ. οὐ, οὐκ, & οὐχ, quomodo discrepent.

3 [3] *Sic* οὐχ, *quod idem significat quod* οὐ *&* οὐκ: *sed* οὐ *ponitur ante consonantes,* οὐ σὺ, *non tu:* οὐκ *ante vocales lenigatas,* οὐκ ἐγὼ, *non ego:* οὐχ *ante aspiratas,*
4.5 οὐχ οὗτος, *non hic.* ὡς *quoq; id est, vt, accētu destituitur.*[4] *Vide, 32. 8.*[5] *Quære,*
6.7 *115. 3.*[6] *De hoc, 148. 22.*[7] *De hoc, 154. 1.*[8] *Secunda tamen vtriusq; persona sing.*

εἶς. φής. Alia pronomina enclitica.

8.9 εἶς, *es, &* φὴς, *ais, non inclinatur, 149. 20.*[9] *Sunt itē & multa alia pronomina enclitica ex varijs idiomatibus desumpta, de quibus pag. 113. atque hæc ferè sunt: in prima persona* μεῦ *pro* μοῦ: *in secunda* σεῦ, *&* σέο *pro* σοῦ: *sic* τεὶ *pro* σοὶ,

&

& τὺ pro σύ: in tertia οὗ, & οἷ pro οὗ: sic οἱ: & ἕθεν ac μὶν pro ἕ: in duali σφὶ, & σφωὲ siue σφῶ pro σφέ: in plurali σφίσι, & σφὶν siue σφὶ pro σφίσι: sic σφέας pro σφᾶς. non tamen enclitica sunt huiusmodi pronomina si ponãtur cum prępositionibus, aut cum disiunctiuis cõiunctionibus, aut cũ particulis ἕνεκα, οὕνεκα vel εἵνεκα, id est, ob, propter, causa: aut quum per appositionem ad aliam personam referũtur, vt ἐμοῦ ἤκουσε, ex me audiuit, non ab alio. at ἤκουσέ μου, ex me audiuit, simpliciter, ita tamen vt ab alio audire potuerit.[10] Sumpta verò interrogatiuè non sunt enclitica, sed disyllaba penacuuntur, & monosyllaba circunflectũtur: πόθεν vel πόθε; vnde? πόθι; vbi? πότε; quãdo? πῶς; quomodo? πῆ; qui? quonã modo? ποῦ; vbi? at πῶ pro πόθι vel πόθεν, acuitur, & Doricum est.[11] Occurrunt & aliæ cõiunctiones apud poëtas, quæ ferè velut otiosæ in oratione redundant: atq; ideo expletiuæ nũcupantur: vt θὴν, κέ, θεν, κεν, νυ, νυν, περ, ποῦ, ῥα, ταρ, τοι. Inclinatur etiã οὖν post οὐκ, si tantùm neget, vt οὔκουν, non: si verò infert vel interrogat, retinet accentũ, οὐκ οὖν, igitur, absque negatione. δὲ quoq; inclinatur quando in diuisionibus cũ articulis positũ patitur apostrophũ, ὅδ', τοῦδ', &c. Cæterùm κέ & κεν non rarò potentialem modũ indicãt, veluti ἄν: φαίης κε, vel φαίης κεν, id est, φαίης ἄν, dixeris, diceres, dicere posses: sæpe tamen redundant, vt etiam nonnunquam ἄν.[12] Exemplis indicas quę dictiones vltimam acuant ob particulas encliticas subsequentes, nempe eæ quæ aliàs accentu destituerentur, de quibus paulò antè, vt εἰ, ἅτις. Deinde, dictiones oxytonæ, quæ tamẽ aliàs ob dictionis consequentiã vltimã grauarẽt, vt εἰπὲ, εἰπέ μοι. de εἰπὲ, vide, 144.4. Dictiones quoq; penanflexæ, vt σῶμα, & antepenacutæ, vt ἤκουσε, sequente enclitica, vltimam acuũt, σῶμά σου, ἤκουσέ μου. tamen vocabula penanflexa, quæ vltimam positione producunt, acutũ ob encliticã non recipiunt, vt φοῖνιξ ἐστι, phœnix est, nõ φοῖνίξ ἐστι. Si autem particulas encliticas præcedat dictio vltimam habens circunflexam, enclitica natiuũ accentum prorsus amittũt, vt θεοῦ σου, Dei tui: θεοῦ ἐστι, Dei est. Si verò dictio præcedens penacuatur, enclitica sequens, monosyllaba quidem accentũ eodem modo amittit, sed disyllaba illũ retinet, vt λόγος μου, sermo meus: λόγος ἐστι, sermo est. tamẽ si dictio præcedẽs penacuta, trochaica fuerit, habens scilicet penultimã sola positione longam & vltimam breuẽ, enclitica sequẽs accentum, iuxta quosdam, in præcedentis vltimã reiicit, non aliter quàm si præiret vocabulum trochaicum penultimam circunflectens, quale est σῶμα: vt ἄνδρά μου, virum meum: ἄνδρά τινα, virum quendam.

Pronomina enclitica vbi nõ inclinẽtur.

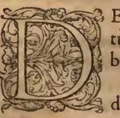
10 Aduerbia interrogatiua.

11 Cõiunctiones expletiuæ.

12 Quę dictiones ob subsequentes encliticas vltimã acuãt.

Quæ dictiones encliticarũ accentum non recipiant.

RATIO SYNTAXEOS.

E Grecorum constructione tantùm præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Constructio Græcorum.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currunt.*

Nominatiuus alterius numeri quàm verbũ.

Genitiuum multis adhibent, quibus nos abla-

Genitiui constructio.

Genitiuus absolutè positus.

tiuum: siquidē vterq; casus ponitur absolutè. Latini, me præsente: Græci, μοῦ παρόντος. Quandoq; participium solū: ἐλθόντων δὲ, vbi autem venissent, intelligendo casum rei conuenientis.

Atticismus.

Accusatiuus absolutè positus.

Participia impersonaliū in accusatiuo absolutè posita.

Atticè pro hoc genitiuo est accusatiuus, & fermè cū ὡς & ὥσπερ: ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *viro istud facturo:* éstq; istud receptissimum in participiis impersonaliū, δέον, *cùm deceat*, *cùm sit decorū:* δεῆσον, *cum oportuerit:* ἐξὸν, *cùm sit permissum:* ἐνὸν, *cùm liceat:* προσῆκον, *cùm deceat:* παρὸν, *cùm adsit facultas:* ἐνδεχόμενον, *cùm fieri possit.* ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cū ipsi permisśū esset facere: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanq̄ nihil eius intersit: δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi mihi statutū esset scribere: ἄδηλον ὄν, cùm sit incertū, &c.

Genitiuū postulāt cōparatiua.

Superlatiua.

Verba affect.

Sentiendi.

Curandi.

Participandi.

Priuandi.

Assequendi.

Frustrandi.

Dominandi.

Dissidendi.

Copiæ, Inopiæ.

Verbalia facta ex α & finita in ικός.

Adiectiua.

Partitiua.

Verbum substantiuum.

Genitiuum postulant cōparatiua & superlatiua, σταθμῆς δικαιότερος, *trutina iustior:* βέλτιστος ἁπάντων, *optimus omniū.* Verba quę animi affectionē significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, *amo, desydero*, & similia. Verba sentiendi, curādi, participandi, priuandi, assequēdi, frustrandi, dominādi, dissidendi, copiæ & inopiæ: quorū exemplis supersedendū duximus, monuisse tantùm cōtenti. Adhæc verbalia per α priuatiuū facta, ἀθέατος ἀληθείας, *qui non spectauit veritatem.* Verbalia in ικός, ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, *suppeditator idoneorū.* Et adiectiua plurima, ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, *dignus, indignus, inexpertus.* Et alioqui quoduis adiectiuū partitiuè positum, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt: quale illud Plinianum, Ouorum oblonga. Prætereà verbum substantiuum εἰμὶ & γίγνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum aut de numero horū est Plato: quod verbum quandoque omittitur, vt οὐδὲ τῶν ἀδικούντων

ἐγὼ

ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium.*

Partitionis genitiuum mutant in casum partium, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τῶν ἀνθρώπων, *hominum alij probi, alij improbi.* sic, τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ, πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων, *amicorum alios quidem interfecit, alios verò pauperes reddidit.* & ita per omnes casus.

Partitionis geniтiuus in casum partiū mutat᾽.

Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico* ob felicitatē, aut quòd ad felicitatem pertinet: vtrunq; enim significat ἕνεκα: &, ὦ μακάριε τῆς θέας, beatus qui ista videris.

ἕνεκα intelligitur.

In gtō ponitur materia, πεποίηται λίθου, *factū est è lapide.* Pars, ἔπιον τοῦ οἴνου, *bibi è uino:* λαβόμενος τοῦ ποδὸς, *accipiēs pede.* Pretiū, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, *emi duobus obolis.* Tēpus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει, *noctu et diu studet.* Tēporis verò cōtinuitas in actō, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sū:* qđ & in dtō, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *xx. totis annis peregrinatus.*

Materia. Pars. Pretium. Tempus. Temporis cōtinuitas in accusatiuo.

Genitiuum regunt, ἅλις, *satis:* ἕνεκα, *causâ:* χάριν, *gratiâ:* ἄνευ, *sine:* δίκην, *instar:* πλὴν, *præter:* μεταξὺ, *interim dum:* πάρεργον, *obiter:* φεῦ, *heu:* ὤ, *o:* βαβαὶ, *papæ:* ἡράκλεις, *hercule, dij boni:* οἴμοι, *hei mihi:* & huiusmodi exclamationes: etiam εὐθὺ, *rectâ:* πόῤῥω, *procul:* ἄπο *pro* ἄποθεν, *procul ab:* ἔξω, *extra:* χωρὶς, *sine:* & aduerbia localia, ποῦ; *vbi?* πόθεν; *vnde?*

Aduerbia genitiuum regentia. Exclamationes. Localia.

Datiuo tribuuntur verba sequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, *sequor.* Certandi, ἐρίζω, *contendo:* πολεμῶ, *belligero:* ἀγωνίζομαι, *certo:* μάχομαι, *pugno.* Quæcunq; passiuè capiūtur, πεποίηταί μοι, *factū est mihi:* pro ὑπ' ἐμοῦ, *à me:* ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotū.

Datiuo tribuūtur verba sequendi. Certandi. Passiuè capta.

Compolita à σὺν & ὁμοῦ, σύντροφος, *collactaneus:*

Composita à σὺν & ὁμοῦ.

ὁμόψηφος, consentiens, eiusdem sententiæ.

Instrumētum. Causa.

Datiui casus est instrumentum, ἀπέκτεινε τῷ ξίφει, *interfecit gladio.* Causa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, *inuidiâ hæc facit.* Modus actionis, τίνι τρόπῳ γράφεις; *quomodo scribis?* Et quandoque pretium. Chrysost. ἰδίῳ θανάτῳ δ' ποίμνιον πριάμενος, *propria morte gregē emēs.*

Mod' actionis. Precium.

Verba quæ datiuum habent cum genitiuo.

Datiuū habent cū genitiuo, ἀμφισβητῶ, *dubito, certo:* μετέχω, *participo:* κοινωνῶ, *cōmunico:* συγγινώσκω, *ignosco:* φθονῶ, *inuideo:* & impersonalia, δεῖ, *oportet:* μέτεστι, *adest:* μέλει, *cura est:* μεταμέλει, *pœnitet.* In datiuo pronominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺν, vt ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, hoc est, σὺν αὐταῖς, *vna cum ipsis vlnis pennas amputās.*

σὺν intelligitur.

Accusatiui constructio.

Accusatiuū admittit quoduis verbū nominis ab eo deducti, τοιούτους γάμους γαμῶν, *tales nuptias iniens:* ἀδικῶ σε ἀδικίαν, *afficio te iniuria:* aut nominis relatiuū, ἡ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε, *iniuria qua te afficio.*

κατὰ sæpe subauditur.

Vbique locus est accusatiuo, si intelligas κατά: Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria.* sic Virgilius, Cætera Graius.

Et qualia sunt poëtis nostris vsitatiora, fractus mēbra, & similia, ijs Greci passim vtūtur, τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, *nares muco plenus:* κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, *ornatus vestem:* τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, *habitum decorus.*

Passiua cum actiuorum accusatiuo.

Passiua regunt accusatiuum verbi actiui, vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *defers mihi arbitrium:* sic passiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *deferor arbitrium, pro, arbitrium mihi delatum est.* &, ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, *commissam habeo hanc curam.*

Verbalia in τέον.

Verbalia in τέον verbi sui postulāt accusatiuū, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν, *scribenda est mihi epistola.* Interdum secundus accusatiuus in vicē datiui succed

Secundus accusatiuus in vicē datiui.

ced

cedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, *medendum est morbo ei qui negligit causam.*

Atticè accusatiuus pro genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priuo te pecuniis.* Et pro datiuo, οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοί, *qualia mihi facis.*

Accusatiuus pro genitiuo. Accusatiuus pro datiuo.

Quando infinitiuus & verbum præcedēs ad eandem pertinēt personam, nō est opus accusatiuo: ἔφη ποιήσειν, dixit facturum, nempe se: vt Terentius, Pollicitus sum suscepturum.

Infinitiui constructio.

Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quàm nominatiuum, φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, dicit se authorem fuisse: οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt cùm omnia norit, tamē se nihil scire putet.

Infinitiuus cū nominatiuo.

Iunguntur infinitiuo, ὡς, *vt:* ὥστε, *ita vt:* πρὶν, πρὶν ἤ, *priusquam:* ἐπειδὴ, *postquam:* ὅσον, *quoad, quasi.*

Particulæ infinitiuo gaudentes.

Relatiuū eodē casu ponūt cū antecedēte, χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *utor libris quos habeo:* ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε, *ex epistolis quas misit.* hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοι, *uiro simili tibi:* ἄνδρα οἷόν σε, *uirū similē tibi.*

Notio de relatiuo.

Participium tanquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, *amare me perge.* Desistendi, οὐ παύσομαι φιλῶν, *non cessabo amare.* Et cum verbis affectionem animi significātibus, μέμνημαι ἰδὼν, *memini vidisse:* οὐ συνίεσαν μάτην πονοῦντες, *non intellexerunt se frustra laborare.* sic Virgilius, Sensit medios delapsus in hostes.

Participiū pro infinitiuo cum verbis perseuerandi. Desistendi. Affectus animi.

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθὲς, hesternus: quòd si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *in cælis:* nempe ὢν aut οἰκῶν, *existens aut habitans.*

Articulus aduerbijs & præpositionibus iunctus.

Constructio præpositionũ. Iunctæ genitiuo.

Præpositionum varia significatio variat regimen. Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ, ex, significans locum, tempus, materiam, causam: πρὸς, ab, coram, iurandi, officij: πρὸ, ante, locum, tempus: κατὰ, contra, super, de, ab: διὰ, per: μετὰ, cum: παρὰ, ab: ἀντὶ, pro: ἐπὶ, circa, super, etiam tempus significat: περὶ ꝑ ἀπὸ, à, ex: ὑπὸ, præ, sub: ὑπὲρ, pro, de, super.

Datiuo.

Datiuũ ἐν, in: σὺν, cum: πρὸς, iuxta: παρὰ, apud, ἐπὶ, propter, in potestate, post, super, contra, περὶ, pro, in, circa: ὑπὸ, sub.

Accusatiuo.

Accusatiuum εἰς vel ἐς, in, ad: ἀνὰ, per: κατὰ, per, secundum, circa: διὰ, propter: μετὰ, post: παρὰ, ad: prę ter, propter: ἐπὶ, ad, in: περὶ, circa, circum, prope: ὑπὸ, sub: ὑπὲρ, supra, vltra.

De ἀμφὶ iudicandũ vt de περὶ, qđ vsitatius est.

ἐν & εἰς cum suorũ casuum defectu.

Duæ ἐλλειπτικῶς ponũtur cum genitiuo: ἐν, deficiente datiuo, εἰς, deficiente accusatiuo: ἐν ᾅδου, *apud inferos*, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, *in æde seu ædibus Plutonis*: εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *in domum præceptoris*.

Dicunt prætereà, οἱ περὶ Πλάτωνα, hoc est, Plato: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, hoc est, Socrates. Verùm istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phrases attinet, doctissimè persecutus est Budæus in suis Cõmentarijs, quos nuper & emendatè & eleganter magno studiosorum bono excudit Badius, optimè semper de literis meritus. Eum librum comparare sibi debet quisquis seriò græcari volet.

Horum Commentariorum epitomẽ, σὺν θεῷ, breui in lucem sumus emissuri.

FINIS.

PRAXIS SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES,

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Græcos tum oratores tum poetas intelligendos magnopere conducens.

PRAEFATIO.

CONSTITVERAMVS sanè his Clenardi Institutionibus exactiorem Græcanicæ syntaxeως rationem annectere, necnon pleniorem de accentibus tractatum, præcipuè verò nominatiui singularis nominum, de quo a Clenardo nullus habetur sermo, ac obliquorum hyperdissyllaborum quintæ, qui etiam ab eo sunt omissi: atque de syllabaria vocalium ancipitum quantitate, quæ cum accentuum disciplina est adeo coniuncta, vt vna nunquam absque alterius cognitione intelligi queat: prætereà de spiritibus, ac de eorũ, quæ grammaticæ præceptis continentur, praxi & exercitatione, quæ Meditationes Clenardo appellantur: de his, inquam, omnibus tractatus satis amplos, vt vnà cum hoc opere in lucem prodirent, parauerамus. Sed quia iam in nostris in Clenardi Institutiones Scholijs multi fueramus, & fortè longiores quàm eorũ ratio postularet, vt illorum terminos egressi cuipiam meritò possimus videri, accentuum quantitatisque syllabariæ & syntaxeως rationem alio libro separatim tractaturi, hîc tantùm Spiritus & Praxim apposuimus: illos quidem ob tractatus breuitatem, & quòd eos Clenardus ne attigerit quidem: hãc verò quòd tyronibus ad bonos authores & præsertim poëtas intelligendos vtilissimam fore suspicarer, neque ab hoc opere eam seiungi posse perspicerem. Quanuis autem Clenardus in suis Meditationibus hanc partem & fusissimè & exactissime fuerit persecutus: quia tamen ad poëtas intelligendos non multùm facere videbantur, nos eam quoque partem complexi, vt studiosi adolescentes haberent aliquem & Institutionum Clenardi & nostrorum Scholiorum vsum (per quæ non modò ad oratores, sed & ad poëtas via sternitur & paratur) primùm quidem in rudiorum gratiam rudes in Precationem Dominicam, atque in alia quædam fragmenta, quæ passim circunferuntur, omnibúsque Alphabetis continentur, commentationes conscripsimus. Deinde verò, vt eorum quoque studijs obsequerer, qui iam ad poëtas aspirant, ex varijs poëtis iisque celebrioribus, poëmatum initia desumpsimus, quæ facili ac minimè elaborata interpretatione, breuissimisque scholijs & notis quibusdam illustrantes, præceptionum grammaticarum, variorúmque ac diuersorum idiomatũ vsum conati sumus demonstrare: vt scilicet hac ratione studiosæ iuuentuti viam quandam aperiremus, quæ patefacta, ipsa deinde posset in ima & arcana poëtarum penetralia nullo duce penetrare. Quid verò notis arithmeticis & literis, quibus ob breuitatis studium vsi sumus, designatum voluerimus, paucis accipe: Scholiorum notæ arithmeticæ, quas superiores siue interlineares vocant, respondent ijs contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. Vt autem & hæ & illæ notæ sese lectorum oculis protinus offerrent, partes in vtroque margine notas è regione

Notarum huius libri expositio.
Notæ arithmeticæ superiores.
In marginibus locatæ.

In contextu aliis literis æquales.

quoad eius fieri potuit, apposuimus. At eorum numerorũ, qui in ipso orationis cursu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, alter verò ac nonnũquam tertius interiecta coniunctione & , in Institutionibus quidem pagina citata versum, in Praxi autem eum numerum, quem in vtroque margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat : at

Vnicus numerus.
Litera Græca inter duas colũnas.
● Litera Latina.

quum vnicus tantùm numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeως tractatu quærendum. Litera Græca posita in eo margine qui est inter duas columnas, quique scholia separat à contextu, demonstrat quæ vocales vel diphthongi è contextu per apostrophum reiectæ fuerint. Literis quoque Latinis hîc vsi sumus, vt molesta rei einsdem euitata repetitione, breuiter tamen veluti ob oculos proponeremus eos idiotismos,
a *qui in his poëtarum fragmentis, ac passim in quibusuis poëtis occurrunt.* a *igitur indicat paragogen literæ* ν *datiuis pluralibus & personis verborum in* ι *vel* ε *desinentibus, idque non solùm ante vocalem, sed etiam Atticè consona subsequente, 135. 38.*
b b *articulum præpositiuum cum particulis* δὶ *&* γὲ *positum pro pronomine demonstra-*
c *tiuo eiusdem casus, generis & numeri, 115.6.* c *hoc idem indicat, sed sine* δὶ *&* γὲ,
d *quod magis poëticum est, 115.4.* d *articulum etiam præpositiuum pro subiunctiuo*
e.f *sumptum, 116.6.* e *præpositionum anastrophen, 186.26.* f *earundem tmesim, quum scilicet inter partes dictionis compositæ inseritur vnum vel plura vocabula: qua figura & Latini poëtæ interdum vtuntur, vt apud Lucanum, Inq; vicem gens omnis amet,*
g.h *pro inuicémque, &c.* g η *Ionicè pro* α, *14.4.* h *genitiuum pluralem primæ & se-*
i *cundæ declinationis in* ίων *pro* ῶν. *16.4.* i *paragogen vocalis* ι *quibuscunque datiuis*
k *pluralibus in* ς *desinentibus, 16.4.* k ῃσι *vel* ῃς *Ionicè pro* αισι *vel* αις *in datiuis plura-*
l *libus primæ & secundæ declinationis, 15. 35.* l οιο *pro* ου *in genitiuo singulari*
m *tertiæ declinationis, 19.19.* m *pro contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 14.*
n.o *11.* n *augmentum verborum Ionicè reiectum, 54.20.* o α *pro* η *Doricè, 14.13.*
p p *infinitiuum Doricum & Atticum in* μεναι *vel poëticè in* μμεναι *pro* ν *vel* ναι, *63.7.*
q q *futurum primum cuiusuis coniugationis Doricè, circunflexum, 173.30. & 174.19.*
r.s r *Duplex* ττ *pro duplici* σσ *Atticè, 13.39. & 43.8.* s τ *pro* σ *Doricè, 14. 29.*
t.v t ω *pro* ου *Doricè, 14.19.* v *Verbum poëticum in* έω *pro* ίω *primæ con-*
x *iugationis circunflexorum, 163.31.* x ξ *Atticè pro* σ *in compo-*
y *sitis à* σύν, *13.41.* y *particulas expletiuas & poten-*
tiales, 187.11 & 16. z σδ *pro* ζ *Doricè.*
3.28. Cætera quæ notis aut literis denotata non sunt, scholijs explanabuntur.

* *
*

PRAXIS PRAECEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA.

1. 2 [1]Ἐυχὴ [2]Κυριακή.

Pater noster, qui es in cælis: sancti-
3.4.5.6 7.8 [3]Πάτερ [4]ἡμῶν, [5]ὁ [6]ἐν [7]τοῖς οὐρανοῖς, [8]ἁγια-
ficetur nomen tuum: adueniat re-
9.10.11 12 σθήτω [9]τὸ ὄνομά [10]σου. [11]ἐλθέτω [12]ἡ βα-
gnum tuum: fiat voluntas
13.14 σιλεία [10]σου. [13]γενηθήτω [14]τὸ θέλημά
tua, sicut in cælo & in terra.
15.16 [10]σου, ὡς [6]ἐν [7]οὐρανῷ καὶ [15]ἐπὶ [16]τῆς γῆς.
panem nostrum quotidianum da nobis
17.18 19 [17]τὸν ἄρτον [4]ἡμῶν [18]τὸν ἐπιούσιον [19]δὸς ἡμῖν
hodie: & dimitte nobis debita
20.21 σήμερον· καὶ [20]ἄφες [4]ἡμῖν [21]τὰ ὀφειλήματα
nostra, sicut & nos dimittimus debito-
22.23 [4]ἡμῶν, ὡς καὶ [4]ἡμεῖς [22]ἀφίεμεν [23]τοῖς ὀφει-
ribus nostris: & ne inducas nos
24 λέταις [4]ἡμῶν· καὶ μὴ [24]εἰσενέγκης [4]ἡμᾶς
in tentationem, sed libera nos à
25.26 27 [25]εἰς [26]πειρασμὸν, ἀλλὰ [27]ῥῦσαι [4]ἡμᾶς ἀπὸ
malo. Amen.
28.29 [28]τοῦ πονηροῦ. [29]Ἀμήν.

SCHOLIA.

[1]Vt τιμή, 16.16. Est 1 ἡ εὐχή, ῆς.
nomen verbale ab εὔ- κυριακός, ή, όν.
χομαι, oro, 125.18. [2]Vt 2
καλὸς, καλή, 118.11.
Est nomen possessiuum
ductũ ab ὁ κύριος, do-
minus, 126.19. [3]Vide, 3
28.7. & 35.32. atq; 36.
33. & 128.13. [4]111.5. & 4
113.11. [5]10.9. & 191.28. 5
[6]117.24. & 192.8. [7]Vt 6.7
τοῖς λόγοις, 17.16. ab ὁ
οὐρανὸς, 8. [8]Vt τυφθή- 8
τω, 72.16. ab ἁγιάζω, ἁγιάζω.
μ. άσω, sanctifico. fit ab
ὁ ἅγιος, sãctus, 93.34.
[9]Vt τὸ βῆμα, 21.22. 9
[10]111.6. et 113.9. et 186. 10
8. [11]Vt λυπέτω, 60.30. 11 ἐλθέτω.
ab ἔρχομαι, venio, ad ἔρχομαι.
uenio, sed fit tãquã ab
ἐλεύθω, 169.25. [12]Vt ἡ 12
φιλία, 16.21. Vide, 119.
26. & 125.23. [13]Vt τυ- 13 γενηθήτω.
φθήτω, 72.16. à γίνο-
μαι, fio, sed tãq; à γενά-
ομαι, 163.12. [14]Vt τὸ 14 τὸ θέλημα,
βῆμα, 21.22. Est nomẽ ατος.
verbale, 124.6. à θέ-
λω, volo, sed tanq; à θε- 15
λέω, μ. ήσω, 170.3. 16
[15]117.28. [16]Vt τῆς τι- 17 ἡ γῆ, τῆς γῆς.
μῆς, 16.16. ab ἡ γῆ, τῆς 18
γῆς, per crasim pro ἡ 19
γέα, τῆς γέας. [17]Vt τὸν 20
λόγον, 17.16. [18]Vt τὸν λόγον. 17.16. Vide, 127.8. [19]102.22. et 107.5. [20]151.20. [21]Vt τὰ βήματα, 21 δός. ἄφες.
21.22. Verbale ab ὀφείλω, debeo, sed tanquam ab ὀφειλέω, μ. ήσω, 124.6. & 143.18. [22]Com- 22 τὸ ὀφείλημα.
positũ ex ἀπὸ, 54.7. & 16. & ἵεμεν, 151.6. [23]Vt τοῖς χρύσαις, 11.6. Verbale, 124.15. ab ὀ- 23 ἀφίεμεν.
φείλω, 21. Quia penultima corripitur, poterit duci tanquam ab ὀφείλημι, 125.14. & 168. 24 ὁ ὀφειλέτης, ου.
27. [24]Vt τύψῃς, 62.18. ab εἰσφέρω, sed quasi ab εἰσενέγκω, 178.5. [25]117.24. & 192.11. [26]Vt 25 εἰσενέγκης.
τὸν λόγον, 17.16. Verbale, 124.6. à πειράζω, vel πειράω, μ. άσω, tento. [27]Vt τύψαι, 78.27. 26 ὁ πειρασμὸς, οῦ.
à ῥύομαι, custodio, tueor, traho. [28]Vt τοῦ ξύλου, 17.19. Adiectiuum vt ὁ ἀγαθὸς, 118.10. 27
hoc loco substantiuatur in neutro genere. [29]Dictio est Hebraica & heteroclita, significans, 28 Ἀμήν.
verum fiat seu efficiatur: & quandoq; vt in Salutatione sequenti, verum est. 29

SALVTATIO AN-
[30] Ἀσπασμὸς [31] τοῦ ἀγ- 30. 31
geli ad sanctissimam virginem.
γέλου πρὸς [32] τὴν ἁγιωτάτην [33] παρθένον. 32. 33

Aue gratia-plena Maria, Do-
[34] Χαῖρε [35] κεχαριτωμένη [36] Μαρία, ὁ κύ- 34. 35 36
minus tecum: benedicta tu in mu- 37. 38
ριος [37] μετὰ σοῦ. [38] εὐλογημένη [10] σὺ ἐν [39] γυ- 39
lieribus,& benedictus fructus ven-
ναιξὶ, καὶ [38] εὐλογημένος ὁ καρπὸς [40] τῆς κοι- 40
tris tui. quoniam seruatorem peperisti 41. 42
λίας σου. ὅτι [41] σωτῆρα [42] ἔτεκες
animarum nostrarum. Amen. 43
[43] τῶν ψυχῶν [4] ἡμῶν. [29] Ἀμήν.

SYMBOLVM SAN-
[44] ΣΥΜΒΟΛΟΝ [45] ΤΩΝ Ἁ- 44. 45
ctorum Apostolorum.
γίων [46] Ἀποστόλων 46

Credo in Deum patrem omni-
[47] Πιστεύω εἰς [48] θεὸν, [3] πατέρα [49] παντο- 47. 48 49

ὁ ἀσπασμὸς, οῦ. 30
ὁ ἄγγελος, ου. 31
32
33
34
35
κεχαριτωμένη.
χαριτόω.
36
μετὰ σοῦ. 37
εὐλογημένος, η. 38
εὐλογέω.
γυναιξί. 39
ἡ κοιλία, ας. 40
σωτὴρ, ῆρος. 41
ἔτεκον, ες. 42
ἡ ψυχὴ, ῆς. 43
τὸ σύμβολον, ου. 44
45
ὁ ἀπόστολος, ου. 46
πιστεύω. 47
ὁ θεὸς, οῦ. 48
ὁ παντοκράτωρ. 49

[30] *Vt ὁ λόγος, 17. 16. Verbale, 124. 6. ab ἀσπάζομαι, μ. άσω, saluto, amo.* [31] *Vt τοῦ λόγου. Verbale, 125. 18. ab ἀγγέλλω, mitto: vnde ἄγγελος est nuntius, legatus, missus.* [32] *Vt τὴν τιμήν. Est adiectiuum vt καλός, 118. 12. & superlatiuum, 121. 24. à positiuo ὁ ἅγιος, 118. 9.* [33] *Vt τὴν ὁδόν, 17. 17.* [34] *Vt τύπτε, 60. 21. à χαίρω, gaudeo.* [35] *Vt κεχρυσωμένη, 90. 20. à χαριτόω, μ. ώσω, afficio gratia, gratiosum facio. fit à nomine ἡ χάρις, χάριτος, gratia, 93. 34.* [36] *Vt φιλία, 16. 21.* [37] *117. 27. & 192. 5. μετὰ σοῦ, verbū è verbo, cum te, seruato videlicet naturali prapositionis ordine. Cur σοῦ accētum retineat, cùm sit dictio enclitica, vide, 187. 3.* [38] *Vt πεποιημένος, η, 84. 23. sed sine augmēto: incipit enim à diphthongo immutabili, 54. 5. ab εὐλογέω, μ. ήσω, benedico, laudo, honorificè loquor de aliquo. Ducitur à nomine composito εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, 93. 34. componitur verò ab εὖ, 125. 3. & λόγος, ratio. Vide, 182. 25.* [39] *134. 5. & 36. 28.* [40] *Vt τῆς φιλίας, 16. 21. est nomen denominatiuum, 126. 40. ab adiectiuo κοῖλος, concauus, sinuosus, inanis.* [41] *Vt τὴν Σῆρα, 28. 4. Verbale, 124. 15. à σώζω, μ. σω. saluo, seruo, tueor. perditio, vt ἐσώθην à σέσωσμαι. 145. 22. Vide quoq; 124. 26.* [42] *176. 31.* [43] *Vt τῶν τιμῶν, 16. 16. Verbale, 125. 18. à ψύχω refrigero, post calorem recreo, ventū facio, animo, viuifico, quòd ψυχὴ, id est, spiritus vel animus, refrigeret in ipsa respiratione.*

[44] *Vt τὸ ξύλον, 17. 19. Verbale, 125. 21. à συμβάλλω, conicio, confero. Est verò σύμβολον, nota, signum, indicium, argumentum, coniectura, atque id omne quod à sociis in commune confertur, siue sint pecuniæ, aut cibi ad vescendum in conuiuio, siue verba ad sermocinandum, siue nota quædam solis amicis communis, veluti ea qua milites vtuntur in excubiis & vigiliis nocturnis, vt inimicos à suis poßint discernere: Gallicè,* le mot du guet. *Christiani in primitiua Ecclesia hoc Apostolorum symbolo quasi quadam nota, eos qui Christi fidem receperant ab idololatris & infidelibus discernebant.* [45] *118. 9.* [46] *Verbale, 125. 18. ab ἀποστέλλω, cum mandatis aliquem mitto. Est verò ἀπόστολος, legatus, nuntius, quicunque mittitur: vt Apostoli qui à Christo missi sunt ad prædicandum Euangelium omni creaturæ.* [47] *Fit à nomine ἡ πίστις, εως, fides, 93. 34.* [48] *Vt τὸν λόγον, 17. 16. Verbale ductum à θέω, curro. Nam prisci Græci Solem, Lunam, stellas & cælum, quæ sunt in perpetuo cursu, Deos esse crediderunt.* [49] *Vt τὸν παιδαγωγόν, 29. 2. nomen compositum ex*

πᾶν,

potentem, factorem cæli & terræ: & in
[49] κράτορα, [50] ποιητὴν [51] οὐρανοῦ καὶ [16] γῆς. Καὶ εἰς
Iesum Christum filium eius vnum so-
51.52.53 54.55 [51] Ἰησοῦν [52] Χριστὸν [53] υἱὸν [54] αὐτοῦ [55] ἕνα [56] μό-
56 lum dominum nostrum, conceptum ex
57.58 59 νον [57] κύριον [4] ἡμῶν, [58] συλληφθέντα [59] ἐκ
spiritu sancto, natum ex Ma-
60.61 [60] πνεύματος [45] ἁγίου, [61] γεννηθέντα [59] ἐκ [36] Μα-
ria virgine, passum sub Pontio
62.63 ρίας [33] τῆς παρθένου, [62] παθόντα ἐπὶ [63] Ποντίου
Pilato, & crucifixum, mortuum &
64.65 [63] Πιλάτου, καὶ [64] σταυρωθέντα, [65] θανόντα καὶ
sepultum, qui descendit ad inferos,
66.67 68.69 [66] ταφέντα, [67] κατελθόντα [68] εἰς [69] ᾅδου, [70] τῇ
70 tertia die resurrexit è mortuis,
71.72 73 τρίτῃ [71] ἡμέρᾳ [72] ἀναστάντα ἐκ [73] νεκρῶν,
ascendit in cælos, sedet in
74.75 [74] ἀνελθόντα εἰς οὐρανούς, [75] καθεζόμενον ἐν
dexterа patris omnipotentis, vnde
76 [76] δεξιᾷ [33] τοῦ πατρὸς [49] παντοκράτορος, ὅθεν
debet venire iudicatum viuentes &
77.78 79.80 [77] μέλλει [78] ἔρχεσθαι [79] κρῖναι [80] ζῶντας καὶ
mortuos.
[73] νεκρούς.

πᾶν, παντὸς, omne, & κρατέω, rerũ sũ potẽs. [50] Vt τὸ Χρύσην, 11. 6. 50
Verbale, 124. 15. [51] 128. 51
26. [52] Vt τὸ λόγον, 17. 52
16. Verbale, 124. 15. a χρίζω, μ. ίσω, vngo. est enim χριστὸς, vnctus.
[53] Vt τὸ λόγον. [54] 111. 31. 53
[55] 119. 29. [56] Vt τὸ λόγον. 54
adiectiuum vt καλός, 55
118. 11. [57] Vt τὸ λόγον. 56
[58] Vt τὸ τυφθέντα, 75. 57
1. à συλλαμβάνω, cõcipio, sed tanq̃ à συλλήβω. cõponitur enim ex σὺν, cum, ν verso in λ, 58
176. 14. & λαμβάνω, capio, accipio: de hoc vide, 172. 28. [59] 117. 59
29. & 192. 2. [60] Vt τὸ 60
βῆμα, 21. 22. Verbale, 124. 6. à πνέω, spiro. μ. πνεύσω, 14. 25. [61] Vt τὸ 61
τυφθέντα, 75. 1. vel vt τὸ βοηθέντα, 87. 28. à γίγνομαι, fio, nascor, sed tanq̃ à γεινόμαι, 163. 12. [62] Vt τὸ τυπόν- 62
τα, 63. 33. à πάσχω, patior, sed tanq̃ à πήθω, 173. 25. [63] Vt τοῦ λόγου. 63
[64] Vt τὸ τυφθέντα, 75. 64
1. vel vt τὸ χρυσωθέντα, 90. 21. à σταυρόω, μ. ώσω, crucifigo. fit à nomine ὁ σταυρὸς, οῦ, crux
93. 34. [65] Vt τὸ τυπόν- 65
τα, 63. 33. à θνήσκω, morior, sed tanq̃ à θάνω,
170. 20. [66] Vt τὸ τυπέντα, 75. 4. à θάπτω, sepelio, tanq̃ à τάφω, 170. 2. [67] Vt τὸ τυπόντα, 63. 33. 66
à κατέρχομαι, descẽdo. cõponitur ex κατὰ, 54. 7. ac ἔρχομαι, venio, quod sumit tẽpora ab ἐ- 67
λεύθω, 169. 25. Quo huiusmodi participia sint interpretãda, habes, 64. 17. [68] 117. 24. et 192. 68
11 & 16. vbi au εἰς poni ἐλλειπτικῶς, vt hoc loco cũ gtõ ᾅδου, deficiente actõ οἶκον, domũ, εἰς 69
ᾅδου, pro εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, in ædes Orci vel inferi. [69] Vt τοῦ Χρύσου, 11. 6. [70] Vt τῇ τιμῇ, 16. 16. 70
Adiectiuũ vt καλὸς, 118. 11. Numerale ordinale, 120. 15. [71] 16. 21. [72] Vt simplex τὸ στάντα, 101. 71
10. ab ἀνίστημι, resurgo, quod cõponitur ex ἀνὰ, 54. 7. (in cõpositione sæpe sonat idẽ quod re 72
Latinus) & ἵστημι, 100. 18. [73] Vt τῶν λόγων, 17. 16. Cõponitur νεκρὸς ex νε priuatiua particula, 73
184. 37. & κὴρ, 28. 5. cor, anima, q. d. inanime vel exanime. [74] Vt κατελθόντα, 67. ab ἀνέρ- 74
χομαι, ascẽdo. cõponitur ex ἀνὰ, 54. 7. (in cõpositione nonnunq̃ significat idẽ quod ἄνω, sur-
sum: sic κατὰ interdũ notat κάτω, deorsum) & ἔρχομαι, 67. [75] Vt τὸ τυπτόμενον, 74. 28. à 75
καθέζομαι, sedeo, 172. 11. componitur ex κατὰ, 74. & ἕζομαι, sedeo. [76] Vt τῇ φιλίᾳ, 16. 21. 76
[77] Vt τύπτει, 52. 2. à μέλλω, debeo, futurus sum. hoc verbum ac infinitiuus sequens cui iũgi- 77
tur, Latinè sic reddi solẽt, μέλλει ἔρχεσθαι, futurũ est vt veniat, veniet, venturus est: sic in 78
sequẽtibus, μέλλων φονεύειν, interfecturus, cùm vellet vel pararet interficere, cùm esset in- 79
terfecturus. [78] Vt τύπτεσθαι, 74. 14. ab ἔρχομαι, 67. [79] Vt τύψαι, 63. 1. à κρίνω, 58. 30. [80] Vt 80

ὁ ποιητὴς, οῦ.
ὁ Χριστὸς, οῦ.
συλληφθεὶς, έντος.
συλλαμβάνω.
λαμβάνω.
τὸ πνεῦμα, τος.
ὁ γεννηθεὶς, έντος.
γίγνομαι.
ὁ παθὼν, όντος.
πάσχω.
ὁ σταυρωθεὶς, έντος.
σταυρόω.
ὁ θανὼν, όντος.
θνήσκω.
ὁ ταφεὶς, έντος.
θάπτω.
ὁ κατελθών.
κατέρχομαι.
εἰς ᾅδου.
ὁ ἀναστὰς, άντος.
ἀνίστημι.
ὁ νεκρὸς, οῦ.
νε priuatiuum.
ἀνελθὼν, όντος.
ἀνὰ & κατὰ in compositione.
μέλλει ἔρχεσθαι.

Credo in Spiritum ſanctum, ſanctam
[47]Πιςεύω εἰς [60]πνεῦμα [45]ἅγιον, ἁγίαν
Eccleſiam catholicam, ſanctorum com-
[81]ἐκκλησίαν [82]καθολικὴν, [45]ἁγίων [83]κοι- 81. 82 83
munionem, remiſsionē peccatorū, carnis
νωνίαν [84]ἄφεσιν [85]ἁμαρτιῶν, [86]σαρκὸς 84. 85 86
reſurrectionem, vitam æternam. Amen.
[87]ἀνάστασιν, [88]ζωὴν [89]αἰώνιον. Ἀμήν. 87. 88 89

BENEDICTIO MEN-
[90]ΕΥΛΟΓΙΑ [91]ΤΗΣ ΤΡΑ- 90. 91
ſæ ante cibi-ſumptionem.
πέζης [92]πρὸ τοῦ γεύσασθαι. 92

Chriſte Deus benedic cibum
[51]Χριστὲ [93]ὁ θεὸς [94]εὐλόγησον [95]τὴν βρῶσιν 93. 94
ac potū ſeruorum tuorū, quoniā ſanctus 95
καὶ [96]τὴν πόσιν [97]τῶν δούλων [10]σου, ὅτι [45]ἅγιος 96. 97
es iugiter, nunc & ſemper & in ſecu-
[98]εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς [99]τοὺς αἰῶ- 98. 99
la ſeculorum. Amen.
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

GRATIARVM-ACTIO
[100]ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ 100
poſt cibi-ſumptionem.
[92]μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus miſericors & nutriens 101
[101]Εὐλογητὸς ὁ θεὸς [102]ὁ ἐλεῶν καὶ [103]τρέφων 102 103

ἡ ἐκκλησία, ας. ὁ καθολικὸς, ῦ. ἡ κοινωνία, ας. ἡ ἄφεσις, ιος. ἀφίημι. ἡ ἀνάστασις, ιος. ὁ ἡ αἰώνιος, ου. ἡ εὐλογία, ας. πρὸ τοῦ γεύσασθαι. *Infinitiui articulis iuncti quomodo Latinè reddantur.* ἡ βρῶσις, ιος. ἡ πόσις, ιος. εἶ. ἡ εὐχαριστία, ας. ὁ εὐλογητὸς, ῦ.

βοῶντας, 86.9. à ζάω, viuo. [81]Vt τὴν φιλίαν, 16.21. Verbale, 124.11.
81
82 De hoc, 172.18. [82]Vt τὴν τιμὴν, 16.16. Adiectiuum vt καλός, 118.11. cōponitur ex κατὰ, 54.7 & 16. & ὅλος, totus. Eſt verò ὁ καθολικὸς, vniuerſalis.
83 [83]Vt τὴν φιλίαν, 16.21. Denominatiuum, 126.40. ab ὁ κοινωνὸς, ῶνος, ſocius, familiaris.
84 [84]Vt τὴν πόλιν, 40.4. vel vt ὄφιν, 40.3. & 35.8. Verbale, 124.10. & 172.8. ab ἀφίημι, dimitto: quod cōponitur ex ἀπὸ, 54.7 & 16. & ἵημι, 151.3.
85 [85]Vt τῶν φιλιῶν, 16.21.
86 [86]ἡ σάρξ, τῆς σαρκός.
87 [87]Vt τὴν ἄφεσιν, 84. ab ἀνίστημι, 72.
88 [88]Vt τὴν τιμὴν, 16.16. Verbale à ζάω, viuo.
89 [89]127.9.
90 [90]Vt ἡ φιλία, 16.21. Denominatiuum, 126.40. ab εὔλογος, 38.
91 [91]Vt τῆς μούσης, 16.15.
92 [92]γεύσασθαι vt τύψασθαι, 79.26. à γεύομαι, guſto, cibum ſumo. Infinitiui articulis iuncti à Latinis variè redduntur, nunc per gerundia, nunc per ſupina, quæ Græci ignorant, & quandoque per nomina verbalia, vt hoc loco.
93 [93]Articulus præpoſitiuus ὁ habet hîc miram quandam & vehementem emphaſim, vt ὁ θεὸς ſit quaſi ὁ ὄντως θεὸς ὢν, qui re vera Deus es.
94 [94]Vt ποίησον, 82.19. ab εὐλογέω. 38.
95 [95]Vt τὴν ἄφεσιν, 84. à βρώσκω, 158.30.
96 [96]Vt τὴν ἄφεσιν, 84. à πίνω, 174.3. ſed tanquā à πῶμι, 125.8.
100 [97]Vt τῶν λόγων, 17.10. [98]148.29. [99]25.9. [100]Vt ἡ φιλία, 16.21. Denominatiuum, 126.40.
101 ab εὐχάριστος, gratus, iucundus, gratioſus & amabilis. componitur ex εὖ, 125.3.
102 & ἡ χάρις, ιτος, gratia. [101]Verbale, 124.15. ab εὐλογέω, 38. [102]Vt ὁ ποιῶν, 83.4.
103 ab ἐλεέω, ῶ, ήσω, miſereor. Vide 91.3. [103]Vt τύπτων, 63.24. à τρέφω, ω, θρέψω, 143.11.

nos ex suis ditibus donis
104 105 ἡμᾶς ἐκ [104] τῶν αὐτοῦ πλουσίων [105] δωρεῶν
sua gratia & benignitate
106 107 [106] τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ [107] φιλανθρωπίᾳ
iugiter nunc & semper & in secula
πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
seculorum. Amen.
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

EVRIPIDIS ORESTES.
1.2 [1] ΕΥ'ΡΙΠΙ'ΔΟΥ [2] Ὀ'ΡΕ'ΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.
3 [3] Ὑ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ.

Orestes propter matris cædem, simul
4.5 Ὀρέστης διὰ [4] τὴν [5] τῆς μητρὸς [4] σφαγὴν, ἅμα
& à Furijs perterritus, & ab
6.7 καὶ ὑπὸ τῶν [6] Ἐρινύων [7] δειματούμενος, καὶ ὑπὸ
Argiuis condemnatus morte, in-
8.9.10 11 [8] τῶν Ἀργείων [9] καταχειρισθεὶς [10] θανάτῳ, [11] μέλ-
terfecturus Helenam & Hermionem,
12.13 λων [12] φονεύειν [13] Ἑλένην καὶ [13] Ἑρμιόνην,
eò quòd Menelaus præsens non tulit-
14.15 16 [14] ἀνθ' ὧν Μενέλαος [15] παρὼν οὐκ [16] ἐβοή-
opem, prohibitus-est ab Apolline.
17.18 θησεν, [17] ἐκωλύθη ὑπὸ [18] Ἀπόλλωνος.
Apud nullum autem ponitur fabula.
19.20 21 Παρ' [19] οὐδενὶ [20] κεῖται [21] ἡ μυθολογία.

[104] Vt τῶν λόγων, 17.16. Adiectiuū vt ἅγιος, 118.9. Dicitur πλούσιος quasi πολυούσιος, id est πολλὴν ἔχων οὐσίαν, multam habēs substantiam, præditus magnis opibus. Inter articulū τῶν & eius nomē πλουσίων elegāter inseritur genus αὐτοῦ. [105] Vt τῶν φιλιῶν, 16.21. à nominatiuo ἡ δωρεά, ας. [106] 32.14. [107] Vt τῇ φιλίᾳ, 16.21. Denominatiuū, 126.40. ab ὁ καὶ ἡ φιλάνθρωπος, ου, benignus, humanus, id est, homines amās, vel hominum amator. componitur ex φίλος, amicus, & ἄνθρωπος, homo.

[1] Vt τοῦ Χρύσου, 11.6. [2] Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur, vt ex eius argumento ac ex Electræ oratione poteris colligere. ideo eam Euripides Orestē appellauit. [3] Verbale, 124.10. ab ὑποτίθημι, suppono, principia pono. cōponitur ex ὑπὸ & τίθημι, 98.6. Vide, 171.32. [4] Vt τῆς τιμῆς. Verbale, 125.18. à σφάζω, vel σφάττω, 52.34. præteritum mediū ἔσφαγα, 76.16. vnde ἡ σφαγή. [5] 28.8. [6] Vt τῶν χελύων, 33.10. Componitur Ἐριννὺς ex ἔρις, lis, & νοῦς, mens, quasi sit mentis lis & pronocatio. [7] Vt χρυσούμενος, 90.17. à δειματόω, perterrefacio. Fit à nomine τὸ δεῖμα, δείματος, panor, metus, 93.34. [8] Ἀργεῖος, Argiuus, fit à τὸ Ἄργος, εος, Argos, clarissima ciuitas Peloponnesi, nō procul à Mycenis, vbi Agamēnon Orestis pater regnauerat. [9] Vt τυφθεὶς, 75.1. à καταχειρίζω, condēno. [10] Vt τῷ λόγῳ. θάνατος dicitur quasi τανατὸς, id est, extēsa, porrecta, à τανύω, extēdo, traho. Mors enim se ad omnia extendit ac porrigit. [11] Vt τύπτων, 63.24. à μέλλω, 197.77. [12] Vt τύπτειν, 62.30. à φονεύω, interficio. fit à nomine ἡ φονή, cædes, 93.34. [13] Vt τὴν τιμήν. [14] Pro ἀντὶ ὧν, pro quibus, id est, eò quod. Vide, 6.25. & 7.24. [15] Vt simplex ὢν, ὄντος, 149.14 à πάρειμι, adsum. cōponitur ex παρά, 54.7. et εἰμί, 148.22. [16] Vt ἔτυψε, 58.1. à βοηθέω, ῶ, ήσω, auxilior, opē fero. fit à nomine ὁ βοηθὸς, οῦ, fautor, adiutor, 93.34. [17] Vt ἐτύφθη, 70.31. à κωλύω, prohibeo. [18] Vt τοῦ πλάτωνος, 25.11. [19] 30.25. [20] 153.11. [21] De-

ὁ πλούσιος, ου. 104
ἡ φιλανθρωπία, ας. 106 107
φιλάνθρωπος.
Orestes. 1 2
ἡ ὑπόθεσις, ιος. 3
ἡ σφαγή, ῆς. 4
ἡ Ἐριννὺς, ύος. 5.6
δειματόω. 7
ὁ Ἀργεῖος, ου. 8.9
ὁ θάνατος, ου. 10
φονεύω. 11 12
ἀνθ' ὧν. 13
ὁ παρὼν, όντος. 16
βοηθέω. 18
κεῖται. 21

Præfatur verò Electra vt soror
[22] Προλογίζῃ δ' ἡ Ηλέκτρα [23] ὡς [24] ἀδελφὴ 22.23 24
Orestis miserabili-oratiōe-vtēs propter
Ὀρέστου [25] ἐλεεινολογοῦσα διὰ 25
Tantalum.
[26] τὸν Τάνταλον. 26

ELECTRA.
ΗʹΛΕʹΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)
[27] Οὐκ [28] ἔστιν [27] οὐδὲν δεινὸν, [29] ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, 27.28
Neque morbus, neque calamitas à-dijs immissa, 29
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ [30] θεήλατος, 30
Cuius non ferat onus hominis natura.
Ἧς οὐκ [31] ἂν [32] ἄραιτ' [33] ἄχθος ἀνθρώπου [34] φύσις. 31.32 33 34
Nam beatus (nec exprobro infortunia)
Ὁ γὰρ μακάριος, [35] κοὐκ [36] ὀνειδίζω τύχας, 35.36
Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
[37] Διὸς [38] πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, 37.38
Vertici imminentem pauescens petram,
Κορυφῆς [39] ὑπερτέλλοντα [40] δειμαίνων [41] πέτρον, 39.40 41
Per aërem-volat, & pendit hanc pœnam.
[42] Ἀέριποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην. 42
Vt quidem aiunt, quòd cum-Dijs, homo cùm-esset,
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος [43] ὢν, 43
Communis mensæ dignitatem habens æqualem,
Κοινῆς τραπέζης [44] ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, 44
Incontinentem habuit linguam, turpissimum morbum.
[45] Ἀκόλαστον [46] ἔσχε γλῶσσαν, [47] αἴσχιστην [48] νόσον. 45.46 47.48

ἡ μυθολογία. nominatiuū, 126.40. à μυθολόγος, fabulator: quod cōponitur ex μῦθος, fabula, & λόγος, sermo. Quare μυθολογία propriè est ratiocinatio fabularum. sumitur verò pro fabula simpliciter.

προλογίζω. 22 [22] Vt τύπτει, 52.2. à προλογίζω, præfor: quod fit, 93.34. à πρόλογος, prologus, præfatio: cōponitur ex πρὸ, præ, ante, & λόγος, 125.18.

23 [23] ὡς varia significat: hîc sumitur

24 pro, vt, vtpote. [24] Vt ab adiectiuo ὁ καλὸς fit fœmininum ἡ καλὴ, sic ab ὁ ἀδελφὸς, frater, fit ἡ ἀδελφὴ, so-

25 ror. Vide, 119.11. [25] Vt

ἐλεεινολογέω. ποιοῦσα, 83.5. ab ἐλεεινολογέω, μ. ήσω, cōqueror, oratione vtor lugubri & miserabili. Fit, 93.34. ab ἐλεεινολόγος, qui miserabili oratione vtitur. & cōponitur ab ἐλεεινὸς, miserabilis, & λόγος,

26 sermo. [26] De hoc, 8.5.

οὐκ οὐδέν. 27 [27] οὐκ οὐδὲν, nō nullum, id est, non vllum, vel nullū. Duæ negationes Græcis magis negant. De οὐκ vide, 186.31.

28 de οὐδὲν verò, 30.25.

ὧδ' εἰπεῖν ἔπος 29 [28] 148.29. [29] Sic dicere verbū, id est, vt ita dicam, vel vt breuiter dicā. εἰπεῖν vt τυπεῖν, 63.2. ab ἔπω, 137.8. ἔπος,

ὁ ἡ θεήλατος, ου. 30 & τὸ ἔπος, vt τὸ τεῖχος, 39.16. [30] Cōponitur a θεὸς & ἐλαύνω, impello. Vide, 118.13. [31] Par-

ἄν. 31 ticula potentialis, οὐκ ἂν ἄραιτο, non ferat, id est, nō possit perferre. Interdū tamen ἂν prorsus

ἄραιτο. 32 sus vacat, 187.16. [32] Vt τύψαιτο, 79.1. ab αἴρω, fero, tollo, gesto. Futurum, ἀρῶ,

33 43.21. [33] Dicitur τὸ ἄχθος, εος, pondus, onus, quasi τὸ ἄχος, dolor, per pleonasmum τοῦ θ.

ἡ φύσις, ιος. 34 [34] Verbale, 124.10 à φύω. produco, gigno, creo. [35] Pro καὶ οὐκ, & non, nec. [36] Fit à nomine

ὀνειδίζω. 37 τὸ ὄνειδος, improperium, opprobrium, ignominia, [illegible].34. [37] 134.11. [38] Vt τετυφὼς,

39 63.27. à φύω, 56.17. [39] Vt τύπτοντα, 63.24. ab ὑπερτέλλω, exorior, supereminco. componitur ab ὑπὲρ, super, & τέλλω, orior. [40] Vt τύπτων, 63.24. à δειμαίνω,

δειμαίνω, μ. 40

ανῶ. 41 timeo, formido, quod fit à δεῖμος, ου, timor, 93.34. [41] ὁ πέτρος, ου, Atticè idem quod ἡ

ἀεριποτάομαι. 42 πέτρα communiter, petra, saxum, lapis. [42] Vt βοᾶται, 86.15. ab ἀεριποτάομαι, in aëre

43 volo. componitur ex ἀὴρ, ἀέρος, aër, & ποτάομαι, volo, volas. Aldus legit citra cōpo-

44 sitionem, ἀέρι ποτᾶται. [43] ὢν, existens, 149.14. De participiorum interpretandi ratione vide,

τὸ ἀξίωμα, ατος 45 64.17. [44] Verbale, 124.6. ab ἀξιόω, μ. ώσω, dignum puto: quod fit ab ὁ ἄξιος, dignus, 93.34.

ὁ ἡ ἀκόλαστος, ου 46 [45] Ἀ κολάζω, μ. άσω id est, punio, ducitur verbale, κολαστὸς, 124.15. cum α priuatiuo.

ἔσχον, ες, ε. 47 ἀκόλαστος, incastigatus, impunitus, id est, intēperans, incontinens, libidinosus, flagitiosus.

αἴσχιστος, η, ον. 48 [46] 168.16. [47] Vt τ τιμήν. Adiectiuum vt καλὸς, 118.11. superlatiui gradus, 122.2. [48] 18.19.

Hic producit Pelopen: ex hoc Atreus natus-est:
49.50 Οὗτος φυτεύει Πέλοπα· [49] τοῦ δ' Ἀτρεὺς [50] ἔφυ-
Cui sceptra texens, fatale-fecit Dea
51.52.53 Ὧι [51] στέμματα [52] ξήνασ', [53] ἐπέκλωσεν θεὰ
Cõtẽtio, Thyesti bellum existenti fratri
Ἔρις, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
54.55 Facere. Quid infanda repetere me oportet?
56.57 [54] Θέσθαι. [55] τίς [56] τ' ἄρρητ' [57] ἀναμετρήσασθαί με [58] δεῖ;
58
Conuiuio-excepit igitur ipsum liberos interficiens Atreus.
59.60
61.62 [59] Ἐδαίσε δ' οὖν [60] νιν [61] τέκν' [62] ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ex-Atreo verò (q̃ fuerũt enĩ in medio taceo infortunia)
63 Ἀτρέως δέ, [63] τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
Illustris (si modò illustris) Agamemnon natus-est,
Ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων [50] ἔφυ,
Menelaúsque ex Cretensi matre Aëropa.
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
Duxit-vxorẽ verò sanè Dijs inuisam
64.65 [64] Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς [65] στυγουμένην
Menelaus Helenam. Porrò Clytemnestræ coniugium
Μενέλεως Ἑλένην. ὁ δέ, Κλυταιμνήστρας λέχος
Insigne apud Græcos Agamemnon rex.
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Cui virgines quidem tres natæ-sumus ex vna,
66 Ὧι παρθένοι μὲν τρεῖς [50] ἔφυμεν ἐκ [66] μιᾶς,
Chrysothemis, Iphigeniáque Electráque ego,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ' Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
Másque Orestes, matre scelerati ssima:
67 Ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς [67] ἀνοσιωτάτας·
Quæ maritum exitum-non-habente induens veste
68.69
70.71 Ἣ [68] πόσιν [69] ἀπείρῳ [70] περιβαλοῦσ' [71] ὑφάσματι

[49] Subauditur præpositio ἐκ. [50] 178.19. [51] Verbale, 124.6. à στέφω, corono: at propriè στέμμα significat coronã: sed sumitur etiam pro sceptro, vel corona regia, aut diademate: quæ regis sunt insignia. [52] Vt τύψας, 63.31. à ξαίνω, nco, texo, μ. ξανῶ, 43.21. Aoristus primus, ἔξηνα Attice, vt ἐμίηνα, 58.23. Quidam subscribunt ι, alij minimé. [53] Vt ἔτυψε, 58.1. ab ἐπικλώθω, voluo fusum, & refertur ad fatum siue Parcas, quarũ vna Clotho nominatur, quasi per fila Parcarum instituo, fatale facio, fataliter instituo. In Aldino exẽplari hæc sententia sic legitur, ἐπέκλωσεν θεά, ἔριν Θυέστῃ, &c. vt sit hic sensus, ἐπέκλωσεν θεά, fatale fecit Dea, scilicet Clotho, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέστῃ, &c. inferre litem, bellum appositiuè, id est, bellum litigiosum [54] 100.14. [55] 32.9. & 180.19. [56] 162.9. & 175.22. [57] Vt τύψασθαι, 79. 57 — 49 50 51 52 53 54 55 56

ἔφυν, υς, υ. τὸ στέμμα, ατος. ξήνας. ξαίνω. ἐπικλώθω. θέσθαι. ὁ ἄρρητος.

26. ab ἀναμετρέω, μ. ήσω, repeto, recogito, supputo, dimetior. [58] 164.9. [59] Vt ἔτυψε, 58.1. à 58
δαίω, conuiuor, cõuiuio & mẽsa excipio. [60] 114.8. [61] 18.8. [62] Vt τύψας, 63.30 ab ἀποκτείνω. 59 τὸ τέκνον, ου.
Seruat in aoristo pri. penultimã præsentis ει, ἀπέκτεινα, quamuis fut. sit ἀποκτενῶ: veluti ab 60 ἀποκτείνας.
σπείρω, μ. σπερῶ, dicimus in aor. pri. ἔσπειρα, 58.27. Igitur τέκνα ἀποκτείνας, liberos in- 61
terficiens, vel liberis interfectis, postq̃ Thyestis fratris liberos interfecisset. Vide, 64.17. [63] Vi- 62
de, 191.29. [64] Sic sensum collige: δή, porrò, ὁ μὲν Μενέλεως, Menelaus quidẽ, γαμεῖ τὴν Ἑλέ- 63 γαμεῖ δ' ὁ μὲν
νην στυγουμένην θεοῖς. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἄναξ, at Agamemnon rex, supple γαμεῖ, τὸ λέ- 64 δή, &c.
χος, &c. γαμεῖ vt ποιεῖ, 82.6. à γαμέω, de quo, 163.4. [65] Vt ποιουμένην, 84.21. à στυγέομαι, 65
odio sum, passiuè, inuisus sum. [66] 30.24. & 182.17. [67] Pro ἀνοσιωτάτης, ο. Est superlatiui gra 66
dus, vt σοφώτατος, 121.15. à positiuo ἀνόσιος. Vide, 184.39. [68] ἡ πόσις est potus, potio. Ve- 67
rùm ὁ πόσις est maritus, vir, sponsus: sic dictus, quòd veluti potione terra mista generan- 68 ὁ πόσις, ιος.
tur plantæ, ita vir mulieri mistus causa est procreationis liberorum [69] τὸ πέρας vel πεῖ- 69 ἄπειρος.
ρας, finis: ἄπειρος, fine & exitu carens, 184.37. Astutè admodum Clytemnestra
Agamemnoni Troia reuerso ac Diis sacrificaturo porrexit vestem quandam oblongam
& ἄπειρον, cui videlicet nulla erat à superiori parte apertio, qua caput aut brachia exereret, vt illum ea obuolutum, adiuuante Aegistho (cum quo illa, absente viro, adulterij consuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in insidiis) miserè trucidaret. 70
[70] Vt τυπεῖς, 63.34. à περιβάλλω. [71] Verbale, 124.6 & 26. ab ὑφαίνω, texo Vide, 71 περιβαλών.

Occidit. Quorũ verò gratiâ, virginem dicere
[72] Ἔκτεινεν· ὧν δ᾽ [°] ἕκατι, παρθένον λέγειν 72
Nõ est honestũ. Reliquo hoc obscurũ in cõi cõsyderãdũ.
Οὐ καλόν.[73] ἐῶ τοῦτ᾽ [74] ἀσαφὲς ἐν κοινῷ [75] σκοπεῖν. 73.74 75
Apollinis autem iniustitiam quidẽ quid opus-est accusare?
Φοίβου δ᾽ ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
Persuadet verò Oresti, matrem, quæ ipsum genuerat,
Πείθει δ᾽ Ὀρέστην, [76] μητέρ᾽, ἥ [77] σφ᾽ [78] ἐγείνατο, 76.77 78
Interficere, apud non omnes gloriam ferens.
Κτεῖναι, πρὸς [79] οὐχ ἅπαντας [80] εὔκλειαν φέρον. 79.80
Attamen occidit, non inobediens Deo.
Ὅμως δ᾽ [81] ἀπέκτειν᾽, οὐκ [82] ἀπειθήσας θεῷ. 81,82
Et ego particeps-fui, tanquam scilicet mulier, cædis,
[83] Κἀγὼ [84] μετέσχον, [85] οἷα δὴ γυνή, φόνου, 83.84 85
Pyladésque. qui nobiscum patrauit hæc.
Πυλάδης [86] θ᾽, ὃς ἡμῖν [87] συγκατείργασται τάδε. 86.87
Hinc-inde agresti colliquefactus morbo, ægrotat
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ [88] συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ 88
Miser Orestes. Hic prostratus in lecto
[89] Τλήμων Ὀρέστης. ὅδε [90] πεσὼν ἐν δεμνίοις 89.90
Decumbit. Matris verò sanguis ipsum agitat
[91] Κεῖται. τὸ μητρὸς δ᾽ αἷμά νιν [92] τροχηλατεῖ 91
Furoribus. nominare enim vereor deas
Μανίαισιν. ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Eumenidas, quæ hunc certatim-territant timore.
[92] Εὐμενίδας, αἳ τόνδ᾽ [93] ἐξαμιλλῶνται φόβῳ. 92.93
Sextus porrò hic est dies ex quo cædibus
Ἕκτον δὲ δὴ τόδ᾽ [94] ἦμαρ ἐξ ὅτου σφαγαῖς 94

72 145.7. [73] Vt ἔτυψε, 58.
73 1. à κλείνω, 62. [73] Vt βοῶ, 85.13. ab ἰάω.
ὁ ἡ ἀσαφής, έος. 74 [74] ὁ καὶ ἡ σαφής, manifestus: cum α priuatiuo, ὁ καὶ ἡ ἀσαφής, καὶ τὸ ἀσαφές, έος, obscurus, a, um. [75] Vt
75 ποιεῖν, 83.2. à σκοπέω.
76 [76] 128. 13. [77] Euripides
σφέ. 77 ac Sophocles interdum vsurpãt duale σφὲ pro singulari. atque hoc pronomen primitiuum tertiæ personæ non rarò ponitur loco relatiui
ἐγεινάμην, ω, ατο. 78 αὐτός, 114. 19. [78] 163.
ἡ εὔκλεια. 79 15. [79] 186.31. [80] Denomi
80 natiuum, 127.3. ab εὐκλεής, inclytus, celebris, quod fit ab εὖ, 184. 37. & τὸ κλέος, honor. [81] Vt ἔτυψε, 58.
ἀπέκτεινε. 81
ἀπειθέω. ἀπειθέω. 82 1. ab ἀποκτείνω. [82] Vt τύψας, 63.30. ab ἀπειθέω, μ.ήσω, non pareo: quod fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἡ ἀπειθής, έος, inobediẽs, impersuasibilis, 93.34. ἀπειθὴς verò cõponitur ex α priuatiuo & πειθὴς, persuasorius. πείθω etiam
83 est persuadeo. [83] 147.
μετέσχον. 84 36. [84] Vt simplex ἔσχον, 168. 16. à μετέχω, particeps sum: cõ-
85 ponitur à μετὰ, 54.7. & ἔχω. [85] Id est, pro parte mea muliebri. οἷα, qualiter, aduerbium ex
οἷα δὴ γυνή. 86 neutro plurali, 117.10. ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis & quale. De γυνὴ vide, 134.5. [86] Pro τε, 6.
θ᾽ συγκατείργασται. 87 27. [87] Vt πέφρασται, 67.25. à συγκατεργάζομαι, vnà patro, simul perpetro, alicui operam præsto. Græci sæpe vtuntur verbo composito, vbi nos vsurpamus simplex & præpositionem separatam: συγκατείργασται ἡμῖν pro κατείργασται σὺν ἡμῖν. Componitur ex
συντακείς. 88 σὺν, 176.13. & κατὰ, atque ἐργάζομαι, operor, quod per ε augetur, 137.6. [88] Vt τυπείς,
ὁ καὶ ἡ τλήμων. 89 75.4. à συντήκω, colliquefacio, componitur ex σὺν & τήκω, liquefacio. Vide, 59.16. [89] Ver-
90 bale, 124.34. à τετλήκω, tolero, 154.26. [90] Vt τυπών, 63.33. à πίπτω, 173.33. [91] Vt ποιεῖ, 82.6.
τροχηλατέω. 91 à τροχηλατέω, aurigor, quasi rota agito. fit ab ὁ τροχηλάτης, ου, id est, auriga: quod com-
αἱ Εὐμενίδες. 92 ponitur ab ὁ τροχός, οῦ, rota, & ἐλαύνω, impello, ago. [92] Furiæ infernales, quæ Ἐριννύες (vt dictum est numero 6) appellantur, quanuis Orestem, ob patratum parricidium, ardentibus tedis agitarent & insectarentur: Electra tamen, ne illis offensior bus Orestes redderetur, in eas quicquam grauius dicere non audet, neque ipsas Ἐριννύας vero, sed odioso, nomine appellare. Verùm eas & Deas & Εὐμενίδας nuncupat, quasi beneuolas. εὐμενὴς enim, vnde Εὐμενίδες, est beneuolus, ab εὖ, 125.3. & μένος, mens, virtus, robur. Re vera tamen Εὐμενίδες dictæ sunt per antiphrasim, quod minime sunt beneuolæ, neque in illis bonus animus vel virtus conspiciatur.
ἐξαμιλλάω. 93 [93] Vt βοῶνται, 86.17. ab ἐξαμιλλάω, contendo, celeriter aliquid facio, componitur
94 ab ἐξ & ἁμιλλάω, quod fit ab ἡ ἅμιλλα, certamen, contentio, 93.34. [94] 134.24.

[94] Vt

Mortua mater, igni purgata-est corpore.
95.96 [95]Θανοῦσα [0]μάτηρ, πυρὶ [96]καθήγνισαι [97]δέμας.
97 Quibus neque cibos per gulam cepit,
98.99 Ὧν οὔτε [98]σῖτα διὰ [99]δέρης [100]ἐδέξατο,
100 101.102 Non balnea dedit corpori. intra penulas verò
103 Οὐ [101]λοῦτρ' [102]ἔδωκε [103]χρωτί. [104]χλανιδίων δ' [c]ἔσω
104 Tectus, quum quidem corpus leuatum-fuerit morbo,
105 106. [105]Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα [106]κουφισθῇ νόσου,
Compos-mentis lachrymat. tum verò è cubilibus
107 [107]Ἔμφρων δακρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων [e]ἄπο
108 Profilit celer, vt pullus equinus à iugo.
109 [108]Πηδᾷ [109]δρομαῖος, πῶλος [f]ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

ARISTOPHANIS
1 # [1]ἈΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
Comici-poetæ Plutus.
2.3 ## [2]Κωμῳδοποιοῦ [3]Πλοῦτος.

Aristophanis Grammatici argu-
4 ## Ἀριστοφάνους [4]Γραμματικοῦ ὑπό-
mentum per iambica.
5 ## θεσις διὰ [5]ἰάμβων.

Oraculum-consuluit iustus existens aliquis & pauper,
6 [6]Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις καὶ πένης,
An mutatis moribus, diuitiarum compos-esse posset.
7.8.9 Εἰ [7]μεταβαλὼν, τοὺς [8]τυχεῖν [9]δυνήσεται.
Respondit Deus, sequendum quencunque
10.11.12 [a][10]Ἔχρησεν ὁ θεὸς, [11]συνακολουθεῖν [12]ᾧπερ ἂν

[95]Vt τυπεὶς, 63.34. à θνήσκω, 170.20. [96]Vt πέφρασαι, 67.25. à καταγνίζω, μ. ἴσω, quod cōponitur à κατὰ, 54.7 & 16. & ἀγνίζω, purgo: quod fit ab ἁγνὸς, purus, 93.34. [97]Indeclinabile. [98]ὁ σῖτος, ου, frumentum: sed τὸ σῖτον, ου (vnde τὰ σῖτα) est cibus, panis. [99]δέρω, excorio: vnde verbale, 125.18 ἡ δέρη, collum, ceruix, gula: sic dicitur quòd à collo sumi soleat excoriationis initium. [100]Vt ἐτύψατο, 77.10. à δέχομαι, capio. [101]Verbale, 124.15. à λούω, lauo. τὸ λοῦτρον penultimâ circumflexâ, est locus balnearum: λουτρόν verò acuta vltima, est balneum siue lauacrum: in qua significatione hoc loco accipitur, quamuis λοῦ acuatur. propter apostrophum enim accentus retrahitur, & λοῦτρ' pro λουτρὰ dicitur. Vide, 7.42. [102]102.19. & 106 20. & 141.28. [103]34.11. [104]Diminutiuum, 126.25. ab ἡ χλανὶς, ίδος, vestimentū tenuissimū. [105]Vt τυφθεὶς, 75.1. à κρύπτω, tego, abscondo me, deli tesco. [106]Vt τυφθῇ, 74.3 à κουφίζω, leuem facio. subleuo: quod fit, 93.34. à κοῦφος, leuis. [107]Cōponitur ex ἐν, 176.19. & φρὴν, 24.3. [108]Vt βοᾷ, 85.13. à πηδάω. [109]127.5.

[1]133.2. [2]ὁ κῶμος, ου, comessationum & lasciuia Deus, in cuius sacru celebrandis iuuenes procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiam verò κῶμος sumitur pro huiusmodi iuuenū contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδὴ, id est, cantus, fiunt κωμῳδία, comœdia, κωμῳδὸς, comœdus, & κωμῳδοποιητὴς siue κωμῳδοποιὸς, poëta comicus, comœdiarum scriptor vel factor. fiunt enim à ποιῶ facio. [3]πλοῦτος significat diuitias & diuitiarū Deū. vnde ex vocabuli amphibologia festiuæ admodū in hac comœdia fiunt allusiones, dum Poëta per Plutum Deum, ipsas diuitias vult intelligi. [4]Possessiuū, 126.19. à τὸ γράμμα, ατος, litera, quod est verbale, 124.6. à γράφω, scribo. [5]ἴαμβος, est pes iambus, & versus iambicus. [6]Vt τύπτεται, 65.17. à μαντεύομαι, oraculū cōsulo vel edo, fit ab ὁ μάντης, ου, vel μάντις, ιος, vates, 93.34. [7]Vt τυπών, 63.33. à μεταβάλλω, muto & mutor. Intellige hîc ex Aristophanis contextu, τοὺς τρόπους: μεταβαλὼν τοὺς τρόπους, mutatis mores & rationē vitæ, vel mutatis moribus. Vide, 54.17. [8]Vt τυπεῖν, 63.2. à τυγχάνω, 77.11. [9]Vt τύψεται, 77.19. à δύναμαι, possum, quasi à δυνάω, μ. ήσω. [10]Vt ἔτυψε, 118.1. à χράω, μ. ήσω, oraculum reddo, respondeo. [11]Vt ποιεῖν, 83.2. à συνακολουθέω. [12]115.15.

95 θανοῦσα.
96 καθήγνισαι.
98 τὸ δέμας.
ὁ σῖτος.
τὸ σῖτον.
99 ἡ δέρη, ης.
λοῦτρ' pro λουτρά.
102 ἔδωκα, ας, ε.
104 τὸ χλανίδιον, ου.
108 κουφίζω.
109 ὁ καὶ ἡ ἔμφρων, ονος.
δρομαῖος.
1.2 ὁ κωμῳδοποιὸς, οῦ.
3 ὁ πλοῦτος, ου.
4 ὁ γραμματικὸς, οῦ.
5.6 ἴαμβος.
7 μαντεύομαι.
10 τυχεῖν.
11 δυνήσομαι, ῃ, εται.

Virum offenderit. Plutus verò conspicitur cæcus.
ε [13]Ἀνδρὶ [14]περιτύχῃ. Πλοῦτος δ᾽ ὁπᾶται τυφλός. 13.14
Cognito autē ipso duxit domum, alios populares
ε.ε [15]Γνοὺς δ᾽ αὐτὸν [16]ἤγαγεν [17]οἴκαδ᾽, ἄλλους [18]δημότας 15.16 17.18
Vocans ad participandum. posteà sanare pupillas
α [19]Καλέσας [20]μεταχεῖν. [21]εἶθ᾽ [22]ὑγιάζειν τὰς κόρας 19.20 21.22
Accelerabant in Aesculapij. verò deducebant. sed
ε.ε Ἔσπευδον. [23]εἰς Ἀσκληπιοῦ δ᾽ [24]ἀπῆγον. ἡ δ᾽ 23.24
Repente Paupertas prohibuit.
Ἄφνω Πενία [25]διεκώλυσεν. 25
Tamen visum-recipiente ipso, sceleratorum
Ὅμως [26]ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν 26
Nullus ditabatur: sed proborum erant bona.
ε Οὐδεὶς [27]ἐπλούτει· τῶν δ᾽ ἀγαθῶν [28]ἦν [29]τἀγαθά. 27.28
Præfatur autē seruus aduersus herum, quòd 29
Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
cæcum & senem subsequi non erubesceret.
τυφλῷ καὶ [30]γέροντι [31]κατακολουθεῖν οὐκ [31]ᾐσχύνετο. 30.31

CARION SERVVS.
[32]ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ. 32

Quàm difficilis res est, ô Iupiter & dij,
α Ὡς [33]ἀργαλέον [34]πρᾶγμ᾽ [35]ἐστίν, [36]ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, 33.34
Seruum esse desipientis herj. 35.36
Δοῦλον [37]γενέσθαι [38]παραφρονοῦντος δεσπότου. 37.38
Si enim optima seruus dicens fuerit,
α Ἢν γὰρ [39]βέλτιστ᾽ ὁ θεράπων [40]λέξας [41]τύχῃ, 39.40 41
Visus-fuerit verò non facere hæc possessori,
[42]Δόξῃ δὲ μὴ [43]δρᾶν ταῦτα [44]τῷ κεκτημένῳ, 42.43 44
Participem esse necesse est seruum malorum.
Μετέχειν [45]ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. 45
Corporis enim non sinit dominum
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ [46]ἐᾷ τὸν κύριον 46
Imperiū-habere fortuna, sed emptorem.
[47]Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ [48]τὸν ἐωνημένον. 47.48
Et hæc quidem sanè sic se habent. Verùm Apollinem,
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ [49]ταῦτα. [50]τῷ δὲ Λοξίᾳ, 49.50

13 & 189.27. ''28.9. ''Vt
περιτύχω, ης, η. 14 τύχῃ, 62.21. à περι-
τυγχάνω, offendo, ob-
γνοὺς. 15 uius fio. Vide, 177.11.
ἤγαγον, ες, ε. 16 ''163.23. ''142. 8.
οἴκαδε. 17 ''Aduerbiū loci, 117.
5. ab ὁ οἶκος, domus.
ὁ δημότης, ου. 18 ''δῆμος, populus, ὁ δη-
μότης, ου, popularis, tri-
bulis, id est, eiusdem po-
19 puli aut tribus. ''Vt τύ-
ψας, 63.30. à καλέω,
μεταχεῖν. 20 91.19. ''Vt τυπεῖν, 63.
2. à μετέχω, sed tanq̄
à μεταχέω. Vide, 168.
21 15. ''Pro εἶτα, 6.27.
22 ''Vt τύψαι, 63.1. ab
εἰς Ἀσκληπιοῦ. 23 ὑγιάζω. ''192.16. ''Vt
24 ἔτυπτον, 52.32. ab ἀπά-
γω, quod cōponitur ex
ἀπὸ, 54.7. & ἄγω.
25 ''Vt ἔτυψε, 58.1. à δια-
26 κωλύω. ''Vt τύψαν-
τος, 63.30. ab ἀναβλέ-
πω, suspicio, & visum
recipio, post cæcitatem
oculis restituor. Vide,
πλουτέω. 27 64.17. et 187.44. ''Vt
ἐποίει, 82.9. à πλουτέω,
ditor, diues euado fit à
nomine πλοῦτος; 93.
ἦν. 28 34. ''148.31. & 187.
29 39. ''148.13. ''26.6. et
30 89.27. ''Vt ἐτύπτετο,
31 65.23. ab αἰσχύνομαι.
32 ''Καρίων seruū sonat,
quòd ex Caria multi
33 Athenis seruirēt. ''127
34 6. ''124.7. ''143.29.
35 ''134.11. ''Vt τυπέ-
36 σθαι, 79.27. à γίγνο-
37 μαι, sed tāquam à γί-
παραφρονέω. 38 νομαι, 163.12. ''Vt
ποιοῦντος, 83.4. à πα-
39 ραφρονέω, desipio: q̄d
40 fit. 93.34. ab ὁ καὶ ἡ πα-
41 ράφρων, ονος, demēs,
βέλτιστα. 42 et quasi extra mētē, ex παρά, extra, & ἡ φρήν, mens. ''Pro βέλτιστα, 6.27. et 121.29. ''Vt
τύχω, ης, η. 43 τύψας, 63.30. à λέγω, ''Vt τύπτῃ, 62.31. à τυγχάνω, 177.11. ''Vt τύψῃ, 62.28. à δοκέω,
δόξω, ης, η. 44 170.14. ''Vt βοᾶν, 86.6. à δράω δρῶ, 90.30. ''Vt τετυμμένῳ, 74.31. à κτάομαι, 136.31.
ἡ ἀνάγκη, ης. 45 & 158.10. ''Huic voci familiare est, vt habeat subauditū verbū ἐστί: ἀνάγκη, necessitas, sub.
46 est, vel necesse est. ''Vt βοᾷ, 85.13. ab ἐάω. Huius clausulæ sensus talis est: Fortuna non
47 sinit dominum corporis (id est, eum cuius est corpus) habere imperium in suum corpus,
ὁ ἐωνημένος. 48 sed, &c. ''Vt ποιεῖν, 83.1. à κρατέω, ''Vt τὸν τετυμμένον, 74.31. ab ὠνέομαι, emo.
ταῦτα. 49 Vide, 140.6. ''Neutrum plurale ab οὗτος, 111.24. hîc aduerbiascit, pro οὕτως. Vide, 117.
ὁ Λοξίας, ου. 50 10. ''Apollo dictus est Λοξίας à λοξός, id est, obliquus, quòd eius responsa essent obliqua

&

Qui vaticinatur ex tripode auro-ductili-facto,
51.52 Ὃς[51] θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ[52] χρυσηλάτου,
Accusatione iusta accuso hac, quòd
53 [53] Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
Medicus cùm sit,& vates, vt aiunt,sapiens,
54 Ἰατρὸς ὤν, καὶ μάντις, ὥς[54] φασι, σοφὸς,
Insanientem dimisit meum herum.
55.56 [55] Μελαγχολῶντ'[56] ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Qui sequitur post hominem cæcum,
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
Contrarium faciens,quàm conueniret ipsi facere.
57.58 [57] Τοὐναντίον[58] δρῶν, ἢ [59] προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
59 Nam videntes cæcis præimus.
60 Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς[60] ἡγούμεθα.
Hic autem sequitur, & me cogit.
61 Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ,[61] κἀμὲ προσβιάζεται.
Et id, respondente ipso prorsus, neque hilum.
62.63 [62] Καὶ ταῦτ',[63] ἀποκρινομένου [64] τοπαράπαν, οὐδὲ [65] γρῦ.
64.65 Ego quidem igitur non vllo-modo conquiescam,
66.67 Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ[66] ἔσθ' ὅπως [67] σιγήσομαι,
Si non dixeris, quorsum hunc sequamur tandem.
68.69 [68] Ἢν μὴ[69] φράσῃς,[70] ὅτι [b] τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
70 O here: sed tibi facessam negotia.
71.72 [71] Ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι[72] παρέξω[72] πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam habentem saltem,
73.74 Οὐ γάρ με[73] τυπτήσεις,[74] στέφανον, ἔχοντά γε.

CHREMYLVS HERVS.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Per Iouẽ nõ,sed detracta corona, si offendas paululũ me.
75.76 Μὰ[75] Δί', ἀλλ'[76] ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν[77] λυπῇς[78] τί με.
77.78 Vt magis doleas.Car. Nugæ.non enim cessabo
79.80 Ἵνα μᾶλλον[79] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. οὐ γὰρ [80] παύσομαι

& tortuosa.[51] Vt ποιεῖ, 51 θεσπιῳδέω.
82.6. à θεσπιῳδέω, res
diuinas cano. nam θέ-
σπιον est res diuina,&
ᾄδω, cano. [52] Dictio 52 χρυσηλάτης, ου.
composita ex χρυσὸς,
aurum, & ἐλαύνω,
duco. [53] Vt ὄφιν,35.8. 53 ἡ μέμψις,εως.
verbale,124.10.à μέμ-
φομαι. Vide,190.14.
[54] 154.2.& 186.7. 54 φασί.
[55] Vt βοῶντα, 86.9.à 55 μελαγχολάω.
μελαγχολάω, insa-
nio, atra bile laboro.
cõponitur enim à μέ-
λας,αινα,αν,niger,a,
um,118.25.& χολή,
bilis:quæ duplex est,fla-
ua,& atra: atque hæc
μελαγχολία dicitur,
qua qui laborant à fu-
rore haud longè ab-
sunt,quare pro furore
& insania sæpe poni-
tur,& μελαγχολάω
est insanio. Hic nota γ
positum pro ν à neutro
μέλαν, propter χ se-
quens. Vide,8.13.&
57.5. [56] Vt ἔτυψε,58. 56
1. ab ἀποπέμπω. 57
[57] 147.36. [58] Vt βοῶν. 58
86.9.à δράω. [59] Im- 59 προσῆκε.
perfectum à προσήκω.
[60] Vt ποιούμεθα, 83. 60
13.ab ἡγέομαι. [61] Pro 61 κἀμέ.
καὶ ἐμὲ,vt κἀγὼ pro
καὶ ἐγώ, 147.36. [62] Et 62 καὶ ταῦτα.
hæc: Latinè dicimus, 63
idque,sub.facit,id est, 64
cogit me eadem cum 65
illo facere, idque cùm 66
nihil prorsus mihi huius erroris causam sciscitanti respondere velit.[63] Vt τυπτομένου,74. 67
28.ab ἀποκρίνομαι,respondeo.Vide,187.42.[64] Aduerbium cum articulo sub forma ad- 68 τοπαράπαν.
iectiui neutri,vt τοπρῶτον, 123.36.& componitur ex παρὰ & πᾶν,omne.[65] γρῦ, mini- 69 γρύ.
mum quiddã significat,vt sordes vnguium,& fabarum hilum,rem videlicet vilissimam: 70
aut vocem suillam,quam edere solent ij qui grauantur sermone respondere. Hinc Latinum 71
verbum,grunnio,& Græcum,γρύζω.[66] Pro ἔστιν ὅπως,148.29.& 136.18. verbum è ver- 72 ἔσθ' ὅπως.
bo,est quãdo,vel,est quomodo,id est,vnquã,vllatenus.[67] Vt βοήσομαι,88.1.à σιγάω,sileo, 73
conquiesco.[68] si nõ,id est,nisi.[69] Vt τύψῃς,62.18.à φράζω.[70] Pro διότι,cur,quorsum.[71] 182. 74 ἢν μή.
18.& 127.18.[72] παρέχω,μ.παρέξω,præbeo,facesso.[73] Vt τύψεις,60.5.à τυπτήσω τὸ τύ- 75 ὦ δέσποτα.
πτω.Vide,161.36.[74] Seruos coronã habẽtes in capite dominis non licebat cædere.imponebãt 76 τυπτέω
antẽ serui coronas,si Apollinẽ cõsulturi,via comites illos sibi adiũgerẽt.[75] 134.11.[76] Vt τυ- 77
πών,63.33.ab ἀφαιρέω,qđ cõponiť ex ἀπὸ,54.7 et 16.& αἱρέω,162.12.[77] Vt ποιῇς,82.28. 78 ἀφελών.
à λυπέω,quod fit ab ἡ λύπη molestia,dolor,93.34.[78] Id est,καθ' τι,in aliquo,vel ne mini- 79 λυπέω.
mũ qdẽ.Vide,190.14.[79] Vt ποιῇς,82.28.ab ἀλγέω,qđ venit à τὸ ἄλγος,dolor,93.34.[80] Vt 80 ἀλγέω.

Priusquam dixeris mihi, quisnam sit hic.
Πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. 81.82
Beneuolus enim existens tibi interrogo multùm valde. 83
Εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. 84.85
Chr. Sed non te celabo: meorum enim seruorum
Χρ. Ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν 86.87
Fidelissimum censeo te & taciturnissimum.
Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. 88.89
Ego Dei-cultor & iustus existens vir,
Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ, 90
Malè afflictabar & pauper eram. Car. Noui hercle.
Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Καρ. Οἶδά τοι. 91.92
Chr. Alij verò ditabantur, sacrilegi, rhetores,
Χρ. Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, 93.94
Et sycophantæ, & scelerati. Car. Credo. 95
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. Πείθομαι. 96
Chr. Interrogaturus itaque profectus-sum ad Deum,
Χρ. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, 97.98
Meam quidem ipsius miseri, pene 99
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν
Iam reputans exhaustam esse vitam.
Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. 100
Verùm filium, qui existens vnicus mihi est,
Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει, 101
Rogaturus num oporteret mutatis moribus,
Πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, 102.103
Esse versutum, iniustum, sani nihil. 104
Εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν. 105.106 107
Quippe vitæ hoc ipsum ratus conferre. 108
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν. 109
Car. Quid igitur Phœbus cecinit è coronis?
Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; 110. 111

τύψομαι, 77.19. à
81 παύομαι. [81] τίς ποτε,
82 quis tandem, quisnam.
83 [82] 148.29. [83] 111.27.
ἄνους. 84 [84] Per crasim ab ἄ-
voos, quod componitur
ab ἄ, 125.3. & νόος
πάνυ σφόδρα. 85 νοῦς. 129.35. [85] Valdeval
de, id est, vehementissi-
86 mé. [86] κρύπτω. μ.
οἰκέτης. 87 κρύψω. [87] ὁ οἰκέτης, ου.
seruus domesticus, fa-
miliaris, ab ὁ οἶκος, do
88 mus. [88] Vt ποιοῦμαι,
ὁ καὶ ἡ θεοσε- 89 83.11. [89] 123.10. [90] Com
βής, έος. 90 ponitur ex θεὸς, Deus,
& σέβω, colo & ve-
91 neror religiosé. [91] 167.
τοι. 92 32. [92] τοι nunc affir-
mat, nunc redundat.
93 [93] Vt ἐποίουν, 82.11. à
ὁ ἱερόσυλος, ου. 94 πλουτέω. 27. [94] Com-
ponitur ex ἱερὸς, sacer,
& ἡ σύλα, præda, di-
ὁ ῥήτωρ, ορος. 95 reptio. [95] 162.8. & 125.
6. vulgò tum rethores
ὁ συκοφάντης, ου. 96 malè audiebãt. [96] φαί-
νω interdum significat,
accuso, defero, à quo
cum nomine τὸ σῦκον,
id est, ficus, fit verba-
le, 124.15. ὁ συκοφάν-
της, id est, calumnia-
tor & qui de re vel mi
nima in ius aliquem
vocat, quasi ficuũ dela-
ὁ ἐπερησόμενος. 97 tor. [97] Vt τυψόμενος,
80.10. ab ἐπέρομαι,
quod cõponitur ex ἐπὶ,
& ἔρομαι, 168.11.
98 [98] Vt ἐτυπόμην, 77.
99 15. ab οἴχομαι. [99] At
100 ticè pro πρὸς. [100] Vt τε
ἐκτοξεύω. τύφθαι, 74.15. ab ἐκτο
ξεύω, exhaurio: sumptum vel à pharetra sagittis exhausta, vel ab ijs qua sagittis confe-
101 cta pereunt. componitur enim ab ἐκ & τοξεύω, 69.17. quod fit à τὸ τόξον, sagitta, telum,
ὢν τυγχάνει. 102 arcus, 93.34. [101] In ὢν τυγχάνει, redundat ὤν. Est autem hæc loquendi forma Atti-
πευσόμενος. 103 cis familiaris. [102] Vt τυψόμενος, 80.10. à πυνθάνομαι, interrogo, audio, 174.8.
χρή. 104 [103] 179.3. [104] 149.13. [105] Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus. quasi
105 ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, omnibus operibus sese immiscens. Verùm quia huiusmodi
ὁ πανοῦργος, ου. 106 callidi esse solent, factum est ut accipiatur pro callido, vafro, versuto [106] Componitur ex α
ὑγιής. 107 priuatiuo, 184.37. & δίκη, iustitia, ius. [107] ὁ καὶ ἡ ὑγιὴς, έος, sanus, neutrum τὸ
108 ὑγιὲς, quod Græcis sonat omne id quod probatur. Vnde & vulgatum hoc prouerbium, ὑγιὲς
109 μηδὲν, & ὑγιὲς οὐδὲ ἕν, quum omnia displicent, quum nihil est verum, nihil non
μηδέεν. 110 corruptum, nihil simplex aut candidum. [108] 30.38. [109] Vt τύψας, 63.30. à νομίζω, μ. ίσω, pu
111 to, reor. [110] Vt ἔτυπε, 59.9. à λάκω, resono, clamo, cano, de oraculum vt Phœbus. [111] Id est,
è tri-

Chr. Audies: manifestè enim Deus dixit mihi hoc:

112. 113 Χρ. Πεύσῃ· σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·

114. 115 Cui occurrerem primùm exiens,

116. 117 Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,

118 Iussit eum non dimittere me posteà:

119. 120 Ἐκέλευσε τοῦτον μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι·

Persuadere verò mihi-ipsi eum consequi domū vsq;.

Πείθειν δ' ἐμαυτὸν ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

Chr. Et huic occurristi igitur primo? Chr. Huic.

121 Χρ. Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. Τουτῳί.

HESIODI A-
ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ Ἀ-
scræi opera & dies.
σκραίου ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,

1.2 Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,

Adeste, narrate per vestrum patrem cantantes,

3.4.5.6 Δεῦτε, δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι,

7 Quare mortales viri sint pariter obscurique, nobilesq;,

8.9 Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε, φατοί τε,

Gloriosique, ingloriique. Iouis magni consilio.

10.11 Ῥητοί τ', ἄρρητοί τε. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.

Facilè etenim extollit, facilè verò sese extollentē deprimit,

12 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,

Facilè verò insignem minuit, & obscurum auget,

13 14 Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,

è tripode coronis insigni. τὸ στέμμα, ατος, verbale a στέφω, vt alibi dictum est, 201.51. ¹¹² Prometheon, vt ὄψει à ὄψη, 145.1. πυνθάνομαι, 174.8. ¹¹³ ὁ καὶ ἡ σαφής, έος, manifestus: τῶν σαφέων καὶ σαφῶν, vnde σαφῶς, 116.32. ¹¹⁴ Vt ἔτυπε, 59.9. ab ἔπω, 137.8. ¹¹⁵ 115.9. ¹¹⁶ 116.9. ¹¹⁷ Vt τύψαιμι, 61.16. à ξυναντάω, à σὺν & ἀντάω, occurro. ¹¹⁸ Ab ἐξ, et ἰών, 150.17. ¹¹⁹ Vt ἔτυψε, 58.1. a κελεύω. ¹²⁰ Vt τίθεσθαι, 99.26. à μεθίεμαι, dimitto, ex μετὰ, 54.7 & 16. & ἵεμαι, 151.30. ¹²¹ Vt βοᾷς, 85.13. à ξυναντάω, 117. ξυναντᾷς, occurris, vel occurristi, vt sit præsens positum pro præterito.

112 πεύσῃ.
113 σαφῶς.
114 εἶπον, ες, ε.
115 τοδί.
116 ὅτῳ.
117
118 ἐξιών.
119
120 μεθίεσθαι.
121

HESIODVS hoc libro fratrē Persen hortat ad opus & agriculturam: de qua hic multa præcipit. adiicit etiā qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut infausti, si in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc librum inscripsit ἔργα καὶ ἡμέρας. ¹ 184.35. ² Vt σὺ τύ- 1.2

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

πτουσαι, 61.25. à κλείω laudo, celebro. ³ Aduerbiū hortādi, huc agite, eia accedite. ⁴ Si scribatur δὴ per ἦτα sine apostropho, iūgetur cū aduerbio δεῦτε, agitedū, narrate (patrē vestrū celebrātes) quare, &c. Si scribatur δι', erit idē quod διὰ σφέτερον: &c. per vestrū. ⁵ Pro ἐνέπετε, geminato ν, vt prima produceretur, 37.9. ab ἐνέπω, 137.24. ⁶ 114.22. ⁷ 128.13. ⁸ ὅν τε διὰ per anastrophen pro διὰ ὅν τε, vel διά τε ὅν, per quē, supple, τρόπον, modū per quē modū, id est, quomodo, quare, vel, qui fit vt, &c. Notandū διά & ἀνά ob anastrophen non retrahere tonum in penultimā, vt alia præpositiones, de quibus, 186.25. ⁹ φημὶ inter alia significat prædico, celebro: in tertia perfecti passiui facit πέφαται: vnde verbale, 124.15. φατός, celebris, prædicādus, dicēdus. Cōpositum ex α priuatiuo ἄφατος, ignobilis, obscurus, nefandus, vel de quo nullus sit sermo. eadē significatione dicitur ῥητός & ἄρρητος. sed ducūtur ab ἐρέω, prædico. Vide, 162.9. & 175.21. ¹⁰ Musarū responsum. Cæterùm Διός & μεγάλου (pro quo hic dixit μεγάλοιο, ι) sunt nomina heteroclita: de quibus, 134.11 & 18. ¹¹ Est aduerbiū & significat causa, gratia, voluntate, consilio. ¹² Poeticum, pro ῥεῖα, correptā penultima. ¹³ δῆλος, est manifestus, clarus, vnde cum particula ἀρι (quæ in cōpositione simplicis significationem auget) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, inclytus, illustris. Porrò cum α priuatiuo fit ἄδηλος, non manifestus, obscurus. sunt autem qui ἀρίζηλον deducant à ζῆλος, Zelus, æmulatio, imitatio, vt is ἀρίζηλος dicatur, qui est æmulatione & imitatione dignus. ¹⁴ 161.36. 14

1.2 Πιερίηθεν.
3.4 δεῦτε.
5 ἐννέπετε.
6 πατέρα.
7 8 ὅν τε διά.
9 φατὸς, ἄφατος. ῥητὸς, ἄρρητος.
10 ὁ Ζεὺς τοῦ Διός. ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.
11 ἕκητι.
13 ἀρίζηλος, ἄδηλος,

Facilè quoque corripit prauum,& ſuperbum attenuat,
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, 15.16
Iupiter altitonans, qui ſupremas ædes incolit.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. 17.18 19.20
Audi videns ſentiénſque,rectè verò moderare leges 21.22
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας 23.24
Tu: ego autem Perſæ vera loquar. 25
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην. 26.27
Non vtique vnum eſt contentionum genus,ſed in terra 28.29
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν 30.31
Sunt duo.alteram quidem laudauerit prudens, 32.33
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, 34.35
Altera verò culpanda eſt.porrò bifariam animum diuidũt. 36.37
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. 38
Hæc etenim bellúmque malum & litem auget
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει
Perniciosa. nullus hanc amat mortalis, ſed neceſsitate
Σχετλίη· οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 39.40
Immortalium conſilijs contentionem colunt grauem.
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν. 41.42
Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra) 43.44
Τὴν δ' ἑτέρην (προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννή) 45.46 47
Poſuit quidem ipſam Saturnius altijugus, æthere habitãs, 48.49
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, 50.51
Terræque in radicibus,& viris longè meliorem. 52
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω. 53.54
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat. 55.56
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 57

ἰθύνω. 15 "Ab ὁ ἰθὺς, έος, directus, rectus, fit ἰθύνω, dirigo, guberno, 93.34.
ὁ ἀγήνωρ, ορος. 16 "Componitur ex ἄγαν, valde ſeu nimis, & ἀνὴρ, vir. & modo ſignificat ſuperbũ, audacem, modo ſortẽ & inclytũ.
ὁ ὑψιβρεμέτης, ου. 17 "134.11. 18 "Componitur ex ὕψι, altè, & βρέμω, ſono, ſtrepo, fremo, tono, quaſi ἐν ὕψει βρεμόμενος, altifremus, ſonans in altitudinem, nam τὸ ὕψος, εος, 19 eſt altitudo. "123.1.
δῶμα. 20 "τὸ δῶμα, ατος, pro δώμημα (à δωμάω, μῶ, extruo, ædifico, 124.6.) eſt domus, ſtructura, & tectum.
κλῦθι. 21 "Vi ζεῦγνυθι, 104.23. hoc loco tamẽ nõ eſt præſentis, ſed aor. ſec. propter penultimã longã, quã præſens corripit. Vide,
ἰδών. 22 106.26. "167.37. "Vi 23 τύπτων, 63.24. ab ἀΐω audio, ſentio, ſpiro. 24 "117.9. "32.16. "114. 25 7. "Vt τῷ Χρύσῃ, 11. 26 6. "ὁ ἐτήτυμος pro
ἐτήτυμος. 27 ἔτυμος poëticum eſt. 28 "Vi τυψαίμην. 79.1. 29 à μυθέω, loquor, quod
μοῦνος. 30 fit à μῦθος, verbum, fabula, 93.34. "Poëticũ eſt pro μόνος, ſolus, vnicus. Vide, 37.9. "149.
ἔην. 31 24. Crebrò huius verbi imperfectum vſurpatur pro præſenti: quod & nõnullis alijs imperf.
ἐπαινήσεια, ας, ε. 32 contingit. "148.30. "119.31. & 120.25. ".115.22. "187.16. "Vi τύψειε, 62.3. ab ἐπαινέω,
33 quod cõponitur ab ἐπὶ, 54.7. & αἰνέω, 91.19. Vide, 94.25. αἰνέω autem fit ab ὁ αἶνος, ου, laus,
34 gloria, 93.34. "Vi τύψας, 63.30. à νοέω, ῶ, cogito, intelligo. fit ab ὁ νόος, mens, 93.34.
ἐπιμωμητός. 35 "Ab ὁ μῶμος, ου, id eſt, vituperatio, macula, reprehenſio, & Momus Deus conuitijs omnia
36 reprehendẽs, fit μωμάομαι, 93.34. vitupero, reprehẽdo. Vnde verbale, 124.15. μωμητὸς &
οὔτις. 37 ἐπιμωμητὸς, vituperabilis, reprehenſibilis, culpandus. "Cõponitur ex οὐ non, & infinito τὶς
φιλέω. 38 τινὸς, quis aliquis: οὔτις, non quis, id eſt, nullus. "Vi ποιεῖ, 82.6. à φιλέω, quod fit à nomine
ὁ ἀθάνατος, ου. 39 φίλος, amicus, 93.34. "Cõponitur ex α priuatiuo, 184.37. & θάνατος, mors, 199.10. "35.9.
τιμάω. 40 "Vi βοῶσι, 85.15. à τιμάω, honoro, colo: quod fit ab ἡ τιμὴ, honor, 93.34. "ὁ βαρὺς, έος, ἡ
προτέρην. 41 βαρεῖα, ας: τὴν βαρεῖαν, 33.11. & 119.3. "A πρὸ fit ὁ πρότερος, 123.2. fœm. ἡ προτέρα. 118.
ὁ ἐρεβεννός, οῦ. 46 6. ſed Ionicè ἡ προτέρη, 119.18. vnde τὴν προτέρην. "163.15 & 20. "τὸ ἔρεβος, εος, erebus,
θῆκε. 48 tenebræ, caligo: hinc ὁ ἐρεβεννός, obſcurus, ater. "Pro ἔθηκε, 98.16. n "114.8. "125.32. "Cõ-
ὑψίζυγος. 49 ponitur ab ὕψι, 18. & ζυγὸς, ſtatera vel iugum ſtateræ: vnde Κρονίδης ὑψίζυγος eſt Iupiter
50 in alto facta hominum æſtimans & librans: vel in alto ſedẽs, & tum fiet à ζυγὸν, id eſt, ſe-
ὁ αἰθήρ, έρος. 51 des. "28.6. αἰθὴρ ducitur ab ἀεὶ ſiue αἰεὶ, ſemper, & θέω, curro, quòd æther, id eſt, cælum, per-
γαῖα. 52 petua volubilitate rotetur & currat. "Pro γαίας, g. ab ἡ γαῖα, ας, id eſt, terra, puluis. fit à
ἀνδράσι. 53 γάω τὸ τίκτω, pario, quaſi pariens omnia, vel omnium parens. Vnde Ouidius, Magna pa-
ἀμείνω. 54 rens terra eſt. "137.2. "35.25. "Vi τὴν μείζω, 131.8. Vide, 121.28. "ἡ παλάμη, ης, eſt manus,
ἀπάλαμος. 57 machinatio, induſtria: vnde cum à priuatiuo, ἀπάλαμος, induſtria carens, imbellis.

In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων,
Diuitem, qui properat arare atque plantare,
58 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Domūq; bene instituere, æmulatur sanè vicinū vicinus,
59.60 Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, ε
Ad opes cōtēdētē bona verò cōtētio hęc mortalibus.
61 Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι. α.ε
Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Et mendicus mēdico inuidet, & cantor cantori.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
O Perse, tu verò hæc tuo repone in animo:
62.63 Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Neq; tuū cōtētio malis-gaudens ab opere animū arceat
64.65 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι ε.ο
66 Lites spectantem fori auscultatorem existentem.
67.68 Νείκε' ὀπιπεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. α α
Tempus nanque paruum est litiúmque forique,
69 Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, ε.ε
Cui non victus intus annuus repositus-est
70.71 Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus.
72.73 Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
74 Quo satiatus, lites ac cōtentionem augeas
75 Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
De facultatibus alienis. tibi verò nō-amplius iterū erit
76.77 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται ι.α
78 Sic faciendum: sed rursus discernamus litem ε
79 Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος ε.α
Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue sunt optima.
80.81 Ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. ε
Nuper etenim patrimonium diuisimus, sed sanè multa
82.83 Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθα, ἀλλά τε πολλὰ
84.85 Rapiens ferebas valde demulcens reges
86.87 Ἁρπάζων ἐφόρεις μέγα κυδαίνων βασιλῆας
88

Vt τύπτειν, 62.30. 58 à φυτεύω, quod fit à τὸ φυτὸν, planta, 93.34. Atque φυτὸν est verbale, 124.15. à φύω, produco, gigno. 100. 59 14. Vt χρυσοῖ, 88.8. 60 à ζηλόω, quod fit, 93.34. à ζῆλος, 13. ὁ ἄφε 61 νος, ου, vt hoc loco, vel τὸ ἄφενος, εος, vt alibi in hoc ipso opere, ἐξ ἄφενος φάγων, non diuitias fugiēs, propriè significat reditū vnius anni, quasi ἀπὸ, 54.7 & 16. ἑνός, 30.24. ab vno, id est, ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, vnius anni diuitiæ. 62 Pro σῷ, 114.25. 63 Componitur ex θέο pro θέσο, 109.25. & κατὰ, reiecto α, quãuis sequatur consona, 55.4. & ἐνὶ poëticè pro ἐν. hic ἐνὶ resoluendum, κάτθεο ἐνὶ θυμῷ τεῷ. σὲ pro 64 σοῦ vel σοι, vt sit pro θυμόν σου, animum tuū: vbi etiā σοῦ pro σὸν positum est, 113.4. si ponas σὲ pro σοι, refertur ad verbum, ἐρύκοι σοι θυμὸν, arceat vel abducat tibi animum ac re ipsa potes legere σοι, vt οι per apostrophū elidatur, 6.26. χαίρω, μ. 65 χαρῶ, gaudeo: vnde cum nomine κακὸς, malus, fit verbale κακόχαρτος, 124.15. Vt τύ- 66 πτοι, 61.10. ab ἐρύκω. Sine crasi, m. pro 67 τὰ νείκη, à τὸ νεῖκος, εος, vt τεῖχος, 39.16. 150.2 & 18. πέλομαι, ῃ, εται, sum, es, est: 68 poëticum verbum. 115.12. Vt simplex κεῖται, 153.11. Denominatiuum, 127.5. ab ἡ 70 ὥρα, ας, tempus. 28.9. dicitur Δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ, terra mater. Verbale, 124.15. 73 ab ἄγω, fero. Alij declinant per secundam ἡ ἀκτὶν, ῖνος. Pro κορεσάμενος, vt τυψάμε- 75 νος, 80.4. à κορεννύω, 161.28. sed poëticè præponitur augmentum perfecti, 54.21. & σ geminatur, 91.17. τὸ κτῆμα, ατος, verbale, 124.6. à κτάομαι, possideo. ἄλλος, 76 alius: ἀλλότριος, alienus. 149.3. Vt τυπτώμεθα, 73.28. à διακρίνομαι. Pro ἰθείαις, 78 k ab ἡ ἰθεῖα, à mascul. ὁ ἰθὺς, έος, rectus, 119.3. 121.29. Pro ἐδασάμεθα, geminato σ, 81 57.9. vt ἐτυψάμεθα, 77.12. à δάζομαι. 134.13. ἅρπαξ, rapax: vnde ἁρπάζω, ra- 83 pio, 93.34. Vt ἐποίεις, 82.9. à φορέω, 91.20. 134.18. hic aduerbiscit, 117.10. 85 τὸ κῦδος, gloria, decus: hinc κυδαίνω, honoro, decoro, demulceo, 93.34. Accusatiuus 88

φυτεύω. φυτόν. ζηλόω. ὁ ἄφενος, ου. τεός pro σός. ἐνικάτθεο. ὁ καὶ ἡ κακόχαρτος. νείκεα. ἐών, ἐόντος. πέλεται. Δημήτηρ. ὁ ἀκτὶς, ῖνος. κεκορεσσάμενος. κτήμασι. ἁρπάζω. κυδαίνω.

SALVTATIO AN-
[30]ἈΣΠΑΣΜΟ͂Σ [31]ΤΟΥ͂ ἈΓ- 30. 31
geli ad sanctissimam virginem.
γέλου πρὸς [32]τὴν ἁγιωτάτην [33]παρθένον. 32. 33

Aue gratia-plena Maria, Do-
[34]Χαῖρε [35]κεχαριτωμένη [36]Μαρία, ὁ κύ- 34. 35 36
minus tecum: benedicta tu in mu-
ριος [37]μετὰ σοῦ. [38]εὐλογημένη [10]σὺ ἐν [39]γυ- 37. 38 39
lieribus, & benedictus fructus ven-
ναιξὶ, καὶ [38]εὐλογημένος ὁ καρπὸς [40]τῆς κοι- 40
tris tui. quoniam seruatorem peperisti
λίας σοῦ. ὅτι [41]σωτῆρα [42]ἔτεκες 41. 42
animarum nostrarum. Amen.
[43]τῶν ψυχῶν [4]ἡμῶν. [29]Ἀμήν. 43

SYMBOLVM SAN-
[44]ΣΥ͂ΜΒΟΛΟΝ [45]ΤΩ͂Ν ἉΓ- 44. 45
ctorum Apostolorum.
ίων [46]Ἀποστόλων 46

Credo in Deum patrem omni-
[47]Πιστεύω εἰς [48]θεὸν, [3]πατέρα [49]παντο- 47. 48 49

ὁ ἀσπασμὸς, οῦ. 30 [30] *Vt ὁ λόγος, 17. 16. Verbale, 124. 6. ab ἀσπάζω, μ. άσω, saluto, amo.*
ὁ ἄγγελος, ου. 31 [31] *Vt τοῦ λόγου. Verbale, 125. 18. ab ἀγγέλλω, mitto: vnde ἄγγελος est nuntius, legatus, missus.*
32 [32] *Vt τὴν τιμήν. Est adiectiuum vt καλός, 118. 12. & superlatiuum, 121. 24. à positiuo ὁ ἅγιος, 118. 9.*
33 [33] *Vt τὴν ὁδόν, 17. 17.*
34 [34] *Vt τύπτε, 60. 21. à*
35 *χαίρω, gaudeo.* [35] *Vt*
κεχαριτωμένη. *κεχρυσωμένη, 90. 20.*
χαριτόω. *à χαριτόω, μ. ώσω, afficio gratia, gratiosum facio. fit à nomine ἡ χάρις, χάριτος, gra-*
36 *tia, 93. 34.* [36] *Vt φιλία,*
μετὰ σοῦ. 37 *16. 21.* [37] *117. 27. & 192. 5. μετὰ σοῦ, verbũ è verbo, cum te, seruato videlicet naturali præpositionis ordine. Cur σοῦ accẽtum retineat, cùm sit dictio enclitica, vide, 187. 3.*
εὐλογημένος, η. 38 [38] *Vt πεποιημένος, η, 84. 23. sed sine augmẽto: incipit enim à diphthongo immutabili, 54. 5. ab εὐλογέω,*
εὐλογέω. *μ. ήσω, benedico, laudo, honorificè loquor de aliquo. Ducitur à nomine composito εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, 93. 34. componitur verò ab εὖ, 125. 3. & λόγος, ratio. Vide, 182. 25.*
γυναιξί. 39 [39] *134. 5. & 36. 28.* [40] *Vt τῆς φιλίας, 16. 21. est nomen denominatiuum, 126. 40. ab ad-*
ἡ κοιλία, ας. 40 *iectiuo κοῖλος, concauus, sinuosus, inanis.* [41] *Vt τὴν Σῆρα, 28. 4. Verbale, 124. 15. à σώζω, μ.*
σωτήρ, ῆρος. 41 *σώσω, saluo, seruo, tueor. perdit σ, vt τοῦ ἦλω à σέσωσμαι. 145. 22. Vide quoq;, 124. 26.* [42] *176. 32.*
ἔτεκον, ες. 42 [43] *Vt τῶν τιμῶν, 16. 16. Verbale, 125. 18. à ψύχω, refrigero, post calorem recreo, ventũ fa-*
ἡ ψυχή, ῆς. 43 *cio, animo, viuifico, quòd ψυχή, id est, spiritus vel animus, refrigeret in ipsa respiratione.*
τὸ σύμβολον, ου. 44 [44] *Vt τὸ ξύλον, 17. 19. Verbale, 125. 21. à συμβάλλω, conicio, confero. Est verò σύμβολον, nota, signum, indicium, argumentum, coniectura, atque id omne quod à sociis in commune confertur, siue sint pecuniæ, aut cibi ad vescendum in conuiuio. siue verba ad sermocinandum, siue nota quædam solis amicis communis, veluti ea qua milites vtuntur in excubiis & vigiliis nocturnis, vt inimicos a suis possint discernere: Gallicè,* le mot du guet. *Christiani in primitiua Ecclesia hoc Apostolorum symbolo quasi quadam nota, eos*
45 *qui Christi fidem receperant ab idololatris & infidelibus discernebant.* [45] *118. 9.* [46] *Verba-*
ὁ ἀπόστολος, ου. 46 *le, 125. 18. ab ἀποστέλλω, cum mandatis aliquem mitto. Est verò ἀπόστολος, legatus, nuntius, quicunque mittitur: vt Apostoli qui à Christo missi sunt ad prædicandum Euange-*
πιστεύω. 47 *lium omni creaturæ.* [47] *Fit à nomine ἡ πίστις, εως, fides, 93. 34.* [48] *Vt τὸν λόγον, 17. 16. Ver-*
ὁ θεός, οῦ. 48 *bale ductum à θέω, curro. Nam prisci Græci Solem, Lunam, stellas & cælum, quæ sunt in*
ὁ παντοκράτωρ. 49 *perpetuo cursu, Deos esse crediderunt.* [49] *Vt τὸν παιδαγωγὸν, 29. 2. nomen compositum ex πᾶν,*

50 potentem, factorem cæli & terræ: & in
κράτορα, [50] ποιητὴν [7] οὐρανοῦ καὶ [16] γῆς· καὶ εἰς
Iesum Christum filium eius vnum so-
51.52.53 [51] Ἰησοῦν [52] Χριστὸν [53] υἱὸν [54] αὐτοῦ [55] ἕνα [56] μό-
54.55
56 lum dominum nostrum, conceptum ex
57.58 νον [57] κύριον [4] ἡμῶν, [58] συλληφθέντα [59] ἐκ
59
spiritu sancto, natum ex Ma-
60.61 [60] πνεύματος [45] ἁγίου, [61] γεννηθέντα [59] ἐκ [36] Μα-
ria virgine, passum sub Pontio
62.63 ρίας [33] τῆς παρθένου, [62] παθόντα [63] ἐπὶ [63] Ποντίου
Pilato, & crucifixum, mortuum &
64.65 [63] Πιλάτου, καὶ [64] σταυρωθέντα, [65] θανόντα καὶ
sepultum, qui descendit ad inferos,
66.67 [66] ταφέντα, [67] κατελθόντα [68] εἰς [69] ᾅδου, [70] τῇ
68.69
70 tertia die resurrexit è mortuis,
71.72 τρίτῃ [71] ἡμέρᾳ [72] ἀναστάντα ἐκ [73] νεκρῶν,
73
ascendit in cælos, sedet in
74.75 [74] ἀνελθόντα εἰς οὐρανούς, [75] καθεζόμενον ἐν
dexterâ patris omnipotentis, vnde
76 [76] δεξιᾷ [3] τοῦ πατρὸς [49] παντοκράτορος, ὅθεν
debet venire iudicatum viuentes &
77.78 [77] μέλλει [78] ἔρχεσθαι [79] κρῖναι [80] ζῶντας καὶ
79.80
mortuos.
[73] νεκρούς.

πᾶν, παντὸς, omne, & κρατέω, rerũ sũ potẽs. [50] Vt τὸν Χρύσην, 11. 6. 50 Verbale, 124. 15. [51] 128. 51 26. [52] Vt τὸν λόγον, 17. 52 16. Verbale, 124. 15. à χρίζω, μίζω, vngo. est enim χριστὸς, vnctus. [53] Vt τὸν λόγον. [54] 111. 31. 53 [55] 119. 29. [56] Vt τὸν λόγον. 54 adiectiuum vt καλός, 55 118. 11. [57] Vt τὸν λόγον. 56 [58] Vt τὸν τυφθέντα, 75. 57 1. à συλλαμβάνω, cõcipio, sed tanquã à συλλήβω. cõponitur enim ex σὺν, cum, ν verso in λ, 58 176. 14. & λαμβάνω, capio, accipio. de hoc vide, 172. 28. [59] 117. 59 29. & 192. 2. [60] Vt τὸ 60 βῆμα, 21. 22. Verbale, 124. 6. à πνέω, spiro μ. πνεύσω, 143. 25. [61] Vt τὸν 61 τυφθέντα, 75. 1. vel vt τὸν βουλεύοντα, 87. 28. à γίνομαι, fio, nascor, sed tanquã à γενάομαι, 163. 12. [62] Vt τὸν τυπόντα, 63. 33. à πάσχω, patior, sed tanquã à πήθω, 173. 25. [63] Vt τοῦ λόγου. 62 63 [64] Vt τὸν τυφθέντα, 75. 64 1. vel vt τὸν χρυσωθέντα, 90. 21. à σταυρόω, μ. ώσω, crucifigo. fit à nomine ὁ σταυρὸς, οῦ, crux 93. 34. [65] Vt τὸν τυπέντα, 63. 33. à θνήσκω, morior. sed tanquã à θάνω, 65 170. 20. [66] Vt τὸν τυπέντα, 75. 4. à θάπτω, sepelio, tanquã à τάφω, 170. 2. [67] Vt τὸν τυπόντα, 63. 33. 66 à κατέρχομαι, descẽdo. cõponitur ex κατὰ, 54. 7. ac ἔρχομαι, venio, quod sumit tẽpora ab ἐλεύθω, 169. 25. Quomodo huiusmodi participia sint interpretãda, habes, 64. 17. 67 [68] 117. 24. et 192. 68 11 & 16. vbi autem εἰς poni ἐλλειπτικῶς, vt hoc loco cum genitiuo ᾅδου, deficiente accusatiuo οἶκον, domũ, εἰς 69 ᾅδου pro εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, in ædes Orci vel inferi. [69] Vt τοῦ Χρύσου, 11. 6. [70] Vt τῇ τιμῇ, 16. 16. 70 Adiectiuũ vt καλὸς, 118. 11. Numerale ordinale, 120. 15. [71] 16. 21. [72] Vt simplex τὸν στάντα, 101. 71 10. ab ἀνίστημι, resurgo, quod cõponitur ex ἀνὰ, 54. 7. (in cõpositione sæpe sonat idẽ quod re 72 Latinis) & ἵστημι, 100. 18. [73] Vt τῶν λόγων, 17. 16. Cõponitur νεκρὸς ex νε priuatiua particula, 73 184. 37. & κὴρ, 28. 5. cor, anima, q. d. inanime vel exanime. [74] Vt κατελθόντα, 67. ab ἀνέρχομαι, ascẽdo. cõponitur ex ἀνὰ, 54. 7. (in cõpositione nonnunquã significat idẽ quod ἄνω, sursum: sic κατὰ interdũ notat κάτω, deorsum) & ἔρχομαι, 67. [75] Vt τὸν τυπτόμενον, 74. 28. à 75 καθέζομαι, sedeo, 172. 11. componitur ex κατὰ, 74. & ἕζομαι, sedeo. [76] Vt τῇ φιλίᾳ, 16. 21. 76 [77] Vt τύπτει, 52. 2. à μέλλω, debeo, futurus sum. hoc verbum ac infinitiuus sequens cui iungi- 77 tur, Latinè sic reddi solẽt, μέλλει ἔρχεσθαι, futurũ est vt veniat, veniet, venturus est: sic in 78 sequẽtibus, μέλλων φονεύειν, interfecturus, cùm vellet vel pararet interficere, cùm esset in- 79 terfecturus. [78] Vt τύπτεσθαι, 74. 14. ab ἔρχομαι, 67. [79] Vt τύψαι, 63. 1. à κρίνω, 58. 30. [80] Vt 80

ὁ ποιητὴς, οῦ.
ὁ Χριστὸς, οῦ.
συλληφθεὶς, έντος.
συλλαμβάνω.
λαμβάνω.
τὸ πνεῦμα, τος.
ὁ γεννηθεὶς, έντος.
γίγνομαι.
ὁ παθὼν, όντος.
πάσχω.
ὁ σταυρωθεὶς, έντος.
σταυρόω.
ὁ θανὼν, όντος.
θνήσκω.
ὁ ταφεὶς, έντος.
θάπτω.
ὁ κατελθών.
κατέρχομαι.
εἰς ᾅδου.
ὁ ἀναστὰς, άντος.
ἀνίστημι.
ὁ νεκρὸς, οῦ.
νε priuatiuum.
ἀνελθὼν, όντος.
ἀνὰ & κατὰ in compositione.
μέλλει ἔρχεσθαι.

Credo in Spiritum ſanctum, ſanctam
[47] Πιστεύω εἰς [60] πνεῦμα [45] ἅγιον, ἁγίαν
Eccleſiam catholicam, ſanctorum com-
[81] ἐκκλησίαν [82] καθολικήν, [45] ἁγίων [83] κοι- 81. 82 83
munionem, remiſſionē peccatorū, carnis
νωνίαν [84] ἄφεσιν [85] ἁμαρτιῶν, [86] σαρκὸς 84. 85 86
reſurrectionem, vitam æternam. Amen.
[87] ἀνάστασιν, [88] ζωὴν [89] αἰώνιον. Ἀμήν. 87. 88 89

BENEDICTIO MEN-
[90] ΕΥΛΟΓΙΑ [91] ΤΗΣ ΤΡΑ- 90. 91

ſæ ante cibi-ſumptionem.
πέζης [92] πρὸ τοῦ γεύσασθαι. 92

Chriſte Deus benedic cibum
[51] Χριστὲ [93] ὁ θεὸς [94] εὐλόγησον [95] τὴν βρῶσιν 93. 94
ac potū ſeruorum tuorū, quoniā ſanctus 95
καὶ [96] τὴν πόσιν [97] τῶν δούλων [10] σου, ὅτι [45] ἅγιος 96. 97
es iugiter, nunc & ſemper & in ſecu-
[98] εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς [99] τοὺς αἰῶ- 98. 99
la ſeculorum. Amen.
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

GRATIARVM-ACTIO
[100] ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ 100

poſt cibi-ſumptionem.
[92] μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus miſericors & nutriens 101
[101] Εὐλογητὸς ὁ θεὸς [102] ὁ ἐλεῶν καὶ [103] τρέφων 102 103

βούλτας, 86.9. à ζάω,
ἡ ἐκκλησία, ας. 81 viuo. [81] Vt τὴν φιλίαν,
16.21. Verbale, 124.11.
ὁ καθολικός, οῦ. 82 De hoc, 172.18. [82] Vt τὴν
τιμήν, 16.16. Adiecti
uum vt καλός, 118.11.
cōponitur ex κατὰ, 54.
7 & 16. & ὅλος, totus.
Eſt verò ὁ καθολικός,
83 vniuerſalis. [83] Vt τὴν φι
ἡ κοινωνία, ας. λίαν, 16.21. Denomina
tiuum, 126. 40. ab ὁ
κοινωνὸς, ῶνος, ſocius,
ἡ ἄφεσις, εως. 84 familiaris. [84] Vt τὴν
πόλιν, 40.4. vel vt ὄ-
φιν, 40.3. & 35.8. Ver-
bale, 124.10. & 172.8.
ἀφίημι. ab ἀφίημι, dimitto:
quod cōponitur ex ἀ-
πὸ, 54.7 & 16. & ἵη-
85 μι, 151.3. [85] Vt τῶν φι-
86 λιῶν, 16.21. [86] ἡ σάρξ,
ἡ ἀνάστασις, εως. 87 τῆς σαρκός. [87] Vt τὴν ἄ-
φεσιν, 84. ab ἀνίστημι,
88 72. [88] Vt τὴν τιμήν, 16.
16. Verbale à ζάω, vi-
ὁ ἡ αἰώνιος, ου, 89 uo. [89] 127.9.
ἡ εὐλογία, ας. 90 [90] Vt ἡ φιλία, 16.21.
Denominatiuum, 126.
40. ab εὔλογος, 38.
91 [91] Vt τῆς μούσης, 16.15.
πρὸ τοῦ γεύ- 92 [92] γεύσασθαι vt τύ-
σασθαι. ψασθαι, 79.26. à γεύο
μαι, guſto, cibum ſu-
mo. Infinitiui articu-
Infinitiui articu lis iuncti à Latinis va
lis iuncti quomo riè redduntur, nunc
do Latinè red- per gerundia, nunc
dantur. per ſupina, quæ Græ-
ci ignorant, & quan-
doque per nomina ver
balia, vt hoc loco.
93 [93] Articulus præpoſi-
tiuus ὁ habet hîc mi-
ram quandam & ve-
hementem emphaſim,
vt ὁ θεὸς ſit quaſi ὁ
ὄντως θεὸς ὤν, qui re
94 verà Deus es. [94] Vt
ποίησον, 82.19. ab εὐ-
ἡ βρῶσις, εως. 95 λογέω. 38. [95] Vt τὴν ἄ-
ἡ πόσις, εως. 96 φεσιν, 84. à βρώσκω, 158.30. [96] Vt τὴν ἄφεσιν, 84. à πίνω, 174.3. ſed tanquā à πῶμι, 125.8.
εἶ. 100 [97] Vt τῶν λόγων, 17.10. [98] 148.29. [99] 25.9. [100] Vt ἡ φιλία, 16.21. Denominatiuum, 126.40.
ἡ εὐχαριστία, ας. 101 ab εὐχάριστος, gratus, iucundus, gratioſus & amabilis. componitur ex εὖ, 125.3.
ὁ εὐλογητός, οῦ. 102 & ἡ χάρις, ιτος, gratia. [101] Verbale, 124.15. ab εὐλογέω, 38. [102] Vt ὁ ποιῶν, 83.4.
103 ab ἐλεέω, μ. ήσω, miſereor. Vide, 92.3. [103] Vt τύπτων, 63.24. à τρέφω, μ. θρέψω, 143.11.
104

nos ex suis ditibus donis
104 105 ἡμᾶς ἐκ τῶν αὐτοῦ πλουσίων δωρεῶν
sua gratia & benignitate
106 107 τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ
iugiter nunc & semper & in secula
πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
seculorum. Amen.
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

EVRIPIDIS ORESTES.

1.2 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.

3 ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Orestes propter matris cædem, simul
4.5 Ὀρέστης διὰ τὸν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα
& à Furijs perterritus, & ab
6.7 καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων δειματούμενος, καὶ ὑπὸ
Argiuis condemnatus morte, in-
8.9.10 11 τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλ-
terfecturus Helenam & Hermionem,
12.13 λων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην,
eò quòd Menelaus præsens non tulit
14.15 16 ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοή-
opem, prohibitus-est ab Apolline.
17.18 θησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος.
Apud nullum autem ponitur fabula.
19.20 21 Παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

[104] Vt τῶν λόγων, 17.16. 104 Adiectiuũ vt ἅγιος, 118.9. Dicitur πλούσιος quasi πολυούσιος, id est πολλὴν ἔχων οὐσίαν, multam habes substantiam, praditus magnis opibus. Inter articulũ τῶν & eius nomẽ πλουσίων elegãter inseritur gtius αὐτοῦ. [105] Vt τῶν φιλιῶν, 16.21. à nominatiuo ἡ δωρεά, ας. 105 [106] 32.14. [107] Vt τῇ φιλίᾳ, 16.21. Denominatiuũ, 126.40. ab ὁ καὶ ἡ φιλάνθρωπος, ου, benignus, humanus, id est, homines amãs, vel hominum amator. componitur ex φίλος, amicus, & ἄνθρωπος, homo. 106 107

[1] Vt τοῦ Χρύσου, 11.6. 1 [2] Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur, vt ex eius argumento ac ex Electræ oratione poteris colligere. ideo eam Euripides Orestẽ appellauit. 2 [3] Verbale, 124.10. ab ὑποτίθημι, suppono, principia pono. cõponitur ex ὑπὸ & τίθημι, 98.6. Vide, 571. 32. 3 [4] Vt τῆς τιμῆς. Verbale, 125.18. à σφάζω, vel σφάττω, 51.34. præteritum mediũ ἔσφαγα, 76.16. vnde ἡ σφαγή. 4 [5] 28.8. [6] Vt τῶν χελύων, 33.10. Componitur Ἐριννὺς ex ἔρις, lis, & νοῦς, mens, quasi sit mentis lis & prouocatio. 5.6 [7] Vt χρυσούμενος, 90.17. à δειματόω, perterrefacio. Fit à nomine τὸ δεῖμα, δείματος, pauor, metus, 93.34. 7 [8] Ἀργεῖος, Argiuus, fit à τὸ Ἄργος, εος, Argos, clarissima ciuitas Peloponnesi, nõ procul à Mycenis, vbi Agamẽnon Orestis pater regnauerat. [9] Vt τυφθεὶς, 75.1. à κατακρίνω, condẽno. 8.9 [10] Vt τῷ λόγῳ. θάνατος dicitur quasi τανατὸς, id est, extẽsa, porrecta, à τανύω, extẽdo, traho. Mors enim se ad omnia extendit ac porrigit. 10 [11] Vt τύπτων, 63.24. à μέλλω, 197.77. 11 [12] Vt τύπτειν, 62.30. à φονεύω, interficio. fit à nomine ἡ φονή, cædes, 93.34. 12 [13] Vt τῆς τιμῆς. 13 [14] Pro ἀντὶ ὧν, pro quibus, id est, eò quòd. Vide, 625. & 7.24. [15] Vt simplex ὢν, ὄντος, 149.14. à πάρειμι, adsum. cõponitur ex παρά, 547. et εἰμί, 148.22. [16] Vt ἔτυψε, 16 58.1. à βοηθέω, ῶ, auxilior, opẽ fero. fit à nomine ὁ βοηθὸς, οῦ, fautor, adiutor, 93.34. 18 [17] Vt ἐτύφθη, 70.31. à κωλύω, prohibeo. [18] Vt τοῦ πλάτωνος, 25.11. [19] 30.25. [20] 153.11. [21] De- 21

ὁ πλούσιος, ου.
ἡ φιλανθρωπία, ας.
φιλάνθρωπος.
Orestes.
ἡ ὑπόθεσις, εως.
ἡ σφαγή, ῆς.
ἡ Ἐριννὺς, ύος.
δειματόω.
ὁ Ἀργεῖος, ου.
ὁ θάνατος, ου.
φονεύω.
ἀνθ' ὧν.
ὁ παρὼν, όντος.
βοηθέω.
κεῖται.

Præfatur verò Electra vt soror
[22] Προλογίζει ὁ ἡ Ἠλέκτρα [23] ὡς [24] ἀδελφὴ 22.23 24
Orestis miserabili-oratiõe-vtēs propter
Ὀρέστου [25] ἐλεεινολογοῦσα διὰ 25
Tantalum.
[26] τὸν Τάνταλον. 26

ELECTRA.
ἨΛΕΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)
ε [27] Οὐκ [28] ἔστιν [27] οὐδὲν δεινὸν, [29] ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος, 27.28
Neque morbus, neque calamitas à-dijs immissa, 29
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ [30] θεήλατος, 30
Cuius non ferat onus hominis natura.
ο Ἧς οὐκ [31] ἂν [32] ἄραιτ᾽ [33] ἄχθος ἀνθρώπου [34] φύσις. 31.32 33 34
Nam beatus (nec exprobro infortunia)
ω Ὁ γὰρ μακάριος, [35] κοὐκ [36] ὀνειδίζω τύχας, 35.36
Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
[37] Διὸς [38] πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, 37.38
Vertici imminentem pauescens petram,
Κορυφῆς [39] ὑπερτέλλοντα [40] δειμαίνων [41] πέτρον, 39.40 41
Per aërem-volat, & pendit hanc pœnam.
[42] Ἀέριποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην. 42
Vt quidem aiunt, quòd cum-Dijs, homo cùm-esset,
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος [43] ὢν, 43
Communis mensæ dignitatem habens æqualem,
α Κοινῆς τραπέζης [44] ἀξίωμ᾽ ἔχων ἴσον, 44
Incontinentem habuit linguam, turpissimum morbum.
[45] Ἀκόλαστον [46] ἔσχε γλῶσσαν, [47] αἴσχιστην [48] νόσον. 45.46 47.48

ἡ μυθολογία. nominatiuũ, 126.40. à
μυθολόγος, fabulator:
quod cõponitur ex μῦ-
θος, fabula, & λόγος,
sermo. Quare μυθολο-
γία propriè est ratioci
natio fabularum. sumi
tur verò pro fabula sim
προλογίζω. 22 pliciter. [22] Vt τύπτει,
52.2. à προλογίζω,
præfor: quod fit, 93.34.
à πρόλογος, prologus,
præfatio: cõponitur ex
πρὸ, præ, ante, & λό-
23 γος, 125.18. [23] ὡς varia
significat: hîc sumitur
24 pro, vt, vtpote. [24] Vt ab
adiectiuo ὁ καλὸς fit
fœmininum ἡ καλὴ,
sic ab ὁ ἀδελφὸς, fra-
ter, fit ἡ ἀδελφὴ, so-
25 ror. Vide, 119.11. [25] Vt
ἐλεεινολογέω. ποιοῦσα, 83.5. ab ἐλε-
εινολογέω, μ. ήσω, cõ-
queror, oratione vtor
lugubri & miserabili.
Fit, 93.34. ab ἐλεεινο-
λόγος, qui miserabili
oratione vtitur. & cõ-
ponitur ab ἐλεεινὸς,
miserabilis, & λόγος,
26 sermo. [26] De hoc, 8.5.
οὐκ οὐδὲν. 27 [27] οὐκ οὐδὲν, nõ nullum,
id est, non vllum, vel
nullũ. Duæ negationes
Græcis magis negant.
De οὐκ vide, 186.31.
28 de οὐδὲν verò, 30.25.
ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος 29 [28] 148.29. [29] Sic dicere
verbũ, id est, vt ita dicam, vel vt breuiter dicã. εἰπεῖν vt τυπεῖν, 63.2. ab ἔπω, 137.8. ἔπος,
ὁ ἡ θεήλατος, ου. 30 & τὸ ἔπος, vt τὸ τεῖχος, 39.16. [30] Cõponitur à θεὸς & ἐλαύνω, impello. Vide, 118.13. [31] Par-
ἄν. 31 ticula potentialis, οὐκ ἂν ἄραιτο, non ferat, id est, nõ possit perferre. Interdũ tamen ἂν prorsus
ἄραιτο. 32 sus vacat, 187.16. [32] Vt τύψαιτο, 79.1. ab αἴρω, fero, tollo, gesto. Futurum, ἀρῶ,
33 43.21. [33] Dicitur τὸ ἄχθος, εος, pondus, onus, quasi τὸ ἄχος, dolor, per pleonasmum τοῦ θ.
ἡ φύσις, ιος. 34 [34] Verbale, 124.10 à φύω, produco, gigno, creo. [35] Pro καὶ οὐκ, & non, nec. [36] Fit à nomine
ὀνειδίζω. 37 τὸ ὄνειδος, improperium, opprobrium, ignominia, 93.34. [37] 134.11. [38] Vt τετυφὼς,
39 63.27. à φύω, 56.17. [39] Vt τὸ τύπτοντα, 63.24. ab ὑπερτέλλω, exorior, superemi-
δειμαίνω, μ. 40 neo. componitur ab ὑπὲρ, super, & τέλλω, orior. [40] Vt τύπτων, 63.24. à δειμαίνω,
ανῶ. 41 timeo, formido, quod fit à δεῖμος, ου, timor, 93.34. [41] ὁ πέτρος, ου, Atticè idem quod ἡ
ἀεριποτάομαι. 42 πέτρα communiter, petra, saxum, lapis. [42] Vt βοᾶται, 86.15. ab ἀεριποτάομαι, in aëre
43 volo. componitur ex ἀὴρ, ἀέρος, aër, & ποτάομαι, volo, volas. Aldus legit citra cõpo
44 sitionem, ἀέρι ποτᾶται. [43] ὢν, existens, 149.14. De participiorum interpreandi ratione vide,
τὸ ἀξίωμα, ατος 45 64.17. [44] Verbale, 124.6. ab ἀξιόω, μ. ώσω, dignum puto: quod fit ab ὁ ἄξιος, dignus, 93.34.
ὁ ἡ ἀκόλαστος, ου 46 [45] Ἀ κολάζω, μ. άσω, id est, punio, ducitur verbale, κολαστὸς, 124.15. cum α priuatiuo.
ἴσχον, ες, ε. 47 ἀκόλαστος, incastigatus, impunitus, id est, intẽperans, incontinens, libidinosus, flagitiosus.
αἴσχιστος, η, ον. 48 [46] 168.16. [47] Vt τὴν τιμὴν. Adiectiuum vt καλὸς, 118.11. superlatiui gradus, 122.2. [48] 18.19.
OS

Hic producit Pelopen: ex hoc Atreus natus-est:
49.50 Οὗτος φυτεύει Πέλοπα· [49] τοῦ δ' Ἀτρεὺς [50] ἔφυ.
Cui sceptra texens, fatale-fecit Dea
51.52.53 Ὧι [51] στέμματα [52] ξήνασ', [53] ἐπέκλωσεν θεὰ
Cõtẽtio, Thyesti bellum existenti fratri
Ἔρις, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
54.55 Facere. Quid infanda repetere me oportet?
56.57 [54] Θέσθαι. [55] τί [56] τ' ἄρρητ' [57] ἀναμετρήσασθαί με [58] δεῖ;
58
59.60 Conuiuio-excepit igitur ipsum liberos interficiens Atreus.
61.62 [59] Ἐδαισε δ' οὖν [60] νιν [61] τέκν' [62] ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ex-Atreo verò (q̃ fuerũt enĩ in medio taceo infortunia)
63 Ἀτρέως δὲ, [63] τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
Illustris (si modò illustris) Agamemnon natus-est,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων [50] ἔφυ,
Menelaúsque ex Cretensi matre Aëropa.
Μενέλεώς τε, Κρήσσης [50] μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
Duxit-vxorẽ verò sanè Dijs inuisam
64.65 [64] Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς [65] στυγουμένην
Menelaus Helenam. Porrò Clytemnestræ coniugium
Μενέλεως Ἑλένην. ὁ δὲ, Κλυταιμνήστρας λέχος
Insigne apud Græcos Agamemnon rex.
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Cui virgines quidem tres natæ-sumus ex vna,
66 Ὧι παρθένοι μὲν τρεῖς [50] ἔφυμεν ἐκ [66] μιᾶς,
Chrysothemis, Iphigeniáque Electráque ego,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ' Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,
Másque Orestes, matre sceleratissima:
67 Ἄρσην τ' Ὀρέστης, [50] μητρὸς [67] ἀνοσιωτάτης·
Quæ maritum exitum-non-habente induens veste
68.69 Ἣ [68] πόσιν [69] ἀπείρῳ [70] περιβαλοῦσ' [71] ὑφάσματι
70.71

[49] Subauditur præsẽ- 49
fiuo ἐκ [50] 178.19. [51] Ver- 50 ἔφυν, υς, υ.
bale, 124.6. à στέφω, co- 51 τὸ στέμμα, ατος.
rono: at propriè στέμ-
μα significat coronã:
sed sumitur etiam pro
sceptro, vel corona re-
gia, aut diademate:
quę regis sunt insignia.
[52] Vt τύψας, 63.31. à 52 ξήνασα.
ξαίνω, neo, texo, μ. ξα- ξαίνω.
νῶ, 43.21. Aoristus
primus, ἔξηνα Atti-
cè, vt ἔμηνα, 58.23.
Quidam subscribunt ι,
alij minimè. [53] Vt ἔτυ- 53 ἐπικλώθω.
ψε, 58.1. ab ἐπικλώ-
θω, voluo fusum, &
refertur ad fatum siue
Parcas, quarũ vna Clo-
tho nominatur, quasi
per fila Parcarum in-
stituo, fatale facio, fa-
taliter instituo. In Al-
dino exẽplari hæc sen-
tentia sic legitur, ἐπέ-
κλωσεν θεὰ, ἔριν Θυ-
έστῃ, &c. vt sit hic sen-
sus, ἐπέκλωσεν θεὰ,
fatale fecit Dea, scili-
cet Clotho, θέσθαι ἔριν
πόλεμον Θυέστῃ, &c.
inferre litem, bellum
appositorè, id est, bel-
lum litigiosum [54] 100. 54 θέσθαι.
14. [55] 32.9. & 180.19. 55
[56] 162.9. & 175.2 56 ὁ ἄρρητος.
[57] Vt τύψασθαι, 79. 57
26. ab ἀναμετρέω, μ. ήσω, repeto, recogito, supputo, dimetior. [58] 164.9. [59] Vt ἔτυψε, 58.1. à 58
δαίω, conuiuor, cõuiuio & mẽsa excipio. [60] 114.8. [61] 18.8. [62] Vt τύψας, 63.30 ab ἀποκτείνω. 59 τὸ τέκνον, ου.
Seruat in aoristo pri. penultimã præsentis ει, ἀπέκτεινα, quamuis fut. sit ἀποκτενῶ: veluti ab 60 ἀποκτείνας.
σπείρω, μ. σπερῶ, dicimus in aor. pri. ἔσπειρα, 58.27. Igitur τέκνα ἀποκτείνας, liberos in- 61
terficiens, vel liberis interfectis, postq̃ Thyestis fratris liberos interfecisset. Vide, 64.17. [63] Vi- 62
de, 191.29. [64] Sic sensum collige: δὴ, porrò, ὁ μὲν Μενέλεως, Menelaus quidẽ, γαμεῖ τὴν Ἑλέ- 63 γαμέω, ὁ μὲν
νην στυγουμένην θεοῖς. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἄναξ, at Agamemnon rex, supple γαμεῖ, τὸ λέ- 64 δὴ, &c.
χος, &c. γαμεῖ vt ποιεῖ, 82.6. à γαμέω, de quo, 163.4. [65] Vt ποιουμένην, 84.21. à στυγέομαι, 65
odio sum. passiuè, inuisus sum. [66] 30.24. & 182.17. [67] Pro ἀνοσιωτάτης, ο. Est superlatiui gra- 66
dus, vt σοφώτατος, 121.15. à positiuo ἀνόσιος. Vide, 184.39. [68] ἡ πόσις est potus, potio. Ve- 67
rùm ὁ πόσις est maritus, vir, sponsus: sic dictus, quòd veluti potione terra mista generan- 68 ὁ πόσις, ιος.
tur plantæ, ita vir mulieri mistus causa est procreationis liberorum [69] τὸ πέρας vel πεῖ- 69 ἄπειρος.
ρας, finis: ἄπειρος, fine & exitu carens, 184.37. Astutè admodum Clytemnestra
Agamemnoni Troia reuerso ac Dijs sacrificaturo porrexit vestem quandam oblongam
& ἄπειρον, cui videlicet nulla erat à superiori parte apertio, qua caput aut brachia exe-
reret, vt illum ea obuolutum, adiuuante Ægistho (cum quo illa, absente viro, adul-
terij consuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in insidijs) miserè trucidaret. 70
[70] Vt τυπεὶς, 63.34. à περιβάλλω. [71] Verbale, 124.6 & 26. ab ὑφαίνω, texo Vide, 71 περιβαλοῦσα.

Mortua mater, igni purgata-est corpore.
95.96 [95]Θανȣ̃σα [o]μάτηρ, πυρὶ [96]καθήγνιςαι [97]δέμας.
97
98.99 Quibus neque cibos per gulam cepit,
100 Ὧν οὔτε [98]σῖτα διὰ [99]δέρης [100]ἐδέξατο,
101.102 Non balnea dedit corpori. intra penulas verò
103 Οὐ [101]λȣ́τρ' [102]ἔδωκε [103]χρωτί. [104]χλανιδίων δ' [e]ἔσω α.ε.
104 Tectus, quum quidem corpus leuatum-fuerit morbo,
105 [105]Κρυφθεὶς, ὅταν [h]μὴ σῶμα [106]κȣφισθῇ νόσȣ,
106. Compos-mentis lachrymat. tum verò è cubilibus
107 [107]Ἔμφρων δακρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων [e]ἄπο
108 Prosilit celer, vt pullus equinus à iugo.
109 [108]Πηδᾷ [109]δρομαῖος, πῶλος [e]ὡς ἀπὸ ζυγȣ̃.

ARISTOPHANIS
1 [1]ἈΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
Comici-poëtæ Plutus.
2.3 [2]Κωμῳδοποιȣ̃ [3]Πλȣ̃τος.

Aristophanis Grammatici argu-
4 Ἀριςοφάνȣς [4]Γραμματικȣ̃ ὑπό-
mentum per iambica.
5 θεσις δι' [5]ἰάμβων. α

Oraculum-consulit iustus existens aliquis & pauper,
6 [6]Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις καὶ πένης,
An mutatis *moribus*, diuitiarum compos-esse posset.
7.8.9 Εἰ [7]μεταβαλὼν, τρόπȣς [8]τυχεῖν [9]δυνήσεται.
Respondit Deus, sequendum quencunque
10.11.12 [a][10]Ἔχρησεν ὁ θεὸς, [11]συνακολȣθεῖν [12]ᾧπερ ἂν

[95]Vt τυπεὶς, 63.34. à 95 θανὼν.
θνήσκω, 170.20. [96]Vt 96 καθήγνιςαι.
πέφρασαι, 67.25. à
καταγνίζω, μ. ίσω, quod
componitur à κατὰ, 54.
7 & 16. & ἁγνίζω, pur
go: quod fit ab ἁγνὸς, pu-
rus, 93.34. [97]Indecli- 97
nabile. [98]ὁ σῖτος, ȣ, 98 τὸ δέμας.
frumentum: sed τὸ σῖ- ὁ σῖτος.
τον, ȣ (vnde τὰ σῖτα) τὸ σῖτον.
est cibus, panis. [99]δέ- 99 ἡ δέρη, ης.
ρω, excorio: vnde ver-
bale, 125.18 ἡ δέρη, col-
lum, ceruix, gula: sic di
citur quòd à collo sumi
soleat excoriationis ini
tium. [100]Vt ἐτύψατο, 100
77.10. à δέχομαι, ca-
pio. [101]Verbale, 124.15. 101
à λȣ́ω, lauo. τὸ λȣ̃-
τρον penultimâ circū-
flexâ, est locus balnea-
rum: λȣτρὸν verò acu-
ta vltima, est bal-
neum siue lauacrum:
in qua significatione
hoc loco accipitur, quā-
uis λȣ́ acuatur. propter λȣ́τρ' pro λȣτρά.
apostrophum enim ac-
centus retrahitur, &
λȣ́τρ' pro λȣτρὰ dici-
tur. Vide, 7.42. [102]102. 102
19. & 106 20 & 141. 203 ἔδωκα, ας, ε.
28. [103]34.11. [104]Dimi- 104 τὸ χλανίδιον, ȣ.
nutiuum, 126.25. ab ἡ
χλανὶς, ίδος, vestimē-
tū tenuissimū. [105]Vt τυ 105
φθεὶς, 75.1. à κρύπτω, 106
tego, abscondo me, deli 107
tesco. [106]Vt τυφθῇ, 74.3 à κȣφίζω, leuem facio, subleuo: quod fit, 93.34. à κȣ̃φος, leuis. [107]Cō- 108 κȣφίζω.
ponitur ex ἐν, 176.19. & φρὴν, 24.3. [108]Vt βοᾷ, 85.13. à πηδάω. [109]127.5. 109 ὁ καὶ ἡ ἔμ-
[1]133.2. [2]ὁ κῶμος, ȣ, comessationum & lasciuia Deus, in cuius sacris celebrandis iuuenes 1.2 φρων, ονος.
procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiam verò κῶμος sumitur pro hu- δρομαῖος.
iusmodi iuuenū contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδὴ, id est, ὁ κωμῳδο-
cantus, fiunt κωμῳδία, comœdia, κωμῳδὸς, comœdus, & κωμῳδοποιητὴς siue κωμῳδο- ποιὸς, ȣ̃.
ποιὸς, poëta comicus, comœdiarum scriptor vel factor. fiunt enim à ποιῶ: facio. [3]πλȣ̃τος si- ὁ πλȣ̃τος, ȣ.
gnificat diuitias & diuitiarū Deū. vnde ex vocabuli amphibologia festiua admodū in hac 3
comœdia fiunt allusiones, dum Poëta per Plutum Deum, ipsas diuitias vult intelligi. [4]Posses- 4 ὁ γραμματι-
siuū, 126.19. à τὸ γράμμα, ατος, litera, quod est verbale, 124.6. à γράφω, scribo. [5]ἴαμβος, 5.6 κὸς, ȣ̃.
est pes iambus, & versus iambicus. [6]Vt τύπτεται, 65.17. à μαντεύομαι, oraculū cōsulo vel 7 ἴαμβος.
edo, fit ab ὁ μάντις, ȣ, vel μάντις, ιος, vates, 93.34. [7]Vt τυπών, 63.33. à μεταβάλλω, muto 8 μαντεύομαι.
& mutor. Intellige hic ex Aristophanis contextu, τȣ̀ς τρόπȣς: μεταβαλὼν τȣ̀ς τρόπȣς, 9
mutās mores & rationē vitæ, vel mutatis moribus. Vide, 54.17. [8]Vt τυπεῖν, 63.2. à τυγχά- 10 τυχεῖν.
νω: 77.11. [9]Vt τύψεται, 77.19. à δύναμαι, possum, quasi à δυνάω, μ. ήσω. [10]Vt ἔτυψε, 11 δυνήσομαι, ῃ,
58.1. à χράω, μ. ήσω, oraculum reddo, respondeo. [11]Vt ποιεῖν, 83.a. à συνακολȣθέω. [12]115.15. 12 εται.

Virum offenderit. Plutus verò conſpicitur cæcus.
ε [13] Ἀνδρὶ [14] περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὁπ]ᾶτ) τυφλός. 13.14
Cognito autē ipſo duxit domum, alios populares
ε.ε [15] Γνοὺς δ' αὐτὸν [16] ἤγαγεν [17] οἴκαδ', ἄλλους [18] δημότας 15.16 17.18
Vocans ad participandum. poſteà ſanare pupillas
α [19] Καλέσας [20] μεταςχεῖν. [21] εἶθ' [22] ὑγιάζῃ τὰς κόρας 19.20 21.22
Accelerabant: in Aeſculapij .verò deducebant. ſed
ε.ε Ἔσπευδον· [23] εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' [24] ἀπῆγον. ἡ δ' 23.24
Repente Paupertas prohibuit.
Ἄφνω Πενία [25] διεκώλυσεν. 25
Tamen viſum-recipiente ipſo, ſceleratorum
Ὅμως [26] ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν 26
Nullus ditabatur: ſed proborum erant bona.
ε Οὐδεὶς [27] ἐπλούτει· τῶν δ' ἀγαθῶν [28] ἦν [29] τἀγαθά. 27.28 29
Præfatur autē ſeruus aduerſus herum, quòd
Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ἔτι
cæcum & ſenem ſubſequi non erubeſceret.
τυφλῷ καὶ [30] γέροντι [31] κατακολουθεῖν οὐκ [31] ᾐσχύνετο. 30.31

CARION SERVVS.

[32] ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ. 32

Quàm difficilis res eſt, ô Iupiter & dij,
α Ὡς [33] ἀργαλέον [34] πρᾶγμ' [35] ἐστὶν, [36] ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, 33.34 35.36
Seruum eſſe deſipientis herj.
Δοῦλον [37] γενέσθ' [38] παραφρονοῦντος δεσπότου. 37.38
Si enim optima ſeruus dicens fuerit,
α Ἢν γὰρ [39] βέλτιστ' ὁ θεράπων [40] λέξας [41] τύχῃ, 39.40 41
Viſus-fuerit verò non facere hæc poſſeſſori,
[42] Δόξῃ δὲ μὴ [43] δρᾶν ταῦτα [44] τῷ κεκτημένῳ, 42.43 44
Participem-eſſe neceſſe eſt ſeruum malorum.
Μετέχειν [45] ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. 45
Corporis enim non ſinit dominum
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ [46] ἐᾷ τὸν κύριον 46
Imperiū-habere fortuna, ſed emptorem.
[47] Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ [48] τὸν ἐωνημένον. 47.48
Et hæc quidem ſanè ſic ſe habent. Verùm Apollinem,
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ [49] ταῦτα. [50] τῷ δὲ Λοξίᾳ, 49.50

13 & 189.27. [14] 28.9. [14] Vt
περιτύχω, ης, η. 14 τύπτῃ, 62.21. à περι-
τυγχάνω, offendo, ob-
γνούς. 15 uius fio. Vide, 177.11.
ἤγαγον, ες, ε. 16 [15] 163.23. [16] 142.8.
οἴκαδε. 17 [17] Aduerbiū loci, 117.
5. ab ὁ οἶκος, domus.
ὁ δημότης, ου. 18 [18] δῆμος, populus, ὁ δη-
μότης, ου, popularis, tri
bulis, id eſt, eiuſdem po
19 puli aut tribus. [19] Vt τύ-
ψας, 63.30. à καλέω,
μεταςχεῖν. 20 91.19. [20] Vt τυπεῖν, 63.
2. à μετέχω, ſed tanq̄
à μεταςχέω. Vide, 168.
21 15. [21] Pro εἶτα, 6.27.
22 [22] Vt τύψαι, 63.1. ab
εἰς Ἀσκληπιοῦ. 23 ὑγιάζω. [23] 192.16. [24] Vt
24 ἔτυπτον, 52.32. ab ἀπά-
γω, quod cōponitur ex
ἀπὸ, 54.7. & ἄγω.
25 [25] Vt ἔτυψε, 58.1. à δια-
26 κωλύω. [26] Vt τύψαν-
τος, 63.30. ab ἀναβλέ-
πω, ſuſpicio, & viſum
recipio, poſt cæcitatem
oculis reſtituor. Vide,
πλουτέω. 27 64.17. et 187.44. [27] Vt
ἐποίει, 82.9. à πλουτέω,
ditor, diues euado ſit à
nomine πλοῦτος; 93.
εἰμί. 28 34. [28] 148.31. & 187.
29 39. [29] 148.13. [30] 26.6. et
30 89.27. [31] Vt ἐτύπτετο,
31 65.23. ab αἰσχύνομαι.
32 [32] καρίων ſeruū ſonat,
quòd ex Caria multi
33 Athenis ſeruirēt. [33] 127
34 6. [34] 124.7. [35] 143.29.
35 [36] 134.11. [37] Vt τυπέ-
36 σθαι, 79.27. à γίγνο-
37 μαι, ſed tāquam à γε-
παραφρονέω. 38 νέομαι, 163.12. [38] Vt
ποιοῦντος, 83.4. à πα-
39 ραφρονέω, deſipio: qđ
40 fit, 93.34. ab ὁ καὶ ἡ πα-
41 ράφρων, ονος, demēs,
βέλτιστα. 42 et quaſi extra mētē, ex παρὰ, extra, & ἡ φρὴν, mens. [39] Pro βέλτιστα, 6.27. et 121.29. [40] Vt
τύχω, ης, η. 43 τύψας, 63.30. à λέγω, [41] Vt τύπτῃ, 62.31. à τυγχάνω, 177.11. [42] Vt τύψῃ, 62.28. à δοκέω,
δόξω, ης, η. 44 170.14. [43] Vt βοᾶν, 86.6. à δράω δρῶ, 90.30. [44] Vt τετυμμένῳ, 74.31. à κτάομαι, 136.31.
ἡ ἀνάγκη, ης. 45 & 158.10. [45] Huic voci familiare eſt, vt habeat ſubauditū verbū ἐστί: ἀνάγκη, neceſſitas, ſub.
46 eſt, vel neceſſe eſt. [46] Vt βοᾷ, 85.13. ab ἐάω. Huius clauſulæ ſenſus talis eſt: Fortuna non
47 ſinit dominum corporis (id eſt, eum cuius eſt corpus) habere imperium in ſuum corpus,
ὁ ἐωνημένος. 48 ſed, &c. [47] Vt ποιεῖν, 83.1. à κρατέω, [48] Vt τὸ τετυμμένον, 74.31. ab ὠνέομαι, emo.
ταῦτα. 49 Vide, 140.6. [49] Neutrum plurale ab οὗτος, 111.24. hic aduerbiaſcit, pro οὕτως. Vide, 117.
ὁ Λοξίας, ου. 50 10. [50] Apollo dictus eſt Λοξίας à λοξὸς, id eſt, obliquus, quòd eius reſponſa eſſent obliqua

&

Qui vaticinatur ex tripode auro-ductili-facto,
52 Ὅς [51] θεσπιῳδεῖ [52] τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
Accusatione iusta accuso hac, quòd
53 [53] Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
Medicus cùm sit,& vates, vt aiunt, sapiens,
54 Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὥς [54] φασι, σοφὸς,
Insanientem dimisit meum herum.
55.56 [55] Μελαγχολῶντ᾽ [56] ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Qui sequitur post hominem cæcum,
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
Contrarium faciens, quàm conueniret ipsi facere.
57.58 [57] Τοὐναντίον [58] δρῶν, ἢ [59] προσῆκ᾽ αὐτῷ ποιεῖν.
59 Nam videntes cæcis præimus.
60 Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς [60] ἡγούμεθα.
Hic autem sequitur, & me cogit.
61 Οὗτος δ᾽ ἀκολουθεῖ, [61] κἀμὲ προσβιάζεται.
Et id. respondente ipso prorsus, neque hilum.
62.63 [62] Κἀι ταῦτ᾽, [63] ἀποκρινόμενος [64] τοπαράπαν, οὐδὲ [65] γρῦ.
64.65
66.67 Fgo quidem igitur non vllo-modo conquiescam,
Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ [66] ἔσθ᾽ ὅπως [67] σιγήσομαι,
Si non dixeris, quorsum hunc sequamur tandem.
68.69 [68] Ἢν μὴ [69] φράσῃς, ὅτι τῷδ᾽ ἀκολουθοῦμέν ποτε,
70 O here: sed tibi facessam negotia.
71.72 [70] Ὦ [71] δέσποτ᾽· ἀλλά σοι [72] παρέξω πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam habentem saltem,
73.74 Οὐ γάρ με [73] τυπτήσεις, [74] στέφανον ἔχοντά γε.

CHREMYLVS HERVS.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Per Ioue nō, sed detracta corona, si offendas paululū me.
75.76 Μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ [75] ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν [76] λυπῇς τί με.
77.78 Vt magis doleas. Car. Nugæ. non enim cessabo
79.80 Ἵνα μᾶλλον [77] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. οὐ γὰρ [78] παύσομαι

51 & tortuosa. [51] Vt ποιῶ, 82.6. à θεσπιῳδέω, res diuinas cano. nam θέσπιον est res diuina, & ᾄδω, cano. [52] Dictio composita ex χρυσός, aurum, & ἐλαύνω, duco. [53] Vt ὄφιν, 35.8. verbale, 124.10. à μέμφομαι. Vide, 190.14. 154.2. & 186.7. [54] Vt βοῶντα, 86.9. à μελαγχολάω, insanio, atra bile laboro. cōponitur enim à μέλας, αινα, αν, niger, a, um, 118.25. & χολή, bilis: quæ duplex est, flaua, & atra: atque hac μελαγχολία dicitur, qua qui laborant à furore haud longè absunt, quare pro furore & insania sæpe ponitur, & μελαγχολάω est insanio. Hic nota γ positum pro ν à neutro μέλαν, propter χ sequenti. Vide, 8.13. & 57.5. [55] Vt ἔτυψε, 58.1. ab ἀποπέμπω. [57] 147.36. [58] Vt βοῶν, 86.9. à δράω. [59] Imperfectum à προσήκω. [60] Vt ποιοῦμεθα, 83.13. ab ἡγέομαι. [61] Pro καὶ ἐμὲ, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ, 147.36. [62] Et hæc: Latinè dicimus, idque, sub. facit, id est, cogit me eadem cum illo facere, idque cùm nihil prorsus mihi huius erroris causam sciscitanti respondere velit. [63] Vt τυπτόμενος, 74.28. ab ἀποκρίνομαι, respondeo. Vide, 187.42. [64] Aduerbium cum articulo sub forma adiectiui neutri, vt τοπρῶτον, 123.36. & componitur ex παρά & πᾶν, omne. [65] γρῦ, minimum quiddā significat, vt sordes vnguium, & fabarum hilum, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, quam edere solent ij qui grauantur sermone respondere. Hinc Latinum verbum, grunnio, & Græcum, γρύζω. [66] Pro ἔστιν ὅπως, 148.29. & 136.18. verbum è verbo, est quādo, vel, est quomodo, id est, vnquā, vllatenus. [67] Vt βοήσομαι, 88.1. à σιγάω, sileo, conquiesco. [68] si nō, id est, nisi. [69] Vt τύψῃς, 62.18. à φράζω. [70] Pro διότι, cur, quorsum. [71] 182.74. 18. & 127.18. [72] παρέχω, μ. παρέξω, præbeo, facesso. [73] Vt τύψεις, 60.5. à τυπτέω τὸ τύπτω. Vide, 161.36. [74] Seruos coronā habētes in capite dominis non licebat cædere. imponebāt autē seruis coronas, si Apollinē cōsulturi, via comites illos sibi adiūgerēt. [75] 134.11. [76] Vt τυπόν, 63.33. ab ἀφαιρέω, qđ cōponit ex ἀπό, 54.7 et 16. & αἱρέω, 162.12. [77] Vt ποιῇς, 82.28. à λυπέω, quod fit ab ἡ λύπη molestia, dolor, 93.34. [78] Id est, καὶ τι, in aliquo, vel ne mini-mū qdē. Vide, 190.14. [79] Vt ποιῇς, 82.28. ab ἀλγέω, qđ venit à τὸ ἄλγος, dolor, 93.34. [80] Vt

Margin: θεσπιῳδέω. χρυσηλάτης, ου. ἡ μέμψις, εως. φασί. μελαγχολάω. προσῆκε. κἀμέ. καὶ ταῦτα. τοπαράπαν. γρῦ. ἔσθ᾽ ὅπως. ἣν μή. ὦ δέσποτα. τυπτέω. ἀφελών. λυπέω. ἀλγέω.

Priusquam dixeris mihi, quisnam sit hic.
ε Πρὶν ἄν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. 81. 82
Beneuolus enim existens tibi interrogo multùm valde. 83
Εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. 84. 85
Chr. Sed non te celabo: meorum enim seruorum
α Χρ. Ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν 86. 87
Fidelissimum censeo te & taciturnissimum.
Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. 88. 89
Ego Dei-cultor & iustus existens vir,
Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ, 90
Malè afflictabar & pauper eram. Car. Noui hercle.
Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Καρ. Οἶδά τοι. 91. 92
Chr. Alij verò ditabantur, sacrilegi, rhetores,
ε Χρ. Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, 93. 94
Et sycophantæ, & scelerati. Car. Credo. 95
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. Πείθομαι. 96
Chr. Interrogaturus itaque profectus-sum ad Deum,
Χρ. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν, 97. 98
Meam quidem ipsius miseri, pene 99
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν
Iam reputans exhaustam-esse vitam.
Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. 100
Verùm filium, qui existens vnicus mihi est,
ε Τὸν δ' υἱόν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει, 101
Rogaturus num oporteret mutatis moribus,
Πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, 102. 103
Esse versutum, iniustum, sani nihil. 104
Εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν. 105. 106 107
Quippe vitæ hoc ipsum ratus conferre. 108
ο Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν. 109
Car. Quid igitur Phœbus cecinit è coronis?
α Καρ. Τί δῆτ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; 110. 111

τύψομαι, 77. 19. à
81 παύομαι. [81] τίς ποτε, quis tandem, quisnam.
82 [82] 148. 29. [83] 111. 27.
83 [84] Per crasim ab εὔ-
εὔνους. 84 νοος, quod componitur ab εὖ, 125. 3. & νόος
πάνυ σφόδρα. 85 νοῦς. 129. 35. [85] Valde valde, id est, vehementissi-
86 mè. [86] κρύπτω. μ. κρύψω.
οἰκέτης. 87 [87] ὁ οἰκέτης, ου. seruus domesticus, familiaris, ab ὁ οἶκος, do-
88 mus. [88] Vt ποιοῦμαι,
ὁ καὶ ἡ θεοσε- 89 83. 11. [89] 123. 10. [90] Com-
βής, ἐος. 90 ponitur ex θεός, Deus, & σέβω, colo & ve-
91 neror religiosè. [91] 167.
τοι. 92 32. [92] τοι nunc affirmat, nunc redundat.
93 [93] Vt ἐποίουν, 82. 11. à
ὁ ἱερόσυλος, ου. 94 πλουτέω. 27. [94] Componitur ex ἱερός, sacer, & ἡ σύλα, præda, di-
ὁ ῥήτωρ, ορος. 95 reptio. [95] 162. 8. & 125. 6. vulgò sunt rethores
ὁ συκοφάντης, ου. 96 malè audiebāt. [96] φαίνω interdum significat, accuso, defero, à quo cum nomine τὸ σῦκον, id est, ficus, fit verbale, 124. 15. ὁ συκοφάντης, id est, calumniator & qui de re vel minima in ius aliquem vocat, quasi ficuū delator. [97] Vt τυψόμενος,
ὁ ἐπερησόμενος. 97 . 80. 10. ab ἐπέρομαι, quod cōponitur ex ἐπί, & ἔρομαι, 168. 11.
98 [98] Vt ἐτυπτόμην, 77.
99 15. ab οἴχομαι. [99] Atticè pro πρός. [100] Vt τε-
ἐκτοξεύω. 100 τύφθαι, 74. 15. ab ἐκτο-ξεύω, exhaurio: sumptum vel à pharetra sagittis exhausta, vel ab ijs qua sagittis confe-
101 cta pereunt. componitur enim ab ἐκ & τοξεύω, 69. 17. quod fit à τὸ τόξον, sagitta, telum,
ὢν τυγχάνει. 102 arcus, 93. 34. [101] In ὢν τυγχάνει, redundat ὤν. Est autem hæc loquendi forma Atti-
πευσόμενος. 103 cis familiaris. [102] Vt τυψόμενος, 80. 10. à πυνθάνομαι, interrogo, audio, 174. 8.
χρή. 104 [103] 179. 3. [104] 149. 13. [105] Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus, quasi
105 ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, omnibus operibus sese immiscens. Verùm quia huiusmodi
ὁ πανοῦργος, ου. 106 callidi esse solent, factum est vt accipiatur pro callido, vafro, versuto. [106] Componitur ex α
ὑγιές. 107 priuatiuo, 184. 37. & δίκη, iustitia, ius. [107] ὁ καὶ ἡ ὑγιής, ἐος, sanus, neutrum τὸ
108 ὑγιές, quod Græcis sonat omne id quod probatur. Vnde & vulgatum hoc prouerbium, ὑγιὲς
109 μηδὲν, & ὑγιὲς οὐδὲ ἕν, quum omnia displicent, quum nihil est verum, nihil non
μηδέν. 110 corruptum, nihil simplex aut candidum. [108] 30. 38. [109] Vt τύψας, 63. 30. à νομίζω, μ. ίσω, pu-
111 to, reor. [110] Vt ἔτυπε, 59. 9. à λάσκω, resono, clamo, cano, de oraculum vt Phœbus. [111] Id est, ἐκ τῶν

Chr. Audies: manifestè enim Deus dixit mihi hoc:

112. 113 Χρ. Πεύσῃ· σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
114. 115

Cui occurrerem primùm exiens,

116. 117 Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,
118

Iussit eum non dimittere me posteà:

119. 120 Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι·

Persuadere verò mihi-ipsi *eum* consequi domũ vsq;.

Πείθειν δ' ἐμαυτὸν ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

Chr. Et huic occurristi igitur primo? Chr. Huic.

121 Χρ. Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. Τουτῳί.

HESIODI A-
ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ Ἀ-
scræi opera & dies.
σκραίου ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,

1. 2 Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,

Adeste, narrate per vestrum patrem cantantes,

3. 4. 5. 6 Δεῦτε, δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι,
7

Quare mortales viri *sint* pariter obscurique, nobilésq;,

8. 9 Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε, φατοί τε,

Gloriosique inglorii que. Iouis magni consilio.

10. 11 Ῥητοί τ', ἄρρητοί τε. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.

Facilè etenim extollit, facilè verò *sese* extollẽtẽ deprimit,

12 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,

Facilè verò insignem minuit, & obscurum auget,

13 14 Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,

è tripode coronis insigni. τὸ στέμμα, ατος, verbale a στέφω, vt alibi dictum est, 201. 51. 112 Propositum, vt ὄψει ab ὄψῃ, 145. 1. πεύθομαι, 174. 8. 113 ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, manifestus: τὸ σαφέων καὶ σαφῶν, vnde σαφῶς, 116. 32. 114 Vt ἔτυπε, 59. 9. ab ἔπω, 137. 8. 115 115. 9. 116 116. 9. 117 Vt τύψαιμι, 61. 16. à ξυναντάω, 117 μι, à σὺν & ἀντάω, occurro. 118 Ab ἔξ, et ἰών, 150. 17. 119 Vt ἔτυψε, 58. 1. à κελεύω. 120 Vt τίθεσθαι, 99. 26. à μεθίεμαι, dimitto, ex μετὰ, 54. 7 & 16. & ἵεμαι, 151. 30. 121 Vt βοᾷς, 85. 13. à ξυναντάω, 117. ξυναντᾷς, occurris, vel occurristi, vt sit præsens positum pro præterito.

HESIODVS hoc libro fratrẽ Persen hortat ad opus & agriculturam: de qua hic multa præcipit. adiicit etiã qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut infausti, si in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc librum inscripsit ἔργα καὶ ἡμέραι. [1] 184. 35. [2] Vt οἱ τύπτουσαι, 61. 25. à κλείω laudo, celebro.

1. 2

[3] Aduerbiũ hortãdi, huc agite, eia accedite. [4] Si scribatur δὴ per ἦτα sine apostrophe, iũgetur cũ aduerbio δεῦτε, agiteduũ, narrate (patrẽ vestrũ celebrãtes) quare, &c. Si scribatur δι', erit idẽ quod διὰ σφέτερον: &c. per vestrũ. [5] Pro ἐνέπετε, geminato ν, vt prima produceretur, 37. 9. ab ἐνέπω, 137. 24. [6] 114. 22. [7] 128. 13. [8] ὅν τε διὰ per anastrophen pro διὰ ὅν τε, vel διά τε ὅν, per quẽ, supple, τρόπον, modũ: per quẽ modũ, id est, quomodo, quare, vel, quî fit vt, &c. Notandũ διὰ & ἀνὰ ob anastrophen non retrahere tonum in penultim. i. vt aliæ præpositiones, de quibus, 186. 25. [9] Φημί inter alia significat prædico, celebro: in tertia perfecti passiui facit πέφαται: vnde verbale, 124. 15. φατὸς, celebris, prædicãdus, dicẽdus. Cõpositum ex α priuatiuo ἄφατος, ignobilis, obscurus, nefandus, vel de quo nullus sit sermo. eadẽ significatione dicitur ῥητὸς & ἄρρητος. sed ducũtur ab ἐρρέω, prædico. Vide, 162. 9. & 173. 21. [10] Musarũ responsum. Cæterũ Διὸς & μεγάλου (pro quo hîc dixit μεγάλοιο) sunt nomina heteroclita: de quibus, 134. 11 & 18. [11] Est aduerbiũ & significat causa, gratia, voluntate, consilio. [12] Poëticum, pro ῥέα, correptâ penultima. [13] δῆλος, est manifestus, clarus, vnde cum particula ἀρι (quæ in cõpositione simplicis significationem auget) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, inclytus, illustris. Porrò cum α priuatiuo fit ἄδηλος, non manifestus, obscurus. sunt autem qui ἀρίζηλον deducant à ζῆλος, Zelus, æmulatio, imitatio, vt ἀρίζηλος dicatur, qui est æmulatione & imitatione dignus. [14] 161. 36.

3. 4
5
6. 7
8
10
9
10
11
12
13
14

112 πεύσει.
113 σαφῶς.
114 εἶπον, ες, ε.
115 τοδί.
116 ὅτῳ.
118 ἐξιών.
120 μεθίεσθαι.

Ἔργα καὶ ἡμέραι.

1. 2 Πιερίηθεν.
3. 4 δεῦτε.
5 ἐννέπετε.
6. 7 πατέρα.
8 ὅν τε διά.
9 φατὸς, ἄφατος. ῥητὸς, ἄρρητος.
10 ὁ Ζεὺς τοῦ Διός. ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.
11 ἕκητι.
13 ἀρίζηλος, ἄδηλος.

Facilè quoque corripit prauum,& superbum attenuat,
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, 15. 16
Iupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. 17. 18 19. 20
Audi videns sentiénsque,rectè verò moderare leges 21. 22
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας 23. 24
Tu: ego autem Persæ vera loquar. 25
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην. 26.27
Non vtique vnum est contentionum genus,sed in terra 28.29
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν 30.31
Sunt duo.alteram quidem laudauerit prudens, 32.33
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, 34. 35
Altera verò culpanda est.porrò bifariam animum diuidūt. 36.37
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. 38
Hæc etenim bellúmque malum & litem auget
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει
Perniciosa. nullus hanc amat mortalis, sed necessitate
Σχετλίη· οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 39. 40
Immortalium consilijs contentionem colunt grauem.
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν. 41.42
Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra) 43. 44
Τὴν δ' ἑτέρην (προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννή) 45. 46 47
Posuit quidem ipsam Saturnius altijugus, æthere habitās, 48. 49
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, 50. 51
Terræque in radicibus,& viris longè meliorem. 52
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω. 53.54
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat. 55.56
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. 57

ἰθυνώ. 15 Ab ὁ ἰθὺς,έος, directus,rectus, fit ἰθυνώ, dirigo,guberno,93.34.
ὁ ἀγήνωρ,ορος. 16 Cōponitur ex ἄγαν, valde seu nimis, & ἀνὴρ, vir.& modò significat superbū,audacem, modò fortē & inclytū.
ὁ ὑψιβρεμέτης,ου. 17 134.11. 18 Componitur ex ὕψι,altè,& βρέμομαι,sono,strepo,fremo,tono,quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, altifremus,sonans in altitudine.nam τὸ ὕψος, εος, 19 est altitudo. 123.1.
δῶμα. 20 τὸ δῶμα,ατος,pro δόμημα (à δωμάω, μήσω, extruo,ædifico, 124.6.)est domus,structura,& tectum.
κλῦθι. 21 Vt ζεῦγνυθι.104.23.hoc loco tamē nō est præsentis, sed aor. sec. propter penultimā longā, quā præsens corripit. Vide,
ἰδών. 22 106.26. 167.37. Vt
23 τύπτων,63.24. ab ἀΐω audio , sentio , spiro.
24 117.9. 32.16. 114.
25 7. Vt τῷ Χρύσῃ, 11.
26 6. ὁ ἐτήτυμος pro
ἐτήτυμος. 27 ἤτυμος poëticum est.
28 Vt τυψαίμην.79.1.
29 à μυθέω,loquor, quod
μοῦνος. 30 fit à μῦθος,verbum,fabula,93.34. Poëticū est pro μόνος, solus, vnicus. Vide, 37.9. 149.
ἔην. 31 24. Crebrò huius verbi imperfectum vsurpatur pro præsenti:quod & nōnullis alijs imperf.
ἐπαινήσειε, ας,ε. 32 contingit. 148.30. 119.31.& 120.25. 115.22. 187.16. Vt τύψειε,62.3. ab ἐπαινέω,
33 quod cōponitur ab ἐπὶ,54.7.& αἰνέω,91.19. Vide,94.25. αἰνέω autem fit ab ὁ αἶνος,ου,laus.
34 gloria,93.34. Vt τύψας,63.30. à νοέω,ήσω,cogito,intelligo. fit ab ὁ νόος, mens, 93.34.
ἐπιμωμητός. 35 Ab ὁ μῶμος,ου,id est,vituperatio,macula,reprehensio,& Momus Deus conuitij omnia
36 reprehendēs,fit μωμάομαι,93.34. vitupero,reprehēdo. Vnde verbale, 124.15. μωμητὸς &
οὔτις. 37 ἐπιμωμητὸς, vituperabilis,reprehensibilis,culpandus. Cōponitur ex οὐ non,& infinito τὶς
φιλέω. 38 τινὸς,quis aliquis:οὔτις,non quis,id est,nullus. Vt ποιεῖ,82.6. à φιλέω, quod fit à nomine
ὁ ἀθάνατος,ου. 39 φίλος,amicus,93.34. Cōponitur ex α priuatino,184.37. & θάνατος,mors,199.10. 35.9.
τιμάω. 40 Vt βοῶσι,85.15. à τιμάω,honoro, colo:quod fit ab ἡ τιμὴ,honor,93.34. ὁ βαρὺς,έος,ἡ
προτέρην. 41 βαρεῖα,ας: τ̄ βαρεῖαν,33.11.& 119.3. A πρὸ fit ὁ πρότερος,123.2. fæm. ἡ προτέρα.118.
ὁ ἐρεβεννός,ου. 46 6.sed Ionicè ἡ προτέρη,119.18. vnde τ̄ προτέρην. 163.15 & 20. τὸ ἔρεβος,εος, erebus,
θῆκε. 48 tenebræ,caligo:hinc ὁ ἐρεβεννός, obscurus,ater. Pro ἔθηκε,98.16.n 114.8. 125.32. Cō-
ὑψίζυγος. 49 ponitur ab ὕψι,18.& ζυγὸς,statera vel iugum stateræ: vnde Κρονίδης ὑψίζυγος est Iupiter
50 in alto facta hominum æstimans & librans: vel in alto sedēs,& tum fiet à ζυγὸν,id est, se-
ὁ αἰθήρ,έρος. 51 des. 28.6. αἰθὴρ ducitur ab ἀεὶ siue αἰεὶ,semper,& θέω,curro,quòd æther,id est,cælum,per
γαῖα. 52 petua volubilitate rotetur & currat. Pro γαίας,g. ab ἡ γαῖα,ας,id est,terra, puluis. fit à
ἀνδράσι. 53 γῶ τὸ τίκτω,pario, quasi pariens omnia,vel omnium parens. Vnde Ouidius , Magna pa-
ἀμείνω. 54 rens terra est. 137.2. 35.25. Vt τ̄ μείζω,131.8. Vide,121.28. ἡ παλάμη,ης,est manus,
ἀπάλαμος. 57 machinatio, industria: vnde cum à priuatino , ἀπάλαμος , industria carens , imbellis.

In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων,
Diuitem, qui properat arare atque plantare,
58 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Domūq; bene instituere, æmulatur sanè vicinū vicinus,
59.60 Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, ε
Ad opes cōtēdētē bona verò cōtētio hęc mortalibus.
61 Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι. α.ε
Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Et mendicus mēdico inuidet, & cantor cantori.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
O Perse, tu verò hæc tuo repone in animo:
62.63 Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Neq; tuū cōtētio malis-gaudens ab opere animū arceat
64.65 66 Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι ε.ο
Lites spectantem fori auscultatorem existentem.
67.68 Νείκε' ὀπιπεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. α α
Tempus nanque paruum est litiūmque forique,
69 Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, ε.ε
Cui non victus intus annuus repositus-est
70.71 Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus.
72.73 74 Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Quo satiatus, lites ac cōtentionem augeas
75 Τοῦ κεκορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
De facultatibus alienis. tibi verò nō-amplius iterū erit
76.77 78 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται ι.α ε
Sic faciendum: sed rursus discernamus litem
79 Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος ε.α
Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue sunt optima.
80.81 Ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. ε
Nuper etenim patrimonium diuisimus, sed sanè multa
82.83 Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθα, ἀλλά τε πολλὰ
84.85 Rapiens ferebas valde demulcens reges
86.87 88 Ἁρπάζων ἐφόρεις μέγα κυδαίνων βασιλῆας

[58] Vt τύπτειν, 62.30. à φυτεύω, quod fit à τὸ φυτὸν, planta, 93.34. Atque φυτὸν est verbale, 124.15. à φύω, produco, gigno. [59] 100.14. [60] Vt χρυσοῖ, 88.8. à ζηλόω, quod fit, 93.34. à ζῆλος, 13. [61] ὁ ἄφενος, ου, vt hoc loco, vel τὸ ἄφενος, εος, vt alibi in hoc ipso opere, οὐκ ἄφενος φεύγων, non diuitias fugiēs, propriè significat reditū vnius anni, quasi ἀπὸ, 54.7 & 16. ἑνός, 30.24. ab vno, id est, ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, vnius anni diuitiæ. [62] Pro σῷ, 114.25. [63] Componitur ex θέο pro θέσο, 109.25. & κατὰ, reiecto α, quāuis sequatur consona, 55.4. & ἐνὶ poëticè pro ἐν. hic ἐνὶ resoluendum, κάτθεο ἐνὶ θυμῷ τεῷ. [64] σε pro σοῦ vel σοι, vt sit pro θυμόν σου, animum tuū: vbi etiā σοῦ pro σὸν positum est, 113.4. si ponas σε pro σοι, referetur ad verbum, ἐρύκοι σοι θυμὸν, arceat vel abducat tibi animum. ac re ipsa potes legere σοι, vt οι per apostrophū elidatur, 6.26. [65] χαίρω, μ. αρῶ, gaudeo: vnde cum nomine κακὸς, malus, fit verbale κακόχαρτος, 124.15. [66] Vt τύπτοι, 61.10. ab ἐρύκω. [67] Sine crasi, m. pro τὰ νείκη, à τὸ νεῖκος, εος, vt τεῖχος, 39.16. [68] 150.2 & 18. [69] πέλομαι, η, εται, sum, es, est: poëticum verbum. [70] 115.12. [71] Vt simplex κεῖται, 153.11. [72] Denominatiuum, 127.5. ab ἡ ὥρα, ας, tempus. [73] 28.9. dicitur Δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ, terra mater. [74] Verbale, 124.15. ab ἄγω, fero. Alij declinant per secundam ἡ ἀκτὴ, ῆς. [75] Pro κορεσάμενος, vt τυψάμενος, 80.4. à κορέννυω, 161.28. sed poëticè præponitur augmentum perfecti, 54.21. & σ geminatur, 91.17. [76] τὸ κτῆμα, ατος, verbale, 124.6. à κτάομαι, possideo. [77] ἄλλος, alius: ἀλλότριος, alienus. [78] 149.3. [79] Vt τυπτώμεθα, 73.28. à διακρίνομαι. [80] Pro ἰθείαις, k. ab ἡ ἰθεῖα, à mascul. ὁ ἰθὺς, έος, rectus, 119.3. [81] 121.29. [82] Pro ἐδασάμεθα, geminato σ, 37.9. vt ἐτυψάμεθα, 77.12. à δάζομαι. [83] 134.13. [84] ἅρπαξ, rapax: vnde ἁρπάζω, rapio, 93.34. [85] Vt ἐποίεις, 82.9. à φορέω, 91.20. [86] 134.18. hîc aduerbiscit, 117.10. [87] τὸ κῦδος, gloria, decus: hinc κυδαίνω, honoro, decoro, demulceo, 93.34. [88] Accusatiuus

58 φυτεύω. φυτόν.
60 ζηλόω.
61 ὁ ἄφενος, ου.
63 τεός pro σός. ἐνικάτθεο.
65 ὁ καὶ ἡ κακόχαρτος.
67 νείκεα.
68 ἐών, ἐόντος.
70 πέλεται.
73 Δημήτηρ.
75 ὁ ἀκτὴς, ῆ. κεκορεσσάμενος.
78 κτήμασι.
83 ἁρπάζω.
88 κυδαίνω.

Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse.
Δωροφάγους, οἳ τὴν δὲ δίκην ἐθέλουσι δικάσαι. 89.90
Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, 91.92 93.94
Neque quàm in maluáque & asphodelo magna vtilitas: 95
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. 96.97

ARGVMENTVM A
ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α'

Homeri Compositionis.
τοῦ Ὁμήρου Ῥαψῳδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit ad na-
Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται ἐπὶ τὸν ναύ- 2
uale Græcorum, volens redimere
σταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λυτρώσασθαι 3
filiam suam Chryseïdem. non recuperans autem,
τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσηΐδα. οὐκ ἀπολαβὼν δὲ 4.5
sed & cum contumelia expulsus ab Aga-
ἀλλὰ καὶ μεθ' ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγα- 6.7
memnone precatus est Appollinem contra Græcos.
μέμνονος ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. 8
Peste autem orta, & multis, vt cōsentaneū est cor-
Λοιμοῦ δὲ γενομένου, καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς, διαφθει- 9.10.11 12
ruptis, concionem Achiles coëgit. Cal-
ρομένων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλ- 13.14.15
chante autem aperiente veram causam, &
χαντος δὲ διασαφήσαντος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ 16.17
iubente Achile placare Deum,
κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν, 18.19 20
Agamemnon iratus, altercatus est aduersus Achil-
Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς, διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλ- 21.22

δωροφάγος. 89 Ionicus, 40.32. "Componitur à τὸ δῶρον, donum, & φάγομαι, edo. Per reges donivoros intelligit iudices
δικάζω. 90 donis corruptos. "Vt τύψαι, 63.1. à δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη,
νήπιος. 91 93.34. "νήπιος propriè est infans, qui adhuc fari nequit, à νὴ priuatiuo & ἔπος, verbum. refertur & ad animum, & significat stultum atq; ætatis vitio imprudentē.
92 "153.18.
ἥμισυς. 93 "123.28. Vide Erasmi prouerbium, Dimidiū plus toto.
94 "Neutrum ab ὁ ἥμισυς, εος, dimidius: ab ἅμα, simul, & ἴσος, æqualis, quasi ἅμισυς, ex vtraque parte æqualis.
95 "23.23.
96 "ἀσφόδελος, herba quæ Latinis hasta siue hastula regia dicitur.
97 "134.25.

τῆς ῥαψῳδίας. 1 'Ἄλφα, hoc loco pro primo sumitur. Homerus enim quatuor & viginti libros Iliadis & totidem Odysseæ scripsit, iuxta numerum viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitque primum α, secundum β', & sic alios vsque ad ω μέγα. Quare verò appellati sint libri ῥαψῳδίας, ex vocabuli etymologia & compositione licet cognoscere. fit enim ῥαψῳδία à ῥάπτω, consuo, contexo, & ᾠδὴ, cantus, carmen: vt sit quasi consutio seu contextura carminum, aut
ὁ ναύσταθμος. 2.3 versuum decantatio. ² ὁ ναύσταθμος, ου, nauium statio, à ναῦς, nauis, & σταθμὸς, statio. ³ Vt
λυτρόω, μ. ώσω. τύψασθαι, 79.26. à λυτρόω, redimo: quod fit à τὸ λύτρον, 93.34. pretium redemptionis:
ἡ Χρυσηΐς, ίδος. 4 quod & ipsum est verbale, 124.15. à λύω, redimo, soluo. ⁴ Patronymicū à Χρύσης, vt Ka-
ἀπολαβών. 5.6 δμηΐς, à Κάδμος, 126.14. ⁵ Vt τυπών, 63.33. ab ἀπολαμβάνω. Vide, 172. 28. & 59.16. ⁶ μετ',
μεθ' ὕβρεως. 7.8 6.27. ὕβρεως, 40.11. ab ἡ ὕβρις, εος. ⁷ Vt τυφθεὶς, 75.1. ab ἀποδιώκω, expello. ⁸ Vt ἐτύψα-
ηὔξατο. 9 το, 77.10. ab εὔχομαι, Atticè ε in ηυ mutato, 137.15. ⁹ Vt τυπομένου, 80. 7. à γίγνομαι,
ὁ γενόμενος, ου. 10 163.12. Vide quoque, 187.42. ¹⁰ 134.13. ¹¹ 140.28. ¹² Vt τυπτομένων, 74. 28. à διαφθείρω,
συνήγαγον, ες, ε. 13 corrumpo. ¹³ 172.19. ¹⁴ Vt simplex ἤγαγον, ες, ε, 156.15. & 142.8. à συνάγω. ¹⁵ Vt Αἴαντος,
ὁ διασαφήσας, 16 29.14. ¹⁶ Vt τύψαντος, 63.30. à διασαφέω, declaro, prodo, aperio. fit ab ὁ καὶ ἡ διασαφὴς,
έντος. 17 έος, manifestus, 93.34. ¹⁷ 39.14. ¹⁸ Vt τύψαντος, 63.30. à κελεύω. ¹⁹ Vt βασιλέως, 30.34.
ὀργίζομαι. 20 et 41.1. ²⁰ Vt τύπτεσθαι, 74.14. ab ἐξιλάσκομαι. ²¹ Vt τυφθεὶς, 75.1. ab ὀργίζομαι, irascor:
διηνέχθην, ης, η. 22 quod fit ab ἡ ὀργὴ, ira, iracundia, 93.34. ²² Vt simplex ἠνέχθην, ης, η, 178.8. à διαφέρομαι,

dissid

lem, & ipsius præmium n abstulit Briseida.
23 λεα, καὶ αὐτ͂ τὸ γέρας "ἀπεασασε τλὼ Βρισηΐδα.
Is verò irascitur Græcis. Thetis autem filio precante,
24 ᵇὉ δὲ "ὀργίζετ) τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ τ͂ υἷ "δενθέντος,
in cælum ascendens, petiit à Ioue,
25.26 εἰς ὄλυμπον "ἀνελθοῦσα, "ᾐτήσατο παρὰ "τ͂ Διὸς,
27 vt Troianos superiores Græcis.
28.29 ὅπως " τοὺς Τρῶας "ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων
faciat. Iuno autem hoc noscens, altercata-est aduersus
30.31 "ποιήσῃ. Ἥρα δὲ τοῦτο" γνοῦσα, " ,διηνέχθη ᵗπρὸς
Iouem, quousq; ipsos recōciliauit Vulcanus vinū-fun
32.33 "τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς "" διέλυσεν Ἥφαιστος "οἰνοχοῶν-
dens in . poculo aureo. Illi autem reliquum diei
34.35 (ας ἐν "ἐκπώματι" χρυσέῳ. ᵇΟἱ δὲ τὸ λοιπὸν τ͂ ἡμέρας
conuiuantes in somnum vertuntur.
36 "εὐωχηθέντες εἰς ὕπνον ζέπον).

ILIADIS A HOMERI

37 ἸΛΙΆΔΟΣ Ἀ ὉΜΗ͂ΡΟΥ

Compositionis.

Ῥαψῳδίας.

Alpha preces Chrysę, pestem exercitus odium regum.
38.39 "Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατ͂, ἔχθος "ἀνάκτων.

Iram cane Dea Pelidæ Achillis
40.41 "Μῆνιν ἄειδε Θεὰ "Πηληϊάδεω" Ἀχιλῆος
42 Perniciosam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit:
43.44 "Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς "" ἄλγε' "" ἔθηκεν· α.α
45 Multas autem fortes · animas inferis misit
46.47 "Πολλὰς δ' "ἰφθίμους" ψυχὰς "ἄϊδι "" προΐαψεν ε
48.49 Heroum: ipsos autem laniamenta fecit canibus
50.51.52 "Ἡρώων· αὐτοὺς δὲ ἑλώρια "" τεῦχε "" κύνεσσιν ε
Auibúsque omnibus. Iouis autem perficiebatur voluntas.
53 ἱ Οἰωνοῖσί τε πᾶσι." Διὸς δ' "" ἐτελείετο βουλή. ε

dissideo, contendo, altercor." Vt ἔτυψε, 58. 23
1. ab ἀποσπάω, quod componitur ex ἀπὸ, 54. 7. & σπάω, 94.
14. " Vt τυφθέντος, 24 δεηθεὶς, έντος.
75. 1. à δέομαι, 164. 7.
" 197, 74. " Vt ἐτύ- 25 ἀνελθὼν, όντος.
ψατο, 77. 10. ab αἰ- 26 ᾐτησάμην, ω, ατο.
τέω, ῶ, peto, imploro, mendico, more mendicorū posco. fit enim αἰτέω.
ab αἴτης, pauper, mendicus, 93. 34. Vide quoque, 54. 1. " 134. 11. 27
" 33. 37. " Vt εὐσεβέ 28
στερος, 121. 19. ab ἐπι- 29 ἐπικρατέστερος.
κρατὴς, compos. " 82. 30
31. " ὁ γνοὺς, ἡ γνοῦ- 31
σα, 163. 23. " Vt ἔτυ- 32
ψε, 58. 1. à διαλύω, dissoluo, dirimo, reconcilio: componitur à διὰ, 54. 7. &
λύω, soluo. " ὁ οἶ- 33 οἰνοχοέω.
νος, ου, est vinum, & χέω, fundo: vnde ὁ οἰνοχόος, pocillator, qui vinum fundit: hinc οἰνοχοέω, 93. 34. vinum fundo: à quo οἰνοχοῶν, ῶντος, vt τύψας, 63. 30.
" Verbale, 124. 6. ab 34 τὸ ἔκπωμα, ατος.
ἐκπίνω, ebibo, fut. ἐκπώσω, 174. 3. " ὁ χρυ- 35
σὸς, οῦ, aurū: vnde χρύσεος, χρύσειος, χρυσόος καὶ χρυσοῦς, aureus." Vt τυφθέντες, 36 . εὐωχηθεὶς, έντος.
75. 1. ab εὐωχέομαι, conuiuor." Appella- 37 ἡ Ἰλιὰς, άδος.
tur hoc opus Ἰλιὰς, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum.
" Ἄλφα, id est, pri- 38
mus liber, sub. continet." 26. 22. " Vt ἔργν, 35. 11. " 126. 4. " ὁ Ἀχιλλεὺς, έως, 39 Ἀχιλῆος.
καὶ ῆος, 30. 33. hoc loco legitur per vnicū λ causa metri, vt scilicet antepenultima corripiatur. " οὐλόμενος est οὖλον μένος ἔχων, perniciosam vim habens. " Vt τὰ τείχεα, 39. 16. 43 οὐλόμενος, η, ον.
" 98. 16. " Dictum volunt ab ἶφι, fortiter, & θυμὸς, animus, quasi animosus seu forti animo præditus. scribitur tamen per ι, & θυμὸς per υ. " 196. 43. " ἡ ἀΐς, ίδος, ίδι. " Vt ἔτυ- 45 τὸ ἄλγος, εος. 47 ὁ καὶ ἡ ἴφθιμος.
ψε, 58. 1. à προϊάπτω, præmitto, ante tempus & fatum mitto. Simplex ἰάπτω incipit à vocali immutabili, 53. 31. ideò augmentum non recipit. De πρὸ vide, 54. 13. " 34. 1. " Pro 50 προϊάπτω. κύνεσσι.
ἔτευχε, α, vt ἔτυπτε, 52. 30. à τεύχω. " 135. 20. & 37. 3. " Vt ἐτύπτετο, 65. 23. à τελείω, 53 τελείω.

Ex quo sanè primùm diuisi-sunt contendentes
"Ἐξ οὗ δὴ, τὰ πρῶτα" "διαστήτην" "ἐρίσαντε 54.55
Atridésque rex virorum & diuus Achilles. 56
"Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. 57
Quisnam ipsos Deorū contentioni commisit pugnare?
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; 58.59
Latonæ & Iouis filius. hic enim Regi iratus. 60
"Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, 61.62
Morbum per exercitū suscitauit malū: peribāt aūt populi: 63
"Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί· 64.65
Quoniam Chrysem inhonorauit sacerdotem 66
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα 67.68
Atrides. hic enim venit celeres ad naues Achiuorum,
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 69.70
Liberatur úsque filiam, feréns que infinita dona,
"Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα, 71.72
Coronas habens in manibus lōgè-iaculantis Apollinis, 73.74
"Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, 75.76
Aureo cum sceptro & obsecrabat omnes Achiuos, 77
"Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς, 78.79
Atridas autem maximè duos principes populorum:
"Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν 80.81
Atridæque & alij beneocreati Achiui, 82
Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, 83
Vobis quidē Dij dent cælestes domos habentes,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, 84.85
Expugnare Priami ciuitatē, bene verò domum reuerti.
"Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι. 86.87
Filiam autē mihi soluite dilectā, hæc dona accipite,
Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε, 88
Venerantes Iouis filium longè iaculantem Apollinem.
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Tunc alij quidem omnes laudauerunt Achiui,
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, 89

τελέω. 54 pro τελέω, v. quod fit à τὸ τέλος, εος, finis, 93.34. " ἐξ οὗ, deinde quo, λονότι χρόνου, ex quo,

διαστήτην. 55 scilicet tempore. " Pro διεστήτην, n. vt simplex ἐστήτην, 100.27. ε.α à διΐστημι, separo, diuido, distrahо: hic passiuè, diuisi sunt, vel per verbum neutrum, dissederunt.

ἐρίζω. 56 " Vt τὼ τύψαντε in duali, 63.30. ab ἐρίζω, quod fit ab ἡ ἔρις, contentio, 93.34.

Ἀτρείδης. 57 " Id est, Agamemnō Atrei filius. est enim patronymicum ab ὁ Ἀτρεύς, vt Πηλείδης, à Πηλεύς, 125.44.

58 " τε & ἄρα, aut τάρ, expletiuæ particulæ sunt, 187.11. " 187.2.

σφωε. 59

ξυνίημι, ας, ε. 60 & 114.20. " 140.12.

61 & 151.11. " 41.14.

62 " 40.32. " Vt λυθεὶς,

χολόομαι. 63 75.1. à χολόομαι, irascor: quod fit ab ὁ χόλος, ira, 93.34.

ὄρω, ας, ε. 64 " 18.19. " 159.34.

65 " Vt ἐτύπτοντο, 65.

66 25. sine augmento, n. ab ὀλέκομαι. " Vt ἔτυψε, 58.1. ab ἀτιμάω,

67 μῶ, quod fit ab ἄτιμος, ignominiosus, qui est sine honore, 93.34. ab α priuatiuo, 184.37. & τιμὴ, honor,

ὁ ἀρητὴρ, ῆρος. 68 " ἀρητὴρ, quasi precator: ἀραὶ enim sunt preces: aut ab αἴρω, eleuo, scilicet manus in altum, vt solent qui Deum precantur: aut ab ἀρέσκω, placeo: quòd sacerdotum preces dijs grata essent. " 169.25. " 29.31. " Vt τυψόμενος, 80.10. à λύω, libero, redimo. " 184.25.

ἄποινον, ες, ε. 69

τὸ ἄποινον, ε. 73 " 127.1. " τὸ ἄποινον, pretium redemptionis, quod faciebat vt captiuus esset sine pœna, ab α,

75 & ποινὴ, pœna: vel ab α, & φόνος, cædes, quòd eo à cæde hostium liberaretur. " 201.51.

ἑκηβόλος. 76 " 133.31. " Fit al. ἑκὰς, longè, & βάλλω, iacio, 125.21. Apollo enim fingitur arcum & sagittas gestare. " 130.13. " Vt ἐτύπτετο, 65.23. à λίσσομαι. " Vt τὼ Χρύση in duali, 11.6.

78

ὁ κοσμήτωρ, 81 " 122.24. " Verbale, 125.6. à κοσμέω, μῶ, ὁ κόσμος, orno, ordino, impero. " κνημὶς, ῖδος, est ocrea:

ορος. εὐκνήμιδες, ιδος, & diæresi ἐϋκνήμις, bene ocreatus: ab Homero sæpe vsurpatur per synecdochē

ἐϋκνήμιδες. 84 pro armis conspicuo, aut eo qui est eleganti corpore. " 165.5. " Denominatiuū, 127.5. ab ὁ

δο. εν. ὀλύμπιος. 85 Ὄλυμπος, cœlū, Olympus. " Vt τύψαι, 63.1. ab ἐκπέρθω. " Vt τυπῆσθαι, 79.27. ab ἱκνέο-

ἱκέσθαι. 88 μαι, 171.10. " Vt τύπτεσθε, 71.31. à δέχομαι. " Ab ἡ φήμη, fama, rumor, omē, fit εὔφη-

ἐπευφημέω. 89 μος, 184.37. id est, boni ominis, celebratus, laudatus: vnde εὐφημέω, 93.34. laudo, faustis ominibus excipio: compositum cum ἐπὶ, ἐπευφημέω, approbo, laudo. hinc ἐπευφήμησα, vt ἔτυψα.

Reuerēdumq; esse sacerdotē, & splendida accipiēda dona.
90.91 Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. ε
92 Sed non Atridi Agamemnoni placuit animo,
93 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, α
Sed malè dimisit, grauem & sermonem iussit:
94.95 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε· ε
Ne te, senex, concauas ego apud naues cōprehēdā,
96.97 Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
Vel nunc tardantem, vel pòst rursus venientem,
98 Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα, α
Non vtiq; tibi proderit sceptrum & corona Dei.
99.100 Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
Hanc ego non soluā, anteq̄ ipsam & senectus inuadat
101.102 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν ε
Nostra in domo in Argis procul-à patria
103 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Telam texentem & meum lectum instruentem.
104 Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
105 Sed abi, ne me irrites, sanus vt redeas.
106
107 Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι. α.ε
108 Sic dixit: timuit autem senex, & obediuit verbo.
109 Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ. α.ε
110

THEOCRITI IDYL-
1 ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕἸΔΥΛ-
lium tertium.
2 λιον τρίτον.

ARGVMENTVM.
3 ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Inscribitur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel A-
4 Ἐπιγράφεται τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο, Αἰπόλος, ἢ Ἀ-
maryllis, vel Lasciuus. Lasciuit autem aliquis Amaryl-
5 μαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής. ἐπικωμάζει δέ τις τῇ Ἀμαρυλ-
lidi, nomine non declarato. Cōiectauerit verò quispiā,
6.7 λίδι, τὸ ὄνομα μὴ δηλούμενος. Εἰκάζειν δ' ἄν τις ε
lasciuientem Battum esse. hunc enim caprariū exi-
τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄν-

ἔτυψαν, 58.3. sed sine augmento. nam & est immutabilis, 54.5. [90] Vt ποιεῖσθαι, 84.16. ab αἰδέομαι, quod fit à τὸ αἶδος, εος, reuerentia, 93.34. [91] Vt τὴν βασιλῆα, 40.32. [92] Pro δεδέχθαι, n. vt τετύφθαι, 74.15. à δέχομαι. [93] Vt ἔτυπτε, 52.30. ab ἀνδάνω. [94] 159.10. [95] Pro ἐπέτελλε, f. imperfectum ab ἐπιτέλλω. Notandum imperfecta, sæpe pro aoristis vsurpari. [96] 26.6. & 35.24. [97] 29.31. & 36.28. [98] 150.17. [99] μὴ οὐ, geminata negatio Græcis non affirmat vt Latinis, sed magis negat. [100] Vt τύπτῃ, 62.12. à χραίσμω. [101] 114.8 & 19. [102] Vt simplex εἶσι, 150.6. cū ἐπί, 54.7. [103] τὸ Ἄργος, εος. εἰ, m. [104] 95.13. [105] 150.20. [106] vt σοφώτερος, 121.15. à positiuo σῶος, comparatiuus pro positiuo. [107] Ionicè pro νέῃ, vt τύπτῃ, 73.26. Vide, 66.2. thema est νέομαι. [108] Vt ἔφατο, 102.8. à φημί, 154.15. [109] 139.5. [110] Vt ἐτύπτετο, 65.23. à πείθομαι. Imperfectum pro aoristo.
[1] 126.35. [2] 120.15. Tertium Idyllium selegimus, quod esset & breuius & pluribus Dorismis refertum quàm præcedentia, vt eadem via possis & integrū Idyllium habere, & Dorica lingua vsum nō mediocrem his paucissimis versibus complexum intueri. [3] 199.3. [4] Syncopa est pro αἰγοπόλος, ab ἡ αἴξ, αἰγὸς, capra, & πολῶ, versor: qui circa capras versatur. [5] Verbale, 124.15. à κωμάζω, lasciuio, petulans sum, procor, procatum eo: quod fit à κῶμος. Vide, 203.2. [6] Vt χρυσούμενος, 90.17. à δηλόω, manifesto, declaro: quòd fit à δῆλος, manifestus. 93.34. [7] Vt

90
91 αἰδέομαι.
92 ὁ ἱερεὺς, έος, καὶ ῆος.
δέχθαι.
93
94 ἥνδανον, ες, ε.
95 ἀφίει.
96 γέρον.
97
98 ἰὼν, όντος.
99
100
101
102 ἔπεισιν.
103
104
105 ἴθι.
106
107 νέηαι.
108 ἔφατο.
109 ἔδδεισας, ε.
110
1.2
3
4 Αἰπόλος.
5 ὁ κωμαστὴς, 8.
6 κωμάζω.
7 δηλόω.

Pascuntur in monte,& Tityrus ipsas agit.
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Tityre mihi multùm dilecte pasce capras.
27.28 Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε βόσκε τὰς αἶγας.
29 Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
30 Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
Illum Libycum album obserua, ne te cornu-feriat.
31.32.33 Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
O gratiosa Amarylli,quid me nõ-amplius hoc in antrũ
34.35 Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλὶ, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Trãscursim aspiciẽs vocas amatorculũ?nũquid me odisti?
36.37 Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
38
An vtique tibi simus videor cominus esse
39 Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν
Nympha & mentosus? strangulari me facies.
40.41 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ecce autẽ tibi decem mala fero: illinc decerpsi,
42.43 Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Vnde me iussisti decerpere tu: & cras alia tibi feram.
44.45 Ὧ μ᾽ ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα
46 τοι οἰσῶ.
Vide quidem acerbum meum dolorem. Vtinam fierem
47.48 Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
49 Resonans apis, & in tuum antrum venirem.
50.51.52 Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν.
Hederam subiens,& filicem qua tu ornaris.
53.54.55 Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Num cognoui Amorem grauis Deus,certè leænæ.
56.57 Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός, ἦ ῥα λεαίνας
Mammam sugebat,nemoréque ipsum nutriebat mater.
58.59 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.
Qui me comburens & in os vsque lædit.
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

αἱ αἶγες,115.29.'' 114. 27
8.'' Id est, λίαν, multùm valde: vel καλῶς, pulchrè, bene, 28
117.10.'' Pro πεφιλημένε, o. Vt ὦ τετυμμένε,74.31. à φιλέω, μ.r.(ω),diligo, amo: quod fit à φίλος,amicus,93. 29
34.'' Pro ἐνόρχην, o. Per ἐνόρχην intelligit hircum: cõponitur ab ἐν & ὄρχις,εος,id est, testis,testiculus.'' Io 30
nicum est, 72.28. pro φυλάσσου, à φυλάσσομαι, vito, deuito.'' Pro 31
σε,114.3.'' Vt τύψῃ, 32
62.18. à κορύπτω τὸ κεραλίζω, cornu peto. 33
'' 118.28. '' 36.14. 34
'' Pro παρακύπτουσα. 35
Vide, 14.25. & 55.4 36
& 7.'' Vt ποιεῖς,82. 37
6.'' Diminutiuũ, 126. 38
25.ab ὁ ἔρως, ωτος, amor.'' 149. 37. & 39
150. 1.'' τὸ γένειον, mentum, barba: ὁ προγένειος,mentosus, habens barbam promissam: nomen possessiuum,126.19.'' Vt τύ 40
ψασθαι, 79.26. ab ἀπάγχω,suffoco,strangulo.'' Aduerbium loci,117.4. formatum à Dorico τῆνος, id est, 41
ἐκεῖνος,114.32.'' Vt in simplici εἷλον, ἑλεῖν, 162.12. à καθαιρέω, absumo,decerpo: ex κα- 43
τὰ & αἱρέω,54.7 & 16.'' ᾧ pro ᾧ, neglecto ι subscripto,14.41. éstque aduerbium sub for- 44
ma datiui, vt τῇ & τῷ,116.4. sic ᾧπερ in sequentibus: vbi περ redundat vt in articulis, 45
115.15.'' Pro ἐκέλευ,ι. vt ἐτύπτευ,65.23. à κέλομαι poëtico verbo, pro κελεύω, iubeo.'' Pro 46
οἴσω, q. Vide, 178.5.'' Per crasim ex θέασαι, vt τύψαι,78.27. à θεάομαι, μ.d. ομαι, 47
video, 94.4.'' ὁ καὶ ἡ θυμαλγὴς καὶ τὸ θυμαλγὲς, mœrore animum afficiens: à 48
θυμὸς, animus, & τὸ ἄλγος, tristitia, dolor.'' Pro γενοίμην, o. Vt τυπτοίμην, 49
79.4. à γίγνομαι,163.12.'' Pro βομβοῦσα,ι. vt ποιοῦσα, 83.5. à βομβέω, resono vt 50
apis. fit enimab ὁ βόμβος, ου, bombus, sonus apum, 93.34.'' 114.25.'' Vt γενοί- 51
μαν, 49.ab ἱκνέομαι, 171.10.'' Vt ζάγνύς, 104.26. à διάδυμι τὸ διαδύω,in- 53
gredior.'' Pro ᾗ, o. neglecto ι subscripto, 14.41. in Aldino tamen exemplari vetu- 54
stissimo legitur ᾇ puncto subscripto.'' Pro πυκάζῃ, κ. vt τύπτῃ, 65.17. à πυκά- 55
ζω, orno, denso: fit à πύκα, ornatè, densé, 93.34.'' 107.1. & 163.22.'' Pro 56
λεαίνης, o. Vide 119.11.'' ἡ θηλὴ,ῆς, mamma,fœmina: hinc θηλάζω, 93.34. lacto,la- 58
ctor,vbera sugo. nam dicitur tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur.'' 114.8. 59

ταὶ pro αἱ.
ἐμὶν pro ἐμοί.
τὸ καλόν.
πεφιλαμένος.
φιλέω.
ὁ ἐνόρχης,ου.
φυλάσσεο pro φυλάσσου.
τυ pro σε.
παρκύπτοισα.
ἐρωτύλος,ου.
ἦμεν pro εἶναι.
προγένειος.
τηνῶθε.
καθεῖλον, καθελεῖν.
ᾧ.
ᾧπερ.
ἐκέλευ.
κέλομαι.
οἰσῶ. θᾶσαι.
θυμαλγής.
γενοίμαν.
βομβεῦσα.
βομβέω.
ἱκοίμαν.
διαδύς.
πυκάζω.
θηλάζω.

O pulchrè ĩſpiciẽs,oĩno lapis,ô nigrũ-ſuperciliũ-habẽs
Ω̃ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυάνοφρυ 60.61
Nympha, amplectere me caprarium, vt te oſculer: 62
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. 63
Eſt & in vanis oſculis ſuauis iucunditas.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. 64.65 66.67
Coronam diſcerpere me ſtatim in minuta facies.
Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. 68
Hanc tibi ego Amarylli dilecta, hederæ ſeruo
Τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω 69
Implicans folliculis, & odoratis apiis.
Ἐμπλέξας καλύκεσσι, καὶ εὐόδμοισι σελίνοις. 70.71 72
Hei mihi ego quid patior, quid, infelix, non audis?
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω, τί, ὁ δύσσοος, οὐχ ὑπακούεις; 73
Bæta exutus in vndas illas ſaliam,
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηνῶ ἀλεῦμαι, 74.75 76
Vbi thynnos ſpeculatur Olpis piſcator.
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. 77.78
Et ſi nõ mortu⁹-fuero, ſaltẽ quidẽ tuũ ſuaue paratũ-fuerit. 79
Κἤκα μὴ ἀποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται. 80.81
Cognoui dudum, quum ego ſciſcitarer, num amares me: 82.83
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένῳ, εἰ φιλέεις με, 84.85
Neque Telephilon admiſcuit ſtrepitum, 86
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, 87.88
89

60 Vt βοῶσα, 86.10. à
ποθορέω Dorico pro
προσοράω. cõponitur
enim ex ποτί, 25. &
ὁράω, video. cur ex πο
τὶ fiat ποθ, vide, 54.7
61 & 16. Aduerbia-
ſcit vt τὸ καλὸν, 28.
omnino lapis, id eſt, du
riſſima & aſperrima
62 inſtar ſaxi. Compo-
nitur ex ὁ κυανὸς, 8,
niger, & ἡ ὀφρῦς, ύος,
63 ſupercilium. Vt τύ-
ψαι, 78.27. à προσ-
πτύσσομαι vel προσ-
πτύσσω, μ. ύξω, am-
64 plector. Pro τοῖς κε-
νεοῖς, i. à κενεὸς pro κε
65 νὸς, vacuus. Pro
τοῖς φιλήμασι, à τὸ.
τὸ φίλημα, ατος, ver-
bale, 124.6. à φιλέω,
μ. ήσω, amo, ſuauior,
66 oſculor. ὁ ἥδεος, &
Doricè ἅδεος, o. fœm.
ἡ ἁδέα, delectabilis,
67 ſuauis. Verbale, 124.
10. à τέρπω, μ. ψω,
68 delecto, demulceo. Vt
69 τύψαι, 63.1 à τίλλω,
70 μ. ιλῶ, euello, diſcerpo. 114.6. Vt τύψας, 63.30. ab ἐμπλέκω, quod componitur ex
71 ἐν, 176.19. & πλέκω, plico. Datiuus plur. poëticus, 37.3. ab ὁ κάλυξ, κος, follicu-
lus qui florem & ſemen includit. genitiuus κισσοῖο regitur à καλύκεσσι. vt ſit hic ſen-
72 ſus, Hanc ego è folliculis (vel floribus) hederæ intexens, tibi ſeruo. ὀσμὴ & Doricè
ὀδμὴ, 171.8. odor: hinc εὔοσμος & εὔοδμος, odoratus: vnde datiuus plur. τοῖς εὐόδμοι-
73 σι pro εὐόδμοις, i. Componitur ex δυς, 125.4. & σόος, quaſi difficulter ſaluus. Pro
75 ἡ βαίτην, o. Bæta eſt indumentũ ex pellibus conſutis, veſtis pellicea & paſtoralis. 114.32.
76 Pro ἁλεῦμαι, 14.19. vt ψαλεῦμαι, 77.27. & 78.4. ab ἅλλομαι, ſalio, proſilio. Pro
78 τοὺς θύννους, 19.20. Thynnus eſt nomen piſcis pragrandis. σκοπιὰ, ſpecula: vnde σκο-
79 πιάζομαι, ſpeculor, 93.34. τὸ γρῖπος, rete: hinc ὁ γριπεὺς, piſcator, conſuens retia piſca-
80 toria. Pro καὶ αἴκα, per ſynalœphen: αἴκα verò Doricum eſt pro ἐὰν, 14.33 & 35. Per
82 aphæreſim pro ἀποθάνω, vt τύπω, 62.21. ab ἀποθνήσκω, 170.20. Tuum iucũdum, id eſt,
83 tua iucunditas, hoc eſt, iucunditas ſaltẽ aliqua tibi meo facto parabitur, ſat ſcio. 177.13.
84 Doricum eſt pro πρώην, dudum. Dorica particula, pro ὁπηνίκα, quando. Verbum
85 verbo, me referente vel indagante, ſiue mentionem faciente, id eſt, quum ex Telephili ſtre-
86 pitu ac ex prophetiſſa cuiuſdam reſponſis, indagarẽ & augurarer, num me redamares: neq;
87 Telephilum &c. μευ pro μου, 113.33. & μεμναμένω pro μεμνημένου, o Vide, 187.42. Eſt fo
lium papaueris: dictum quaſi θηλέφιλον, quòd amorem framonſtret. nam huius folijs in-
tra manum colliſis, ex ſono de amore indicabant: ſi enim legitimum & acutum ſonum red-
didiſſent, ſe ab amatis redamari conijciebant. contrà, ex molli, inani ac illegitimo foliorum
Telephili ſtrepitu, ſe in amicarum odio eſſe coniectabant. In eadem hæreſi hodie multos
verſantes vidi, qui ex ſimili effectu foliorum buxi aut herbæ clematidis foco candenti ad-
88 motorum, eadem prorſus indicia ſe accipere poſſe arbitrabantur. Vt ἐτύψατο, 77.10. ſed
89 ſine augmento, n. à ποτιμάσσω, admiſceo, pro προσμάσσω, 25. Verbale, 124.6. à πλατα-
γέω, crepo, ſtrepo. In Aldino exemplari, pro ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, legitur προσε-
μάξ-

ποθορῶσα.
ποθορῶ.
τὸ πᾶν.
ὁ κυανόφρυς, υος.
κενεοῖσι.
φιλάμασι.
ἡ τέρψις, ιος.
τῖλαι.
καλύκεσσι.
εὐόδμοισι.
δύσσοος.
ἡ βαίτη, ης.
ἁλεῦμαι.
τὼς θύννως.
σκοπιάζομαι.
γριπεύς.
κἤκα. αἴκα.
ἀποθάνω.
τὸ τεὸν ἁδύ.
τέτυκται.
πρᾶν pro πρώην.
μευ μεμναμένῳ.
τηλέφιλον.
ποτεμάξατο.
τὸ πλατάγημα, ατος.

Sed frustra molli in brachio tabefactum-est.
90.91 Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. a

92.93 Dixit & Agroeo vera cribro-vaticinans,
94.95 Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Dudum herbas-colligẽs sequens, quod ego quidẽ
96.97 Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν a

98.99 Tibi totus incumbo: tu autem mei rationẽ nullam facis.
1.2 Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Certè quidẽ tibi albam gemellos-parientẽ caprã seruo:
3 Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω·
Quã me & Mermnonis *filia* Erithacis nigrũ-corpus-habẽs
4.5 Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Petit, & dabo ipsi, quoniam tu mihi deliciaris.
6.7.8 Αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.

Salit oculus meus dexter: num videbo
9.10 Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Ipsam? Cantabo ad pinum hîc inclinatus.
11.12 Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς. ε
Et me fortè aspiciet: quoniã nõ adamantina est.
13.14 Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστί. ε

μαξάμενον πλατάγησεν, missum crepuit, vel pistum & intra digitos collisum, strepitũ fecit. vbi προμαξάμενον est vt τυψάμενον, 80.6. à προτιμάττω, quod est idem cum ποτιμάττω. nam προτὶ & ποτὶ Dorica sunt pro πρὸς: atque in hoc ipso loco quadã vetusta exẽplaria habẽt ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν autẽ est vt ἔτυψε, 58.1. sed sine augmẽto, à πλαταγέω, μ. ήσω. Pro πάχει, à πῆχυς, εως, 33.14. per brachium siue cubitum videtur intellexisse manũ vel digitos. Vt ἐλύφθη, 70.31. 90 ab ἐκμαραίνω, marcefacio, tabefacio: compositũ ab ἐκ (quæ ante vocalem fit ἐξ, 117. 91

προτὶ.
ἐξεμαράνθην, ης, η.

29.) & μαραίνω, μ. ανῶ, tabefacio, arefacio. 137.8. Vt ἡ Λητώ, 41.13. est autem nomen 92 εἶπον, ες, ε.
cuiusdam vetulæ sortilegæ cribro vaticinantis: qua diuinandi ratio ad nostra vsque tempora permanauit. 93
Pro τὰ ἀληθῆ, à τὸ ἀληθές, 39.15. Perpende hîc tria, synalœphen siue cõ- 94 τἀλαθέα.
tractionem: de qua, 147.31. Dorismum, α. & Ionismum, ει. Dictio composita ex τὸ κό- 95 κοσκινόμαντις.
σκινον, vel ὁ κόσκινος, cribrũ, & μάντις, ιος, vates. Pro ἡ ποιολογοῦσα, ο & ε. vt ποιοῦ- 96 ἁ ποιολογεῦσα.
σα, 83.5. à ποιολογέω, herbas colligo, ab ἡ ποιά, herba, & λέγω, lego, colligo. Pro παρα- 97 ποιολογέω.
βάτις. nam poëtæ παραὶ pro παρὰ dicunt: & fit à masculino ὁ παραβάτης, ου. vt ἡ δεσπότις ab ὁ δεσπότης, 119.16. παραβάτης autem, id est, socius, comes, est verbale, 124.15. à παραβαίνω, iuxtà eo: sed quasi à παράβημι vel παραβάω, 162.15. Hunc versum præcedenti sic coniunge, Καὶ Ἀγροιὼ κοσκινόμαντις, ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, εἶπε τἀλαθέα. Atque Agroeo cribro vaticinans, dudum herbas colligens sequens, dixit vera: herbas colligens sequens, id est, dum messores sequens, relictas spicas colligeret. 114.12. 98 παραιβάτις. παραὶ.
Cõponitur ex ἐν, 176.13 & 19. & κεῖμαι, 153.10. 130.25. Pro ποιῇ, 83.11. nã Dores ι sub- 99 ποιῇ.
scriptum sæpe negligunt, 14.41. Ab ὁ καὶ ἡ δίδυμος, geminus, gemellus, & τίκτω, pario, 1.2 διδυματόκος.
(cuius præteritum medium τέτοκα, 176.30.) fit regulariter ἡ διδυμοτόκος, geminos enixa, gemellos pariens: verùm poëtæ in compositis ex nominibus tertiæ declinationis, ο claudens primam compositionis partem in α mutant, διδυματόκος, & Doricè διδυματόκος, ο. 3
Quum nomen proprium articulo fultum regit genitiuum proprij nominis, cum eo articulo, si sit masculinus, intelligitur in eodem casu υἱὸς, id est, filius: si sit fœmininus, suppletur θυγάτηρ, filia: vt πέτρος ὁ Ἰωάννου, Petrus Ioannis, scilicet filius: 4
Ἐριθακὶς ἡ (& Doricè ἁ) Μέρμνωνος, Erithacis Mermnonis, supple filia. Di- 5
ctio composita ex τὸ μέλαν, μέλανος, nigrum, & ὁ χρώς, χρωτός, corpus. Pro δώσω, 6 μελανόχρως.
q. à δίδωμι, 102.12. 111.8. & 114.20. & 187.1. Vt τύπτῃ, 65.17. sed neglecto ι sub- 7
scripto, 14.41. ab ἐνδιαθρύπτω, vel ἐνδιαθρύπτομαι, ludibrium & delicias facio.
Quasi dicat, Amaryllida procul venientem videre videor: num igitur ipsam inuisam? 9
169.11. Vt τετύψομαι, 174.23. ab ᾄδω. Vt τυφθείς, 75.1. ab ἀποκλίνω. Vi- 10 ᾀσεῦμαι.
de, 146.8. Κε ποτίδῃ pro προσίδῃ ἄν. nam κε est ἄν, 187.16. & in ποτίδῃ punctum 13 ἀποκλινθείς.
subscriptum desyderatur, 14.41. & ποτὶ loco πρὸς positum est: tamen ι quod est in ποτίδῃ non pertinet ad ποτὶ, sed ad simplex ἴδῃ. Vide ἐάν ἴδω, ῃς, ῃ, 167.36. 149.21. 14 κε ποτίδῃ.

15 Sequentes versus, tribus vltimis exceptis, sunt cantilenæ, quam caprarius audiēte Amaryllide canit. hac pluribus fabulis contexitur: quibus nō paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamen tandem suis amoribus summa cum voluptate sunt vsi: quorū exemplo ipse in spem primùm erigitur se aliquando Amaryllide potiturum: mox verò in desperationem rursus adducitur, vbi videt illā his auditis nullo modo commoueri. Quia verò sine harū fabularū cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringā. ac prima quidem loquitur de Atalanta,

Hippomenes quādo iam virginē voluit in vxorē ducere,
Ἱππομένης ἵκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι, 15.16.17
Mala in manibus capiens, cursum perfecit. 18.19
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν. 20
sed Atalanta
ἁ δ' Ἀταλάντα
Vt vidit, valde insaniuit, valde in profundū pſiliit amorē.
Ὣς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. 21.22.23
Gregem etiam vates ab Othry duxit Melampus
Τὰν ἀγέλαν χὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους 24.25
In Pylum: porrò Biantis in vlnis inclinata est
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη 26
Mater gratiosa prudentis Alphesibœæ.
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
At pulchram Venerem in montibus oues pascens
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων 27.28
Non sic Adonis in plurimum duxit rabiei.
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας. 29.30
Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit. 31.32
Ὥς οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι. 33.34

Fabula de Atalanta & Hippomene. quæ cùm mira corporis velocitate præstaret, & à nuptiis omnino abhorreret, procis suis cursus certamen proposuit, in quo victum mortis pœna, victorem coniugij sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes prauertentis Atalantæ singulatim proiiciens, eam malis colligendis detentam superauit, ac postea in vxorem duxit.

De Biante & Perone. Altera sic habet: Cùm Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret, eámq; Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ montem abduxerat, restituendas curaret: Melampus vaticinio clarus se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua posteà Alphesibœam sustulit.

De Adonide & Venere. Tertia fabula est de Adonide pastore: quem cùm Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm coli cœpta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed enim Venus aliquot menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac posteà illum in deliciis habuisse.

De Endymione & Luna. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium constanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno arctissimo sopiuit, vt vel eius dormientis desyderatissimo complexu frueretur.

De Iasione & Cerere. Postrema verò fabula est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex eo concubitu facta est grauida: quæ res est auditu incredibilis iis, qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βέβαλοι nuncupantur.

βέβαλοι.

γᾶμαι. 16 Imperfectum ab ἐθέλω. Pro γῆμαι, o. vt τύψαι, 63.1. à γαμέω, 163.4. 133.31. Vt
20 τυπῶν, 63.33. ab αἱρέω, 162.12. Pro ἤνυεν, o. imperfectum vel aoristus secundus ab ἀνύω.
ἴδον, ες, ε. 21 167.35. ὡς ἴδεν, postquàm vidit, supple mala quæ proiecerat Hippomenes, ὡς ἐμάνη,
ἐμάνη. 22 sic, id est, valde, insaniuit, subaudi malorum desyderio & amore. Vt ἐτύπην, 71.1. à
ἄλλετο. 23 μαίνομαι. vide, 59.18. Pro ἥλλετο, o. Imperfectum pro aoristo secundo, qui per vnicum λ scriberetur, 59.29 in margine: ab ἅλλομαι: vel dicemus esse sine augmento, n. Notatur spiritu tenui Aeolico more, quanuis ἅλλομαι, aspiretur: veluti & ἆλτο
χ' ὡ μάντις. *ἆγε.* 24 pro ἥλετο: de quo, 167.12. 148.16. Pro ἦγε, o. atque ἆγε magis poëticum est.
26 pro ἤγαγε, 156.15. ἁ μάτηρ ἁ χαρίεσσα, &c. periphrasis est ipsius Peronis,
νομεύω. 27 quam Bias adamabat. Poëticum pro ὄρεσι, à τὸ ὄρος, εος, & poeticè οὖρος. ἡ
ὥδωνις. 29 νομὴ, ῆς, pabulum, pastura: hinc νομεύω, pasco, 93.34. 179.23. 123.28. 178.
τίθητι. 34 27. 114.8. ἄτερ μαζοῖο τίθητι, id est, cessat amplecti, vel gremio fouere. 98.19.

Pro

Beatus quidem mihi immutabilem somnū dormiens
35.36 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
37 Endymion. Admiror autem ò dilecta mulier Iasionem,
38 Ἐνδυμίων. Ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
Qui tanta adeptus est, quanta non credetis profani.
39.40 Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πεύσεσθε βέβαλοι. α
41 Doleo caput. tibi verò nō est curę. nō amplius cano.
42 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν. τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω. ε.ι
Iacebo autem cadens, & lupi hic me edent:
43.44 Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται. ε
45.46 Tanquam mel tibi dulce hoc in gutture fuerit.
47 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

[35] Pro ζηλωτὸς, ὁ, verbale, 124.15. à ζηλόω ζηλῶ, & Doricè ζαλῶ μακαρίζω, id est, æmulor, suspicio, admiror, beatum iudico. [36] 114.8. 36
[37] A τρέπω, verto, 37 muto, fit verbale, 125.18. ἡ τροπὴ, ῆς, mutatio, cōuersio: vnde cum α priuatiuo fit adiectiuum ἄτροπος, immutabilis, inconcussus, perpetuus. [38] 134.6. Per 38 apostrophen ad Amaryllula sermonem conuertit. [39] Est genitiui pluralis à τόσσος, tantus: poëticum est, pro τόσος. [40] Vt ἔτυψε, 58.1. 39 à κυρέω, adipiscor. construitur cum genitiuo. [41] Pro πεύσεσθε, vt τύψεσθε, 77.21. habet 40 terminationem futuri secundi medij τυπέεσθε, 77.26. Vide, 174.19. Venit autem à themate 41 πυνθάνομαι, 174.8. [42] 114.12. [43] κεῖμαι, iaceo, fit (vt habes, 153.10.) à κέω, κείω, & 42 crasi κέω, vnde futurum primum κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Dores dicunt, 43 κεισοῦμαι, vel κεισεῦμαι, 174.23. [44] Vt τυπών, 63.33. à πίπτω, 173.33. [45] 115.29. 44 [46] Communiter dicendum erat ἔδονται, ab ἔδομαι futuro secundo medio: de quo, 147. 45 8. & 167.29. Iuxta huius analogiam, futurum secundum actiuum esset ἔδω non ἐδῶ, 46 & tertia pluralis ἔδουσι non ἐδοῦσι. Pro ἔδουσι verò antepenacuto, Theocritus more Dorico, 52.13. dixit ἔδοντι. Ego malim legere ἔδονται, quòd futurum secundum huius verbi in voce actiua vix inuenitur. [47] Vt τύποιτο, 79.4. à γίγνομαι, 163.12. 47

ζαλ. τό.
τόσσος.
κεισοῦμαι.
πεσών.
ἔδοντι.
γενοίμην, οιο, οιτο.

PINDARI
ΠΙΝΔΑΡΟΥ
Olympia siue Olympiæ-victores.
1 Ὀλύμπια ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.

Hieroni Syracusio celeti,
Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι.

ODE PRIMA.
2.3 ΕἼΔΟΣ Α'.

Strophe prima est versuum septemdecim.
4 Στροφὴ α. κώλων ιζ.

Optima quidem aqua. sed
5 Ἄριστον μὲν ὕδωρ. ὁ δὲ
Aurum, ardens ignis
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

[1] SVAS Odas Pindarus Olympia siue Olympionicas inscripsit, quòd his Olympia certamina, quæ ad Olympiam vrbem quinto quoque anno celebrabantur, atque eorum certaminum victores (qui Olympionicæ ἀπὸ τῆς νίκης, id est, à victoria dicuntur) summis in cælum vsque laudibus extollat. & prima quidem Ode Hieronem Syracusanorū regem, qui celes septuagesima tertia Olympiade victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudū præconio ad sydera euehit. Est autem celes is qui equū desultorium, id est, solum, videlicet sine bigis aut quadrigis, incitatissimo cursu agitat: quo nomine ipse quoq; equus appellatur. [2] 126.35. & 214.20. [3] Literis alphabeticis vtūtur Græci pro notis arithmeticis, 2.3 vt in Lexicorum appendicibus fusissimè explicatur. [4] Diuisæ sunt Odæ Pindari per 4 Strophas & Antistrophas, quæ eodem semper numero & eisdem versuū legibus constant, atq; per Epodos & numero & versuū ratione ab vtraque illa variātes. Si verbū verbo velis reddere, στροφὴ versionem sonabit, à στρέφω, verto: ἀντιστροφὴ inuersionem vel contraeuersionem: & ἐπῳδὸς accentionem. Erant autem vocabula chorearum ac saltationum, quæ ad lyræ concentum ducebantur. dum enim Strophe occinebatur, saltantes sese ab vna parte in alteram vertebant: in Antistrophe gradum inuertebant: & in Epodo interquiescebant. [5] Ordinem hu- 5

τὸ εἶδος, εος.
τὰ ὀλύμπια.
ὁ ὀλυμπιονίκης, ου.
ἡ ὀλυμπία, ας.
κέλης, ητος.
στροφή.
ἀντιστροφή.
ἐπῳδός.

ius cōstructionis paulò inuersum sic retexe: Aurū verò eximiè excellit superbis diuitiis (id est, reliquis metallis) nō aliter quàm

γαρύειν. 6 ignis noctu. ⁶ Pro γηρύειν: Dorismus duplex. Vide, 14.13 & 40. & 63.18. à γηρύω.

ἔλδεαι. 7 ⁷ Pro ἔλδῃ, 66.2. vt τύπτῃ, 65.17. ab

8 ἔλδομαι. ⁸ φίλον ἦτορ, charum cor, chare anime, vel, mi anime.

9 ⁹ Pro μηκέτι, 6.27. id est, ne amplius, ne posthac, ne porrò.

10 ¹⁰ Vt ποίει, 82.15. à σκοπέω. ¹¹ 127.31.

11 ¹² 28.17. ¹³ 122.19. ¹⁴ Vt τύψομεν, 60.7.

12 ab αὐδάω siue αὐδάζω, μ. α. ω. ¹⁵ A φημί, 154.1.

πολύφατος. 13 cum πολὺ, id est, multum, fit

14 verbale, 124.15. ὁ πολύφατος, celebris,

15 vulgatus, de quo multus sermo habetur.

16 ¹⁶ Id est, passim celebratur, vel exornatur.

17 ¹⁷ Datiuus plur. poëticus, 37.3 & 6.

μητίεσι. 18 ab ἡ μῆτις, ιος. ¹⁸ Resonare, &c. id est, Vt ij qui veniūt in amplas ædes Hieronis celebrent Iouem Saturni filium. κελαδεῖν

19 vt ποιεῖν, 83.1. à κελαδέω. ¹⁹ Ab ἄφενος, de quo, 209.61. fit adiectiuū ἀφνειὸς

ἀφνειὸς, ά, όν. ἱκόμενος, ου. 20 vel ἀφνεός. ²⁰ Vt τυπομένους, 80.7.

σκᾶπτον. 21 ab ἱκνοῦμαι, 171.10. ²¹ Pro σκῆπτον, ο. & σκῆπτον pro σκῆπτρον, abiecto ρ, vt in σκηπτοῦχος, id est, sceptriger, nō σκηπτροῦχος: dicimus tamen pro eodem σκηπτροφόρος.

πολύμηλος. 22 ²² Pro πολυμήλῳ, o ex πολὺ, multum, & τὸ μῆλον, ouis: quasi ouibus

23 abundante. ²³ Id est, summam virtutum

ἀρετᾶν πασᾶν. 24 omnium. ²⁴ Pro ἀρετῶν πασῶν, 16.3 &

25 23. ²⁵ Id est, vt viri haud rarò ludere solemus prope chara sympofia. Nam huius clausulæ vocabula hoc modo sunt retexenda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν.

26 ²⁶ Supple, ὦ φίλον ἦτορ, mi anime. Nam seipsum hortatur Pindarus vt Dorica dialecto Hieronis victoriā prædicet, quam illi suus equus (dictus Pherenicus à φέρω, fero, & νίκη, victoria) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluuium inter Olympiam (quæ & Pisa dicitur) & Elim ciuitates in Peloponnesi regione sitas celebrabātur.

Vt excellit no-

Ἅτε διαπρέπει νυ-

cte, superbis eximiè diuitijs.

κτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

Si verò certamina narrare

ε Εἰ δ' ἄεθλα ⁶ γαρύεν 6

Desyderas mi anime,

⁷ Ἔλδεαι ⁸ φίλον ἦτορ, 7.8

Ne porrò sole contemplerius

ι ⁹ Μηκέτ' ¹⁰ ἁλίου ¹¹ σκόπει 9.10

Aliud feruentius

¹² Ἄλλο θαλπνότερον 11

In die fulgidum astrum,

Ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον.

Desertum per æthera.

α Ἐρήμας δι' ¹³ αἰθέρος. 12

Neque Olympico certamine

ε Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα

Præstantius eloquemur.

¹⁴ Φέρτερον ¹⁵ αὐδάσομεν. 13.14

Vnde celeberrimus

Ὅθεν ¹⁶ ὁ πολύφατος 15

Hymnus vndique ponitur

Ὕμνος ¹⁷ ἀμφιβάλλεται 16

Sapientum consilijs resonare

Σοφῶν ¹⁸ μητίεσι, ¹⁹ κελαδεῖν 17.18

Saturni filiūm in prædiuitem venientes

α Κρόνου παῖδ' ἐς ²⁰ ἀφνεὰν ²¹ ἱκομένους 19.20

Ac beatam Hieronis regiam.

Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Antistrophe versuum XVII.

Ἀντιστροφὴ κώλων ιζ.

Iustè qui administrat

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει

Sceptrum in opulenta

²² Σκᾶπτον ἐν ²³ πολυμάλῳ 21 22

Sicilia, decerpens quidem

Σικελίᾳ, δρέπων μὲν

Capita virtutibus ab omnibus.

²⁴ Κορυφὰς ²⁵ ἀρετᾶν ἀπὸ ²⁶ πασᾶν 23.24

Resplendet autem &

Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

Musices in flore,

Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,

Vt ludimus dilectam

Οἷα παίζομεν φίλαν 25

Viri circa crebrò

Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ

Mensam. Atqui Doricam

Τράπεζαν. ²⁶ ἀλλὰ Δωρίαν τι- 26

πο

Citharam à clauo
τὸ φόρμιγγα πασσάλου
Apprehende si tibi Pisæ'que.
27 Λάμβαν', [27] εἴ τί τοι Πίσας τε
Et Pherenici iucunditas
Καὶ Φερενίκου χάρις
Mentem dulcissi-
28 Νόον [28] ὑπὸ γλυκυτά-
mis edocuit cogitationibus.
ταις ἔθηκε φροντίσιν.
Quando iuxta Alpheum proruit, corpus
29 Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ [29] σύτο, δέμας
Generosum in cursibus perhibens,
30 [30] Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Victoriæ verò admiscuit dominum,
31.32 [31] Κράτει δὲ [32] προσέμιξε δεσπόταν,

Epodus versuum XIII.
Ἐπῳδὸς κώλων ιγ'.

Syracusium equis-gaudentem
33 Συρακόσιον [33] ἱπποχάρμαν
Regem. Lucet
Βασιλῆα. Λάμπει
Verò ei gloria apud augustam Lydij
34.35 Δέ [34] οἱ κλέος παρ' [35] εὐάνορι Λυδοῦ
Pelopis coloniam quem valde-potens
36 Πέλοπος ἀποικίᾳ, τᾶς [36] μεγασθενὴς
Amauit terræ-concussor Neptunus,
37.38 [37] Ἐράσσατο [38] γαιάοχος Ποσειδῶν,
Postquam illum ex puro lebete extraxit
39.40 Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος [39] ἔξελε [40]
Clotho ebore, splendido
41.42 Κλωθὼ [41] ἐλέφαντι [42] φαίδιμον
Humero adornatum.
43 Ὦμον [43] κεκαδμένον.
Profectò mirum nimis.
44.45 Ἦ [44] θαῦμα [45] τὰ πολλά.

[27] εἴ τι, si quid, id est, εἰ κατά τι, si in aliquo, si vllo modo. [28] Pro ὑπέθηκε, ab ὑποτίθημι, consulo, instituo, edoceo. De simplici ἔθηκε vide, 98.15. & 106.20. atque 141.26. [29] σύτο, concitatus est, irruit, vel irruerat sub. equus Pherenicus. σύτο pro ἐσσύτο, n. vt ἐτέτυπτο, 69. 26. à σύω τὸ σεύω, moueo, incito. [30] A τὸ κέντρον, id est, stimulus, calcar, reiecto ρ, fit κεντέω vel κεντάω, id est, stimulo, pungo, 93.34. huic cum α priuatiuo fit verbale ὁ ἀκέντητος, non punctus, id est, generosus & qui etiam calcaribus non admotis in cursum pronus est. [31] τὸ κράτος, εος ους, τῷ κράτεϊ κράτει. [32] Vt ἔτυψε, 58.1. à προσμίγνυμι, admisceo, adiungo: sed quasi à προσμίγω. Vide, 156.33. [33] Pro ἱπποχάρμην, ο. Est autem ἱπποχάρμης, equis gaudens, vel equis pugnans, ab ἵππος, equus, & χάρμη, lætitia, gaudium, vel pugna, conflictatio. [34] 111.8. & 114. 19. atque 187.1. [35] Pro εὐάνορι, ο. ὁ καὶ ἡ εὐάνωρ, ορος, ab εὖ, 125.3. & 184.37. & ἀνήρ, vir, significat habentem & generantem bonos viros, vel potentem & augustum. [36] Quasi μεγάλου σθένους, magna potentia, valde potens, magnanimus. [37] Pro ἠράσατο, 91.17. vt ἐτύψατο, 77. 10. ab ἐράω vel ἐράζω, μ. άσω, amo. genitiuum habet τοῦ. Pelopem à Neptuno maris Deo adamatum ait, quòd prospera nauigatione sit vsus, quum Lydia patria relicta, in Elidem se contulit: vbi Oenomao Eleorum rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiam vxorem duxit, regnúmque dotale accepit, ac totam illam peninsulam πελοπόννησον, quasi τὸ Πέλοπος νῆσον, Pelopis insulam appellauit. Pelopem verò infantem adhuc ac tenellum Tantalus eius pater, Deos conuiuio excipiens, membratim discerpsit, coctúmque eis apposuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abstinuère omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit. hic Dij Pelopem lebeti per Mercurium rursus inijcientes, pro comeso humero, eburneum reposuerunt: Ac Cloto Parcarum vna illum è lebete extractum ad vitam reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quòd fabulis sæpe plus fidei quàm ipsi veritati adhibeatur. [38] Componitur ex ἡ γαῖα, terra, & ἔχω, quod inter alia significat, reprimo, cohibeo, agito, moueo, quasi terram continens, terræ motor vel concussor. Communiter dicitur γαιήοχος, sed Doricè γαιάοχος, ο. [39] 114.8. [40] Pro ἐξεῖλεν, n. ab ἐξαιρέω. vide, 162.12. [41] ὁ ἐλέφας, αντος, elephas animal: & ebur, id est, dens elephantis. habet enim elephas duos dentes, vel potius cornua, ex quibus fiunt opera eburnea. [42] 127.2. [43] Pro κεκασμένον, vt πέφραδμαι pro πέφρασμαι, 70.21. & vt ἐδμή pro ὀσμή, 171.8. à κάζω, orno, instruo, adorno. κεκασμένος φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, ornatus splendidum humerum ebore, id est, eburneo fulgens humero. Vide. 190.18. [44] τὸ θαῦμα, ατος, miraculum, res noua visúque mira: vide & θαυμάζω, admiror, in admiratione habeo. [45] 117.11.

Margin glosses: 27 εἴ τι. — 28 ὑπέθηκε. — 29 σύτο. — 30 ἀκέντητος. — 32 προσέμιξε. — 33 ὁ ἱπποχάρμης, ου. — 34 οἱ. — 35 εὐάνωρ. — 36 ὁ καὶ ἡ μεγασθενής, έος. — Peloponnesus. — 38 γαιάοχος. — 39 ἔξελεν. — 40 ἐλέφας. — 42 κεκαδμένος. — 44 θαυμάζω.

καί πού τι καί. 46 [46] καί πού τι καί: geminatur καί, vt sæpe aliàs Atticè. τι quoque vacat: vel interpretrandum vt dictum est in ἔτι, numero 27. καί πού autem significat, ac sane aliquãdo, & aliquoties, vnde &c.

δεδαιδαλμένοι. 47 [47] Id est, magis quàm verus sermo. [48] Vt
48 τετυμμένοι, 74. 31. à δαιδάλλω, orno,
ἐξαπατῶντι. 49 vario, arte cõficio. [49] τὸ ψεῦδος, εος, men-
50 dacium. [50] Pro ἐξαπατῶσι, 52. 13. vt βοῶσι, 85. 15. ab ἐξαπατάω, decipio, allicio.

Et alicubi etiam mortalium mentem.
[46] Κάι πού τι καὶ βροτῶν φρένα, 46
Supra verum sermonem,
[47] Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον, 47
Ornatæ mendaciis variis,
[48] Δεδαιδαλμένοι [49] ψεύδεσι ποικίλοις, 48. 49
Alliciunt fabulæ.
[50] Ἐξαπατῶντι μῦθοι. 50

ATQVE hæc quidem de præceptionum grammaticarum praxi dicta sufficiant: in quibus si quispiam nos plus æquo breuitati studuisse queratur, quòd vbique fermè solis literis aut notis vel ex Institutionibus adducta voce simili, dictionum accidentia aut dialectorum proprietates designasse contenti, nihil aut certè parum ad id quod volumus explicandum afferamus: næ is sciat nos non aliam Grammaticam hîc denuo tradere (cùm vna ad id quod quæritur possit abundè satisfacere) sed descripta semel aliquem tantummodo vsum quàm breuissimè fieri potuit vel notis vel paucissimis verbis demonstrare voluisse.

Reliquum est vt quemadmodum anteà sumus polliciti, paucis quoque perstringamus, quo spiritu, asperóne an tenui vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro sunt semper afficienda, quoties dictionis initium occupabunt. Primùm itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quæ initiales has vocales vel diphthongos subsequantur. Posteà verò explicabitur, quem spiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRITVVM RATIO.

Regula.

SPIRITVS nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritum præsentis, quamuis vocalis mutetur, vt ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, pecco, peccabam: ᾄδω, ᾖδον, cano, canebam. Excipe ἔχω, cuius futurum est ἕξω, 143. 11. & 168. 15.

ἔχω. μ. ἕξω.

Composita. Deriuata.

Composita retinent spiritum simplicium; sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἱδρώς, sudor, ab ἰδίω, sudo, laboro: ἅμυδις, simul, ab ἅμα, simul, Aeolicum est. Aeoles autem spiritum asperum omnino respuunt.

Aeolismus.

Numeralia.

Numeralia aspirantur, præter ὀκτὼ, octo: ἐννέα, nouem: & εἴκοσι, viginti. sic eorum deriuata ὄγδοος, octauus: ἔνατος, nonus: εἰκοστὸς, vicesimus. &c.

Relatiua siue redditiua.

Relatiua vel redditiua facta per aphæresim tenuis consonantis aspirantur, vt τόσος, ὅσος, tantus, quantus: τηνίκα, ἡνίκα, quando, tum vel quum. Excipe τῆμος, ἦμος, quando, aliquando.

Pronomina.

Pronomina ab ε inchoata leuigantur, præter ἓ, se, cum composito ἑαυτοῦ, suiipsius: & ἕθεν pro οὗ, sui: & ἑὸς pro ὅς, suus. Quæ ab alia vocali quàm ε incipiunt, aspirantur, præter αὐτὸς, ipse. aspiratur & αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Articuli.

Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ non est articulus, sed aduerbium vocandi.

Augmentum syllabicum.

Augmentum ε præpositum consonanti leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plus quàm perfecto verbi ἵστημι, sto, ἕστηκα, ἑστήκειν, 106. 18. & 166. 38. Quum verò ε Atticè præponitur vocali, seruat spiritum præsentis, 140. 16.

Præpositiones.

Præpositiones leuigantur, præter ὑπὸ & ὑπὲρ.

Coniunctiones.

Coniunctiones leuigantur, præter causales, vt ἵνα, vt: ἕνεκα & ἕνεκεν, causâ, vt: ὅφρα tamen, id est, vt, leuigatur.

Regula.

Quæ à vocali aspirata incipiunt, si υ assumant, aspirationem abiiciunt, vt ὅρος, οὖρος, terminus. significat etiam οὖρος, montem, sed tum fit à τὸ ὄρος, spiritu tenui.

Notio.

Hoc notatu dignum, Latinos sæpenumero spiritũ Græcorum asperum per h exprimere: Ἕκτωρ, Hector. Interdum per s: ὑπὲρ, super: ὑπὸ, sub: ὗς, sus: ἕρπω, serpo: ἕξ, sex: ἑπτὰ, sept

sept

septem: nonnunquam etiam, sed rariùs, per ν consonum: ἑσπέρα, vespera.

Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquaque vocalis aut diphthongus ante has vel illas literas afficiatur. Atque υ quidem semper ante quascunque literas aspiratur: aliæ autem vocales ac diphthongi omnes tenui magis quàm aspero spiritu gaudent. De aspiratu igitur sunt solùm tradendæ regulæ, & earum exceptiones. vbi enim de vocabulis omnibus aspirandis constiterit, reliqua omnia leni spiritu afficienda censebuntur. Primùm itaque α aspiratur ante

υ vbique aspiratum.

Ante quas literas α aspiratur.

βρο: vt ἁβρὸς, pulcher, mollis.
γι: ἅγιος, sanctus.
δρο: ἁδρὸς, adultus, plenus.
λι: ἅλς, salis: ἁλία, mare.
λκυ: ἁλκυὼν, halcyon auis.
λμ: ἅλμη, salsugo.
λοσ: ἁλοσύδνη, mare.
λυρ: ἁλουργὸν, purpura.
λω: ἁλῶμι, capio: ἅλως, area.
μαξ: ἅμαξα, plaustrum ab ἅμα, simul, & ἄγω, duco. alij deducunt ex ἄμαλος, messis, & ἄγω: ac ideò α leuigant: vt Hesiodus, ἑπ' ἄμαξαν, in plaustrum.
μαρτ: ἁμαρτάνω, pecco.
μιλλ: ἅμιλλα, certamen.
παλο: ἁπαλὸς, tener, delicatus.
παντ: ἁπανταχῆ, vbique.
πλο: ἁπλόος & ἁπλοῦς, simplex.
ρμ: ἅρμα, currus: ἁρμόζω, congruo.
ρπ: ἁρπάζω, rapio.
ψικ: ἁψίκορος, mox satiatus.
ψιμ: ἁψιμαχία, belli prædium.

Ab his regulis excipe composita ex α: vt

Composita ex α.

Ἀβρόμιος, absthemius.
ἄβρομος, obstreperus, ab α intensiuo, & βρόμος, strepitus: sed ab α privatiuo significat sine strepitu.
ἀβροχία, humoris penuria.
ἄβροχος, non madidus, siccus.
Ἀγίγαρτος, vua vinaceis carẽs.
Ἀλίαστος, inevitabilis.
ἀληθὴς, έος, & ἄλιθος, ου, non calculosus, sine calculis.
ἄλιμα, τὰ, pharmaca quæ famem obrepere prohibent.
ἀλίπαντα, τὰ, medicamenta non pinguia.
ἀλίπαστον, genus carnis sine pinguedine: at ἀλίπαστος, mari seu sale aspersus, aspiratur.
ἀλίπηρα, τὰ, impinguia.
ἀλιπὴς, έος, pinguedine carens.
Ἀλώβητος, illæsus.
Ἀμάρτυρος, testibus carens.
Ἄπλοια, nauigandi incommoditas.
ἄπλοιος vel ἄπλοος, nauigatu difficilis.
ἄπλεκος, pexus.
ἀπλήστραι, αἱ, naues, φ nunquam sint plenæ, à πλέος, plenus.
ἄπλυτος, inops, siue diuitijs.

Et si quæ sint alia composita ex α, quæ possent in eas regulas cadere, siue illud α significet priuationem, siue intensionem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum, siue sit abundans. semper enim α in compositione leuigatur, præterquam in ἅλυσις, catena arcta & solida, aut vinculum intortum & inextricabile, ex α priuatiuo, & λύσις, liberatio, solutio: & præterquam in ᾅδης, ου, Pluto, inferus, ex α & ἰδεῖν videre. Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia, eaque partim composita ex α, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex α non composita. Leuigantur autem quòd nullam habeant affinitatem cum aspiratu. Omnia enim aspirata incœpta ab ἁβρο sunt veluti quæ coniugata rhetores appellant, & ab ἁβρὸς deduci videntur: sic inchoata ab ἁγι, ἁδρο, & cæteris: vt ἁβροσύνη, deliciæ: ἁβρόβιος siue ἁβροδίαιτος, delicatè viuens: & sic de alijs: neque solùm incœpta ab ἁβρο, ἁγι, ἁδρο, &c. sed & alia quædam, quæ posteà, ne quid desyderes, enumerabimus, vt ἁβρίζομαι, delicatè ornor. Veruntamen non omnia in genere, quorum initium est ἀβρο, ἀγι, ἀδρο, &c. ab eodem capite manant: neque etiam omnia aspirantur. nam sequentia omnia in emendatissimis variorum & bonorũ authorũ exemplaribus leuigata deprehẽdi:

Tenuem spiritũ habentia, quanuis incipiant ab ἀβρο, ἀγι, &c.

Ἀβρόκαρπον, abrotonũ herba.
ἀβρομαι, ας, ἡ, tenebræ.
Incœpta ab ἀβροτ, præter ἀβρότης, mollities, & Ἀβρότονον siue Ἀβρότονον, nomen meretricis.
Ἀγινέω, & ἀγινίω, veho, affero, duco.
Ἄγις, Agis, proprium viri.
ἀγισμὸς, via, semita.
ἀγιστὴς, ου, rixator.
Ἀλίαρτος, vrbs Bœotiæ: at ἁλίαρτος spiritu aspero, est herbosus.
ἀλδύνω, abscondo.
ἀλίγκιος, similis.
ἄλιγες, αἱ, alliorum & ceparum capita & nuclei.
Ἀλιλὰτ, Alilat: sic dicitur Vrania ab Aegyptijs.
ἀλινδέομαι, voluor.
ἀλινδήθρα, inuolucrum, locus in quo se voluunt iumenta.
ἀλιξ, alica.
ἀλισαλα, τὰ, fortia.
ἀλίσβη, deceptio, fraus.
ἀλίσγημα, contaminatio.
ἀλίσγω, alo, polluo.
ἄλισμα, alisma, planta genus.
ἀλίστρα, volutab um.
ἀλιτραίνω, pecco.
ἀλιτρία, peccatum.
Incœpta ab ἀλβα: vt Ἄλβας Albas fluuius inferorum.
Incœpta ab ἀλιτ sequente vocali, præter ἁλιτενὴς, έος, maritimus (ἀλιτενὴς verò, id est, humile, à nonnullis leuigatur) & ἁλιτέρμων, mari conterminus: ἀλιτάω, pererro: ἀλίτυρος, caseus sale aspersus.
Incœpta ab ἁλιτρο, præter, ἁλίτροπος, marinagus, & ἁλίτροφος, marinus.

Ἄλγος, mœror & vrbis proprium.
Inchoata ab ἀλωπ, vt ἀλώπηξ, vulpes.

Ἀπαλγύνω, abscindo.
ἀπαλοιφὴ, litura.

Ἀπαντάω, obuiam eo.
Incœpta ab ἁρμε, vt Ἁρμενία, Armenia.

Atque hæc quidem sunt quæ à prioribus regulis excipiuntur. Sunt verò rursus & alia quæ aspirantur, regulis illis non comprehensa: quorum quædam sunt eorum coniugata, quædam minimé. Illa autem sunt,

Ἅβρα, ancilla adolescentior.
ἁβραδύλη, pellex.
ἁβρίζομαι, delicior.
ἁβρῶς, splendidè, delicatè.
Ἁγνός, purus, castus.
ἁγνεία, puritas, castitas.
ἁγιαστήριον, sanctuarium.
ἁγνάλικα, τὰ, quæ minùs venere valent.
ἁγνεύω, castimoniam colo.
ἁγνής, ἦτος, castus, purus.
Ἅγνης, ητος, Hagnes, etis, mulieris proprium.
ἁγνίζω, purgo: at ἀγνίζω corrumpo, leuigatur.
ἅγνισμα & ἁγνισμὸς, lustratio, purgatio.
ἁγνιστικὸς, lustrandi, expiandique vim habens,
ἁγνὸς, purus, castus.
ἁγνότης, castitas.
ἁγνῶς, castè, purè, pudicè.
Ἅδε, huc Doricè.
ἁδεῖν, placere, placuisse: ab hoc inuenitur secunda persona futuri primi ἁδήσεις. gratificaberis: & tertia aoristi secundi, ἅδε. placuit, sine augmento.
ἁδέως, libenter: at ἀδέως sine metu, leuigatur.
ἁδινὸς, frequens: à quibusdam leuigatur.
ἁδρύνω adolesco, augeor.
ἅδρυνσις, crassitudo.
ἁδρυνώ, crassum reddo.
ἁδὺ, suauiter.
Ἅζω & ἅζομαι, colo, veneror: at ἄζω sicco, leuigatur.
Ἀθρέω, video: Atticè aspiratur, communiter leuigatur. idem indicato de ἁθροίζω, congrego: ἁθροίσιμος, frequens: ἄθροισις, ἄθροισμα, ἁθροισμὸς & ἁθρότης, aceruus, collectio, aggregatio: ἁθροιστικὸς, congregatiuus: ἁθρόος & ἄθροος densus, frequens. (at ἄθροος repentinus, leuigatur & antepenacuitur)

ἁθρόως, confertim.
Ἅλαδε, ad mare.
Ἁλαί, Hale, Bœotiæ oppidulum.
Ἅλαισα, Halæsa, Siciliæ oppidum.
Ἅλαισος, Halæsus Agamemnonis filius ex Briseida: itē Halæsus fluuius: & mons non longè ab Aetna.
ἅλας, ατος, τὸ, sal.
ἁλαταπάσσω, sale condio.
ἁλατοπωλία, salis venditio.
Ἁλέα, Palladis cognomen apud Tegeatas à delubro, quod struxerat Haleus: at ἀλέα tepor, leuigatur.
ἁλεία, captura, piscatus.
ἁλιάδες, scaphæ piscatoriæ.
ἅλες, sal.
Ἁλεὺς, Haleus, proprium viri.
ἅλλομαι, salio, exditæ tamen ἦλτο & ἆλτο pro ἥλατο, leuigantur. Vide, 167. II.
ἀλοάω, trituro.
ἀλοεὺς, triturator.
Ἁλόννησος, Halonesus insula.
ἁλοπήγιον, salina.
ἁλόω, capio.
ἅλς, sal, mare,
ἅλσις, saltus, palpitatio.
ἁλτῆρες, pilæ plumbeæ massulæ'ue, quibus vtraque manu se librabant qui saltu certabant, vt certiùs assilirent.
ἁλτικὸς, saltui aptus, agilis.
Ἁλυάττης, Haliattes pater Crœsi.
ἁλυκὴ, mare.
ἁλυκίδες, αἱ, salinæ, salsulæ.
ἁλυκὶς, ίδος, salsugo.
ἁλυκὸς, salsus, amarus: at ἀλυκὸς, Alycus proprium viri & loci, leuigatur.
ἁλυκότης, salsedo, salsugo.
Ἅλυς, Halys fluuius.
ἁλύω, gaudeo. itē tristor, Atticè aspiratur, communiter leuigatur.

Ἅμα, simul. Item τὸ ἅμα, ατος, copula.
Ἁμαδρυάδες, Nymphæ Hamadryades, quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.
ἅμαρ, vas in quo coria aptantur: at ἆμαρ pro ἦμαρ, dies, leuigatur, quamuis à nonnullis aspiretur.
ἁμασυκάδες, αἱ, pira quæ cum ficu nascuntur.
ἁμαλίζω, misceo.
ἁματροχία, orbita.
ἁμέρα Doricè pro ἡμέρα, dies.
Ἁμερία, Hameria, proprium mulieris.
ἄμη, hama, instrumentum ad incendium compescendum: at ἄμη, sarculum, falx messoria, leuigatur.
ἁμηγέπη, aliquo modo: à quibusdam tamen leuigatur, veluti ἀμηγέπως, & ἀμωσγέπως, quæ etiam à nonnullis aspirantur.
ἅμιπποι, οἱ, equi desultorij, & pedites equitibus adiuncti.
ἁμὶς, ίδος, matula, vas vrinarium: at ἄμις, εως, amis herba, leuigatur à nonnullis.
ἅμμα, ατος, copula, nexus.
Ἅνδανον, placitum.
ἁνδάνω, placeo.
Ἁπαντῆ, vndique.
ἅπαξ, semel.
ἁπαξάπας, totus, vniuersus.
ἁπαξαπλῶς, omnino.
ἁπλᾶ, simpliciter.
ἁπλῆ, simpliciter.
ἁπλήγιος, simplex.
ἁπλῶς, simpliciter.
ἁπτικὸς, factor, qui vim habet tangendi: vnde τὸ ἁπτικὸν, tactus, facultas tangendi.
ἅπτομαι, tango.
ἁπτόμενος, aptus, id est, consertus & compositus.
ἁπτὸς, tractabilis tangibilis.

ἅπτω

ἅπτω, accendo, contrecto.
Ἅρκυς, rete, aspiratū inuenitur
Ἀσβύσται, Hasbytæ populi.
Ἅσσα, quæ, quæcunq;: at ἄσσα, quadam leuigatur. sic Atti-

εὶ ἅτερ & ἄτερ.
ἅσσον Doricè pro ἧσσον vel ἧττον, minor.
Ἅτε, tanquam, vt pote.
ἁτεροῖον, seorsim.

ἅτερος Atticè pro ἕτερος, alter.
Ἁφή, tactus, iunctura.
Ἁψίς, ῖδος, curuatura rotæ.
ἅψις, εως, tactus, contrectatio.
ἅψος, εος, membrum.

ε aspiratur ante

βδ: ἑβδομαῖος, septimanus.
βρα: Ἑβραῖος, Hebræus.
δν: ἕδνον, donum iugale, quod vxori à marito donatur.
δρ: ἕδρα, ας, ἡ, sedes.
εδν: ἕεδνα, τά, dotes, sponsalia.
κ sequente vocali: ἑκά, delongè, procul à.
λειο: ἕλειος, palustris.
λεν: ἑλένιον, helenium, herba quæ & inula campana.
λιχ: ἑλιχός, niger.

λκ: ἕλκω, traho.
λλα: Ἑλλάς, Græcia: ἕλλα, sella.
λλη: Ἕλλην, Græcus.
λμ: ἕλμινς, tinea, lumbricus.
λο: ἕλος, εος, τό, palus, udu.
λω: ἕλωρ, præda.
ξ: ἕξις, habitus.
ορτ: ἑορτή, festiuitas. A Ionibus talia leuigantur.
ρκ: ἕρκος, εος, septum.
ρμ: ἑρμηνεύω, interpretor: Ἑρμῆς, Mercurius.

ρξ: ἑρξείης, coërcitor.
ρπ: ἕρπω, repo, serpo.
σπερ: ἑσπέρα, vespera.
στ: ἑστία, focus, lar.
ταιρ: ἑταῖρος, socius. sic ἕταρος pro ἑταῖρος.
τε: ἕτερος, alter.
τοιμ: ἕτοιμος, promptus.
φθ: ἑφθός, coctus.
ψ: ἕψω, coquo, lixo.
ωλ: ἕωλος, vanus, antiquus.
ωσ: ἑωσφόρος, lucifer.

Hinc excipe,

Ἑδνοπαλίζω, ferio.
ἕελδω, tenebat, claudebat.
Inchoata ab ἐχε: vt ἐκεχειρία, ας, ἡ, induciæ.
ἐκιδὸν, mucronatim. à nonnullis tamen aspiratur.
ἑκυρός, socer. sic ἑκυρά, socrus.

Ἐλεός, glis: at ἕλειος, palustris, aspiratur.
Incæpta ab ἐλλαμ. componuntur enim ex præpositione ἐν, sed ν migrat in λ, 176. 14 & 19. vt ἐλλαμβάνομαι, complector.
Incæpta ab ἔξω: vt ἔξω, extra:

ἔξωθεν, foris.
Ἐρεσχελέω, cauillor.
Ἕρμα pro ἔρεισμα, fundamentum.
ἑψία, ludicra.
ἑψιάω, ludus, iocus.
Incæpta ab ἐψι, vt ἐψία, confabulatio.

Aspiratur præterea ε in dictionibus sequentibus:

Ἕβρος, Hebrus fluuius.
ἑδανός, dulcis, quasi ἡδανός, ab ἥδω, lætifico, demulceo. à quibusdam tamen leuigatur.
Ἑδὰς, nomen Mercurij apud Gortynios.
ἕδος, εος, τό, sedes: at ὁ ἐδός, οῦ, vorax, leuigatur.
ἑδοῦμαι pro καθεδοῦμαι, sedebo, de quo, 172. 11.
ἑδωλιάζω, consideo in theatro.
ἑδώλιον Doricè, quasi ἑζώλιον, ab ἕζομαι, sedeo, est basis nauis aut statuis supposita, ne tangant terram.
Ἐΰς, ἑῆος, filius matris, bonus.
Ἕζομαι, sedeo.
ἕζω, sedere facio, loco.
Ἑκτέον, habendum est.
ἑκτικὸς, habitualis: hinc ἑκτικοὶ, qui corporis habitudine laborant: & ἑκτικὴ, febris hectica: & aduerbium ἑκτικῶς, pro habitudine. sic alia ducta ab ἔχω habeo, desendo, teneo: cuius futurum ἕξω, vt dixi-

mus, aspiratur, veluti Ἕκτωρ: sic enim dictus est, quòd vrbem contra hostium impetū tenuerit, patriamq; seruarit. eo namq; sospite Troia nunquam potuit expugnari.
Ἕλδομαι vel ἐέλδομαι, desydero.
ἕλδωρ vel ἐέλδωρ, desyderium.
ἑλέπολις vel ἑλέπτολις, vrbis deuastatrix, machina bellica.
ἑλετός, captabilis.
ἕλη, caliditas.
ἑλιγμὸς, intestinum tenue.
ἑλιγμός, vertex, gyrus.
ἑλθερεῖν, apricari.
ἕλιξ, circumuolutio.
ἕλιος, genus quoddam muscarum, à paludibus, quas ἕλη vocant, & in quibus obuersantur, ductum.
ἑλίσσω, verto.
ἑλίχρυσος, helichrysa herba: à quibusdam leuigatur.
ἑλλεδανός vel ἑλεδανός, fascis.
ἑλλός, ceruus: hinc Ἑλλαφόνος,

Diana, ab occidendis ceruis.
ἑλξίνη, muralis herba.
Ἕμυς, testudo.
ἕμος, dimissio.
Facta ab εἷς, ἑνός, vnus: vt ἑνίπλους, vniremis: ἑνάς, vnitas: ἑνίγυος, vno membro vel pede mācus: ἑνίζω, vnitatē pario: ἑνικός, singularis: ἑνικῶς, singulariter: ἑνώρα, τά, vna hora digna: ἑνόρχης, vnicum habens testiculum: at ἐνόρχης, testiculatus, mas habens testiculos, leuigatur. ἑνότης, vnitas: ἑνόω, vnio: (at ἐνόω, quatio, leuigatur) ἕνωσις, vnitas: ἑνωτικός, vnitiuus, communicatiuus. His quidam addunt, ἕνιοι vel ἑνίοιος, aliquis: ἑνίοτε, alicubi: ἑνίοτε, interdum.
Ἑνετοὶ, Heneti populi, qui & Veneti.
Ἕπομαι vel ἐσπομαι, sequor.
Ἕρβιτα, Herbita Siciliæ vrbs.
ἕργμα, clausura.
Ἕρνικες, Hernici populi.

f

ἔρση, vel ἐέρση, ros. sic quæ hinc ducuntur, ἐρσήεις, ἐρσήεντος, & ἐρσώδης, roscidus.
ἕρψις, reptio.
Ἐσία, legatio.
Ἕω, induo, sedeo, mitto: at pro εἰμί, sum, leuigatur.
ἑώα, oriens, matutina.
ἕωθεν, mane, à diluculo.
ἑωθινὸς, ἑῷος, & ἑῷος, matutinus, orientalis.

η aspiratur ante

β: ἥβη, Hebe, dea pubertatis, iuuentus, pubes, pubertas.
γε: ἡγέομαι, praeo, impero.
γη: ἡγηλάζω, duco, ago.
δ: ἥδω, lætifico, exhilaro.
λια: ἡλιακὸς, solaris.
λικ: ἡλικία, ætas.
λιο: ἥλιος, sol.
λιω: ἡλίωσις, insolatio.
λο: ἧλος, clauus.
μερ: ἡμέρα, dies.
μι: ἡμίανδρος, semiuir.
νιο: ἡνίον, habena, frænum.
πατ: ἡπατίαι, iecinoris fibræ, ab ἧπαρ, ατος, iecur.
ρα: Ἥρα, Iuno: Ἡρακλῆς, Hercules.
ρο: Ἡρόδοτος, Herodotus.
ρω: ἥρως, heros.
σ: ἥσυχος, quietus.
ττ: ἧττα, conflictus, profligatio, clades.
φαι: Ἥφαιστος, Vulcanus.

Hinc excipe,

Ἠβαιὸν, paululum.
ἠβαιὸς, paruus.
ἠβολέω, occurro.
ἠβὸς, gibbosus.
Ἠγερία, Egeria nympha.
Ἤδη, iam.
ἠδήποτε, quò, tandem.
ἤδηπου, nempe.
ἦδος, voluptas: à Gaza leuigatur, à nonnullis aliis aspiratur.
Incœpta ab ἠδων, vt Ἠδωνες, Edoni populi Thraciæ.
Ἠλίας, Elias propheta.
ἠμί pro φημί, dico.
Ἤριος, bonus, matutinus.
Ἦρα pro ἤρανα, grata.
ἠραίνω, deliro.
ἠρανέων, auxilians, gratificans.
ἤρανος, rex, adiutor.
ἠραρχικὸς, vere incipiens.
ἦρος, amicabilis, placidus.

Aspiratur præterea η in dictionibus sequentibus,

Ἥκιστος, minimus, & ἥκιστα, minime.
ἥκω, venio.
Ἡλαιτερὲς, & ἡλαίθερον, sole calefactum.
ἡλίβατος, altus, aërius: à nonnullis leuigatur.
ἡλιοειδὴς, clarus, soli similis.
ἧλιξ, coëtaneus.
ἡλιτενὴς, altus.
ἡλίτις, helitis, sic dicitur squama æris Cyprij.
Ἧμα, iaculum, iaculatio.
ἧμαι, sedeo.
ἡμεδαπὸς, nostras, atis.
ἡμοσύνη, iaculatio.
ἡμωδιῶ, mihi dentes stupescunt.
ἥμων, iaculator.
Ἡνία, ας, habena.
Ἧπαρ, iecur, hepar.
ἠπίαλος, hepialus, papilio qui lucernarũ luminibus aduolat.
Ἡρέας, Hereas historicus.
Ἥριλλος, Herillus philosophus.

I aspiratur ante

δρ: ἵδρυμι, constituo. ἱδρὼς, sudor.
ε: ἱερὸς, sacer.
ζ: ἵζομαι, sedeo.
κα: ἱκανὸς, sufficiens.
κε: ἱκέτης, supplex.
κν: ἱκνέομαι, peruenio.
λαρ sequente vocali, vt ἱλαρὸς, hilaris.
λασ sequente consona, vt ἱλάσκομαι, placo.
λε: ἵλεος propitius: at ἴλεος, voluulus, intestini gracilioris morbus, & ἴλεον, gracile intestinum, leuigantur.
μ sequente vocali: vt ἵμερος, desyderium.
ππ: ἵππος, equus.
ρ: ἱερεὺς pro ἱερεὺς, sacerdos.
σπ: Ἱσπανὸς, Hispanus.
στ: ἵστημι, sto, sisto.

Hinc excipe,

Ἴδρις, sciens, & ἰδρεία, peritia: à quibusdam tamẽ aspiratur.
Propria quædam incœpta ab ιε, vt Ἱέρων, Ἱεσσαὶ, Ἱεχονίας, & similia.
Ἰοῦ, aduerbium irridendi.
Ἴκελος, similis.
ἰκελόω, assimilo.
Ἰρεῖν, dicere.
ἱριγγὲς, arteria: à nonnullis aspiratur.
ἴρεως, ireos, herba & radix.
Ἶρις, ιδος Iris nuntia Iunonis, arcus cælestis.
Ἶρος pauper, & Irus propriũ viri.
Ἴσπω pro ἔπω, dico.
Ἴστρος, Ister, Danubius fluuius: vnde Ἰστρικὸς οἶνος, Istricum vinum.
ἴστε & ἴστω, de quibus, 153. 26.
ἰστέον, sciendum, de hoc, 171. 25.

Aspiratur præterea ι in dictionibus sequentibus,

Ἱάρβας, Hiarbas Iouis filius.
Ἱβηρὶς, hiberis herba.
Ἱκμαῖος, ire faciens, epitheton venti, ab ἱκνέομαι, peruenio: vel ab ἰκμὰς, άδος, humor: & tum leuigabitur, & significabit humidum.
Ἱκτὴρ καὶ ἱκτήριος pro ἱκετήριος per syncopen, supplex.
ἵκω, venio.
Ἱλάομαι, placo.
ἵλαος, beneuolus.
ἵλημι propitius sum: hinc ἵληθι, propitiare, sis propitius.
Ἱσμαηλῖται, Hismaëlitæ populi

o aspiratur ante

δε: ὁδεύω, *iter facio:* ὁδέω *video.*
δη: ὁδηγὸς, *dux viæ.*
δι: ὁδίτης, ου, *viator.*
δο: ἡ ὁδὸς, *via: at* τὸ ὀδὸς *pro* οὐδὸς, *limen, leuigatur.*
κο: ὁκόθεν, *vnde: atque huiusmodi dictiones Ionicæ sunt omnes, habentes* κ *pro* π, 14. 5. ὁκόθεν *pro* ὁπόθεν: ὁκοῖος *pro* ὁποῖος, *qualis:* ὁκόσος *pro* ὁπόσος, *quot, &c.*
λκ: ὁλκέω, *traho.*
λμ: ὅλμος, *pila, i. mortarium.*
λο: ὅλος, *totus.*
μ *sequente vocali* ὁμοῦ, *simul:* ὁμοῖος *vel* ὅμοιος, *similis.*
πλ: ὅπλα, των, *arma.*
πο: ὁποῖος, *qualis:* ὁπόσος, *quot, quotus.*
ππ: *hæc metri gratia geminant* π, *vt* ὅππη, ὁππόσε, ὁππότε, ὅππως, *pro* ὅπη, ὁπόσε, ὁπότε, ὅπως, *id est, vbi, quocunque, quando, quomodo. at* ὄππατα *Aeolicè pro* ὄμματα, *id est, oculi, leuigatur.*
πωσ: ὅπως, *quomodo, cum suis compositis,* ὁπωσοῦν, *quocunque, &c.*
ρα: ὁράω, *video, aspicio.*
ρισ: ὁρισμὸς, *definitio.*
ρκ: ὅρκος, *iusiurandum.*
ρμ: ὁρμὴ, *impetus.*
σ *sequente vocali:* ὅσος, *quantus.* ὅσιος, *pius, sanctus.*
σσα: ὁσσάτιος, *quantus:* ὄσσα, *vox, fama, Cyrillo aspiratur: at* Ὄσσα, *Ossa mons Thessaliæ, attenuatur.*
τ *sequente vocali:* ὅτι *& poëticè metri gratia* ὅττι, *quòd: sic* ὅτου, *poëticè* ὅττεο, *cuiuscunque, &* ὅτε *vel* ὅττε, *quando.*

Hinc excipe,

Ὀδελὸς, *obulus, Doricè.*
Ὀδαγμὸς, *pruritus.*
Ὀδίσκω, *intumesco.*
Ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens, & omnia incœpta ab* ὀδον, *vtpote ab* ὀδοὺς *ducta: vt* ὀδονταλγία, *dentium dolor.*
Ὀλμειὸς, *Olmeius fluuius.*
Ὀλοεργὸς, *maleficus.*
Incœpta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλοο, ὀλοφ: *vt* ὀλοθρεύω, *extermino.* ὀλολύζω, *cum clamore ploro.* ὀλοὸς, *perniciosus.* ὀλοφύρομαι, *lugeo: aspiratur tamen* ὁλόφυλος, *integer.*
ὄλον, *nigrum seu atramentum sepiæ piscis.*
ὄλυνθος, *fructus fici syluestris: at* ὄλυνθος, *fimo scatens, aspiratur.*
ὀλόπτω, *excorio.*
ὀλύφω, *vello.*
Ὀμιχεῖν, *meiere.*
ὄμιχμα, *vrina respersio.*
ὄμοργα, *macula, labes.*
ὀμόργνυμι, *abstergo.*
ὀμόω, *iuro.*
ὀμύνις, ιδος, ἡ, *vagina.*
Ὀπὸς, *succus, liquor: sic eius composita, vt* ὀποβάλσαμον, *opobalsamum, id est, liquor balsami:* ὀποπάναξ, *liquor herbæ panacis.*
ἐποπλεῖν, *renauigare.*
Ὀράζω, *excito.*
ὄραφος *&* συνοχὴ, *partes phalangis in æqualia diuisa. Latinis os & vmbilicum vocant.*
Ὀρχέω, *destruo.*
ὄρχη, *vas olearium aut vinarium, capsa pigmentorum muliebrium.*
ὀρκῦνες, *orcynes pisces.*
Ὀρκύνιον, *Orcynium mons Lesbi, cui nomen Ordyno.*
Ὄσιρις, *Osiris deus.*
ὀσσαπίζης, *montifringila auis.*
Ὀτὶς, *Tarda auis, quæ &* ὠτὶς *dicitur.*
ὀτοβέω, *tumultuor.*
ὄτοβος, *strepitus.*

Aspiratur præterea o in dictionibus sequentibus,

Ὄαρος, *Hoarus, fluuius.*
ὅδοιζον, *viaticum.*
ὅδαιος, *iniucundus, malus.*
Ὅθεν, *vnde, quare: sic quæ ab eo fiunt, vt* ὁθενδήποτε, *ex qua parte:* ὁθενοῦν, *vndecunque:* ὅθενπερ, *vnde.*
ἔθι, *vbi.*
ὁθούνεκα *&* ὁθόνεκεν, *propterea quòd, quoniam.*
Ὁλικὸς, *vniuersalis. hinc* ὁλικῶς, *vniuersaliter.*
ὅλως, *omnino.*
Ὁρίζω *&* ὁρίζομαι, *definio.*
ὁροθεσία, ας, ἡ, *terminus: &* τοῖς ὁροθεσίοις, *terminis.*
ὁροθέτης, *&* ὁροίτης, *finitor.*
Ὅσον *poëticè pro* ὅσον, *quantum.*

ω aspiratur ante

ρα: ὥρα, *pulchritudo, maturitas quædam & temporis opportunitas: at* ἡ ὤρα, *cura, leuigatur.*
ρι: ὡρία, *maturitas.*
ρο: ὡροσκόπος, *qui rationem horarum obseruat.*
σ: ὡσεὶ, *quasi:* Ὠστία, *Hostia, ciuitas Italiæ.*

Hinc excipe,

ὤρολα, ἡ, *hirundinum nidus.*
ὠρανιστὴρ, *vinculum.*
ὠρανὸς *pro* οὐρανὸς, *cælum.*
Ὤρικος, *Oricos siue Oricum ciuitas Epiri: vnde* Ὠρίκιος, *Orici ciuis, Oricius: &* ἡ Ὠρικία, *ipsa regio, vel mulier ex ea.*
Ὠρίων, *Orion, signum cæleste.*

Aspiratur præterea ω in sequentibus,

ὧ, *ideò.*
ὧδε *&* ὧδι, *hic, huc, sic, adeo.*
ὡδέπως *&* ὡδὶ, *sic, quodammodo.*
ὥσπερ, *tanquam.*
ὡρεσιδώτης, *horarum dator, epitheton Solis.*
ὡρέω *et* ὡρήσσω, *custodio, curo.*
ὤρημα, *cura, custodia.*

FINIS.

αι.	γίνεται.	ει.	χαν.	μετὰ.
αλ.	γμ.	εἶναι.	χας.	μη.
αλλ.	γν.	ἐκ.	χατὰ.	μην.
αν.	γο.	ελ.ελλ.	χε.	μι.
αξ.	γρ.	ἐν.	χεφάλαιον.	μν.
αο.	γρι.	ἐξ.	χη.	μο.
ἀπο.	γρο.	ἐπειδὴ.	χι.	μυ.
ἀρ.	γυ.	εϖευ.	χλ.	μυν.
αρ.	γγ.	επι.	χν.	μω.
ας.	γυν.	εςι.	χο.	μῶν.
αὐ.	γω.	ευ.	χρ.	οἷον.
αὐτὸ.	δα.	ευς.	χρα.	ον.
αὐτοῦ.	δαι.	ην.	χυ.	ου.
αὐτοῦ.	δαν.	θα.	χγ.	οὐδε.
αὐτῷ.	δαυ.	θαι.	χω.	οὐκ.
ΓΓ.γΓ.	δὲ.	θαυ.	χῶν.	οὐκα.
γα.	δει.	θε.	λλ.λα.	οὖν.
γαι.	δεξ.	θει.	μμ.	οὗτος.
γαν.	δευ.	θη.	μα.	πα.
γὰρ.	δη.	θην.	μαι.	παι.
γας.	δην.	θι.	μαν.	παν.
γε.	δι.	θν.	μαρ.	παρ.
γει.	δια.	θο.	μας.	ϖαρα
γελ.	διο.	θρ.	μάτων.	παυ.
γελλ.	δο.	θρο.	μαυ.	πε.
γεν.	δρ.	θρω.	με.	ϖερ.
γερ.	δυ.	θυ.	μεθ.	ϖερι.
γευ.	δγ.	θω.	μελ.	πευ.
γη.	δυν.	χα.	μελλ.	πι.
γην.	δυς.	χαὶ.χαι.	μὲν.	πλ.
γι.	δω.	χαθω.	μέρος.	πν.

πο.	σ]ε.	σσι.	τ].	υς.
πϖε.	σ]η.	σσο.	]α.τα.	υσι.
πϖευς.	σ]ην.	σσω.	]αι.	χα.
πϖι.	σ]ι.	στ.	ταῖς.	χαι.
πϖο.	σ]ο.	στα.	ταν.	χαν.
πϖω.	σ]ω.	σται.	]ας.	χαρ.
ϖρ.	σι.	στας.	]αυ.	χαρι.
ϖρα.	σκ.	σταυ.	]αῦτα.	χας.
ϖρο.	σκη.	στε.	τε.	χαυ.
ϖρω.	σκο.	στει.	τη.	χε.χει.
π].ϖ].	σμ.	στη.	την.	χη.
πυ.	σμι.	στι.	τῆς.	χην.
πυν.	σο.	στο.	τι.	χ]α.
πω.	σου.	στρ.	τλ.	χ]αι.
ρα.	σϖα.	στυ.	]ο.το.	χ]ας.
ρι.	σϖαι.	στω.	τὸν.	χ]ε.
ρο.	σϖαν.	συ.	τοῦ.	χ]η.
ϲα.σα	σϖε.	συν.	]ρ.τρ.	χ]ην.
σαι.	σϖει.	σφ.	τρι.	χ]ι.
σαν.	σπη.	σχα.	]ρο.	χ]ο.
ϲαρ.	σπι.	σχε.	τυ.	χ]υ.
σας.	σϖλ.	σχει.	τυν.	χ]υν.
σαυ.	σϖο.	σχη.	τῷ.	χ]υς.
ϲαῦτα.	σϖυ.	σχην.	τω.	χ]ω.
σϐ.	σϖω.	σχι.	τῶν.	χι.
σε.	σσα.	σχν.	ῦ.	χν.
σει.	σσαι.	σχο.	υι.	χο.
ση.	σσαν.	σχρ.	υν.υν.	χρ.
σ].	σσας.	σχυ.	ὑϖ.	χρι.
σ]α.	σσε.	σχυν.	ὑϖερ.	χυ.
σ]αι.	σση.	ϲω.	ὑϖο.	χυν.

χω.	ψαν.	ψε.	ψι.	ψω.
ψα.	ψας.	ψει.	ψο.	ω̃ ω̃ ω̃.
ψαι.	ψαυ.	ψη.	ψυ.	

αν	σαν	ἀν	σἀν	ας	ρας	ᾶς	ρᾶς
αις	σαις	αἱς	σαῖς	εν	μεν	ἐν	μὲν
ειν	γειν	ες	τις	ης	σης	ῆς	μῆς
ιν	πριν	ις	σις	αι	γον	ὸν	τὸν
ος	γος	ὸς	ρὸς	ους	γους	οὺς	τους
ων	γων	ῶν	σῶν	ως	σως	ῶς	πῶς

δὲ, ἀπο, γγ, γαρ γαρ, γάρ, δὲ, δρ, εἶναι, ἐν, ἐπὶ, ερ, ἐξ, ερ, ες, ἐστὶ, ετο. καὶ, καὶ, κατὰ. μὲν, μὲν, μένον. ος, οὖν. παρ, περ, περ πρ, περὶ, πρ, προ. σσ, στ, στρ, ται, τὴν, τῆς, τοῦ, τοῦτο, τε, τε, τῶ, τῶν. ύ, ῦ. φι. ῶ.

INDEX.

PLERIQVE hodie ab honesto & nunquam satis laudato Græcarum literarum studio, maximè verò à non minùs iucunda quàm vtili poetarum lectione deterrentur nescio qua difficultate, quam in thematis inuestigandi ratione inesse animo ac mente conceperunt. quòd scilicet infinita penè vocabula legendis authoribus occurrant, quæ nullis vel amplissimis dictionarijs comprehensa inueniantur: idque primùm ob nimiam Græcorum lasciuiam in dictionibus vel variè componendis vel ex alijs atque alijs deducendis: vt nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, patronymica, possessiua, diminutiua & denominatiua: ac innumerabilia verba in έω, άω, όω, άζω, ίζω, αίνω, ύνω & ύω à quibusuis nominibus passim facta: infinita etiam aduerbia loci & qualitatis variè deducta: quibus omnibus de nouo formandis finis præscribi potest nullus. Deinde ob dialectorum varietatem, qua efficitur, vt vna atque eadem dictio sui dissimilis plerunque videatur. Præterea ob tot verba anomala. nam non rarò eiusdem verbi themata sunt vel omnino diuersa, vel certè non parum variantia: quorum quædam sunt vsitata, lexicisque omnibus continentur: alia verò minimè, quamuis tempora ab illis formata nunquam non sint obuia. Quamuis hæc vera esse, veluti sunt, fatear: non sunt tamen tanti, ob quæ studiosi adolescentes vel minimo amplissimorum illorum Græcæ literaturæ commodorum fructu se priuare aut spoliare debeant. licet enim composita & deriuata quotidie innouentur & augescant, quædam tamen in ijs deducendis analogia seruatur, vt vel paucis cognitis, reliqua omnia sint facillima. Idiomatum quoque diuersitas, nihil lectorem est remoratura, si se paululùm legendis examinandisque poetis exercuerit: ad quod exequendum, illum Praxis nostra non parum iuuare poterit. Tempora verò à verbis anomalis deducta sunt paucissima, breuibusque similibus comprehensa. Vix enim vllum ex eorum genere offendes, cuius in hoc libro non fiat aliqua mentio. Compositionis quoque, ac omnimodæ formationis deriuatorum, necnon varietatis dialectorum vsum ac rationem multis tum regulis tum exemplis toto hoc opere conati sumus demonstrare, vt nihil in thematum inuestigatione lectorem remorari queat, si modo in eorum quæ de his rebus hoc in libro dicta sunt & retentione & imitatione aliquam solertiam adhibere non recuset. Vt autem irregularium & aliorum verborum tempora ruditoribus indagatu difficilia, & pleraque exempla dictionum huiusmodi variè compositarum, deriuatarum & dialectis inuersarum, ad manum & in promptu lector habeat, ex iis copiosissimum hunc indicem confecimus: cuius vsum multiplicem & præcipuè in thematis inuestigatione, experientur ij, qui præceptoris ope destituti, proprio Marte ac mutis, vt aiunt, magistris linguã Græcam ediscere rectis studiis contendunt. Hic verò primus numerus semper libri paginam, alter autem ac sequentes, si diastole tantùm separentur, in Institutionibus quidem paginæ citatæ versum designant, in Praxi verò parem numerum ex paginæ adductæ vtroque margine referunt: qui & ipse interiori simili in contextu aut scholiis posito respondet.

INDEX.

δέ-

ἔσεται

ῥαφὰ

INDEX.

FINIS.

ERRATA.

Pagina 5. versu 29. ἄσθμα. 17.1. κάρηνον. κάρη. 32.8. τὸ τί. 33.14. πήχεως. 55.36. λίμνη. 76.17. πέπληγα, πέπληγα. 114.27. τεός, τεή, τεόν. ibid. 28. ἑός, ἑή, ἑόν. 132.37. Δάρητος. 145.23. οἴχεσθαι. 161.21 ἐπηνώρθωται. ibid. 36. ἀέξω. 172.23. κέκληγα à κλήγω. 173.3. εἶσθα. 215. versu penult. mamma fœmina.

LVGDVNI,

Excudebat Matthias Bonhomme.

